

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAUTER

BEWARE THE PRETTY MONSTERS...



WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
JANE WASHINGTON



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAUTER

IRONSIDE SERIES

ÜÇÜNCÜ KİTAP

JANE WASHINGTON

Telif Hakkı© 2023 Jane Washington

Yazar bu e-kitabı sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Yeniden satılamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getirilemez.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır.

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Öne çıkan tüm ürünler veya telif hakkıyla korunan eserler yalnızca referans amacıyla kullanılmıştır ve ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılmaktadır.

Washington, Jane
Sauter

www.janewashington.com

CONTENTS

[Tetikleyici Uyarılar](#)
[Sorumluluk Reddi](#)
[Ironsideside Akademi Haritası](#)
[Ironsideside Academy Hile](#)
[Sayfası Academy Oyun Listesi](#)
[Ana Karakter Listesi](#)

1. [Ruh İhlali](#)
 2. [Sigma Sünger](#)
 3. [Zincirler ve Boyunduruklar](#)
 4. [Soğuk Emoji](#)
 5. [Cehennemde Yedi Dakika](#)
 6. [Sınırlar ve Bağlar](#)
 7. [Mikel Sadece Masum Bir Seyirci](#)
 8. [gitmeye ne dersin?](#)
 9. [Çubuk Üzerinde Sevimli Seks](#)
 10. [Sorunlu](#)
 11. [Kinky Sour](#)
 12. [İşkencenin İki Yüzü](#)
 13. [Bebek](#)
 14. [Kristallerin İyileştirici Gücü. Ya da Değil](#)
 15. [Kırmızı Işık, Yeşil Işık](#)
 16. [Suçlu Parmağı Önce Gösterir](#)
 17. [Oscar ile İyi Şanslar](#)
 18. [Yeşil Altındır](#)
 19. [Isobel Bloody Carter](#)
 20. [Kader Dizesi](#)
 21. [Konsolidasyon](#)
- Günü [Bonus Sahnesi](#)

[Umarım Sauter'i beğenmişsinizdir! J](#)
[ane Washington ile Bağlantı Kurun](#)

ALSO BY JANE WASHINGTON

Ironside Akademi

Kitap 1: Pense

Kitap 2: Tourner

Kitap 3: Sauter

Kitap 4: Relever

Bir Gölge Fırtınası

Kitap 1: Gölgeler Fırtınası Kitap

2: Fısıltılar Şehri Kitap 3: Köz

Rüyası

Kitap 4: Külden Bir Kale

Kitap 5: Kayıp Kelimeler Dünyası

Bastan Hollow Tek Başına:

Büyüleyici Tek Başına:

İtaatsizlik

Bağımsız Kitaplar

Ben Griyim

Tanrıların Laneti

Kitap 1: Hile Kitap

2: İkna

Kitap 3: Baştan Çıkarma

Kitap 4: Güç

Novellası: Tarafsız

Kitap 5: Acı

Seraph Black

Kitap 1: Karakalem

Gözyaşları Kitap 2:

Suluboya Gülümseme Kitap

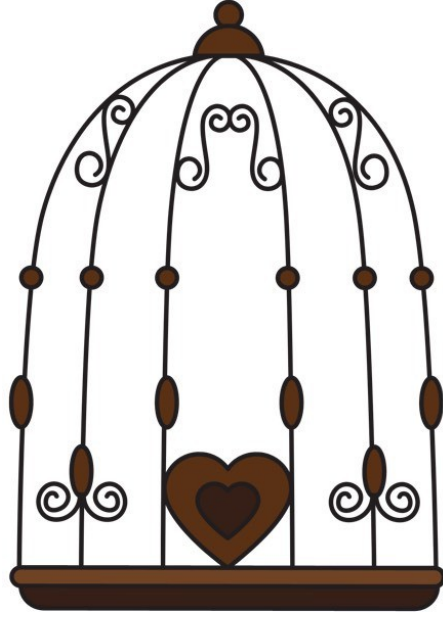
3: Kurşun Kalp

Kitap 4: Bir Acı Portresi

Beatrice Harrow

Kitap 1: Kalıtsal

Kitap 2: Soulstoy Mirası



Ah, bu güzel oyunun ironisi, Gölgelelerin
toplandığı yerde, şöhret için giyinmiş,
Alında parıltı, gözde bir yıldız,
Her tarafı ütüleyin, iç kısımları da .

TRIGGER WARNINGS

panik atak/flashback
ihmal ve istismar (ana grup içinde değil)
cinsel taciz (ana grup içinde değil)
ölümle sonuçlanan travmatik ve şiddet içeren suçlar (ana grup içinde değil)

Sizin veya tanıdığınız birinin desteğe ihtiyacı varsa, lütfen
lifeline.org.au adresini ziyaret edin.

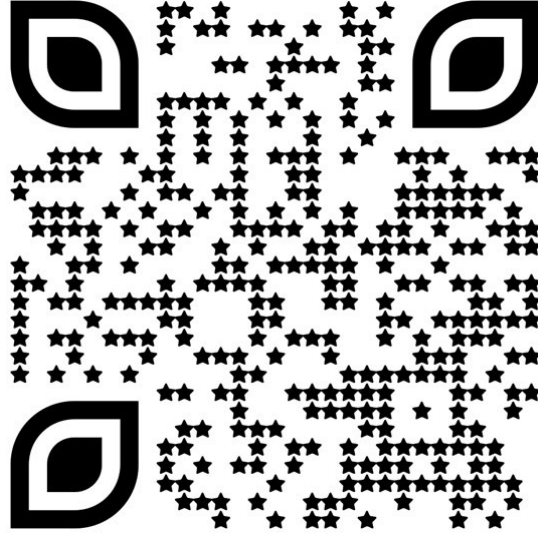
DISCLAIMER

Bazı kristaller suda çözünür.

Bu daha sonra anlamlı olacaktır.

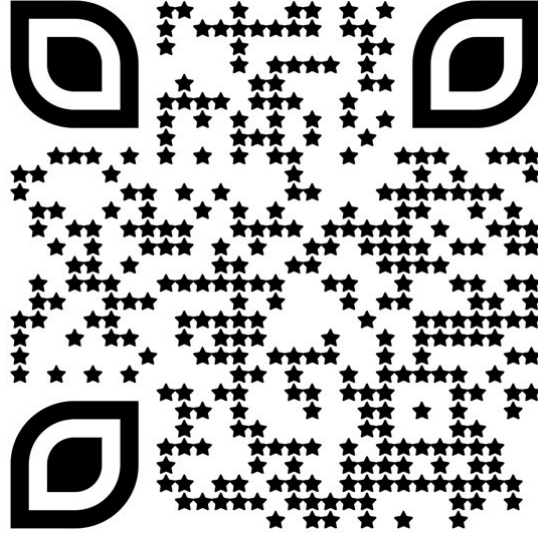
TRONSIDE ACADEMY MAP

Ironside haritasını görmek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın
veya [BURAYA](#) tıklayın.



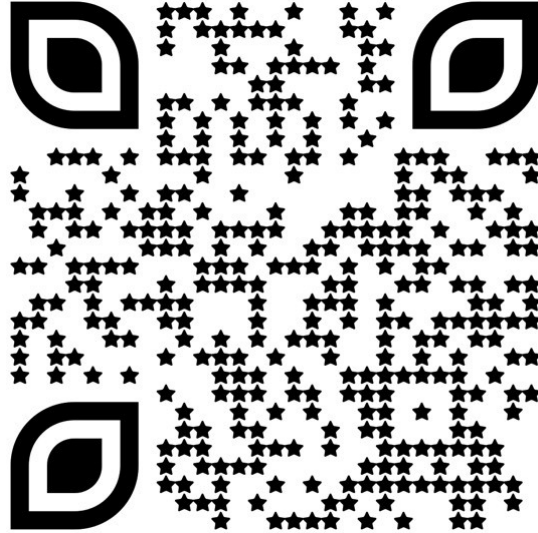
IRONSIDE ACADEMY PLAYLIST

Ironside dizisinin çalma listesini dinlemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.



IRONSIDE ACADEMY CHEAT SHEET

Ironside dizisinin karakter hile sayfasını görüntülemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.



MAIN CHARACTER LIST

Bu kitapta **ON BİR** ana karakter var, ki bu çok fazla!
Hepsini takip zorlanırsanız bu sayfayı yer imlerine eklemekten
çekinmeyin. (Yaş sırasına göre).

Isobel Carter
Moses Kane
Theodore Kane
Elijah Reed
Gabriel Spade
Cian Ashford
Niko Hart
Kilian Gray
Oscar Sato
Mikel Easton
Kalen West

RUH ENFEKSİYONU



ISOBEL BİR SÜRE BİLİNCİNİ KAYBETMİŞ GİBİ GÖRÜNDÜ.

sonsuzla kadar, bir akıntıya atılmış ve akıntıyla birlikte çekilen bir bez bebek gibi aşağı yukarı sallanıyordu. Bazen serbest düşüşe geçiyor, sonu görünmeyen bir şelaleden aşağı yuvarlanıyordu. Bu olduğunda çılgılık attığını sanıyordu ama bu hiçbir zaman bir şey ifade etmedi. Yere indiğinde darbe almamış. Aniden suya batma yok. Bir dakika önce düşüyordu, sonra tekrar uyuyordu.

Bazen yüzeye daha yakın sürüklendiği daha sıcak akıntılardan geçiyordu, güneş ışığı yanaklarını okşamaya çalışıyordu.

İşte o zaman kendisi olduğunu ve birinin onu tuttuğunu anladı. Sıcak, reçinemsî bir kokunun içindeydi. Tatlı, dilinin ucundaki bir damla bal gibi, ama derin, topraksı ve odunsu.

Amber. Burnuna ve ağzına doluyor, içinde sürüklendiği suyun ciğerlerine dolup onu boğmasına yer kalmayana kadar onu dolduruyordu. Bir süre sonra akıntı bir buluta dönüştü ve artık sallanmıyor, yüzüyordu.

Çok fazla olduğunda sıcaktan uzaklaşmaya çalıştı, ancak yanan eller onu her zaman geri çekti, onu kendine doğru çekti. kasları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Sesi, günlerce süzüldükten sonra kaydettiği ilk somut şeydi. Sanki vücudu gibi sıkı ve gergindi, bir başkasına sert bir kelime ısıırıyordu. Tanımadığı bir ses cevap verdi, sakın ve ölçülüydü, tonu yankılanıyordu. Bu ses, arkasına sarılmış sıcak bedenden gelen hırıltılı yanıtta daha netti.

"Bana yalan söyleyemezsin," dedi sakin yabancı. Cinsiyetlerini söylemek imkânsızdı.

Isobel, etrafını saran kehribar kokusundaki değişim karşısında irkildi, diline değen o bal damlası bir şeye dönüştü. Tat tomurcuklarını yakan asidik.

"Ve bana hâlâ her lanet gün buraya girmeyi nasıl başardığını anlatmadın." Sözcükler arkasındaki sıcak bedenden hırıltıyla çıkmıştı.

"Şapelden hastaneye yürüyoruz," diye üçüncü bir ses. Çok komikti. Keskin, alaycı bir tonu olan genç ve kadınsı. Başka bir yabancı.

Isobel gözlerini araladı, bu hareket olması gerekenden çok daha fazla çaba gerektiriyordu.

"O uyandı," dedi çift cinsiyetli ses. "Bu arada onu aşırı ısıtıyorsun."

"Siktir git." Onu tutan Theodore'du, sert ses tonu vücudunu parçalıyordu. Bir hastane yatağında kucağında kıvrılmıştı, yatağın arkası onu kucaklarken oturmasına izin verecek şekilde kaldırılmıştı.

Ayrıca *çok* sıcak biriydi.

"İlly?" Sesi anında yumuşadı, eli başını kaldırmaya çalışan kızın başını destekliyordu. Başparmağı yanağında gezindi.

"hoş geldiniz." Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi gözlerini onunkilere dikti ama sadece bir nefes çekti, göz bebekleri diğer seslere dönmeden önce onun yüz hatlarında gezinirken genişledi. "Şimdi iyi bir zaman değil."

"Şimdi tam zamanı," diye genç ses. "Bu yüzden *şimdi* geldik."

"Sus, Sophia," diye azarladı çift cinsiyetli yabancı.

Isobel dikkatini konuşmacıya yöneltti. Güneşte mutlu bir şekilde pişmiş tarçın gibi bir teni olan uzun boylu bir kadın ve ona korkusuzca bakan zarif, dar gözler. Derin, altın halkalı, Bakışlarının maun rengi Isobel'i tedirgin etti ve Theodore'a karşı geri çekilmesine neden oldu.

Kadın bir Alfa'ydı. Gri saçları kısa kesilmişti, telleri düz ve düzdü ve sade, yıpranmış kıyafetler giyiyordu, gri gömleğinin düğmeleri uyumsuzdu, ancak

Giysi mükemmel bir şekilde ütülenmişti ve muhtemelen Isobel'in yıl boyunca içine dikildiği sayısız tasarımcı kıyafetinden daha iyi bakılmıştı...

Yerleşim turu.

Ürperdi, acı bedenine ve zihnine yayılırken dişleri birbirine çarptı. "Hemşireyi çağırın!" Theodore havladı.

Gri saçlı Alfa bir adım daha yaklaşarak Isobel'e baktı.

Yatağın üzerinde yükseliyordu, koyu kahverengi gözleri kurnazdı.

Yakasinda küçük bir iğne vardı, gümüş bir lir. Tek süs eşyası.

"Her iki gözü de değişmiş," kadın. "Lens takıyormuş." Ses tonunda şok ya da merak yoktu. Sadece sakın bir gözlem yapıyordu. "Sanırım bağ

Uzman, normal görünen irisinin gerçekliğini kontrol etmeyi düşünmezdi."

"görüyorsun," diye homurdandı Theodore, Isobel'i daha da kucakladı, eliyle yüzünü kavrayarak kadını görmesini engelledi. Ve gözlerini saklıyordu.

Elini titreyen parmaklarıyla aşağı çekti -Alfa kadın gözlerini çoktan görmüştü- ve diğer kadının kolunu uzatarak Isobel'e avucunu açmasını izledi.

"Maya Rosales," diye kendini tanıttı. "İsterseniz bana Maya ya da Gardiyan Rosales diyebilirsiniz. Şapele ben bakıyorum."

Isobel eline bakarken kaşları çatıldı, hatırladığı acının bir kısmı, arkasında kıvrılan çok sıcak, titreşen bedenle dikkati dağıldığı için kayboldu. Theodore sanki

İleri atılıp yaşlı Alfa'nın tüm kolunu koparmasına saniyeler kalmıştı.

"Şapel kalsın mı?" Isobel'in sesi çatallaştı, elini zayıfça Maya'nın elinin içine sokarken kelimeler zar zor var oldu.

"Akademi, bir Muhafız'ı, bir koruma görevlisi olarak sahada tutmaya çalışıyor.

hâlâ Üstün Yetenekliler dinini takip eden öğrenciler." Maya hemen Isobel'in elini çevirdi ve kolundaki derin yaraları ortaya çıkardı.

Dağınık şimşeklere benziyorlardı, çiğ ve buruşuk, koyu kızgın bir kırmızıydılar. Dikişler derisini tekrar bir araya getiriyordu.

Theodore sonunda diğer kadının bileğini başparmağı ve işaret parmağı arasında kavrayarak tersledi. Isobel'in kolunu yavaşça göğsüne bastırmadan önce bileğini ondan uzaklaştırdı.

"Bunlar benim çocuklarım," diye devam etti Maya, Theodore'un aşırı tepkisi karşısında hiç irkilmeden. "Ruh Bekçilerim olarak çalışmaya geldiler." Gardiyan yoldan çekildi ve Isobel'in yaşlarında bir kız ile ondan daha büyük olamayacak bir oğlan ortaya çıktı.

Dokuz. "Sophia ve Luis. Genelde hastane ziyaretlerimde bana eşlik etmezler ama Luis tam bir Ironside hayranı. Umarım sakıncası yoktur."

"Özür dilerim." Isobel hepsine şöyle bir baktı. "Üstün Yetenekliler dini hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Evet, Simge çocuk ve hepsi bu." Sophia başını eğdi ve Theodore'un telefonunu çıkarıp ekranını Maya'dan uzaklaştırmasını izledi. "Ruh Bekçileri kilise asistanları gibidir. Yüceltilmiş temizlikçiler ve kütüphaneciler, gerçekten."

Kız göz kamaştırıcıydı. Teni altın sarısı ve zengin bir zeytin tonundaydı, saçları parlak, koyu renk bir küt kesilmişti, yüz hatları tıpkı annesi gibi muhteşem ve zarafet doluydu. Dudakları doğal olarak dolgundu ve kardeşinin giydiği ikinci el gömlekle uyumlu pembe bir renkle kızarmıştı. Oğlan da güzeldi, temkinli, utangaç bakışları ve burnundan aşağı sarkan büyük gözlükleri vardı. Isobel ona bakarken onları gergin bir şekilde yukarı itti, ama hemen tekrar aşağı sarktılar ve burnunun ucunda sallanmaya başladılar. Gözlerinde Kız kardeşi ve annesiyle aynı meraklı, dar bakışlar.

Maya, "Zinciri öneren bendim," dedi.

"Ne zinciri?" Isobel, Theodore'un telefonu ile ne yaptığına baktı.

Kalen'e mesaj atıyordu.

Theodore: Yardıma ihtiyacım var.

Theodore: Isobel uyandı.

Theodore: Sinir bozucu Koruyucu bayan gözlerini gördü.

"Şuradaki." Maya, Isobel'in hâlâ göğsüne yaslanmış olan ve Theodore'un serbest eliyle koruyucu bir şekilde tuttuğu kolunu işaret etti.

Bileğini saran narin, altın zincire kaşlarını çatarak onu adamın elinden çekip aldı. Daha önce bunu fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış ve kafası karışmıştı. Zincir birkaç kez dolanmış, diğer ucu battaniyenin içinde kaybolmuş ve tekrar ortaya çıkarak Theodore'un bileğini sıkıca kavradığı yere kadar uzanmıştı. Onu hemen tanıyamadı ama baktıkça daha da tuhaf görünmeye başladı.

Sanki içinden hafifçe parlıyordu. Ve sonra ne olduğunu anladı. Sato onu öptüğünde ortaya çıkan zincirdi bu.

Maya, "Seni bulduklarında zaten altı saat kadar dışarıda kalmıştın," diye açıkladı. "Onlar senin

Bu yüzden vefat ettiğinde bedenini kutsamam için beni çağırdılar."

"Nereye?" diye sordu, fısıltıyı zorlukla aşarak.

"Yürüyüş parkuru," diye yanıtladı Theodore, telefonunu bırakarak.

Kalen onu patikaya geri götürdü. Ne kadarını biliyorlardı? Eve'in Her şeyin evinin içinde gerçekleşmiş olması ve birkaç kişinin Isobel'i kapıda karşılarırken onu görmüş olması, olaya dahil olduğunu açıkça gösteriyordu. Ama *nedenini* biliyorlar mıydı? Ve Eve şimdi neredeydi?

Tekrar yaralarına baktı ve kaşlarını daha da çattı. Dikişlerle doluydu, bu da Kalen'in bedenini zamanda geri götürmediği anlamına geliyordu. Ya da belki de almıştı ama yaraları çok ciddiydi.

Maya tekrar konuştu. "Baban eşyalarınıza birlikte geldi ve hemşireler çantayı ararken ben de oradaydım. Zinciri gördüm ve ne olduğunu hemen anladım."

"Her gün ziyarete geliyorlar," diye fısıldadı Theodore. kulağının kabuğunu. "Senin bekliyorlar. Burunlarını her şeye sokuyorlar."

"Ve şimdi uyandın." Maya gülümsedi. Isobel'in kendisine teşekkür etmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Nedir o zaman?" Isobel aptal gibi davranmaya karar vererek zinciri havaya kaldırdı. Sesi tekrar çatallaştı ve yüzünü buruşturarak Theodore'un yatağın yanında duran bir sürahi suya uzanmasını sağladı. Theodore bir fincanı Isobel'in eline tutuşturdu ve Isobel gergin bir gülümsemeyle teşekkür ederek soğuk sıvıyı yudumladı.

"Bu bir ruh eseri." Konuşan Sophia'ydı -kızı-, biraz sıkılmış görünüyordu ya da belki de sadece rahatsızdı. Küçük kardeşinin önünde korumacı bir şekilde duruyor ve Theodore'a ara sıra temkinli bakışlar atıyor gibiydi. "Bağ kurmanın daha yaygın olduğu zamanlardaki hikâyelerdeki gibi."

Isobel'in şaşkın ifadesi karşısında diğer kız gözlerini devirdi. "Yani tanrılar insanları birbirine bağlamayı seçti, değil mi? Şey, onlar eskiden

bağlanan çiftlere kutsadıklarını göstermek için hediyeler verirler. Parlayan haleler, çiçeklerden taçlar, uyumlu düğün pelerinleri, onları takip eden aşk kuşları, onları birbirine bağlayan kırmızı ipler ve altın zincirler." Parmaklarını zincire doğru salladı, mavi boyalı tırnakları küçümseyici bir şekilde oynuyordu. Ya söylediklerine inanmıyordu ya da Isobel'in Tanrı vergisi bu hediyeyle layık olduğundan emin değildi.

"Şey.." Isobel yutkundu. "Tamam o zaman. Bunun bir ... ruh eseri olduğunu size düşündüren neydi?"

"İki kişinin etrafını saracak kadar uzun, zarif bir tasarıma sahip, içinde ince bir ışıltıyla aydınlatılmış bir zincir mi?" Maya cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarmadan önce kuru bir sesle karşılık verdi. Bir kitaptan fotokopiyle çoğaltılmış bir resimdi bu. "Aphelina yüzünden," diye açıkladı. "Eski metinlerde ona Göksel Büyücü denir."

Resimdeki kadın *ışıl ışıl parlıyordu*. Onun Görünüşü o kadar farklı soylara işaret ediyordu ki hangi ırka ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Kafa karıştırıcı ya da bunaltıcı olmalıydı ama... bir şekilde anlamlıydı. Sanki her bir ırkın güzellik idealleriyle bir araya getirilmişti ve onu insanlığın bir goblenine dönüştürerek o kadar karmaşık hale getirmişti ki, bir şekilde basitleşmişti. O bir güzellikti. Gözleri derin ve etkileyiciydi, zengin kahverengiden soluk altına uzanan bir renk geçişine sahipti. Saçları parlaktı ve etrafında bir bulut gibi süzülüyordu. Mürekkep gibi siyah ve kafatasına yakın kumraldı ama uçlarında parlak beyazla yumuşak bir pastel vardı. Cildinde fildişi ve meşe, açık ve koyu renklerden oluşan güzel lekeler vardı. Dolgun ve biçimli dudakları bile yumuşak bir gül renginden daha sıcak bir seftaliye, daha derin bir meyveye kayıyor gibiydi. Yüzü, her çizgisinde, eğiminde ve kıvrımında sakın, uyumlu bir doğa yayan bir simetri dengesi idi ... ama onunla ilgili en şok edici ayrıntı zinciriydi.

Görünüşündeki aşırılıklara rağmen, sadece ince bir Keten elbise, zincir canlı, bilinçli bir şey gibi etrafında ve çevresinde dönüyor, içinden yumuşak bir şekilde parlıyor gibi görünüyordu.

"Bu Üstün Yetenekli tanrılardan biri mi?" Isobel resmi geri uzatarak sordu. Boğazının arkasında sert ve korkutucu bir şey düğümlenmiş olsa da zincirin benzerlikleri hakkında yorum yapmadı. *Şimdi de tanrılar hakkında mı konuşuyorlardı?*

"Bir tanesi, evet." Maya kâğıdı katladı ve tekrar cebine soktu. "Aphelina hem ölümlülere hem de tanrılara estetik ifade için ilham verir. Meslekten olmayanlar için şöyle diyebiliriz. O aşk ve güzellik tanrıçasıdır. Hediyeleri konusunda her zaman çok cömerttir, ancak bir süredir hediye verdiğini duymadım-"

Kapı hızla açıldı, Kalen kapıyı çalmadan odaya girdi, Niko da hemen arkasındaydı. İkisi de kısa bir süre durdular.

Isobel'in Theodore'un kucağında doğrulduğunu gördü. Kalen'in bakışları Isobel'in kollarına kaydı, sonra tekrar yüzüne yerleşti, nefesini içine çekerken kocaman göğsü şişti.

Niko hiçbir şey belli etmedi ama dikkatini tekrar Niko'nun üzerinde toplamadan önce odayı hızlıca taramak için gözlerini bir anlığına ondan ayırdı. Ağırdı, dikkatliydi ama ifadesi boştu, güzel gözleri korunuyordu. Yoldan çekildi, sırtını duvara ve kollarını kavuşturdu. Kameralara her zaman verdiği orantısız gülümseme incelmmişti Dudaklarını bastırdı, kendini sabit tutarken bile kasları seğiriyordu, geniş omuzları içe doğru kamburlaşmıştı.

"Gardiyan Rosales." Kalen kadını sertçe selamladı. "Görüyorum ki dönmüşsünüz." Ses tonu, ondan geri dönmemesinin istendiğini düşündürüyordu.

"Hastanede serbestçe dolaşabilirim." Maya, omurgası çelikten yapılmış gibi görünen devasa Alfa'yla karşı karşıya geldi. "Bu hastalar bizi rahatlatıcı buluyor."

"Onun gözünü gördün." Kalen, bu soruyla ilgilenmeye zahmet etmedi.

Maya'nın ses tonundan onu da işin içine çekmeye çalıştığı anlaşılıyordu. "Hiçbirimiz bunu rahatlatıcı bulmuyoruz. En azından Carter."

Kalen'in gücü odanın içinde dalgalanarak Luis adındaki çocuğun sızlanmaya başladı. Sophia onu kolunun altına alarak annelerinin arkasına doğru itti. İkisi de boyun eğmiş, başlarını öne eğmişlerdi. Alfa annelerinin aksine, ikisinin de gözbebeklerinin etrafında pas rengi Delta rütbe halkası varmış gibi görünüyordu.

"Sizin de bu işin içinde olduğunuzu öğrendiğime şaşırdım Profesör." Maya elini yatağa doğru salladı. "Alfaların nasıl olabileceğini biliyorum, ama kesinlikle bazı özel çizgiler kalır-"

"Ama yine de yapmıyorlar." Kalen içini çekerek yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Alfalarımı korumak zorundayım. Sigma'nın sapkınlığından birine bahsedersen, Ironside'da onun eşini aramaya devam edecekler ve ikimiz de ilk başvuracakları yeri biliyoruz. Alfalarımın uzmanlık alanlarını daraltmaya ve hayran kitlelerini oluşturmaya odaklanmalarını istiyorum. Zaten birkaçının Carter'ın yerine geçmesine izin veriyorum - çünkü bu onların reytingleri için çok iyi bir şey - ama ben

bir yerde sınırı çizmek zorundayım. Akıllarını oyuna vermelerini istiyorum ve yaz tatiline kadar çok zaman var. Yetkililer onları test için getirirlerse ne kadar süre ortadan kaybolacaklarını kim bilebilir? Ekran

zaman her şeydir, Rosales."

"Colorado'daki silahlı saldırı ve Vermont'taki saldırıdan sonra OGGB'ye karşı bu kadar rahat konuşmana şaşırdım." Maya, Kalen'e çok yakın dururken yakalanmak istemiyormuş gibi küçük bir adım geri çekildi. "Anti-sadıkların peşindeler, özellikle de *burada*."

Burada, Eve yüzünden mi?

Vermont saldırısı mı?

Isobel geri çekildi, boğazının arkasına asit döküldü. Theodore elini hastane önlüğünün arkasındaki bağların arasından geçirdi. Avuç içi çıplak tenine bastırdı, vücudunun absürt sıcaklığına rağmen şaşırtıcı derecede serindi. Bu dokunuş ona odaklanacak bir şey verdi ve paniği biraz yatışana kadar parmak uçlarını omurgasındaki ince tümseklerin üzerinde nazikçe gezdirmesine konsantre oldu. Niko hâlâ gözlerini ondan ayırmamıştı ve kız gözlerini kırptırıp tekrar odaklandığında kısa bir nefes almış gibi .

Kalen metanetle Maya'ya baktı, sonunda Maya onun bakışları altında hafifçe söndü, kısa süren hâkimiyet savaşlarının net bir galibi vardı.

"Onun gözünden kimseye bahsetmeyeceğim, senin gözünden." Maya dikkatini Isobel'e çevirdi ve Isobel'in cildinin kül rengine dönüşmüş, alnında ter birikmiş halini görünce kaşlarını hafifçe çatı. Gardiyan devam etmeden önce bir nefes durakladı. "Ama eğer akademinin onu incelemesine izin vermeyecekseniz," Kalen'e döndü, "o zaman ben-"

"Hayır," kestirip attı Kalen. "Kimse ona dokunmuyor. Ona bakmıyor. Onu *inceleyin*."

Oda sessizleşti, Maya'nın dikkati hemen değerlendirmeye yöneldi. Sophia bile kaşlarını kaldırarak Kalen'e baktı. Maya tekrar Theodore ve Isobel'e baktı, gözleri aralarında dans ediyor, dudakları kıpırdıyordu. "Ruh eserinin bir ruh ihlalinin iyileştirmek için bir vekilden beslenmesi mümkün olsa da, bu iyileşme oldukça mucizevi." Dikkati Theodore'un üzerinde yoğunlaştı. "Test yaptırdınız mı, Bay Kane?"

"Test edildi, nasıl?" Theodore'un sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı, dikkatini Isobel'i yatıştırmaya verirken homurdanma titreşimleri kontrol altındaydı.

"Gözleriniz test edildi mi?" Maya sertçe sordu.

Kalen bir anda öne doğru adım attı ama Isobel hızla doğrulup dizlerinin üzerine çöktü ve baş dönmesiyle mücadele etti.

Theodore'un eli sırtından kaydı ve odadaki herkes dönüp ona baktı. Kendini sabit tutmak için Theodore'un dizini kavradı ve ayağa kalktı. Durumun kontrolden çıkmasına saniyeler kalmıştı.

Isobel sessizce, "Taşıyıcı anneme saygısızlık etme," dedi. Uzuvarındaki titremeye rağmen ses tonunu eşit tutmaya çalıştı. "Eğer sen

... eğer her iki çocuğumun da bir süredir

Gözler değişti, zinciri alabilirsin. Çalışabilirsin ya da onunla ne yapmak istersen yapabilirsin. Bu yüzden sürekli geri geliyorsun, değil mi? Ruh objesi yüzünden mi?"

"Ve sen." Küçük bir omuz silkme hareketiyle konuşan Sophia oldu. "Aphelina bizi tekrar kutsadığı için çok heyecanlı."

"Anlaştık." Maya zincire baktı. "söylemeyeceğim. Bana işkence etseler bile." O kadar hızlı onayladı ki, Isobel ağzının açık kaldığını, toparlamaya çalıştığı argümanların yok olduğunu fark etti.

Ona işkence etseler bile mi?

Kim sözler verir ki?

" bağ uzmanına zinciri kesmesini tavsiye ettim," diye devam etti Maya, sanki şok etmemiş gibi. "Düzgün bir şekilde kapatmak için halka eklemek zorunda kaldılar. Ama bunu şimdi yapmama izin verir misiniz?"

Isobel'in içini korku kapladı ve bir elini koruyucu bir şekilde Bileğini saran zincir. Kalen'e baktı ama o kilitlenmişti. Niko ile bir tür sessiz sohbete daldı. Niko hafifçe başını salladı ve Kalen bir adım geri çekilerek Muhafız'dan uzaklaştı. sırtını kapıya dayadı.

Bunun devam etmesine izin veriyorlardı.

Bir an için, Kalen'in neredeyse

Maya'ya ilerlemek. Belki de Isobel'in bedenini zamanda geriye gitmeye zorladığı gibi onun zihnini de zamanda geriye gitmeye zorlayabilirdi. Kalen Isobel'in gözleriyle buluştu, çenesini kısa bir baş hareketiyle eğdi ve Isobel zorlukla yutkunarak Maya'ya döndü.

"Acıyacak mı?" diye sordu ön kollarına bakarak. İçinden ışığın sökülüp alınmasının nasıl bir his olduğunu anlatmaya *acı* bile yetmezdi. Bunu düşünmek bile parmaklarını yumruk haline getirmişti, Işık tellerinin etrafını sarmak ve onları göğsüne yakın bir yerde biriktirmek istiyordu.

Şimdi neredeydiler? Bu düşünce ensesinden aşağıya doğru bir panik sızısı daha gönderdi.

"Evet," dedi Maya açıkça. "Ama bağ uzmanınız her iki şekilde de bunu yapacaktır. Hayatına başka birine bağlı olarak devam edemezsin. Artık ormandan çıktın, bu yüzden bağlantıyı sürdürmek için bir neden yok... özellikle de bunu ilk etapta sadece beni eğlendirmek için yaptıklarından beri. Eğer ruh eserlerine inanmıyorsan, endişelenecek bir şey yok, değil mi? Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Bu sadece, hiçbir sebep yokken tamamen yoktan var olan rastgele bir zincir."

Isobel topuklarının üzerine geri çöktü. Theodore onun kalçalarını yakaladı ve tekrar tamamen içine çekti. Bacak bacak üstüne atıp bağlı bileğini kucaklarken Maya masanın üzerindeki bandaj rulolarının yanından geçti.

yatağın yanındaki masadan küçük bir pense aldı. Onlar olmalı zincirine halkaları ekleyen kişi tarafından bırakılmış olmalı. Elini uzattı ama Theodore Isobel'in bileğini geri çekerek önce kendi elini uzattı.

Maya zinciri ustalıkla kopardı ve acı anında geldi. Keskin, sıcak, ılık ve ıslaktı. Göğsüne saplanmış bir bıçak gibi hissetti.

Nefes nefese kaldı, ellerini hastane önlüğüne bastırdı, parmaklarından kan akmamasına şaşırdı. Acı tüm vücuduna yayıldı ve gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu. Ayak parmakları kıvrıldı, vücudu içe doğru kamburlaştı, bir top haline gelmeye çalıştı.

Maya durakladı, gözleri Isobel'deydi. Zincirin bir tür ruh eseri olduğu konusunda haklı olduğu için zafer kazanmış gibi görünmüyordu, sadece Isobel'in acısına sempati duyuyordu. Gözlerinin arasındaki ince çizgiler

Isobel'in kendine gelmesini beklerken zarif kaşlarını kaldırdı.

Isobel titreyen elini kaldırarak dişlerinin arasından, "Çabuk yap şunu," diye geveledi.

Maya zinciri çabucak kesti ama zincir aniden canlanmış gibiydi, öfkeyle parlıyor ve hemen Isobel'in bileğini tekrar sararak derisine acı verici bir şekilde saplanıyordu. Isobel'in nefes alış veriş sertleşti. Theodore hiç nefes almıyor gibiydi. Kalen ve Niko bir adım öne fırladı, Niko'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kalen bir elini uzatarak diğer Alfa'nın daha fazla yaklaşmasını engelledi.

Maya penseyi tekrar zincire dayadı ama çok daha yavaş bastırdı, tutuşu deneysekti. Zincirler uyarı verircesine parlardı ve titreşti, ama Maya aleti Isobel'den uzaklaştırdıkça

ne kadar az tepki alırsa, o kadar az tepki alırdı. Yeterince uzaklaştığında hızla bir kesik attı ve zincirin ucu yukarı fırlayarak Maya'nın eline çarptı ve arkasında bir yara izi bıraktı, kan Isobel'in bileğine memnuniyetle sarılmak için geri çekilmeden önce cildinin yüzeyine çıkmaya başlamıştı bile. Zincirin ucu elinin arkasına yerleşti ve derisine yaslandı.

Sophia öne atılıp annesinin elini hızla sargı bezine sararken Maya kaşlarını kaldırmış, ağzını hafifçe aralamış bir halde yırtık derisine bakıyordu. Daha hızlı nefes alıyor gibiydi ama soğukkanlılığını iyi koruyordu.

Maya sonunda yavaşça Isobel'e dönerek, "Hâlâ yaşıyor," dedi.

Isobel, Theodore'un tutuşuyla sarsıldı, acısını bastırmaya çalışırken kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu inanılmaz görünüyordu. Tüm bu *hisler* bir zincir tarafından engellenmişti. Maya onu kesene kadar en azından biraz sıradan görünen bir zincir.

Metalin geri kalanını toplayıp Muhafız'a uzatırken parmakları şiddetle titriyordu. Soğuk ve ağır hissettiriyordu, sanki tüm sihir bileğini saran kısa uzunluğun içine gömülmek için ondan kaçmış ve geride sadece sade, süresi dolmuş altın bırakmıştı. Maya tereddütle aldı, ancak kendisine zarar vermeyince rahatladı ve dönüp Sophia'nın açık tuttuğu küçük çantaya döktü.

"Ruh eserleri hakkında bilmek istediğiniz bir şey varsa ya da onlardan daha fazlası ortaya çıkarsa..." Maya kapıya doğru geri çekildi, Kalen kolayca önünden çekilince kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Şapelin arkasındaki küçük konutta yaşıyorum. Sabahları beni şapelde de bulabilirsiniz."

Isobel başını salladı. Yapabildiği tek şey buydu.

"Hemşirelere uyandığını haber vereceğim. Bir tane almalısın Birkaç dakika," diye ekledi Maya, çocuklarını önden göndermeden önce Kalen'i hedef alarak.

Sophia, Kalen kapıyı kapatamadan tekrar açıklığa fırladı, maun rengi gözleri annesininkinden daha açıktı, Delta rütbe yüzüğü onları kararmış bir bronz gibi gösteriyordu. "Ya da ben," dedi Isobel'e. "Bu Ironside numaracılarından bıcarsan gelip benimle konuşabilirsin. Görüşürüz." Kaybolmadan önce tuhaf, aptalca bir selam verdi.

Kalen kapıyı kapattı, gözleri bir şekilde Isobel'e geri dönerken tekrar kapıya yaslandı. Bakışlarının daha açık, yarı saydam tonu erimiş altına dönüştü ve şiddetle kaynadı

Zekiydi. Yırtıcı bir hayvanın gözlerine sahipti, her zaman İnsanların giydiği çürük kılıklardaki zayıflıkları, mükemmel görünme çabaları boşa çıkana kadar çatlakları ve çentikleri ortaya çıkarıyor, geride sadece onlar hakkında keşfettiği şeylerle ne yapabileceğine dair ilkel bir korku bırakıyordu.

Tek şey... onun üzerinde böyle bir etki bırakmamış olmasıydı.

Onu bu kadar korkutucu gösteren her şey şimdi kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. O da en az kendisi kadar bu durumun kurbanıydı ama her fırsatta onu korumuştı. Onun hayatını kurtarmıştı.

"Beni patıkaya mı götürdün?" diye sordu, sesi hâlâ zonklayan acıyla kısılmıştı. "Işığım nerede?"

Başını eğip bir kez salladı. "Cian bana tüm ipleri tekrar içine koymamı söyledi. Elimden geleni yaptım ve sonra seni geri aldım. Ateş yoluna. Seni tamamen iyileştiremezdim. Çok fazla insan yaralarını zaten görmüştü. Sadece ışık tellerinin tekrar gizlenmesini sağlayacak kadar iyileştirdim. Oraya vardığımda zaten dağı arıyorlardı, bu yüzden seni patikadan oldukça uzakta bırakmak zorunda kaldım. Elimden geldiğince seninle kaldım. Yetkililer aradılar.

izini ve Eve'in evini bulmaya çalıştım ama sonra ışınlandığınızda kaybolmuş olmaları gerektiğine karar verdim."

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Eve'in evinde ne olduğunu sormadı. Hiçbiri sormadı. Hâlâ bileğindeki zincire bakmakta olan Niko'ya baktı, yüzündeki ifade artık hafif bir meraka dönüşmüştü.

"Ben yapmadım... bağ yapmadı..." Bunu kelimelere dökmekte zorlandı.

Kalen, "Cian, Oscar ve Kilian sen kesildiğinde senden çok uzaktaydılar," diye cevap verdi. "Hâlâ sadece yarı bağlanmış durumdasın."

Theodore, tüm bu olanlara rağmen kendini kontrol altında tutuyordu. Onun yönlendirmesiyle vücuduna girmeye çalışan kargaşa. Odadaki diğer herkesin duygularını bastırıyordu ve zaten ne kadar dağınık olduğu için onları deşifre etmeye bile çalışamayacak kadar çok sayıda rakip düşünce ve duygu vardı. Ellerinden biri omurgasını hafifçe aşağı yukarı okşarken, diğeri bacaklarını sararak onu göğsüne yasladı.

Kalen sonunda kapıdan uzaklaştı ve diğer taraftan bir şeyler duyabilecekmiş gibi başını eğdi. "Sen de tüm işlemek için alan" dedi. Bir açıklama, soru değil. O

Kalen'in onu bu kadar iyi tanıdığını düşünmezdi ama onun olayları kendi başına, kendi ele almayı tercih ettiğini anlıyor gibiydi. "Ama mümkün olan en kısa sürede herkesle bir toplantı yapmalıyız. İdare edebilir misin?" Telefonundan bir dizi bağlantı çıkardı. cebine koydu ve ona uzattı.

Adamın onun sağlığını sormadığını hissediyordu. Hepsinin arkadaşı olduğunu öğrendikten sonra hepsiyle yüzleşmeye hazır olup olmadığını merak ediyordu.

Sato'yu öptükten sonra, parlayan zincirlerin etkisi altında olsa bile.

Teninin altındaki güzel ışık desenlerinin etkisi altında olmasına rağmen, Kalen'in yatağında her tarafına sokulduktan sonra.

Özellikle de bağın onu gerçekten etkileyip etkilemediğini ya da sadece çekingenliğini azaltıp azaltmadığını merak ettikten sonra.

Ve Eve... ve teller...

" olur olmaz geleceğim," diye söz verdi ve lenslerden birini çıkarıp başını geriye eğerek gözüne yerleştirdi.

"Muhtemelen seni bu gece serbest bırakacaklar." Kalen elini kontak kutusu için uzattı ve o da avucunun içine bıraktı. Onu cebine geri koydu ve çenesini Niko'ya doğru salladı. "Akşam yemeği yiyeceğiz ve sonra kimse seni kendi odasında yatırmayacak. Söz veriyorum."

Boğazından boş bir kahkaha yükseldi ve onlar odadan çıkarken başını sallayarak kolayca yuttu. Sadece otuz saniye sonra hemşireler ellerinde çizelgeler ve başlarında Teak olduğu halde içeri girdiler.

"Isobel." Teak'in sesi rahatlamış ve bunalmış gibiydi, yatağın yanında dururken gülümsemesi titriyordu, elleri kıpır kıpırdı Isobel'in omzuna bir avuç yerleştirmeden önce onlarla ne yapacağını bilmiyordu.

Theodore, Teak'in parmaklarından hiçbirisi göğsüne değmeyecek şekilde yer değiştirdi, burnu Isobel'in boynunun yan tarafına bir kez değdi, örnekleme yaptı

Muhtemelen telaşlı ve acılı bir kokuydu.

"Selam," diye zayıfça selamladı Isobel. "Bana tüm bu taşıyıcı anneleri verdiğin için teşekkürler."

Teak sırtıttı. "İstesem de onları senden alabileceğimi sanma. Arkadaşlarınızla aranızda çok özel bir bağ var."

Isobel kaskatı kesildi ve diğer kadının hızla hemşirelere danışarak geri çekilmesini izledi.

"Öyle demek istemedi," diye fısıldadı Theodore, nefesi kulağının üzerinde buğulanırken.

Kadın titreyerek hafifçe ona doğru döndü ama gözleri birleşir birleşadam onu ön tarafa bakması için geri itti. İfadesinde bir tuhaflık vardı ama bunu incelemesi için ona yeterince zaman vermemişti.

Hemşireler Isobel'i muayene ederken Theodore'un hareket etmesini istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor gibi görünüyorlardı, ancak ona hiçbir şekilde dokunmamaya dikkat ediyorlardı. Etrafında dolaştıkça kafası daha da karışıyordu.

Isobel büyüdü ve sonunda Teak bunu fark eder gibi oldu.

Isobel'e anlayışlı bir gülümseme verdi. "Vekillere gerçek eşler gibi davranmak önemlidir, özellikle de böyle zamanlarda."

"Oh." Isobel hiçbir şey anlamamıştı.

"İnsanlar eşlerine dokunulmasından nefret ederler," diye belirtti Teak. "Ya da onların önünde değil. Kısacası, hiç."

"Oh," diye tekrarladı.

Theodore onun arkasından yumuşak bir kahkaha attı. "Beşten fazla taşıyıcı anneniz var ve tam olarak sıfır kuraldan anlıyorsunuz." Hemşireler kanını alırken "Kurallar mı var?" diye sordu.

Baskı. "Beş çok mu fazla? Çok fazla görünüyor."

"Sadece azaltmayı *deneyin*." Theodore'un sesi sertleşti. "Hastalanıp ölmene izin vermeyeceğiz. Ama evet, beş normalden yaklaşık dört fazla."

"Tam olarak katı kurallar yok." Bu sözler, yatağın kenarına oturmuş hemşirelerin muayenelerini bitirmesini bekleyen Teak'ten geldi. "İki önemli istisna dışında, taşıyıcı annelerin mümkün olduğunca gerçek bir eşi yansıtması gerekir. Seks ve-"

"İşaretleme," diye yanıtladı

Theodore. Teak etkilenmiş görünüyordu.

"Diğerleri biraz araştırma yaptı," diye mırıldandı.

"Hmm." Teak bronzlaşmış bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi, sandalyeye geri yaslanırken eteği dizine takıldı. "'Diğerleri' haklı. Sadece kalıcı bir işaretleme bir bağı tamamlayabilirken, seks yarı bağı bir çifti birbirine çok daha fazla yaklaştıracaktır. Eğer bir taşıyıcı anne bağlanmış ya da yarı bağlanmış bir kişiyi kalıcı olarak işaretlerse ya da onunla seks yaparsa, bu bağa karşı korkunç bir saygısızlık olarak kabul edilir ve küçük bir yırtılmaya neden olabilir."

Isobel, hemşirelerin hafifçe sarmakta olduğu kollara bakarak, "Yırtık," diye yineledi.

"Bir ruh ihlali," diye belirtti Teak. "Değişik derecelerde şiddetle gerçekleşirler. Bazı ruh ihlalleri bir insanı öldürebilir. Bunlardan kaçınmak çok önemlidir. Eğer bir ruh ihlali bir Çapayı öldürürse, Bağlayıcı da ölür. Sizin dışınızda biriyle yakınlaşmak bağın size çok fazla zarar verme olasılığı yoktur, ancak o kişiyle güçlü bir duygusal bağınız varsa, bağ bunu bir tehdit olarak görebilir. kirletme. Kazara yapılan işaretlemelerin hiçbir etkisi olmayabilir, ancak kasıtlı işaretlemelerin çok ciddi sonuçları olabilir. Sizin durumunuzda, eşinizle henüz ve sadece yarı bağlanmış olduğunuz için, seksin herhangi bir ruha neden olması pek olası değildir. ancak kalıcı işaretler ve ..." Isobel'in kollarını işaret etti. "Eşinize ne kadar yakın olursanız olun, bağ büyüme doğrudan saldırılar farklı bir hikâyesidir."

Isobel başını kaldırıp baktığında Teak'in gözleri yaşlarla dolmuştu, ancak bağ uzmanı gözlerini o kadar hızlı kırpmayı başardı ki

Isobel bir şey gördüğünden bile şüphe etmeye başlamıştı.

"gelenler için üzgünüm," diye fısıldadı Teak, boğazını nazikçe temizlemeden önce sesi çatlıyordu. Sonraki sözleri yumuşak ve düzgündü. "Çoğu insan böyle ciddi bir kazadan sağ çıkamaz. ruh ihlali. Bazıları bunun ruhun kendisinde bir yırtılma olduğuna inanır. beden istismardan dolayı kapanmaz, zihin kapanır. Ama sen ..." Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme titriyordu. "Sizi böyle bir olayda ayakta tutacak ve iyileşirken yanınızda olmasa bile sizi ayakta tutmaya devam edecek inanılmaz güçlü bir eşiniz olmalı. Bahse girerim bir Alfa'dır."

Isobel içi boş bir sesle, "Evet," diye onayladı. "Belki de." *Ya da onlardan on tane vardı.*

"Yine de sizi uyarmalıyım." Teak sandalyesinde doğruldu ve gözlerini kısa bir süreliğine Theodore'a çevirdi, ancak Isobel'in arkasındaki Alfa sessizliğini koruyordu. Hemşirelerin ona yaptıklarını çok yakından izliyor gibi görünüyordu. "Bağınız hâlâ oluşmadığı için zihninizin ve ruhunuzun iyileşmesi bedeninizden daha uzun sürecek. Yan etkileri olacaktır."

Isobel kuru bir sesle, "Yan etkileri severim," dedi ama şakası pek tutmadı. Sesi bu kadar hırıltılıyken ve ağzı hâlâ acıyla sıkışmışken olmazdı.

Tepki veren tek kişi Theodore oldu, yumuşak nefes veriş bir kahkaha başlangıcı gibi ses çıkararak ensesine vurdu.

"Her şeyi daha sonra konuşmak ister misin?" Teak, Isobel'i endişeyle inceleyerek sordu.

"Bu gece buradan çıkacak mıyım?"

Teak, "Eğer izin verilirse," diye sözünü kesti.

Isobel içini çekerek Theodorea yaslandı, gücünün büyük bir kısmı tükenmişti. "O zaman bu işi bitirsek iyi olur."

"Özür dilerim." Teak onun elini okşadı. "Muhtemelen sadece uyumak istiyorsun."

"Günlerdir... uyuyor muyum?"

"Bir haftadan fazla," diye düzeltti Theodore onu.

"Bir haftadan fazla," diye tekrarladı uyuşukça. "Yani... aslında yorgunum."

Neden bu kadar yorgunum?"

"Yan etkilerden biri," diye açıkladı Teak. "Çok uyuyacaksın ve halsiz olacaksın. İştahınız kaybolacak, ancak kendini yemeye zorlamak. Bir keresinde ruhsal hastalıktan muzdarip bir adam, bir şey yiyip içmediğinin farkına bile varmadan susuzluktan ölmüştü. Bu nedenle, düzenli olarak su için ve az da olsa her zamanki öğünlerinizde yemek yiyin. Düzenli olarak hafif egzersiz yapın."

"Dans edebilir miyim?" diye araya girdi, kalbi boğazına fırladı ve orada acımasızca çarpmaya başladı.

Teak yutkundu ve bir an için kucağına baktı. "Yorucu egzersiz yok. Özür dilerim. Şimdilik sadece yürüyüş ve esneme hareketleri. Vücudunuz iyi görünebilir, ancak belirtilerinizin kötüleşmek yerine iyileştiğinden emin olmak için bir süre kendinizi çok dikkatli bir şekilde izlemeniz gerekir. Elbette, eşinin kim olduğunu bilseydik, bağı tamamlayabilir ve çok daha hızlı iyileşebilirdin."

"Ya bir bonoyu tamamlamak istemezsem?"

Hemşirelerin hepsi kasıldı, birbirlerine baktılar. İçlerinden biri dikkatini Teak'e yöneltti. "Bu gece gidebilir. Babasına haber verelim mi?"

Teak elini salladı. "Onunla temas halindeyim. Onu bilgilendireceğim."

Hemşireler hızla odadan çıkarken Isobel içini çekti, dik oturup bacak bacak üstüne attı ve kollarındaki bandajları inceledi. Başı çok dönüyordu, şimdiden çok *yorgundu*. "Babam ne dedi?" Bandajlarla oynadı, soruyu sorarken Teak'e bakmaya cesaret edemedi.

Uyandığında babasının kayıp olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

"Tam bir çekim programına dönmek için uygun olup olmadığınızı sordu."

Teak kararlı bir şekilde cevap verdi, sesinde bir parça duygu vardı. örtbas etmek için boğazını temizledi. "İş için başka bir yere çağrıldı ama senin an önce ayağa kalkmanı istiyor. Hasarı en aza indirmek için kapsamlı bir fizyoterapi ve danışmanlık ayarlamamı istedi."

Isobel alay ederek başını kaldırdı. "Peki ya diğer sorum?"

Teak kaskatı kesildi ve sandalyesinde kıpırdandı. "Ya bir bağı tamamlamak istemiyorsan?"

Isobel başını salladı, bekliyordu.

"Şey.." Teak derin bir nefes verdi. "Başka bir seçeneğin emin değilim. Ironside'in peşinde olduğu hikaye bu. Onlar çok Eşini bulmak için sabırsızlanıyorsun, gerçi Alfalar bu arada sana bolca eğlence sağlıyor."

"Çok eğlenceliyiz," diye kabul etti Theodore, ama her zamanki çekici tonu donuklaşmıştı, sesinde bir tür gerginlik vardı.

Teak ceketinin iç cebini karıştırarak, "Ama sen onun eşi değilsin," dedi.

Isobel diğer kadının elini izledi, duvarlarını irkilerek indirdi ve Teak'in duygusunu test etmek için dikkatle uzandı.

Şüphe. İçkiyi yudumladı, olabildiğince yavaşça içine çekti. Acı vericiydi. Yeteneğini kullanmak için harcadığı çaba ve onu bu kadar kontrollü kullanabilmesi için gereken konsantrasyon neredeyse çok fazlaydı. Her saniye enerjisinin azaldığını hissedebiliyordu, ama daha hızlı gitmeyi reddetti. Eğer Teak onun davetsiz misafirliğini hissederse, yarardan çok zarar verebilirdi.

Teak küçük bir fener çıkardı ve Isobel onu fark etmemiş gibi yaptı. Theodore bile bunu fark etmemiş gibi davranıyor gibiydi. Adamın kaslarının çoğunu sırtında, omuzlarında ve kollarında hissedebiliyordu ve adam tüm vücudunu kasıtlı olarak gevşetmiş, sakın ve gevşek bir şekilde onun etrafında kıvrılmıştı. Görünüşe bakılırsa, her ikisi de

Teak'in bir noktada Theodore'un gözlerini test etmeye çalışabileceği ihtimali. İkisi de hazırlıklıydı... ama birkaç dakikalık hazırlığın pek bir anlamı yoktu.

"Eğer Isobel benim eşim olsaydı, vücudunun her yerinde benim işaretimi taşıyor olurdu," dedi Theodore kollarını ona dolayarak.

Diğer kadının fark etmeyeceğini umarak Teak'in şüphesini her küçük bir damla olmak üzere çekmeye devam etti... ama bunu yapmak zordu

konsantre oluyordu çünkü Theodore bir kez daha kendini kanıtlıyordu. olağanüstü bir aktördü. Sesine yeterince çakıllı bir sahiplenme katmış, onu doğru miktarda azap ve özlemle bükmişti. Ve sonra küçük, kendinin farkında bir kahkaha atarak Teak'in ona göz kırpmasına neden oldu. Muhtemelen ona güzel, mükemmel, kalp kırıcı bir gülümseme veriyordu. Muhtemelen dünya hakkında bildiğini sandığı her şeyi sorguluyor ve onun büyüüne kapılıyordu sadece Herkesin yaptığı gibi.

Meşaleyi tutuşu gevşedi ve ona gülümsedi, yüzünde gezinen gözleriyle onun takındığı yürek parçalayıcı ifadeyi yansıttı. "Onun için yaptıklarını asla unutmayacak." Onu nazikçe teselli etmeye çalıştı. "Hepinizin onun için yaptıklarını. Değil mi Isobel?"

Theodore yanağını Isobel'in yanağına değdirdi, bacaklarını katladı ve güçlü kollarını Isobel'in ortasına dolayarak onu tamamen kucağına aldı. "Ama özellikle *ben*, değil mi Isobel?" Isobel'in kulağının dibine sokuldu. "Ben senin favorim, değil mi?"

Muhtemelen Teak'e vekil olarak hareket eden dört Alfa daha olduğunu, dolayısıyla Theodore'un onun eşi olamayacağını hatırlatmaya çalışıyordu. Görünüşe göre, gerçek bir eş diğer insanların ona dokunmasına katlanamıyormuş. onlara ait olan kişi. Ama adamın oyunu her neyse, kızın beynine kısa devre yaptırıyordu. Adamın kollarında eridi, bacaklarındaki titreme hafifledi.

"Bu konuda çok iyisin," diye fark etti Teak, Isobel'in bir su birikintisine dönüşmesini izlerken.

"Ama gerçek bir anlaşma olacak kadar iyi değil," diye karşılık verdi zoraki bir ses tonuyla, sesini saran acı hissini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Tanrım. Ne kadar kalın konuşuyorsun.

Ve ... Teak bunu hemen yiyordu. Meşaleyi gizlice uzaklaştırdı, diğer eli ona uzanmak ister gibi seğiriyordu. Kadın kocaman, kanayan bir kalbe sahipti. Isobel çok dikkatli bir şekilde, çok yavaşça duvarını geri kaydırıp ve Teak bayılmadan önce onunla ilişkisini kesti.

"Um..." Isobel onlar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya ve birbirlerinin gözyaşlarını silmeye başlamadan araya girdi. "Başka bir şey var mı, yoksa şimdi gitsem sorun olur mu? Hâlâ yürüyebiliyorken buradan çıkıp gitmek istiyorum."

SIGMA SPONCU



ISOBEL TERLİ ELLERİNİ ŞORTUNA SILDİ VE GÖZLERİNİ KAPIYA DIKTİ

Kilian hastane odasında giysi ve tuvalet malzemeleri bırakmıştı.

-O olduğunu biliyordu, çünkü onun topraksı bergamot ve ağaç kabuğu kokusunu taşıyorlardı. Duş aldıktan, saçlarını yıkadıktan ve küçük pamuklu bir şort ile uzun kollu bir sweatshirt giydikten sonra kendini daha çok kendisi gibi hissetti. Sweatshirt Kilian'ın olsa bile.

Theodore onun yanında daha önce hiç görmediği kadar yavaş yürümüş olsa da, A Koşuşu'na doğru yavaş ve kolay bir şekilde yürüdüğü için teninde hafif bir ter lekesi vardı.

Ne zaman hızlanmaya çalışsa, onu yavaşlatmak için dirseğine dokunuyor, onları görünce durup fotoğraf çekmek için telefonlarına sarılan öğrencileri tamamen görmezden geliyordu. Onların fısıltıyla söyledikleri hiçbir şeyi duymamıştı ama

Teak'in söylediği gibi Vermont saldırısı muhtemelen büyük bir haberdi. Bağlanmış insanlar Üstün Yetenekliler için önemliydi ve Isobel hayatta olduğu süre boyunca bırakın bir bağ ihlali ya da ruh ihlali olduğunu bilmeyi, daha önce hiç duymamıştı bile. Kabul etmek gerekir ki, onun tek dedikodu kaynağı insan haberleriydi ve onlar da yerleşim yerlerinde olanlarla pek ilgilenmiyorlardı, sadece Ironside'da olanları.

Theodore ona baktı, yatakhaneye girmesi için onu zorlamadı. "İyi misin, Illy?"

Başını ona doğru çevirdi, dudakları kıvrıldı, gülümsemesi titredi. "Hayır."

Yüz ifadesi gerilmişti, Alfa yüzüğü ince, altın bir çizgiye dönüşmüştü. Çok fazla duyguyu içinde tutuyordu ve bunda da çok iyiydi ama şimdi yalnız oldukları ve kameralar izlemediği için çatlakları görebiliyordu. Onları hissedebiliyordu da. Adamın enerjisi, tenine hafifçe vurmak için bir kırbaç gibi gizlice dışarı çıkıyordu. Keskin, elektrikli ve huzursuzdu. Theodore'un gücünü nadiren hissediyordu.

Fiziksel bir güç gibi, muhtemelen tüm hayatını ondan kaçmaya çalışarak geçirdiği için.

"Söyleyin, sizi yatakhanelenize geri götüreyim," diye teklif etti.

"Bir süreliğine yalnız kalmak istiyorum, ama bilmiyorum... yapabilir miyim?" "Tek kelimeyi söyle ve seninle birlikte yere yığılayım."

"Bu bir yatak," diye

savundu. "Bu bir zemin.

Battaniyeli."

Kız ona kaşlarını çattı ve adamın dikkati kızın dudaklarına kaydı, burnunun kıvrılmasını ve dudağının bükülmesini izlerken gözlerindeki fırtına koyulaştı, çalkalandı. Gözlerindeki yoğunluğa rağmen, gülümsemesi ortaya çıkma tehdidinde bulundu.

"Isobel..." Adını gürleyerek söyledi, gülümsemesindeki ipucu kayboldu. İki eliyle yüzünü ovuşturarak neşenin tüm izlerini sildi.

"Çok özür dilerim."

"Biliyorum," dedi spor burnunu taşlı zemine vurarak.

"Senden sakladığım için," diye bastırdı.

"Biliyorum."

"Bu yeterli değil." Sesi sinirli geliyordu. "Beni tokatlamalısın. Bana küfür et. Benimle bir daha asla konuşma. Bir gün boyunca," diye hızla ekledi.

Homurdandı. "İki gün." "Bir

buçuk gün."

"Bir hafta," dedi. "Son teklif."

"Yanlış yönde pazarlık yapıyorsun." Ne olduğunu anlayamadan onu kapıya doğru geri itti, elleri kalçalarında. Vücudu aniden titriyordu, gözleri kargaşa doluydu.

"Otuz saniye boyunca benimle konuşma." Sesi uyarıya benzeyen bir şeye alçalmıştı, geri çekilmesi için yalvaran bir şeye... ama onu köşeye sıkıştırmıştı.

Ve sıcaktı. Ve o

Theodore'du.

Kadın meydan okumayı kabul ederek çenesini kaldırdı ve adamın gözleri yeniden dudaklarına . Boğazından kısa bir inilti çıktı. "Aramızdaki bağı hafifletmek için sana fiziksel yakınlık göstermeliyim," dedi.

Uyandığından beri ona dokunmayı bırakmamıştı. Kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterdi. *Yirmi üç saniye ve geri sayım.* Kalçalarının etrafındaki kavrama daha da sıkılaştı, ifadesi aniden yırtıldı.

"Çok fazla zorlayamayız. Her iki yönde de." Sesi çok acı çekmiş gibiydi, sözcükler gırtlaktan geliyordu. Ellerinden biri kalçasını bırakıp çenesini kaldırıp yüzünü yukarı eğdi. Adamın nefesini dudaklarında hissedebiliyordu, kesik kesik ve sertti. "İlk yalnız geceni atlatmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Onunla konuşmaması gerektiğini çoktan unutmuştu ama yine de söyleyecek bir sözü yoktu. Ağzı kurumuş, boğazı düğümlenmiş, elleri titriyordu. Tüm vücudu korku ve beklenti içinde karıncalanıyordu. Korku, çünkü Theodore dokunulmazdı. En cana yakın, en cana yakın, tüm arkadaşları olan, insanların ilgi gösterdiği ve desteklediği biriydi. Ama Isobel bunun bir rol olduğundan şüpheleniyordu ve bu onu rol yaptığı her şeyin tam tersi yapardı. Bu onu gerçekten hiç tanımadığı anlamına gelirdi.

Bir şey bekledi, başparmağı alt dudağı boyunca ağzının bir köşesinden diğer köşesine doğru fırçaladı, baskıyı artırdıkça eti hafifçe sürükledi.

Her yavaş, ölçülü okşayış, midesinin derinliklerinde bir şeylerin canlanmasına neden oluyor ve sonunda onu kıvrandırıyor. O gezindi

O hareket ettiğinde daha da yakınlaşıyor, vücudunun her düzlemi onunkine doğru itiliyordu. Adamın ne kadar sert olduğunu sadece ağzına dokunarak bile hissedebiliyordu ve birden her şey birbirine bağlanmış gibi göründü, bedenleri birbirlerinde bir tepki döngüsünü tetikledi. Başparmağı dudaklarının arasına bastırdı, alt dişlerini yakaladı ve ağzını hafifçe açmaya zorladı. Karnı sertçe sıkıştı. Adamın ereksiyonu nabız gibi atıyordu ve adam ağzını onunkinin üzerine indirdi, onu bırakmadı ya da öpmek için herhangi bir hamle yapmadı. Adamın keskin, çatırdayan gücünün bir kısmı kızın teninden hafifledi ama kollarındaki tüyler diken diken olmaya devam etti.

"Yardım ister misin? Yoksa kendi başına mı yapmak istersin?" diye fısıldadı. "Sana yardım edeyim mi? Geceyi çıkarabilecek kadar doyurayım mı?"

Küçük, yalvaran bir ses çıkardı. Adamın başparmağı ağzındayken yapabildiği tek şey buydu. Sanki gerçek eşi değil de gerçekten vekiliymiş gibi... Bu da onun anda kalmasına, teklif ettiği şey hakkında çok fazla düşünmemesine izin veriyordu.

Gerçekten bir şey ifade etmiyordu.

Başparmağını kızın ağzından çekip yerine dudaklarını koydu ve kız eridi, tıpkı ona her dokunduğunda yaptığı gibi. Öpücüğü en başından itibaren kontrol etti, çenesindeki tutuşunu kullanarak yüzüne açtı, boğuluyormuş gibi hissedene kadar yavaşça ve tatlı bir şekilde tadına baktı ve sadece onu kapıya sabitleyen güçlü vücudu onu dik tutuyordu.

Kadın huzursuzlandı ama adam aynı çıldırtıcı tempoyu sürdürerek kadının beynini karıştırdı. Hareket etmeye, onu itmeye, tişörtünü çekiştirmeye ve öpüşmeyi hızlandırmaya çalıştı ama adam bu çabası için sadece dudaklarını ısırdı. Yarı yarıya onun teninin parlamaya başlamasını ya da sihirli bir şekilde başka bir zincirin ortaya çıkmasını bekliyordu ama içinde bir şeyler doğru hissetmiyordu. İçinde derinlerde bir şeyler acıyordu ve Theodore'un dokunuşu onu sinir bozucu bir şehvet bulutuna sürüklerken, derinlerde bir yerlerde hâlâ *kırılmış* bir şeyler vardı.

Bu konuda tek başınaydı. Çekingenliğini yok edecek ve onu cesur kılacak bir büyü yoktu.

Eli karnına değip onu geriye ittiğinde Büyük boy tişörtünü yukarı çekip şortunun paçasının üzerine saracak kadar ileri gittiğinde, birden nefes alamadığını fark etti. Adam durakladı, nefesi dudaklarına sertçe çarpıyordu ve kadın onun durup durmamayı tartıştığını fark etti.

"Daha fazla," diye fısıldadı. Kendini çok fazla tutuyordu. Kadın içten içe yanıyordu ve adam çok fazla kontrollüydü. Bundan nefret ediyordu.

Gırtlaktan bir hırıltı çıkardı ve yüzünü geri çekerek şunları düşündü Onu.

"Emin misin?"

"M-daha fazla." Onu daha yakına getirmek ya da kolunu kendine dolamak için bileğini çekiştirdi ama onun yerine parmakları şortunun içine girdi.

Buna hiç hazırlıklı değildi. Sadece onun da kendisi gibi kontrolden çıkmış hissetmesini istiyordu, ama parmak uçları içine kayar kaymaz ve klitorisini fırçaladığında, *tam olarak* nerede olduğunu fark etti.

ona ihtiyacı vardı. Başka biri ellerini pantolonunun içine sokması için onu yumuşatmaya çalışabilirdi... ama Theodore değil. Onu şok etmeyi seviyordu. Biraz baskı uyguladı ve kız gergin bir şekilde kollarını kavrarken yüzünün renginin değişmesini izledi.

"Kollarımı itmeyi bırak, Illy. Ne kadar ıslak olduğunu hissetme riskini göze alamam." Bu sözleri inleyerek söyledi ve onu öpmeden önce çenesini ısırıldı. Dudakları bu kez daha sert bastırdı, parmakları sinir demetinin etrafında nazikçe dolanırken dili ondan daha fazlasını talep etti ve kız kıvrana kadar baskıyı artırdı. Sanki onun vücudunun içini ve dışını zaten biliyordu. Sanki o bir enstrümandı ve yıllardır onun üzerinde titizlikle çalışıyordu ve şimdiden bir tür diploma almıştı.

Onun bir şeyi otomatik olarak başaramadığını görmek için neler vermezdi.

Onun her tepkisini izledi, yüz ifadesindeki her değişimde veya nefes alışındaki her aksaklıkta dokunuşunun basıncını, konumunu ve ritmini değiştirdi. Onu tam sınırına kadar götürdü ve sonra aniden durdu, seksini nazikçe avuçladı ve onu orada dudaklarına doğru süzölmeye ve nefes almaya bıraktı.

"Tamam mı?" diye gürledi, her ne kadar kız yastıkları ıslatıyor olsa da

Parmaklarıyla gömleğini öyle sıkı kavramıştı ki, neredeyse geniş göğsünü yırtacaktı.

Bu ona, derisinin altında yanan fırını, içinden geçen duyguları dengelemesi için bir an verdi. Yutkundu, gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu, sinirleri yıpranmıştı.

Her şey yıpranmıştı.

Kalbi paramparça olmuş, her sökülüyormuş gibi hissediyordu ve Theodore onu duyularını bastırmak, dağınıklığı görmezden gelmek ve zihnini ve bedenini öyle kavurucu bir sıcaklıkla doldurmak için kullanmasına izin veriyordu ki, sökülüp bütün olmasının pek bir önemi yoktu... ama tamamen kaçmasına da izin vermiyordu. Onu geri getiriyordu.

Hâlâ orada, hâlâ onunla birlikte olduğunu gösterecek kadar.

Adam kızın yanağına sokulup kokusunu içine çekti ve kız başını salladı. "Siktir. Benim mükemmel kızım," diye övdü, alçak sesle ve gürleyerek, ıslak

Parmaklar tekrar ihtiyaç duyduğu yere doğru sürüklendi, tekrar kaybolana kadar şişmiş tomurcuğuna masaj yaptı, aynı sınırdaki sallanıyordu. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin, Illy."

Diğer taraftaki düşüş bu sefer o kadar da korkutucu değildi.

Bu iyi bir şeydi çünkü ona tekrar nefesini tutma şansı vermedi. Uçuruma ulaşır ulaşmaz, hiçbir uyarıda bulunmadan onu kenardan aşağı itti ve baş döndürücü, lezzetli bir kalp atışları, kararsız çırpınışlar ve tüm vücudunun kenetlenmesinin verdiği acı-zevk dalgasına gönderdi.

Çılgılık atmak, ağlamak ya da onu vücuduna olabildiğince yaklaştırmak istiyordu ama buna gücü yoktu. Gözlerindeki siyah noktaları kırıştırdığında tüm vücudu titriyordu, tek bir kelime bile etmediğinden emin olmasına rağmen boğazı kısılmıştı. tek bir kelime. Elini şortundan çekip nazikçe tekrar kalçalarına yerleştirdi ve büyük boy sweatshirt'ünün düşmesine izin verdi. Kadın kapıya doğru gevşemişti, hafif bir uğultu teninin altına yerleşmişti.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye homurdandı, eli pantolonunun kemerinin altında kayboldu. Kendini düzeltti, çenesi sıkıştı, gözleri parladı. Parmaklarını dışarı çıkardığında, parmakları artık kadının ıslaklığıyla parıldamıyordu.

Nedense vücudu tekrar kasıldı, adamın özünü sikinin üzerine sürmüş olmasından gerçekten hoşlanmıştı; keskin bir etki yaratmıştı, Sahiplenme duygusu göğsüne saplandı. *Tam da* olması *gerektiği* gibiydi. Adamın bunu yapmadan çekip gidebileceğini düşününce neredeyse paniğe kapılıyordu.

"Hissediyorum..." Yutkundu, tekrar dik durmaya çalıştı ve garip ve rahatsız edici düşüncelerini bir kenara itmeye çalıştı. "Daha sabit ve daha dengesiz." Yumuşak bir şekilde güldü. "Daha ayakları yere basan ve daha korkmuş."

"Utanmana gerek ." Sözcükler ağızından kaçmış gibiydi. Alfa'nın kazara çıkan sesiyle irkildi ve hemen "Kahretsin. Yani... lütfen, utanmayın. Bir ruh ihlali yaşadın. Biraz daha yatıştırılmaya ihtiyacın var. Bu çok doğal."

Dudağını çiğneyerek başını salladı. Kabarık ve hassas hissediyordu. "Ve sen... yani... senin için sorun yok-"

"Ciddiyim. Yapma." Adam ona sırtıttı, gülümsemesi geniş ve silahsızdı, mükemmel dişleri ıslık ıslık parlıyordu. "Taşıyıcı anne olmayı teklif ettim. Sana dokunmam için bana ihtiyacın olacağını biliyordum."

"Bilmiyordum."

Alay etti. "Bana işaret ver ve sadece ikimizden birine katlanmak zorunda kalmanı sağlayayım." Gözlerini ona dikti. "Kendimden bahsediyorum bu arada."

"Ve geri kalanınız beni grubu parçalamakla ve favorileri seçmekle mi suçlasın?" Ona kaşlarını çattı, hoş bir vızıltı içindeki öfke en ufak bir azalma göstermiyordu. "Cian'dan benim için taşıyıcı annelik yapmaya devam etmesini istediğimde neler olduğunu gördün."

"Mhm. Sanırım başka bir zaman için bir konuşma." İfadesini dikkatlice düzenledi. "İçeri girmeye hazır mısınız? Bu sefer kameralarla. Bu çok şüpheli olur."

"Peki nasıl konuşacağız?" diye sordu kafası karışmış bir halde. "Kalen neden bir grup toplantısı çağırısı yapsın ki?"

"Çünkü yetkililer gerçek eşini bulmak için kırsalı tararken beş Alfasi senin bağını beslemek için aktif olarak devreye giriyor ve sen de A Koşu'na taşınmak üzeresin, bu da seni onun sorumlularından biri yapıyor. Küçük bir Sigma-Alfa."

Alay etti, gülüşü onu isteksizce terk etti. "Doğru ya. Konuşacağımızı sanıyordum..." Yutkundu, devam edemedi. "Saldırı hakkında konuşacağız." Onun yanağını hafifçe okşadı. "Sadece Söylediklerinize dikkat etmeyi unutmayın, hepsi bu."

Az önce yaptıklarından sonra normal bir sohbete devam etmek garip ve aşağılayıcı olmalıydı ama bunun yerine doğal geldi. Theodore, "vekil" ve arkadaş rolü arasında kolayca gidip gelerek onu rahat hissettirdi.

Ortak salona sessizce girdiler, Theodore onun elini tutup merdivenlere doğru çekmeden önce boş alana göz gezdirdiler. Alfalar çatıdaki oturma alanlarından ikisini bir araya getirerek hepsine yetecek kadar sandalyesi olan uzun bir masa oluşturmuşlardı. Merdivenlerin tepesine vardıklarında Moses mutfaktaydı ve elinde bir sürahi su tutuyordu.

Burun delikleri alevlenerek Theodore ve Isobel arasında gidip geldi ve sonra sürahiyi tutuşu gevşeyerek yere çarpıp parçalanmasına neden oldu. Theodore onu görmezden gelerek Isobel'i boş sandalyelerden birine doğru yönlendirdi. Diğer Alfalar, masaya ulaşana kadar bir heykel gibi hareketsiz duran Moses karşısında şaşkın görünüyordu ve sonra hepsi birden tepki verdi.

Easton ayağa fırladı, masadan uzaklaştı ve nefesinin altında küfretti. Kalen masanın kenarını öyle sert kavriyordu ki taşların çatırdama sesini duydu. Reed ve Spade'in ikisi de seğirdi, gözleri ona dikildi, burun delikleri alevlendi. Niko sandalyesini geriye itti ve mutfığa kaçarken kırılan cam hakkında mırıldandı. Sato, masanın en ucunda oturuyordu,

Kara kaşlarını ona doğru kaldırdı, oniks gözlerinde ağır bir soru vardı. Cian gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi ağzını ovuşturdu.

Kilian garip bir şey yapmayan tek kişiydi.

Ona doğru yürüdü ve ayaklarını yerden kesen sıkı bir sarılmayla onu yakaladı. Onu tekrar yere bıraktığında, aniden Theodore'a doğru döndü, bileğini kaptı ve Theodore'un elini aralarına çekti.

"Yemekten önce ellerini yıka," dedi ipek gibi bir ses tonuyla, alttan alta bir keskinlik saklayarak.

Isobel bembeyaz kesildi, sonunda herkesin neye tepki verdiğini anladı ama ne kadar utanmış olsa da, damarlarında mutlulukla dolaşan kanının verdiği rahatlık hissi onu bakışlardan sıyrılıp itti. Kilian hemen onun yanındaki koltuğa oturdu, onu kolunun altına aldı ve burnuyla saçlarını okşadı.

"Bizi gördüğüne sevinmiş gibi kokuyorsun," dedi. "Kapa çeneni."

Kadın ona dirsek attı.

Kıkırdayarak onu daha yakına sürükledi. Diğerleri sanki yabancı bir dil konuşuyorlarmış gibi bakıyordu.

"Pekâlâ." Easton boğazını temizledi ve Isobel'in karşısında bir koltuk çekmeden önce Theodore'a garip ve uzun birkaç saniye boyunca baktı. "Seni uyanık görmek güzel."

Cian ona alaycı bir sırıtış atarak, "Çok uyanıksın," . "Süper açık."

"Sen de kapatabilirsin." Gözlerini utangaç bir şekilde Easton'ın kravatına çevirmeden önce ona ters ters baktı. "Ve teşekkür ederim, Profesör."

Masanın diğer tarafından hafif bir alay sesi geldi.

Kimden geldiğinden emin değildi çünkü diğerleri hâlâ etrafta dolaşıyordu. Niko ve Moses mutfaktan yarım düzine tabak sonra Moses, Theodore'un sandalyesini alıp Isobel'den uzaklaştırdı. Aralarına bir sandalye yerleştirdi ve kardeşine başını sallayarak içine gömüldü.

Theodore dikkatini bile vermiyordu. Bir haftadır yemek yememiş gibi tabağını yemekle dolduruyordu.

Easton, Kane ikizlerini görmezden gelerek, "Eminim bir sürü sorunuz vardır," diye devam etti.

"Onlara ne oldu?" Soru neredeyse içinden patlayacaktı. Hastanede gözlerini açtığından beri bunu sormak için bekliyordu.

"Onlar mı?" Kalen talep etti. Bütün masa . Moses başka bir şey düşürdü. Daha fazla cam kırıldı.

"Orada başka biri mi vardı?" Sato hırladı. "Başka kimse girmedi Evden. İzliyorduk. Eve itirafında ikinci bir kişiden bahsetmedi ve itirafı onu öldürtmek için yeterliydi-" Durakladı, gözleri yana kayıyordu, sanki kameralardan biri. "Başını belaya sokmaya yetecek kadar," diye revize etti. "Bu yüzden yalan söylemediğini varsaydık."

Isobel parmaklarını çatalının etrafına doladı, önüne konan yemeğe bakarken midesi aniden çalkalanmaya başladı. "Bir çocuk vardı. Adını hatırlayamıyorum. Ben evden çıkarken o da çıkıyordu. içeri girdikten sonra etrafından dolanıp arka taraftan girmiş olmalı."

"Onu hatırlıyorum," dedi Cian. "Uzun boylu, siyah saçlı, bakışları daha zekiymiş gibi bir yüzü vardı. Eski bir motosiklet ceketi giyiyordu-"

"Aron," diye Kilian.

Bir bardak daha patladı, Easton elini sıkarken küfretti. "Aron?"

Cian'ın sesi korku doluydu. "Tıpkı-"

"Evet." Kilian yutkundu, içindeki tüm canlılık aniden dışarı sızdı, gözleri boş bir bakışa büründü. "Eski sevgilim."

"O bir öğrenci bile değil.." Kalen masadan kalkıp telefonunu çıkararak bir numara aradıktan sonra kulağına götürüp uzaklaşırken Moses'ın sözleri kesildi.

Kilian hâlâ boş gözlerle masaya bakarak, "Ve şimdi ölmüş sayılır," dedi.

"Eve çoktan itiraf etti." Moses kaşlarını çatarak Kilian'a baktı. "Aron neden oradaydı ki?"

Isobel yutkundu ve Kilian'a baktı. O sadece *bakmıyordu*. duygusuzdu. Ondan hiçbir şey hissedemiyordu. şey. Nedense bu, göğsünde korkunç, ağır bir baskı hissetmekten daha kötü görünüyordu.

"İkisi de Kilian'ın benim eşim olduğuna ikna olmuşlardı," dedi dikkatle.

"Neden böyle düşünsünler ki?" Niko sordu, gözleri keskin bir şekilde ona odaklanmıştı. Onları hiç bu kadar net görmemişti, toprak yeşili ve zengin kahverengi tonları birbirine karışıyor, dikkatini o kadar iyi topluyordu ki gözlerini kırpmayı unuttu, bakışlarını tutmanın gözyaşları fişkırdı.

Ona söyledim. Sözümü tutmadım. Hepsi benim hatam. "Ben... Arkadaşım olduğunu sanmıştım."

Niko öne doğru eğilerek onu orman yeşili vahanın içine daha da çekti, gücü onu o kadar ince bir şekilde sardı ki, ikinci bir deri gibi onu sarana kadar etkisini uyguladığını zar zor fark etti. "Neden Kilian'ın senin eşin olduğunu düşünsün ki?" diye tekrarladı Niko, sesi yumuşaktı.

Yalan söylemek çok kolay olurdu. Bununla hiçbir ilgisi olmadığını iddia etmek. Kameraları bahane olarak bile kullanabilirdi.

Ama yalancı olan onlardı. O değil.

"Çünkü ona her şeyi anlattım," dedi eşit bir şekilde. Hikayenin geri kalanını kameralar için çarpıtmadan önce bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "En azından inanmak istediğim her şeyi. Ona Kilian'ın eşim olduğunu söyledim çünkü öyle olmasını diledim. Gerçek eşimi istemiyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama Kilian bana *iyi davranıyor*. Beni önemsiyor.

Ve muhtemelen kızlardan hoşlanmadığı için bana bağı tamamlatmazdı."

Sandalyesine yaslandı, çatalını bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Sessizdiler. Kilian onu duymuş gibi bile davranmadı. Hâlâ masanın üzerindeki aynı noktaya bakıyordu.

Kalen masaya Easton sonunda, "Bu... akıllıca değildi," dedi.

"Bu gerçekten *akılsızcaydı*," diye homurdandı Moses, her zaman şeker kaplamasını ilk yırtan kişi olmuştur.

Savunmaya geçmeden önce "Farkındayım," diye homurdandı. Kimseye söylememesi konusunda onu uyarmışlardı ve o da söylemeyeceğine söz vermişti. Ama teknik olarak hatalı olduğunu bilmek özür dilemesini kolaylaştırmıyordu. "Özür dilerim."

Kilian masadan uzaklaştı ve kimseye bakmaktan kaçındı. "Ben... ben... ben sadece- bir dakikaya ihtiyacım var."

Onu takip etmek için sandalyesini geriye itti, ama Moses başını sallarken parmaklarını kalçasına indirdi, kaşları derin ve korkutucu bir şekilde çatılmıştı.

Cian ayağa kalktı, gözlerini masanın üzerinde hızla gezdirirken yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki fikrini değiştirdi ve Kilian'ın peşinden yürümeye başladı.

"Yemek yemelisin." Masanın etrafındaki sessizlik daha da derinleşip tedirgin edici bir hal alırken Easton Isobel'i değeriendirdi.

Easton'ın söylemediği sözleri duyarak masanın üzerinde yığılı duran ve kimsenin uzanmadığı yiyeceklere baktı.

Gitmesi için yemek yemesini istedi.

Kadın sandalyesini tekrar geriye itmek için hamle yaptı ama Moses aynı hareketi tekrarladı, parmakları kadının kalçasına dokunarak onu kısa sürede yukarı çekti.

"Bir şeyler ye," diye önerdi.

Alfa sesi yok.

Sandalyesini sonuna kadar geriye itti ve masadan uzaklaştı.

THEODORE, ISOBEL'I DURDURMA İSTEĞİNE KARŞI KOYDU.

Masadan birkaç adım uzaklaştı ve sonra birkaç adım daha uzaklaştı, sadece kimsenin kolunun erişemeyeceğinden emin olmak için. Sadece on dakika önce baş döndürücü bir parfüm haline getirmeyi başardığı kışkırtıcı, şurup gibi koku şimdiden acı bir almaya başlamıştı.

En yakın dokuz arkadaşının önünde inanılmaz derecede aptalca bir şey yapma ihtiyacını artık yenemeyene kadar damarlarına geri döndü.

Parmaklarını kadının şurubuna bulayıp aletine sürmesi yeterince kötüydü. *Bu* tamamen aklı başında olmayan bir şeydi ve hâlâ yarı sert olmasının nedeni de buydu. Şimdi bile. Muhtemelen sonsuza kadar. Her şeye rağmen.

Niko'nun hafifçe gevşediğini ve Elijah'ın omuzlarının indiğini fark etti. Kalen ve Mikel artık kendilerini çatıdan atmak istiyormuş gibi görünmüyorlardı... ama farklı türden bir gerilim çökmüştü ve hiçbiri bununla ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibiydi. Durum kötüydü - Isobel kim olduklarını tamamen açığa çıkarmış olabilirdi - ama hiçbiri ona kızgın değildi. Duruma evet, ama ona değil.

Ne yazık ki bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Isobel kaşlarını çatarak yere bakarken, "Gerçekten üzgünüm," diye tekrarlardı. Kameralardan uzaklaşmış olmasına rağmen söyleyebileceği çok şey vardı.

Mücadele ediyordu, kelimeler için , ama önemli değildi. Ne için özür dilediğini biliyorlardı.

"Bu hikayeleri başka birine anlattın mı?" Kalen sordu.

Theodore şimdi onu çatıdan aşağı *itmek* istiyordu.

Ancak Kalen bunun sadece Theodore'un hatası olduğunu söyleyecekti. Hepsi de ona en başından beri, onu daha yeni tanımlarına rağmen sırları konusunda ona güvenemeyeceklerini söylemişlerdi. Tehlikede olan çok şey vardı. Ama ona ilk yalan söyleyenler de onlardı ve on kişilerdi. O ise sadece bir kişiydi. Hepsi birbirlerine sahipti ve onun kimsesi yoktu.

Sırf o istedi diye gerçekten pislik mi olacaklardı?
Arkadaşı onun tarafında mı?

Kutsal olan her şey aşkına, lanet çenenizi kapalı tutun.

Onlara teker ters ters baktı.

"Hayır. Başka kimseye söylemedim." Isobel'in kokusu, odun kırma makinesinden geçirilmiş, kıymıkları ve tozları etrafa saçılmış, olgun suyu yağlı ve lekeli olana kadar dişlilerin arasından akan bir kiraz ağacıydı.

Kalen ona Alfalarından biriymiş gibi davranıyordu. Ona sormak İşin duygusal yönüne odaklanmadan önce hasar kontrolü yapmak için gerekli soruları sordu ya da Niko veya Kilian'ın duygusal yönü. Theodore sadece Isobel'in onun kendisine kızgın olduğunu düşünmemesini umuyordu. Kalen her zaman kızgınmış gibi görünüyordu ama Isobel'in aradaki farkı anlaması için onu bir kez gerçekten kızgın görmesi yeterliydi.

Isobel hafifçe doğruldu, gözleri Kalen'in gözlerinde parladıktan sonra diğer yüzlere baktı. "Saldırı benim hatam değildi. Bunu planlamışlardı. Şüpheleri vardı ve ne söylersem söyleyeyim bana işkence edeceklerdi. Eve bana işkence etmeye başladığından beri buraya geldi. Bunu göremeyecek kadar aptalmışım çünkü o haklı. Ben safım. Bana söylediğin her şeye inanırım."

Gözleri Theodore'a kaydı, bakışları ona atması gerektiğini söylediği tokattan daha sertti.

İşte burada.

Onun hayal kırıklığına uğramış ifadesi karşısında hissettiği boş acıya rağmen, bunu söylediğine memnun olmuştu. Ne dediğini anladığını göstermek için hafifçe başını salladı ve alnına çizgilerden bazıları hafifledi.

"Haklısın." Gabriel masadan kalktı ve peçetesini yere attı. Zaten yemeği yemeyecekti. Bu kadar çok bardak kırılmışken ve tabağına bir parça düşmüş olma ihtimali varken olmazdı. "Eve zaten sizi hedef alıyordu. Bahar tatilinden önceki saldırıda onun adını verdiği tüm öğrenciler

farklı yerlerde kamera. Sağlam mazeretleri var. Sana ve yetkililere yalan söyledi. Size kimin saldırdığını bilmiyorum ama her zamanki Delta arkadaş grubu değildi. Ironside'da karanlık ve gölge yaratma yeteneği olan tek kişi ikinci sınıf Beta, Kiki Rayne. Diğer konuya gelince.. Moses'ı görmezden gel. O sadece Kilian için endişeleniyor."

ISOBEL BIRAZ DAHA DIK OTURDU, SPADESAVUNMASI KARŞISINDA ŞOK .
ona baktı. Adamın bir ekmek alıp yürümeye başlamasını izledi, Cian ve Kilian'ı takip ettiğini düşünüyordu... ama adam merdivenlerde durup ona baktı. "Haydi yavrum."

Aceleyle ona doğru koştu, kaçtığı için o kadar minnettardı ki ona sarılabilirdi ama bu muhtemelen onun hoşuna gitmezdi. Bunun yerine sessizce onu takip etti.

"Kilian'la konuşmaya çalışmayacağımdan emin misin?" diye sordu, onun odasının kapısının önünden geçerlerken.

Spade cevap vermedi, sadece ekmeği ona uzattı ve yürümeye devam etti.

Gölün etrafını dolaşırlarken "Ye," diye önerdi.

Ekmeğin tadı karton gibiydi ve elleri yine titriyordu ama itaat etti, onlar yürürken yavaşça ısırıldı.

O Koğuştan'a giden yolu yarılacaklarında, sonunda kısa bir nefes aldı ve ona yan yan baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse? Şu anda çok kötü değil."

"Orgazm bunu yapacaktır. Seks daha fazlasını yapar ama buna karşı çok güçlü bir tavsiyede bulunmak ."

Kendi tükürüğünde boğuldu ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu ama en azından dışarıdaydılar ve kameralar muhtemelen ne söylediklerini duyamıyordu. Ancak yolun iki yanından geçen öğrenciler...

Isobel çılgınca onlara baktı, ama onlar onun ve Spade'in fotoğraflarını çekmeye çalışmakla meşgul görünüyorlardı. dirseğiyle onu sabitlemeye çalıştı - söylediklerine dikkat ediyordu.

"Buna dokunmayacağım bile," dedi sonunda. "Ama Tavsiye için teşekkürler."

"Her zaman." Önüne çıkan bir kayayı tekmeledi, kız yorulunca hızını yavaşlattı. "Tecrübesizsin. Yanlış anlayabilirsin"

şeyler."

"Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım. Theo bana bunu neden yaptığını söyledi."

"Oh?" Spade biraz gülümser gibi oldu. "Aferin ona." "Spade? Bu çok garip."

"Gabriel."

"Evet, ben de onun tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Gülümsemesi biraz daha genişledi, ama sonra dudaklarını yaladı ve bir anda kayboldu. "Arkadaş olalım Isobel. Sana göz kulak olmak istiyorum."

"Bu, biriyle arkadaşlık teklif etmek için korkunç bir neden." "Tek sebebim bu değil." Daha da yavaşladı ve sonra döndü aniden sağa döndü ve onu da kendisiyle birlikte dönmeye zorladı. omzuyla çarpışmayacaktı. Onu gölün kenarına, daha az insanın olduğu yere doğru yönlendirdi ve sonra Suya bakan tek başına bankta otururken, bakışları rahatsız edici bir şekilde aşına olduğu rıhtıma doğru döndü.

Adam yanındaki banka vurdu ve kadın oturdu, soğuk ellerini kalçalarının arasına soktu ve dudaklarını birbirine dolayarak rıhtım dışında herhangi bir yere bakmayı tercih etti.

"Neden duruyoruz?" diye sordu.

"Çünkü nefes alman gerekiyor. Kalp atış hızın çok yüksek. Nabzının boynunda atmaya başladığını görebiliyorum. Theo'nun.. yardımına rağmen, bu hala hastaneden çıktığın ilk gece ve sen Elijah'ın planladığı gibi birkaç taşıyıcı annenizle bağ kurucu bir faaliyet yerine hemen yüksek stresli bir duruma girdi."

"Tamam." Ayakkabılarını tekmeledi, tabanlarının fırçalanmasının tadını çıkardı tahta kalaslara karşı. "Peki arkadaş olmak istemenin diğer nedeni ne, eğer sadece bana göz kulak olmak değilse?"

"Tek bir belirleyici niteliği paylaşan iki en iyi arkadaşım var. Benim için büyük fedakârlıklarda bulundular. Siz de aynı niteliği sergilediniz. Benim tanımıma göre, biz zaten yakın arkadaşız. Ben sadece bunu duyuruyorum."

Bacaklarını tekmelemeyi bıraktı, kaşları çatıldı. "Um... Sanmıyorum."

Başını yana eğdi, aniden tüm dikkatini ona verdi ve cümle dudaklarında öldü.

"Fedakârlık yaptın," diye güvence verdi ona. "Bilerek, ama düşünerek değil."

"Evet." Bu kadar ilgi altında solmamaya çalışarak onun yüzünü inceledi. "Kendimi bilerek ama isteyerek feda etmiyorum. her zaman insanlar. Bu benim ."

"İğneleme yaparken farklı bir ses tonu kullanmanız gerekir."

"Sen bir sözlük müsün?"

"Alaycı bir tonlama deneyin. O anda belli etmeyi unutursanız, sonuna bir kıkırdama ekleyebilirsiniz."

"Aman Tanrım." Kadın ona baktı. "Arıza yapıyorsun."

Başını sallayarak alay etti. Sarı bir saç teli gözlerinin önüne düştü ve onu geriye doğru taradı, diğer tüm saç tellerinin yerinde olduğundan emin olmak için başının yan tarafını okşadı ve dikkatini göle doğru sürüklendi. Bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ellerini iki yana açtı.

"Bu sadece bir teori..." Sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçalttı.

"Ama bence almamız gereken yan etkilerin çoğunu emiyorsun.

Sanırım bu senin Sigma gücünün bir uzantısı." "Kulağa doğru gibi geliyor," diye mırıldandı, neredeyse onun kadar şaşırmamıştı gerekirdi. "Hissettin mi, ne zaman ...?"

Işığımı söktüklerinde.

Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu ama Gabriel anlamış gibiydi. Ağzı hemen gerildi, kolları aniden yumruk olmuş gibi büküldü.

"Evet," diye homurdandı sessizce. "Ama senin yapabileceğinin hissettim. Bu normal değil. Biz de senin gibi etkisiz hale getirilmeliydik. Payına düşenden fazlasını aldın. Daha önce herhangi senin arkadaşın olduğundan şüphelenen olduysa bile, bu şüphe şimdi dramatik bir şekilde azaldı. Seninle birlikte biz de hastaneye kaldırılmalıydık. Elijah, Çapa'nın yan etkilerini kendi aramızda eşit olarak paylaştığımızı ve yaydığımızı düşünüyor. Bence bundan daha fazlası var. Bence bunu seninle paylaşıyoruz ve bence sen bizden daha fazlasını alıyorsun."

Kadın titredi ve adam onu yavaşça inceledi.

"Hadi gidelim. Dinlenmen gerek." Ayağa kalktı, boynunu önce sola, sonra sağa doğru uzattı, aynı saç tutamı yerinden düştü tekrar. Parmaklarının sinirli bir hareketiyle onu tekrar hizaya soktu ve yatakhaneğine doğru yürümeye başladı. takip et.

OSCAR ÇATININ EN UCUNDA OTURUYORDU, UZUN BİR BACAĞI VARDI. Gabriel eve döndükten uzun bir süre sonra, biri asılı, diğeri de taşın kenarına çentik atmıştı. Mikel, Gabriel'i kontrol ettikten sonra onu bulmaya geldi.

herkes gibi. Bazen hırpalanmış yüzüyle huysuz ana tavuk gibi olabiliyordu.

"Seansa ihtiyacın var mı?" Mikel ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini Oscar'dan ayırmadan sordu.

"Onlar benim için değil," diye verdi Oscar. "Sonunda para aldığımız kısmı hatırlıyor musun?"

Mikel gözlerini devirdi. "Diğer seçenek yerine beni çalışmanı tercih ederim."

"Hangi alternatif?" Oscar meydan okuyarak çıkıntıdan geri döndü ve profesöre doğru yürüdü.

Mikel yaralı elini yüzünde gezdirdi, belli ki aklından geçenleri söyleyemediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Oscar ona yaklaştığı için kamera onlara çok yakındı.

Mikel sonunda alçak sesle, "Başkasını incitiyorsun," diye homurdandı ve topuğunun üzerinde dönerek merdivenlere doğru yürüdü. "Yatağına git, Oscar."

Alfa sesi.

Oscar homurdandı ve Mikel'in etkisine karşı koyarken hareketsiz kaldı. Bu

demir gibi ağır ve sağlamdı. Birkaç dakika sürdü ve epeyce rahatsız oldu ama sonra istediği gibi davranmakta özgürdü.

Onu sarmaya çalışan ağır güç. Ve birini incitme fikri oldukça hoşuna gitmişti. Çok özel birini.

Aşağı inip Theodore'un odasının kapısını açarken adımları hafif ve sessizdi. Uyuyan Alfa'ya birkaç kolay adımda ulaştı, gövdesine doğru fırladı ve sağ elini yakaladı.

Oscar yakaladığı elini Theodore'un başının yanındaki yastığa çarptı, arka cebinden taktik bir kalem bıçağı çıkardı ve bıçağı hâlâ belli belirsiz Isobel'in kokusunu taşıyan parmaklara dayamak için uzattı.

Havadaki yapışkan kiraz şurubunun hatırası gözlerinin önünde siyah noktalar dans ettirdi ve kendini kontrol etmek için mücadele etti.

Sigma *onundu*.

Theodore bir uyandı ama çabucak dövüşmeyi bıraktı ve şimdi duruyordu; nefes alış verişi ölçülüydü.

Gözleri kısık ve tetikte.

"Oscar." Sesi mucizevi bir şekilde sakindi, uykudan sesi . "Onun hakkında böyle hissettiğini fark etmemiştim."

"O benim," diye hırladı Oscar, bıçağı Theodore'un tenine daha sert .
Bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

Theodore irkilmedi bile. "Onu istiyor musun? Onunla çıkmak mı istiyorsun? Onu Ironside Row'daki sinemaya götürmek ister misin? Göt herif babasının elini sıkmak ve sabahları ona tam da sevdiği gibi kahve getirmek ister misin?"

"Onu ilk ben öptüm," diye homurdandı Oscar, sesi kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Kendini her zamankinden daha dengesiz hissediyordu.

Theodore'un sözleri zar zor da olsa anlaşılıyordu.

Kahretsin hayır, bunları yapmak istemiyordu.

Babasının elini sıkmak mı? Daha çok babasının kolunu koparıp yüzünü morartana kadar ters vurmak için kullanmak gibi.

Theodore, "Onu yeniden hayata döndürdünüz," diye düzeltti. "Onu önce Moses öptü. Ama onu ilk ben gördüm."

Kapı hızla açıldı ve ışık yandı. Moses açıklıkta durdu, keskin burnu muhtemelen havadaki kan kokusunu alıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve odadan çıkmadan önce Oscar'ın yüzündeki dengesiz ifadeyi ve Theodore'un elinden süzülüp yastığına karışan kanı gördü.

Oscar açık kapı aralığını görmezden gelerek Theodore'a döndü. "Ona bir daha dokunursan parmaklarını keserim."

"O zaman ben de ona lanet olası kütüklerle dokunurum," diye karşılık verdi Theodore. "Ben yapmadım..." Dişlerini sıktı, gözlerini kapı aralığına çevirdi ve sesini alçalttı. "Onu ben *bağlamadım*, pislik. Sadece yan etkilerini hafifletmeye yardım ettim."

"Oscar," diye tersledi Elijah, Musa ve Gabriel yaklaşarak odaya girdi. "Bana bak." Kapı arkalarından tıkırdayarak kapandı.

"Defol git," diye hırladı Oscar. "Meşgulüm."

" gelmen gerek," dedi Elijah. "Dalgalanıyorsun. Odaklan, Oscar. Kafanı oyuna ver."

Yükseliyor.

Lanet olsun.

Dalgalanma kötüydü. Dalgalanma, her ne yapıyorsa durması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama *gerçekten de* Theodore'un parmaklarını istiyordu.

"Theo bir tehdit değil," diye devam etti Elijah, sesi sakın, derin ve yankılıydı. Çok bilmiş herif. "O bizden biri. Grubun bir parçası, sürünün bir parçası. Ailenin bir parçası. Ona bir bak, Oscar. O aileden biri."

"Parmakları olmadan da aile olabilir," diye homurdandı Oscar, zihninin vahşi, düzensiz kenarları hafifçe yumuşuyordu. Geri çekildi, bıçağı geri çekti ve tekrar kapattı.

Theodore sonunda acı içinde yüzünü buruşturdu ve parmaklarını yumruk yaptı. "Bir vidan gevşemiş, Oscar."

"Seni ne tetikledi?" Elijah not almaya hazır bir şekilde telefonunu çıkararak sordu.

Oscar derin bir nefes aldı ve Elijah'nın telefonunu elinden kapıp Theodore'un dişlerinin arasından geçirme dürtüsüne direndi.

"Theodore homurdanarak kanlı yumruğunu salladı ve bakışlarını tekrar Oscar'a çevirdi. "Dostum, bırak beni."

Oscar, Theodore'un göğsünü itti, ayaklarını buldu ve parmaklarını telaşla saçlarında gezdirdi.

Elijah, "Çok açık olabilir ama bunu ondan duymam gerek," diye karşı çıktı. "Ve bunu ayrıntılı olarak duymam gerekiyor."

"Ona dokundu." Oscar başparmağını, yatağının altından ilk yardım çantasına uzanan Theodore'a doğru salladı.

Elijah sinirli bir şekilde telefonunun ekranına dokunarak, "Ayrıntılı olarak," diye tekrarladı.

"Size ayrıntıları verebilirim," diye teklif etti Theodore, kiti bacaklarının arasına sıkıştırıp karıştırırken. Alaycı tonuna rağmen teklifini genişletmedi.

Akıllıca bir hareket.

"O ayrıntılar değil." Elijah okuma gözlüğünün camlarının ardından ikisine de dik dik baktı. "Seni *tam olarak* ne tetikledi Oscar? Ve dalgalanma nasıl hissettirdi?"

"Biliyor musun?" Oscar, Elijah'nın telefonunun üst kısmını kavrayarak yüzünden aşağıya doğru çekti. "Tıpkı her zaman hissettiğim gibi hissettim."

"Yani... önemli ölçüde dengesiz." Gabriel kendi telefonunu çıkarıp notlar alırken Elijah çileden çıkarıcı bir sabır ifadesiyle Oscar'a baktı.

"Evet." Oscar ona sırtıttı. "Bunun gibi, ama beni engelleyen her zamanki saçmalıklardan daha azıyla."

"Mola sırasında Isobel'in otel odasındaki dalgalanmanızdan ne kadar farklıydı?" Elijah sordu.

"Şey, Theodore'la yatmak istemedim," diye itiraf etti Oscar, tamamen soğukkanlı bir şekilde.

"Bekle, ne?" Musa kaşlarını çatarak hepsinin arasına baktı. Theodore alçak sesle homurdanıyordu. "Isobel'in etrafını mı sardın?"

"Evet," diye yanıtladı Gabriel Oscar'ın yerine. "Zincir ortaya çıktığında." "Benim bundan neden haberim yok?" Theodore talep etti, sıçrayarak

Yatağından kalktı, ilk yardım çantasını unutmuştu.

"Çünkü sen onun dadısı değilsin," diye karşılık verdi Moses sinirlenerek ve dikkatini her şeyin farkında gibi görünen Elijah ve Gabriel'e çevirdi. Muhtemelen bu konuda yarım bir araştırma makalesi yazmışlardı ve hipotezlerini sonuçlandırmak için daha fazla veri bekliyorlardı.

"Otel odasındaki dalgalanma Isobel'in yaralandığını öğrendiğin içindi," dedi Elijah, *kendi notlarından* okuyarak. "Ve bu kez, ona başka biri dokunduğu için."

"Tescilli saldırganlık." Gabriel iç çekti.

"Onunla ilgili bir sorun olacağını bilmeliydim," diye onayladı Elijah. "Adına yakışır pek bir şeyi yok."

"Buna ihtiyacım yok." Oscar kapıya doğru yürümeye başladı ama Elijah avuçlarını havaya kaldırarak hızla yoluna çıktı.

"Hiçbirimizin buna ihtiyacı yok." Elijah gözlüklerini çıkarıp cebine sokarken ses tonunu yumuşattı. "Ama bu kadar çok Alfanın bir arada, bu kadar yakın bir yerde yaşaması halinde neler olabileceği konusunda hepimizi uyarmıştım. Daha önce idare edilebilirdi..."

"Isobel," diye Gabriel.

Elijah ona dar bir bakış fırlattı. "Onun adını biliyorum."

"O zaman kullan."

"Cennette sorun mu var?" Oscar araya girdi, ses tonu sıkılmış gibi çıksa da aslında harika ikizlerin ortak beyin hücrelerini ikiye bölüp birbirlerine laf sokmalarını izlemek son derece eğlenceliydi.

Elijah, "Isobel'den önce idare edilebilirdi," diye . "Hepimiz dağılmadan önce bunu kontrol altına almalıyız. Sen." Oscar'ın göğsüne bir parmağını soktu. "Antrenman sürenizi artırın. Antrenmanlarını artır.

zaman. Birinin burnu kanayana kadar geri adım atma. Saldırganlığını kontrol altına almamız gerekiyor."

"Zaten bunu planlıyordum," diye cevap verdi Oscar, toparlamaya zahmet edebileceği en az agresif tonda. Yani... normal ses tonuyla, gerçekten.

"Herkes için yeni bir program hazırlayacağım." Elijah içini çekerek okuma gözlüğünü tekrar taktı ve Oscar'ın yanından geçerek kapıya doğru ilerledi. "Sanırım Mikki ile ekstra bir küçük grup seansı eklememiz gerekecek."

"Bana uyar." Oscar omuz silkti, ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Elijah kapıyı koridora el sallamadan önce ona kısık gözlerle baktı. "Önden buyurun."

"Hayır, senden sonra." Oscar en iyi gülümseme taklidini yaptı.

Gabriel homurdandı. "Seni burada yalnız bırakmayacağız, Oscar."

"İyi," diye tersledi Oscar. "Ben de senin o narin duyarlılıklar, ama ..." Yatağa doğru yürüdü, Theodore'un elini tuttu ve genç Alfa kaçmaya çalışırken iki parmağını geriye doğru şaklattı.

Mola güzel ve temizdi. Neredeyse hiç agresif değildi.

"Herkese tatlı rüyalar." Oscar sırtarak odayı dolaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Bu şiddet içinde bir şeyleri hafifletti ve tek bir ses bile çıkarmadan uğursuz sessizliğini koruyan Theodore'a hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Umarım intikam almayı planlıyordur.

Bu eğlenceli olabilir.

ZINCIRLER VE BOĞMA TUTAMAKLARI



ISOBEL, KILIAN'I HAFTALARCA GÖRMEDİ. ORTADAN KAYBOLMUŞ GIBİYDİ. Tamamen. Theodore bile mesafeliydi, giderek daha fazla eğitim ya da pratikle vakit geçiriyordu... yine de her sabah Easton'la küçük grup seanslarının her birindeydi. Alfalar bir şekilde mesafelerini korurken onu çevrelerinde tutmaya çok dikkat ediyorlardı. Hepsini her gün görüyordu ve içlerinden en az biri tüm derslerine giriyordu ama Kilian konusundan kaçınıyorlardı ve o da daha fazla bilgi almak için zorlamaktan çok korkuyordu.

Reed piyano dersleri sırasında profesörler kadar mesafeliydi ve Easton küçük grup seanslarının şiddetini artırmıştı - Isobel hariç herkes için. Diğerleri, Isobel'le ilgileniyormuş gibi bile yapmıyordu. Artık sesli eğitim yapmıyorlardı ve sadece birbirlerini .

Acımasızca.

Her seanstan nefes nefese ve yara bere içinde çıkıyorlardı, enerjileri tamamen tükenmişti. Easton'dan ne olup bittiğini soramayacak kadar korkuyordu ve ne zaman konuyu açmaya cesaret etse Theodore ustalıkla soruyu geçiştiriyordu.

İronik bir şekilde, artık normal hissettiği tek Alfa Niko'ydu. Haftada birkaç kez antrenman seansları için onu yurt odasından çağırıyordu - sonunda tıp merkezindeki fizyoterapi seanslarının yerini aldı - ve onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. Özellikle de onu diğerlerinin üzerinde Easton'ın seansları sırasında Alfalar. Artık ondan ne kadar büyük ölçüde geri durduğu acı verici bir şekilde ortadaydı.

Şimdi olduğu gibi.

"Tekrar," dedi onu ayağa kaldırırken. Alnında bir damla bile ter yoktu.

Gömleği çoktan tenine yapışmıştı. Ellerini dizlerinin üzerine koyarak inledi. "Sadece bir dakika."

Birkaç hafta boyunca dans derslerinden ve antrenmanlardan men edildikten sonra, sadece bir hafta önce tam akademi programına geri dönmüştü. Vücudu artan egzersiz miktarıyla mücadele ediyordu.

"Biraz ara ver." Niko iplerin üzerinden uzanıp iki su şişesi aldı ve birini ona fırlattı. Minderin üzerine çöktü, bacaklarını uzattı ve şişeyi tekrar kapatıp yuvarlamadan önce yarısını boşalttı.

Soğuk suyu yudumladı, onun karşısına çöktü ve boştaki eliyle baldırındaki krampı ovmaya çalıştı. Çarpıcı gözlerini ona çevirdi, ayak bileğini kavradı ve bacağı kucağının üzerine düşecek şekilde onu daha yakına çekti. Kadın neredeyse suyu üzerine bulaştıracaktı.

"Sen benim biri değilsin," dedi. "Bunu yapmana gerek yok."

Ona düz, şaşkın bir bakış attı. "Hayır, ben . Ben senin antrenörünüm." "Çok terliyim." Bacağını tekrar çekmeye çalıştı ama adam

kaşları aşağıya doğru düşerken, sağlam durdu.

"Kes ," diye emretti. "Kaslarını kontrol edeyim, sonra özgürsün."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Niko, onu kışının üzerine süpürüp tekrar yukarı çekerek yakışıklı yüzünde sıkılmış bir ifadeyle tekrar yere düşürmek ona dokunmadı. Fiziksel temasları bu kadardı.

Sorun onu rahatsız değildi, sorun dokunuşunun... iyi hissettirmesiydi ve böyle hissetmeye hakkı yoktu. Niko ona karşı profesörler kadar mesafeli ve soğuktu, her zaman sınırları katı bir şekilde koruyor ve ilişkilerini siyah-beyaz tutuyordu.

Yine de vücudu mesajı almıyordu.

Parmakları kaslarına girdiğinde teni ısındı ve boğazından gergin bir rahatlama iniltisi çıkardı. Adamın bakışları doğrudan kadınınkilere yöneldi ama parmakları durmadı, krampı ustalıkla kaslardan çıkardı.

"Bugün benim doğum günüm," dedi sohbet eder gibi.

"Ne?" Bu sefer suyu kendi üzerine damlattı. Hemen çenesini sildi ve şişeyi yerine koydu.

"Bugün." Düzgün biçimli kaşları sanki "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sorar gibi yukarı kalktı.

"Ah... doğum günün kutlu olsun," demeyi başardı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Seni bu gece takılmak için davet etmeyi düşünüyordum." Yetenekli parmakları baldırını boydan boya ve daha rahat olma bahanesiyle poposunun üzerinde kayarak gizlemeye çalıştığı bir ürperti yarattı. "Bir film gecesi yapacağız."

"Biz mi?" diye mırıldandı, cevabı bilmesine rağmen.

Niko ona bıkkın bir bakış attı ve sonra ayağa kalkarak onu tekrar süpürdü. Uzun aralar vermesine hiç izin vermiyordu ve seanslardan sonra da onunla takılmıyordu. Bunun kameralar yüzünden olduğundan şüpheleniyordu. İlk birkaç seansı yayınladıktan ve olabildiğince büyüttükten sonra, yapım ekibi sıkılmış görünüyordu ve Niko programa yayınlanacak ilginç bir şey vermeyince yollarına devam ettiler. Ya öyle oldu ya da Niko'nun Gelecekteki şeytani bir bölümün görüntüleri, ki bu her zaman mümkündü.

"Kilian'la aynı doğum gününü paylaşıyorum," dedi onu zahmetsizce tekrar kışının üstüne yatırırken, ama bu sefer hem sözlerinden hem de hareketlerinden nefesi kesilmişti. "O da orada olacak."

"O iyi mi?" Zıplayarak ayağa kalktı ve arabanın içine düştü. Niko'nun ona öğrettiği savunma pozisyonu. Kilian hakkında konuşma fırsatına can simidi gibi sarıldı, kanı çılgınca akıyordu. Hepsi onun hakkında konuşmayı reddediyordu ve Kilian'ın kendisinden uzaklaşmaya ihtiyacı olması ihtimaline karşı ona mesaj atmak istemiyordu.

"Onu bir süreliğine Ironside'dan uzaklaştırdılar," diye cevap verdi Niko, sesi rahat ama gözleri temkinliydi. "Sadece Aron'un Vermont saldırısıyla ilgisi hakkında bir şey bilmediğinden emin olmak için."

Vermont saldırısı. Felaketle sonuçlanan akşam yemeğinden bu yana ilk kez biri ona bu sözleri söylemişti. Teak ve Charlie bile seansları sırasında bu konuyu geçiştirmeye dikkat ediyorlardı, çünkü Isobel bu konuda konuşmak istemediğini beyan etmişti. Bundan bu kadar rahat bahsedildiğini duymak midesine inen fiziksel bir tekme gibiydi. İçindeki hava boşaldı ve yüzünü buruşturdu.

Bileğindeki zincir ısındı ve sıkıca sıktı. Birkaç santim sıçradı ve ona baktı. Son zamanlarda sorun çıkarıyordu.
-Duyguları çığırından çıktığında ısınır ya da uğuldar ama asla böyle bir şey olmazdı.

O kadar sert titriyordu ki hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Hayır... hareket *ediyordu*.

Uzun süre şeklini koruduğu için kaskatı kesilmiş gibi gevşedi, kolundan yukarı çıkmadan önce yavaşça uzandı, metal sıcak ve pürüzsüz bir şekilde tenine değdi. Çığlık attı, ama Niko onu çekip çıkaramadan bileğini hızla yakaladı.

"Sakin bir ruh eserine bulaşma," diye fısıldadı, zincir gömleğinin kolunun altından sızıp göğsünün ortasından geçerek göğüs dekoltesine dalınca gözleri sertleşti. Zincirin halkaları sanki küçük metalik tırtıl bacakları çıkarıyormuş gibi dikenli bir hal aldı ve zincir göğsüne doğru uçmaya çalıştığında Niko diğer elini kavradı.

Zincir göğüs kafesi boyunca yerleşti ve sonra sıkışmaya başladı, o küçük metalik bacaklar derisini deldi.

Niko küfretti, kız bağırırken ifadesi yırtılmıştı.

"Ne halt ediyor bu?" diye , her zamanki kontrollü sesi dengesizdi.

Odanın içinde tiz bir zil sesi duyuldu. Önce bunun bir telefon olduğunu düşündü ama sonra etrafta yankılandığını fark etti. *Bir alarm.*

"Bilmiyorum," diye kekeleydi Niko'nun gözleri tedirginlikle parlarken, onu kavrayışı acı verecek kadar sıkılaşmıştı. "Bu alarm da ne? Daha önce hiç duymamıştım."

"Ne alarmı?" diye sordu, ses daha yumuşak bir şeye, neredeyse bir pırıltıya dönüşürken.

Bileklerini serbest bıraktı ve elleri hemen gömleğinin içine girdi, parmak uçları kanla ıslandı.

"Kendini derimin içine gömdü," diye kararsızca nefes aldı. "Ama... bitti. Sanırım bitti."

Niko'nun ön kolunu kavradı ve dudaklarının arasından küçük bir acı sızısı süzülürken kendini dik tutmak için onu kullandı. Zincir Yeniden *canlanmıştı*, sanki son birkaç haftadır onun yanında dinleniyor ve iyileşiyordu, ama şimdi umutsuzca yeniden onun bir parçası olmak istiyordu.

Niko onu uyarmadan ringden çıkardı ve banyoya doğru sürükledi. "Hadi seni temizleyelim." "Hadi seni temizleyelim."

İfadesinin ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, sesi kısıtlamayla sertleşmişti.

Kapıdan geçer geçmez aniden değişti, dokunuşu yumuşadı, gözleri çılgin bir enerjiyle parladı.

"Parlıyor," diye tısladı, onu tezgâha doğru itti, vücudu onunkinin arkasında sımsıkı duruyordu.

İkisi de aynada gömleğinin içinden sızan ince ışığa baktı ve kadın titreyen parmaklarıyla yakasını aşağı çekerek göğüs dekoltesinin içine yerleşmiş bağlantılara baktı.

Eskisinden daha inceydi, en narin altın zincir, tenine bulaşan kandan küçük boncuklar saçıyordu. Öne doğru eğildi, büyülenmişti, o çınlama sesi sıcak, mutlu bir uğultuya dönüşüp hiçliğe karışmadan önce acısı azalıyordu.

Zincirin her iki yanında deriye doğru uzanan küçük halkaları seçebiliyordu: takıyı yerine sabitlemek için kullanılan küçük metalik kancalar.

Daha parlak parladıkça, daha az acı veriyordu, ta ki yaralar o küçük kancalar tamamen iyileşmişti. Niko başının tepesinde sertçe nefes alıyordu, elleri iki yanında kenetlenmiş, tezgâhı sıkıca kavramıştı.

"İyi misin?" diye sordu ona, yüzünü dikkatle izleyerek.

Adam seğirdi, bakışları aynada onunkileri taradı. Enerjisi tükenmişti.

Her zamanki sıcak ve davetkâr viski kokusu, daha çok benzin gibi kokana kadar pıhtılaşıyor, fokurduyor ve kaynıyordu; gözlerindeki yeşil, daha koyu, alaca bir renk alana kadar azalıyor ve tüm ifadesini karartıyordu.

"Kahretsin." Kelimeyi dişlerinin arasından, her şeyden çok bir tıslamayla söyledi. "Bana bir dakika ver Sigma." Sesi tamamen farklı geliyordu.

Bir tehlike hissi tenini sıyrıp geçti, adamın gücü aniden uğursuz bir bulut gibi odanın içine yayıldı ve metal bir kompres gibi zihnine doğru yaklaştı. Nefesi sığlaştı, düşünceleri birbirine karıştı. Nevada'daki otel odasında Sato'nun başına gelenlere ürkütücü bir şekilde benziyordu ve tıpkı o zaman olduğu gibi, zihni babasına geri döndü.

Kontrolünü kaybedeceği zamana kadar.

Sato babası gibi davranmamıştı ama yine o tehlikeli etki karşı karşıya kalan Isobel'in zihni aniden boşalmış, çocukluğunun travmasıyla dolmuştu. Yere diz çökmesi, babasının kemeri için sırtını uzatması, sırtını dönmesi için yer yoktu.

başını yana, halı liflerinin burun deliklerini gıcıklayacağı yere doğru eğdi.

Ve Reed'i aramak için telefonuna uzanamayacak kadar korkmuştu.

Sıkıntıyla kısık bir ses çıkardı ve ona iyi olduğunu göstermek için gömleğini hâlâ çekiştirerek arkasını döndü. Artık kanaması yoktu. Bu içgüdüsel ve işe yarıyor gibiydi. Niko'nun gözleri kızın solgun tenine kaydı. Elleri tezgâhtan kalçalarına geçti ve onu ayak parmaklarının üzerine çekti. Bu yeterli görünmüyordu çünkü onu daha da yukarı, daha da yukarı çekti.

Altında bir şeyler hissetme ihtiyacıyla bacaklarını yukarı çekmek için çabaladı ve adam onu tezgâhın üzerine oturttu, bacaklarını altına sıkıştırdı. Bu onu Niko'dan biraz daha yükseğe, Niko'nun yüzünü de göğsüyle aynı hizaya getiriyordu. Niko tamamen yabancı bir ifade takınmıştı, sanki gerçek kendisi bir süreliğine dışarı çıkmış ve bir tür Alfa yırtıcısının onun yerini almasına izin vermişti. Bu onu korkutuyordu ama güreş ringi dışında ona zarar verecek son kişi oydu ve bu gerçeği kafasının içinde tekrarlardı. Niko onun için ayağa kalktı. Tüm bunları Niko kendini koruyabilsin diye yapıyordu. Ve panik atağını atlatmasına, şiddet kurbanlarına bakmaya alışkın bir insanın sabrı ve nezaketiyle yardım etmişti - kendisi de şiddet uygulayan biri gibi değil.

Tehlikeli bir çingirak sesi çıkmasının bir önemi yoktu. Göğsünü.

Adamın güçlü elleri, gömleğinin hâlâ terden nemli olduğunu umursamadan kızın yanlarına doğru ilerledi ve dikkatini kumaşın arasından görünen birkaç kan lekesine yoğunlaştırdı. Elleri tekrar aşağı inip gömleğinin eteklerini toplayıp yukarı çekerken, ikisi de vücudunun titremesini görmezden gelerek temkinli bir şekilde izledi.

Gözleri bir kez onunkilere kaydı, Alfa halkası kadar şişmişti ki neredeyse gözbebeğiyle birleşiyor gibiydi, siyah ve altın Renklerin karışımı onu kısa bir an için bir yabancıya dönüştürdü ve sonra eğildi, sıcak nefesi kadının karnına yayıldı. Yüzünü onun tenine bastırdı, derin nefes aldı, sanki kendini yeniden kontrol etmeye çalışıyordu, ama dikkati daha yukarılara, göbek deliğini geçip zincirin dibine sürüklendi. Gömleğini daha da yukarı itti ve ağzından çıkan kısık bir hırıltı, teninde gezinerek titreşti.

Dilini zincirin dibine doğru düzleştirerek Isobel'in şok içinde sıçramasına neden ama orada durmadı. Dilini yukarı sürükledi

Zincirin uzunluğunu, gömleğini daha da yukarı iterek, kumaş çenesine gelene kadar, orada düğümlenerek yolunu kapattı. Adam yüzünü gömleğine gömdü, tüm vücudu titriyordu ve kadın tereddütle parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, adamdan yayılan paniklemiş şiddet dalgasını hissetti.

Tüm enerjisini ona odaklamaya çalıştı -midesindeki çırpınmayı, tükürüğünün göğüs kafesine kadar uzanan serinliğini görmezden gelmeye çalıştı. Sessiz gurultuları onu kıvrandırıyor ve gömleğini sonuna kadar çıkarıp başka nerelerini yaladığını görmek için *delice* bir dürtüyle savaştı.

İsa.

Belki de taşıyıcı anneleriyle biraz daha fazla zaman geçirmeliydi.

Ya da vekilleriyle geçirdiği *herhangi bir* zaman.

Niko aniden ürpererek ondan uzaklaştı ve gömleğini serbest bıraktı. "Ne yapacağını nasıl bildin?" diye sordu sert bir ses tonuyla. "Ne sanki daha önce deneyiminiz var mı?"

Ne onun ses tonuna ne de göğsüne çarpan karmakarışık duygulara anlam verebiliyordu.

Öfke, sahiplenme, huzursuzluk.

"Alfalarla mı?" diye sormaya cesaret etti, kelimeler ancak bir gıcırtıdan öteye gidemiyordu. "Babam bir Alfa."

"O *bir* Alfa." Niko'nun mükemmel kaşları aşağı çekildi, kaşlarını çatarken dudakları birbirine sıkıca yapıştı. "Ve yerleşim yerlerinin dışında yaşadı. Neredeyse insan sayılır."

Aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini merak ederek dudağını çiğnedi.

"Ne yapacağını nasıl bildin?" diye tekrar sordu. Geri çekilmiyor ya da onu bırakmıyordu ama en azından gözleri sadece yüzüne odaklanmıştı ve gömleği büyük ölçüde yerine oturmuştu.

"Babamın öfkeleri vardır. Annem bana o öfkeli olduğunda her zaman boyun eğmem gerektiğini öğretti."

Niko derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı.

Öfke.

Duygularının dalgası ona doğru yöneldi, ama yüzü kayıtsız kaldı, gözleri yanıyordu. "Aynı şey değil," diye fısıldadı. "Bizde öfke yok. Bizde... Elijah'a göre, bu bizim

Arka beyin. Baban bir tacizci. Bu farklı bir şey. Seni incitmek istemiyoruz. İstedığımız *son* şey seni incitmek..."

Sözünü kesip hafifçe geri çekildi, yüzü son anda sanki onu kaldırmadan önce hızla tenini kokluyormuş gibi alçaldı. "Deriniz kırıldı. Kanın tadını aldım." ayağa kaldırdı ve sonra birkaç adım geri çekilerek ellerini kırıışmış gömleğinin önünü okşadı. "Seni yaralayacak kadar derin olmamış olmalı."

Ne olmuş olabileceğini fark ederek dondu kaldı ve hızla başını salladı. "Zincir deriyi deldikten hemen sonra iyileşti. Senin başına gelenle babamın başına gelenin ne farkı var?"

"Dalgalanma sadece Alfa oluşumlarında olur. Arka beynimiz kontrolü ele geçirmek için tetiklenebilir ve bizi ... yani temel içgüdülerimize dönüştürebilir. Biz insanlığımızı korumak için mücadele ederken, tetikleyicinin genellikle düzeltilmesi gerekir. İncindin. Bu beni tetikledi. Tenini tatmam ve koklamam için bana sundun, bu da iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmamı sağladı."

Kadın baktı, yavaş yavaş farkına varıyordu. "Bunu bana söylememen gerekiyordu, değil mi?"

Başını sallayarak hafifçe gülümsedi. "Ben sadece... um." Göğsünü işaret etti. "Sana bir açıklama borçlu olduğumu düşündüm."

Titrek bir kahkaha attı. "Evet, belki. Yine de bu konuda bir centilmendin."

Yüzü kızarmış gibi görünüyordu. "Burada oyalanmamalıyız. Bir saat içinde yurttan görüşürüz. Kan gibi kokarak gelme.

Tabii elinizde bir isyan olmasını istemiyorsanız... Kilian'ın üzerine gitmeyin." "Ona iyi davranmak mı?"

"Bir şey daha var." Kadının sorusunu duymazdan gelerek yanına yaklaştı. "Eğer konu Alfalar hakkındaysa ve yaygın bir bilgi değilse, en iyisi bunu tekrarlamamanız. Alfa oluşumlarındaki temel içgüdüler meselesi mi? Yetkililerin bilmesine gerek yok. Bunu ne kadar vurgulasam azdır."

Başını salladı ve bir kağıt havluyu ıslatıp göğsünde kalan kan lekelerini temizlemeden önce adamın dışarı çıkışını izledi. Zincir artık tamamen masum görünüyordu, parıltı sönüyordu.

NIKO SPOR SALONUNDAN KAÇTI VE YATAKHANEYE KADAR YÜRÜDÜ.
Kameralara karşı en ufak bir duygu kırıntısı bile göstermedi.

Güvenli bir şekilde kendi odasına kapandıktan sonra hızla yere çöktü, gözleri pencereden boş boş bakıyordu, bir titreme ikametgahı onun elinde.

Dilinin arkasında hâlâ kızın kanının tadını alabiliyordu ve beyninin arkasında bir yerlerde patlayan yakıcı, ezici bir dürtü vardı, onu oraya geri dönmeye ve titreyen gövdesini metalik tadı geçene kadar tekrar tekrar yalamaya ikna etmeye çalışıyordu.

Başı gömleğine gömüldüğünde ve onu öpmeye çalıştığında içinden çıkmaya çalışan yoğun, tatlı kokuyla karışan kan kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Bu daha kolay olmalıydı.

Kızdan hoşlanıyordu ama ona umutsuzca aşık değildi *ya da* bir eş için yanıp tutuşmuyordu. Sadece bir insan olarak ondan hoşlanıyordu. Bu olayı geçiştirmek, Elijah'ın peşine düşmek ve yapmaları gerektiği gibi kaydetmek kolay olmalıydı. Ama bencilce, bunu kendine saklamak istedi. Elijah'ın sınırları yoktu. O Niko'nun olup olmadığını sorabilir. Lanet olası memurlardan daha beterd.

Niko inleyerek elini yüzüne götürdü. Ona dokunmamak giderek zorlaşıyordu... ve daha da kötüsü, bunun bağdan kaynaklanmadığını biliyordu. O küçük, tatlı ve savunmasızdı ve aynı zamanda Elleri *sürekli* kızın ve kızın terden ağır kokusu kıyafetlerine sinmişken düşüncelerini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Ve şimdi kadının kanı onun ağzındaydı.

Onu *işgal ediyordu*... ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

ISOBEL'IN BİR SAATI VARDI. MUHTEMELEN ODASINA GERİ DÖNMELİ.

Ama onun yerine kendini kiliseye doğru yürürken buldu, parmakları artık tenine kaynaşmış olan zincirin üzerinde geziniyordu. Artık acımiyordu bile ve dokunuşunun altında mutlu bir şekilde mırıldanıyor, metalden yapılmış bir dövme gibi neredeyse teniyle aynı hızda duruyordu.

Önce şapeli kontrol etti, ancak sadece bir mumun önünde toplanmış bir birinci sınıf bulduğunda, kapalı bir avlu ile çevrili küçük bir konutun bulunduğu arka tarafa atladı.

Kapının dış tarafındaki düğmeye bastı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak beklemeye başladı.

Dışarı çıkan Sophia'ydı, Luis'in kafası kız kardeşinin açık bıraktığı kapının aralığında belirdi. Kocaman Isobel'e baktı, gözlükleri yine burnundan sarkıyordu. Sophia siyah saçlarını kulağının arkasına atmış, parlayan boncuklu bileziklerini bileğine takmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse seni daha erken bekliyordum." Sophia kapının kilidini açtı, kenarda durdu ve Isobel'e içeri girmesi için el salladı.

"Fazla vaktim yok," dedi Isobel, Sophia kapıyı kapatıp eve geri dönerken gözleri yabancı otlarla kaplanmış gelişigüzel bir bitki bahçesi gibi görünen yerde geziniyordu.

Luis sıçrayarak uzaklaştı, yan odada saklandı, Sophia onu derme çatma bir mutfığa götürürken baykuş gözleri başka bir gölgeli kapı aralığından göz kırptı. "Çay?"

"Ah, tabii." Isobel etrafına bakındı. "Gardiyan nerede?" "Annem uyuyor. Korkunç migren ağrıları yüzünden hemen dışarı. Ama dürüst olalım, buraya benimle konuşmaya geldin." "Öyle mi?" Isobel kaşlarını çatarak diğer kıza baktı.

Sophia'nın dudakları kıpırdadı. "Bilgi istiyorsun. Ama bunu süper havalı ve süper güzel Ruh Bekçisi'nden mi ? dünyanın en sevimli küçük yardımcısı, ya da Guardian'dan ruh eserini kestir ve onu saklamak için pazarlık mı yaptın?" Bir cevap beklemedi. Açık maun rengi bakışları Isobel'in artık gerilmiş olan yakasından dışarı fırlayan zincirin tepesine takıldı ve eline aldığı çaydanlığı yere bıraktı, sesi ocağın üstüne çarparak Luis'in tekrar gölgelere dönmesine neden oldu.

"Bu.." Sophia gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde öne doğru sürüklendi.

"Bir anda oldu." Isobel garip bir şekilde koruyucu hissederek eliyle kapattı. "Bu... derimin içine gömülmüş gibi."

Sophia ıslık çaldı, Isobel'in vücut diline bakarak geri çekildi ve çaydanlığa doğru döndü. Üç fincanı indirdi ve her birine poşet çay koyarak kardeşinin saklandığı kapı aralığına kaçamak bir bakış attı.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Artık hiçbir şeyin ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi Isobel. "Ve ben... kimseye güvenmiyorum."

"Anlaşılabilir." Sophia kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. "O kaltağın sana yaptıklarından sonra. Yetkililerin hastanede bu konu hakkında konuştuklarını duyduk. Seninle fazla uğraşmadılar. ama yetkililer sizin yakın olduğunuzu söyledi."

ve size karşı bir saldırı düzenledikten sonra sizi teselli eden ilk kişi hep o oldu."

"Şey..." Isobel alay etti. *Yetkililerin gerçekleşmesine izin verdikleri saldırılar hakkında dedikodu yaptıklarını bilmeden de yapabildi.* "Evet. Oldukça . Gerçekten benim tarafımda olduğunu düşünmüştüm."

"Belki de öyleydi?" Sophia omuz silkti. " azından bir süreliğine. Demek istediğim, sadist bir şekilde seni taciz ederken arkadaşınmış gibi davranmak mantıklı. Ama dizide biraz popülerlik kazandığında, belki de seninle ekranda biraz zaman geçirmek için işleri değiştirmeye çalıştı. Ta ki senin ona aşık olduğunu düşünene kadar. O zaman ekran süresinin senin için buna değdi."

"Oyunu oynamayan biri için bile oldukça iyi biliyorsun."

"Kızım." Güldü. "Bu oyunun nasıl işlediğini herkes bilir. Ironside'da ya avcı olursun ya da . İkisinin arası yoktur. Peki ya av? Şey.. asla çok uzağa , değil mi? Hâlâ tekmeliyor olmana şaşırdım."

"Ben av değilim."

Sophia fincanlara sıcak su doldurdu, birini tezgâhın en ucuna koyduktan sonra diğerlerini küçük, yuvarlak yemek masasına taşıdı. Luis koridordan sıvışarak üçüncü bardağı aldı ve kararsız bir şekilde tezgâhın yanında durdu.

"Bu Alfalar seni kesinlikle avcı kategorisine sokmaya çalışıyor, özellikle de Sato'nun bir süre önce başlattığı 'inisiyasyon' saçmalığı yüzünden." Sophia bir sandalye çekip içine oturdu ve çayını üflerken bacaklarını katladı. "Ne yapmaya çalıştığı oldukça açık. Ama sen henüz o noktada değilsin. Belki de Vermont saldırısı tam da ihtiyacın olan itici güçtü."

Isobel oturdu, fincanını yaklaştırdı, çay poşetinin etiketiyle oynarken Luis kız kardeşinin yanına yaklaştı, gergin bir şekilde uzun kollarıyla gözleri Isobel'e sabitlenmişti.

"Her neyse"-Sophia konuyu dağıtmak istercesine elini salladı- "Fazla vaktin olmadığını söylemiştin. Sormak istediğin şey neydi?"

"Bu ruh eserleri." Isobel gömleğinin üzerinden bağlantılara dokundu. "Ne işe yarıyorlar?"

Sophia soruyu onaylar gibi sırtıttı. "Kelimenin tam anlamıyla her şey. Bu tamamen onu size hediye eden tanrıya bağlı. Eğer böyle şeylere inanıyorsanız."

"Ki ," diye Luis. "Bu gerçekten gerçek."

"Guardian'ın resimdeki kadından geldiğini söylediğini sanıyordum?" Isobel bakışlarını aralarında değiştirerek sordu.

"Aphelina?" Sophia dilini şaklattı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Eşinin kim olduğunu bile bilmeden önce sana zincir hediye edilmişti. Onun hediyeleri genellikle aşk ve arzu ile meşguldür, bu yüzden eğer bu zinciri yalnızken aldıysan, ondan olması için hiçbir sebep yok."

Bu soruyu cevaplamış oldu. Eğer hepsi gerçekse, Aphelina onu ve Sato'yu eşleştirmeye çalışıyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Yetenekli aşk tanrıçası berbat bir çöpçatandı.

"Peki ya şimdi?" Isobel elini bıraktı. "*Bunu* yapıyor olması ne anlama geliyor?"

"Alabilir miyim?" Sophia ayağa kalkmadan önce elini kardeşinin mürekkep rengi saçlarının arasından geçirdi ve mutfak çekmecelerini karıştırarak bir büyütec çıkardı.

Isobel tereddüt etti.

Luis utangaç bir ifadeyle, " değil," dedi ve üçüncü sandalyeye kayd. "Sophie-" *Sof-ee* gibi telaffuz etti. "-bu işte gerçekten çok iyi. Annemden bile daha iyi."

"Ben sadece bir Ruh Bekçisiyim," diye hemen ekledi Sophia, Luis'e başını sallayarak. "Gardiyan olmak için önümde uzun bir yol var."

Isobel sonunda iç çekip başını sallayınca, sandalyesinde dönüp gömleğinin yakasını aşağı çekinceye kadar öylece durdu. Sophia büyütec zincirin üzerinde gezdiriyor, arada zinciri incelerken düşünceli sesler çıkarıyordu. Isobel'in beklediğinden daha titizdi.

"*Benden* hoşlanmıyor," dedi gülerek ve metal ona küçük bir elektrik çarpmış gibi elini hızla geri çekti. Geriye düştü Sandalyesine oturdu, büyütec masanın üzerine koydu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Isobel'in köprücük kemiğinin hemen altındaki bir noktaya dikkatle baktı, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı.

Luis onu izledi, beklentiyle bekledi, utangaçlığının bir kısmı eriyip yerini çekingen bir hevese bıraktı. Isobel tüm bunlar hakkında ne hissedeceğinden emin değildi. Babası, Luis'le evlendiğinde

Üstün Yetenekliler dini ve onu hâlâ takip eden "aptal fanatikler" hakkında konuştu. Ama öte yandan, son zamanlarda açıklayamadığı pek çok şey oluyordu. Hayaletler görüyordu. *On* arkadaşı vardı.

Ve şimdi vücudu ışık ve altın üretiyordu... kendi aklı varmış gibi görünüyordu.

Hepsi biraz .

"Bilmiyorum." Sophia içini çekti ama yüzündeki ifade farklı bir hikâye anlatıyordu.

Isobel, "Bir fikrin var," diye söze girdi.

Sophia yüzünü buruşturdu. "İyi tanrılardan biri değil, öyle diyelim."

"Bildiğim tek tanrı.. Artos mu? Artus mu?"

"Arterus," diye düzeltti kolayca. "Tanrıların Kralı. Ondan gelmiş olabilir ama ölümlülere hediye verdiğine dair tarihi bir kayıt yok, o yüzden bundan şüpheliyim. Ayrıca zincir gibi Aphelina'yla bu kadar yakından ilişkili bir hediye vermesi de mantıklı olmazdı."

"Tarihi kayıtlar mı?" Isobel şüpheyle sordu.

Sophia sırtarak metalik mavi tırnaklarını inceledi. Bileziklerindeki mavi boncuklardan bazıları da aynı renkteydi. "Muhafızların koleksiyonlarından herhangi bir kitabı ya da sanatı yasaklayamazlar. Onlar

dini eserler olarak sınıflandırılmıştır. Bilirsiniz işte, ölü bir din olduğu için falan."

Isobel'in içinde bir şeyler kıvılcımlandı, o eserlerden bazılarını ele geçirmek için ateşli bir ihtiyaç duyuyordu ama Sophia'ya soracak kadar güvenmiyordu. Özellikle de Isobel'in ana araştırma ilgi alanları Alfalar vahşileşiyor ve Sigmalar ölü insanlar görüyor.

"Stygian!" Luis aniden haykırdı ve heyecanlı bir solukla ellerini masaya vurdu. "Stygian, değil mi?"

Sophia yine yüzünü buruşturdu. "Evet, sanırım öyle." "Hangi tanrı bu?" Isobel endişeyle sordu.

Sophia sandalyesinden kalktı, bir an için diğer odada kayboldu ve elinde kocaman bir kitapla geri döndü. Kalın bir sırtı ve soluk altın rengi kenarları vardı ama çok iyi kullanıldığı belliydi. Aradığı sayfayı bulup Isobel'in önündeki masaya koydu ve ilk sayfadaki kum saati resmine dokundu. Yarısı parıldayan, havadar bir ışıkla, yarısı da kıvrılan, tehditkâr bir gölgeyle doluydu; ikisi kum saatinin bel kısmında renkli bir duman gibi birbirine karışıyordu.

"Stygian," diye duyurdu Sophia. "Duskfall Warden. O karanlık ve aydınlık arasındaki dengeyi korur. Çok güçlü ve... korkutucu. Üstün Yetenekliler dininin nasıl işlediğini anlamayan insanlar bazen ona Gizemler Tanrısı derler."

Isobel, Stygian'ın gücünü anlatan paragrafları taradı ve bir sonraki sayfaya , burada yıldız gibi gözleri olan bir adamın resmi vardı; bakışlarında parlak bir ışık galaksisi parıltıyordu ama bu huzurlu bir ifade değildi. Sert ve vahşiydi, narin yüzünün büyük bir kısmı ağır gölgeler içindeydi, teni koyu abanoz ve gölgeli alacakaranlığın bir karışımıydı. Boynuna yıldız dizileri takmıştı ve her iki elinde de birer elma tutuyordu. Elmalardan biri çürümüştü ve kahverengi etinde kurtlar geziniyordu. Diğer canlı renklerle ışıltıyordu, derisi kusursuzdu, sapından bulanık yeşil bir yaprak çıkıyordu.

"Bir gizem tanrısı neden zincirimi bir tür ... piercing'e dönüştürsün ki?" Isobel sayfanın arkasına yaslandı, midesi çalkalanıyor, başı ağırlaşıyordu.

Sophia, "İşte tam da yüzden o olduğunu düşünüyorum," diye vurguladı.

"Çünkü makul bir nedeni yok. Eğer bunun Stygian'la bir ilgisi varsa, o zaman tek yapabileceğiniz onun amacını açıklamasını beklemek."

"Korkunç biri," dedi Luis masadakilere. Doğru cevabı tahmin etmekten duyduğu heyecan azalıyordu. "İyi şans getirir."

Isobel bardağı lavaboya götürmeden önce çaydan hızlıca birkaç yudum aldı. "Belki bana iyi davranır." Hafif bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Oldukça boktan bir şansım var."

"Belki de değil," dedi Sophia dikkatle, Isobel'i kapıya kadar götürmek için kalktı, kolunu kardeşinin dar omuzlarına doladı. "Eşiniz son derece güçlü. Stygian, Isobel'in sana çok fazla şey verildi."

On arkadaş kesinlikle çok fazlaydı.

Lanet olsun.

Isobel kapıyı açıp içeri adımını attığında elleri titriyordu ama durup kardeşlerine baktı. "Teşekkürler," dedi usulca. "Bildiğiniz gibi olmayan insanlarla konuşmak güzel."

"Bir parça şöhret için ölümüne savaşmak mı?" Sophia kıkırdadı, Isobel'in kızla ilk karşılaştığında pek dikkat etmediği aksanı, kız rahatladıkça daha da belirginleşiyordu. Kelimelerinde hafif bir eğim vardı, s sesi daha yumuşak ve

sessiz harfler daha net. Meksika'dan ya da İspanyolca konuşulan başka bir ülkeden gelmiş olabilirler.

Sophia yüksek sesle, "Evet, senin hakkında haklı olduğumu biliyordum," der gibiydi. "Tam olarak ekranda görüldüğün gibisin. Bunun üzerinde çalışmalısın. Daha çok Kane gibi ol. Daha iyi bir aktör ol. Bir avcı ol."

Sophia da gördü.

Gerçek Theodore.

Nedense bu durum Isobel'in ondan biraz daha fazla hoşlanmasına neden oldu. Çoğu insan Theodore'un altın çocuk maskesinin ardını göremiyordu. Theodore hakkında yorum yapmak yerine çenesini kapalı tuttu ama dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Luis onun gülümsemesine dişlek bir sırıtışla karşılık vererek, "Geri gelebilirsin," diye teklif etti. "Bir dahaki sefere çayını bitirebilirsin."

"Belki yaparım." Isobel onlara el salladı ve ardından A Koğuşu'na doğru yola koyuldu.

4

SOĞUK EMOJİ



ISOBEL A KOĞUŞU'NUN YARISINA KADAR YÜRÜDÜKTEN SONRA SINIRLERI Kan lekeli terli egzersiz kıyafetleriyle ve doğum günü hediyeleri olmadan gelemezdi. Niko onu hiçbir şeye davet etmemişti ve Kilian'ı haftalardır görmemişti.

Ne giyeceğini kara kara düşünüyor, midesi bulanıyordu. Parmakları raftan Kilian'ın birini almak için kaşınıyordu ama artık onun gibi kokmuyorlardı. Kilian'ın ona aldığı elbiseyi giymeyi düşündü ama bu ona Eve'i hatırlattı... ve Eve kovulduğundan beri kimsenin ona saldırmadığı gerçeğini.

Aron'la ilgili haberler aynı gece kamuoyuna yansıdı. Çocuklara anlattı ama yetkililerden hiçbiri söyleyeceklerini dinlemek için ona ulaşmamıştı. Babası bile ona Vermont'ta neler olduğunu sormamıştı. Omegalarla zamanını boşa harcadığı konusunda ona kapsamlı bir ders vermiş ve ardından iki gün boyunca onu görmezden gelmişti.

yerleşim turunu mahvettiği için haftalarca hapis yattı.

Tekrar oyun oynamaya başlayacak kadar iyileşene kadar aile merkezinde kaldı.

Eve'e ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kimse ona bir şey söylemiyordu ve haberler sadece Aron'a odaklanıyordu.

Sanki saldırı için onu suçluyorlardı... ve sadece onu. mantıklı değildi ama Ironside böyleydi. Yetkililerin kendilerini açıklamalarına gerek yoktu. Hangi hikayeyi oynayacaklarına karar verdiler ve

Dünyanın geri kalanı gördüklerini asla sorgulamadı. Belirlenmesi gereken tek şey, tam olarak *neden* bu anlatıyı seçtikleriydi.

Isobel, babasının son akşam yemeklerinde getirdiği parçalardan biri olan soluk bir elbise üzerinde karar kıldı. Asistanlarından birine son moda trendlerini analiz ettiriyor ve Isobel'in giymesi için tasarım parçalar satın alıyordu. Isobel'in her zaman siyah tayt ya da şortların içine soktuğu aynı beş büyük boy tişörtü geri dönüştürdüğü bir paylaşım viral olmuştu ve yorumlardan bazıları Isobel'in görünüşte sınırlı olan gardırobuyla ilişkilendirilmişti babasının son filminin pek de iyi olmayan gişe rakamlarına.

Ekibinden biri yorumları dikkatine sunmaya karar vermişti ve şimdi Isobel'in ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok kıyafeti vardı.

Tişörtlerin Kilian'a ait olması ya da kızın günün büyük bölümünü egzersiz yaparak geçirmesi umurunda değildi. Ona iki gün arasında üstünü değiştirmesini söylemişti.

Her derste, kesinlikle şık olmaktan daha az bir şey olmaması için.

Slip elbise vücudunu zarıfçe sıyrıyordu, kumaşı ipeksi bir pürüzsüzlükteydi ve ayaklarını sandaletlere geçirirken kalçalarına doğru kayıyordu. Yakası inceydi, spagetti askıları solgun köprücük kemiklerini vurguluyordu. Saçlarını çabucak nemlendirdi ve taradı, gün boyunca yaptığı tüm aktivitelerden sonra biraz fazla dağınık olan saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı.

Muhtemelen hiçbir zaman giymeyeceği abartılı elbiselerden birinden dikkatlice iki kurdele aldı ve dışarı fırladı, neredeyse tacizci bakışlı Theodore'a çarpacaktı.

"Güzel. Buradasın," dedi. "Diğer her yeri kontrol ettim bile." Kapiya hızlı ve rahatsız edici bir bakış attı. "Artık gidebilir miyiz lütfen? Yanlışlıkla iki kez taciz edildim."

Aradan haftalar geçmişti ve hâlâ Theodore'un elini külotunun içine soktuğunu düşünmeden ona bakmak zordu. Çoğu Derme çatma yatağına yığıldığı geceler, onu orgazma doğru götürürken gözlerindeki o yoğun bakış, gördüğü ilk şeydi. Kız parmaklarının üzerine boşalırken kolunun kendini tutarak titremesi. Dudağını öyle sert ısırılmıştı ki, tüm dikkatini çekmişti. Gözlerinin daha önce hiç olmadığı kadar sıcak yanışı göz kapaklarının arkasına kazınmıştı.

"Ah." Boğazını temizledi. "Merhaba."

"Sana da merhaba, tatlım." Adam kızın elinden tuttu ve onu yataktan uzaklaştırmaya başladı. Belli ki onun kadar etkilenmemiştir. "Kurdeleler ne için?"

"Niko ve Kilian için çiçek toplamaya gidiyorum." "Ne için?"

"Doğum günleri için."

"Anlamıyorum."

Adamın uzun adımlarına ayak uydurmak için koşuyordu ama hiç umurunda değildi çünkü adamın elinin sıcaklığı vücudunda tünel açıyor, yorgunluğunu hafifletiyor ve midesinin bir karnaval gezintisi gibi dönüp durduğu hissini yatıştırıyordu - aynı

Haftalardır uğraştığı rahatsız edici duygu. "Hediye olarak vermek için mi?" diye tekrar denedi.

"Oh." Ona sıkı bir gülümseme attı. "Tabii ki. Nasıl... *sen*."

"Bana hakaret edip etmediğini anlayamıyorum," diye homurdandı. "Sana asla hakaret etmem..."

Topuklarını yere vurarak onu yavaşlamaya zorladıktan sonra yürümeye devam etti ve gözlerini kısarak onu inceledi. "Neden bir ama varmış gibi geldi?"

"Şey... Senin iç dünyanın hakkında pek iyi bir fikrim yok. hayatta kalma mekanizmaları," diye nazikçe itiraf etti. Eve'den bahsettiğini düşünerek irkildi ama adam hemen ekledi: "Oscar yüzünden."

"Sato?" Kız kaşlarını çatarak Sato'ya baktı ama Sato gözlerini kaçırdı, gölün etrafında yürürken ikisi de sessizdi.

Jasmine Field'a vardıklarında ondan ayrıldı ve Alpha Hill'e yaklaşımadan önce hızla iki çiçek demeti topladı. Merdivenleri yarılana kadar nihayet kafasına dank etti.

"Öpücük," diye fısıldadı, neredeyse bir sonraki adıma takılıp düşüyordu. Theodore onu yakaladı ve sonra hızla serbest bıraktı.

"Mhmm." "Zincir bana bunu yaptırdı," diye mırıldandı alçak sesle.

Gerçi kameralar merdivenlerde konuşulanları yakalayamayacak kadar uzaktaydı.

Hemen göğsüne baktı, ki bu şaşırtıcı değildi.

Niko muhtemelen ondan uzaklaşır uzaklaşmaz bir grup mesajıyla onlara her şeyi anlatmıştı.

Şey.. neredeyse her şey.

Adamın onu yalamakla ilgili bir şey söylediğinden şüpheliydi. Birbirleriyle çok şey paylaşıyor görünüyorlardı... daha samimi anları hariç

onunla birlikte. Theodore, Sato'yla öpüştüğünü daha yeni öğrenmiş olmalıydı, yoksa bu konuyu daha önce açacağından emindi.

"Acıyor mu?" diye sordu, bakışlarını başka yöne çevirerek.

"Artık değil." Omuz silkti. "Hemen iyileşti. Şimdi sadece... rahat hissediyorum, sanırım. Sophia'yı, Gardiyan'ın kızını ziyaret ettim. Tanrılardan birinden bir hediye olduğunu düşünüyor. Bir şey "Eğer bu bir gizemse, muhtemelen gizem tanrısından geliyordur." "Bu olabilir." Theodore sırttı. "Niko'nun o gece Orada."

"*Nerelerdeydin?*" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz irkildi ama onları geri almaya çalışmadı. Onun güvenini kırdığını anlıyordu ama önce kendi güvenini kırmıştı ve onu sadece kısa bir süreliğine görmezden gelmişti. Onun da onu tam olarak *görmezden* geldi. Ama kesinlikle geri adım atmıştı.

"Kalen'in emirleri," dedi sessizce. "Acı çeken, bir ruh ihlalden iyileşen bir Bağlayıcı... o kişiyi bir çekme halatı ve bir tankla eşinden koparamamalı. Hastanede yanından ayrılmadığım için, birbirimizden uzakta olmamızın kolay olacağını düşündürmek istedi. Sana söylemek istemedim.

çünkü yardım istemekte zorlanıyorsunuz, bu yüzden size bir neden eklemek

benimle iletişime geçmemen kötü bir fikir gibi göründü. Bana ihtiyacın olduğunda hâlâ olmak istedim."

"Ah." Konuşmalarını uzatmak isteyerek tekrar durdu.

Alfa Tepesi'nin yarısındaki manzarayı incelemek için duraklar gibi arkasına döndü. Esinti saçlarının arasından süzülüyordu.

Çöl çiçekleri öğleden sonra ışığında canlanıyor, akademi sakın görünüyordu, ancak A Koşu yönünde açık hava hoparlörlerinden çalan müziği duyabiliyordu. Onunla birlikte durdu, parmakları bileğine doğru kaymadan önce ön kolunda hafifçe dans ediyordu. Elini tutmak, parmaklarını onunkilere geçirmek ister gibiydi ama yapmadı.

"Eğer bana ihtiyacın varsatek yapman gereken söylemekti, Illy." Sesi sert ama yumuşaktı, sanki çok yüksek sesle konuşmamaya çalışıyordu. "Ya da sadece yatakhaneye gelebilirsin. Kapımız sana her zaman açık."

"Her zaman değil." Zorla bir kahkaha attı. "Ya Wallis'le birlikte olsaydın?"

"Yurda girmesine izin verilmiyor. Mikel kokusunun çok güçlü olduğunu söyledi."

Isobel şaşırması bir halde gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin? Ne gibi kokuyor?"

"Müstakbel bir tecavüzcü."

Isobel yüzünü buruşturdu. "Aslında nasıl kokuyor?"

"Bir grup çocuk el işi günü yapıyor. Gürültülü ve dağınık."

Merdivenleri tekrar çıkmaya başladıklarında ona yan yan baktı.

İçi boş bir şekilde güldü. "Bir insan nasıl gürültülü kokabilir? Ya da dağınık?"

Omuz silkti. "Aynı şekilde sen de pis kokabilirsin... ama iyi anlamda."

"İyi yol nedir?"

"Söylediğimi unut."

"Tamam, peki .. diğer ... kız arkadaşların? Nasıl kokuyorlar?" diye sordu gözlerini ondan kaçırarak. "James ve Ellis mi?"

"Gazeteler ve patlamış mısır."

"Gazeteler o kadar da kötü değil," dedi. "Gabriel bununla ilgilenebilir."

"Küflü gazeteler," diye düzeltti.

"Ve patlamış mısır? Onun nesi var?" "Yanmış patlamış mısır."

Gözlerini devirdi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Hepiniz... harika kokuyorsunuz. Wallis'in çoktan A Koğuşu'na girmiş olmasından bahsetmiyorum bile."

"Sen orada olmaktan daha fazlasıydın. Onları kalmaları için davet eden sendin. Ve insanların kokuları onlara karşı hissettiklerinize bağlı olarak değişir. Eğer bir kişi sizi iğrendiriyorsa, kokusu da sizi iğrendiren bir şeye dönüşecektir."

Merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı ve Isobel şok içinde son merdiveni tekmelediğinde cevap vermekten kurtuldu, gözleri Alpha Lake'in etrafında toplanan öğrencilerin sayısı ile açıldı. Piknik sandalyelerine ya da battaniyelere yayılmışlardı ve hepsinin yüzü dev projeksiyon perdesi, binanın ön kısmının bir bölümünü kaplayacak şekilde A Koğuşu'nun çatısından yuvarlanmıştı.

Ironside personeli yan taraftaki atıştırmalık kabinlerinde görev yapıyordu ve ekranın tam karşısındaki en iyi konumda, sekiz rahat kova sandalyeyi barındırmak için kurulmuş ahşap bir platform, en ufak bir fısıltıyı bile yakalamak için oturma alanına bakan tripodlarda birkaç kamera bulunan küçük, kapalı bir alan vardı.

"Ne... ne oluyor?" Isobel her şeyi çalışarak mırıldandı. "Bunu kim organize etti?"

"Görevliler." Theodore tüm bu olanlara ilgisiz bir şekilde omuz silkti... ki bu Theodore için kesinlikle her anlama gelebilirdi.

"Gösteri yapmayı umuyorlar," diye fısıldadı Isobel, kaşlarını kaldırarak her şeyin ortasındaki platforma baktı. Loş ışıklar bile vardı. spot ışıkları , yumuşak bir parıltı her bir sandalyeyi haleliyor.

Musa kalabalığın arasından geçerek onların önünde durdu. Burnu öyle bir kırıştı ki, eğer burnu kırışmış olsaydı ifadesi kızgınlıkla kalın bir şekilde boyanmamıştı ... ve eğer Musa olmasaydı.

"İkiniz de geç kaldınız," diye , kararan gözleri, kollarındaki iki gelişigüzel çiçek demetini fark etmeden önce kendine engel olamıyormuş gibi vardiyalı elbisenin içindeki figürünün üzerinde geziniyordu. "I

Sigma'ların cömert olması gerektiğini sanıyordum."

"Alfaların havalı olması gerektiğini sanıyordum," dedi sertçe.

Dudakları kıvrıldı, çiçekleri ondan almadan önce bir gülümsemenin en kısa gölgesi yanıp söndü. "Rahatla, Carter." Kızın itiraz sesine gözlerini devirdi. "Onları sadece platformda bırakıyorum." Arkasını dönüp tel örgülerle çevrili alana doğru yürüdü.

Theodore onu dirseğinin üstünden usulca kavrayarak atıştırmalık kabinlerine doğru çekti. Isobel, Wallis'in Theodore'a doğru yöneldiğini gördü, dikkati Theodore'un üzerindeydi ve ağzı kararlılıkla sımsıkı kapalıydı. Theodore yumuşak bir hayal kırıklığı sesi çıkardı ve Isobel'i bırakmadan önce Isobel'in toplayabileceğinden birkaç santim daha fazla olan hoş bir gülümseme takındı.

"İşte buradasın!" Wallis kollarını adamın boynuna doladı ve onu öpmeye çalıştı ama adam döndü, böylece Wallis'in dudakları onun yanağına kondu.

Isobel, önüne konan farklı şekerleme kaplarıyla meşgul oldu, karamel kaplı çikolatadan küçük kareleri kağıt külahlara doldurdu ve sahte şekerlemeleri dinlemiyormuş gibi yaptı. Bir çift bir kol boyu uzakta.

Wallis, "Bir saattir burada bekliyorum," diye yakındı. "Kameranin değerli zamanını boşa harcıyoruz."

Isobel, Wallis'in Sato'ya cinsel saldırıda bulunduğunu bilmeseydi, Wallis'in sesinin boğuk ve çekici olduğunu düşünebilirdi. Bunun yerine, tüylerini diken diken etti.

"Sandalyeler sadece... doğum günü grubu için," diye nazikçe karşılık verdi Theodore. "Aslında üzerlerinde isimlerimiz yazıyor."

"Kucağına oturacağım," diye mırıldandı.

Isobel kirpiklerinin altından ona baktı. Sevecen ve rahat görünmek için iyi bir iş çıkarmıştı, ama tatlı kokusu ekşimişti ve rahatsızlığı ona uzanıyor, onu dövüyordu. göğüs ve onay istemek.

Tam ağzını açıp aptalca bir şey söyleyecekti ki Reed ortaya çıktı ve kolunu Theodore'un omzuna doladı. ve Wallis'e fısıldamak için sahneye eğildi.

"Theo'nun hayranlarını gerçekten ne kadar kızdırmak istiyorsun? Onun iğrenç derecede yakışıklı yüzünü yakın mesafeden saatlerce canlı izlemek için yıllarca beklediler ve sen bunu *engellemek* istiyorsun.

görüşlerini?" Başını salladı ve uyarı niteliğinde bir ses tonuyla ıslık çaldı. "Kendini iptal ettirmenin yolu, Wally."

"Ben Wallis," dedi, Reed'in onunla konuşmasına ve hatta adını bilmesine şaşırmış görünüyordu.

"Tamam. Gecenizin tadını çıkarın." Theodore'u sürükleyerek götürdü ve Isobel, Wallis'in onun yerine kendisine yapışmaya karar verme ihtimaline karşı hızla uzaklaştı.

Kilian ya da Niko'ya göz atarak etrafta bir tur attı ve şeker standının önünde tekrar durup kâğıt külahını daha fazla çikolatalı karamel ile doldurdu.

"Şey... Carter?" diye sordu şeker tezgahının arkasındaki kadın endişeyle.

Isobel dikkatini hızla kadının üzerinde yoğunlaştırdı. "Bunları yememe izin var, değil mi? Kahretsin, sormadım bile. Sorr-"

"Hayır, hayır! Hepsi bedava!" Kadın ellerini deli gibi sallıyor, yanaklarını kırmızıya boyuyordu. "Karamelleri çok sevdiğin için ben de tam bunları önerecektim." Başka bir kâğıt uzattı

Koni, çoktan dolmuştu ve gergin görünüyordu. "Bu arada ben büyük bir hayranınızım. Öğrencilerle konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama

..." Yanındaki kabinde oturan adam boğazını temizleyip ona hızlı bir uyarı bakışı atınca sözünü yarıda kesti. Isobel ikinci külahı alırken fısıltıyla "Büyük hayran," diye tekrarladı.

"Ben de," tanıdık bir ses arkasından konuştu ve kadının gözlerinin şokla açılmasına neden oldu.

Isobel de dondu kaldı, derisi karıncalandı.

Ne oluyor lan?

Ne oluyor lan?

Yavaşça döndü, iki külah da düştü, çikolatalar yere saçıldı.

Eve Indie daha zayıftı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama *oradaydı*. Bol, yüksek belli bir kot pantolon ve dar bir atlet giymişti, boynunda bir dizi altın kolye ışıltı ışıltı sallanıyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Iz-"

"Uzak dur benden." Isobel tökezleyerek geri çekildi ve kalçası plastik şeker kutularından birine çarptı.

"Ben değildim." Eve'in alt dudağı titriyordu, eli Isobel'e doğru uzanıyordu. "O adam-Aron. Hepsi oydu, beni zorladı, tehdit etti... İnsanları uyuşturan bir gücü var.." Bir adım daha yaklaştı ve Isobel hızla geri yana savruldu. "Suçlu olsaydım beni gerçekten buraya geri alacaklarını mı düşünüyorsun? Bunu tüm yetkililerin önünde gösterdi!" Eve arkasından seslendi.

bağırarak etraflarındaki öğrencilerin dikkatini çekti. "Ben sadece yetenekleri olmayan bir Omega'yım!"

Isobel'in başı dönüyor, görüşü bulanıklaşıyor, panik ensesini tırmalıyor ve görüşünü kararsız bir pusla dolduruyordu. Nereye gideceğinden emin olamayarak yatakhaneye doğru tökezledi.

Belki Theodore'un odasında barikat kurabilir ya da-

Daha fazla uzaklaşmadan güçlü bir el pazusunu sardı ve ezilmiş yaprakların ve dökülen özsuynun tanıdık kokusuna doğru sallandı. Şu anki panik halinde Musa bile bir yol göstericiydi.

"Benimle gel," diye mırıldandı. "Nefes almaya devam et, Carter."

Nefes alıyorum.

Doğru. Nefes alıyor olması gerekiyordu.

Titrek nefes üstüne titrek nefes aldı.

"O kadar hızlı değil," diye homurdandı Musa onu insan kalabalığının arasından geçirirken. "Onları yavaşça götür."

Sesini tekrar bulana kadar adamın söylediklerini yapmaya odaklandı. "Eve-"

"Biliyorum." Sesi hırıltılıydı. "Kalen az önce bize mesaj attı. Onu tüm suçlamalardan aklamışlar ve bu lanet *sürpriz* mahvolmasın diye haberi şimdiye kadar ertelemişler."

"Ne?" diye bağırdı, yankılanan bir acı şimşeği kollarından yukarı fırladı.

Yere baktı ama yeni bir yara yoktu, sadece uzun, buruşuk pembe yara izleri vardı.

Adam aniden yürümeyi bıraktı ve kadının sırtına çarpmasına neden oldu. Sekiz sandalyenin bulunduğu sahneye ulaşmışlardı, kameralar sadece birkaç adım ilerideydi. Döndü, kıza karanlık bir bakış fırlattıktan sonra eğilip kulağına fısıldadı, sözleri zar zor duyulabiliyordu.

"Sen onlar için bir *aktörsün*, Carter. Ve tekrar tekrar kurban yapmak istiyorlar çünkü bu işte iyi olduğunu düşünüyorlar. Sana verdikleri senaryoyu oynamak istemiyor musun? O zaman oynama. Tepki vermeyin. Onlara bu zevki tattırma."

Adam elini tutup onu perona doğru sürükleyerek uzaklaştığında ne cevap vereceğini bilemedi. Üzerinde adının yazılı olduğu koltuk ortadaydı, Theodore'un isim etiketi de onun yanındaydı. Elini tam kamera sırasından önce bıraktı ve olduğu yere çöktü ve kaşlarını çatarak ona baktı. Derin, kararsız bir nefes çekti, zihni şok ve inançsızlık içinde dönüp duruyordu.

Eve ona *işkence etmişti*. Neredeyse *öldürüyordu*. Ve onu *sürpriz bir bölüm* için akademiye geri mi aldılar?

Görüşler için mi?

Konuyu değiştirmek

için mi? Musa

haklıydı.

Bu senaryoyla oynamasına imkân yoktu.

Platforma adımını attı ve Theodore'un koltuğuna oturup kollarını ve bacaklarını kavuşturdu. Başını geriye attı, vücudu sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi hafifçe çöktü ve çenesini Musa'ya doğru eğerek ona kelimeler olmadan teşekkür etmeye çalıştı.

Dudakları yana doğru eğildi, sonra tekrar yerine oturdu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Atıştırmalıkları unutmuşum."

"Onları senin için almamın imkanı yok," diye homurdandı.

O kadar da *minnettar değildi*. "Başiboş bırakırsam Theo'yu bu sandalyeden güreşerek çıkarma şansım yok." *Ve bacaklarının çalışmadığından oldukça emindi*.

Moses cebini karıştırıp telefonunu çıkardı ve Parmakları ekranda gezinirken Isobel'in kendi telefonu titremeye başladı. Küçük çapraz çantasından çıkarıp grup sohbetine dokundu.

Moses: Carter bende.

Moses: Biri bize atıştırmalık getirsin.

Theodore: Hasar nedir?

Elijah: Havva'da kimin gözü var?

Mikel (yönetici): Ben biliyorum. Arkadaşlarıyla birlikte sahneye yakın bir yer bulmaya çalışıyor. Bir şey deneyeceğini sanmıyorum.

Hikaye

Eve'in Aron tarafından zorlandığını söylüyorlar. Yasadışı ilaç verme yetkisine sahip olanın o olduğunu söylüyorlar. Görünüşe göre, yetkililer onu sorgularken ağzından kaçmış, ama Eve de odadaymış.

Bu doğru değil. Akademideyken onun gücünü hissettim.

Daha önce de benim üzerimde kullanmıştı.

Mikel (yönetici): Biliyoruz.

Kalen (yönetici): Film gecesi bitene kadar gözlerimizi ondan ayırmayacağız. Etkilenmemiş gibi davranmaya devam et. Mükemmel gidiyorsun.

Isobel: Tamam.

Theodore: Hangi atıştırmalıkları

istiyorsun? Moses: Sen ne alıyorsan.

Moses aniden başını kaldırdı. "İçine çektiğin o çikolatalar neydi?"

"Karamelli bir şey. Bilmiyorum."

Moses: Ve karamelli çikolata, ne çeşit varsa. Theodore: Yedi

çeşit falan var.

Moses: Carter için.

Theodore: Hepsini alacağım.

Oscar: Biraz da bana getir.

Theodore: Hayır.

Oscar: Neden olmasın? Cian:

Yeterince sevimli değilsin.

Isobel ekranına bakarak sırtı ve Sato'nun yakınında olmadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attı.

Bu doğru. Sen değilsin.

"Birinin canı yanana kadar her şey eğlence ve oyun," diye şarkı söyledi Moses, sesinde bir uyarı notu vardı.

"Neden herkes Sato'dan bu kadar korkuyor ki?" Isobel, onunla en çok vakit geçiren Alfa'dan onun hakkında daha fazla bilgi alma ve panik halindeki zihnini Eve'den uzaklaştırma fırsatını değerlendirdi. Çocuklar stresli durumlarda soğukkorumakta oldukça iyiydiler... işin içinde vahşet olmadığı sürece, o zaman da kıyamet .

Onların zoraki rahatlığını taklit etmek - onların etkileşimleriyle dikkatini dağıtmak - az önce olanlarla ve bunun ileride kendisi için ne anlama geldiğiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

Moses sırttarak başını salladı. "Eminim hayranların kameralar için dedikodu yapma çabanı takdir ediyorlardır ama dedikodusunu yapmak istediğin Oscar ise *biraz* daha uğraşman gerekecek."

Telefonu yeni bir mesaj duyurdu ve dikkatini tekrar ekrana verdi.

Theodore: Oscar atıştırmalıkları aldı. Geri dönüp daha fazla almalıyım.

Oscar: Yağcılık seni her yere götürür.

Isobel: Öncesi için özür dileriz. İnanılmaz tatlısın, Sato. Moses:

İnanılmaz derecede.

Theodore: Gag.

Isobel: Atıştırmalıkları alabilir

miyiz? Oscar: Lütfen deyin.

Isobel: Lütfen.

Oscar: Bir kez daha.

Isobel: Lütfen?

Oscar: Tekrar.

Elijah: Kes .

Gabriel: Siz ikiniz ? Isobel:

Hayır.

Evet.

Isobel: HAYIR. Bunu neden sordun ki?

Oscar: Çünkü flörtneye benzediğini bilmiyor. Elijah: Flört neye benziyor, Oscar?

Elijah: İşte size bir ipucu: "tor" ile başlayıp "ment" ile bitmiyor.

Moses: Şu itibaren Oscar'a "çaydanlık", Elijah'a da "tencere" diyeceğim.

Gabriel: Musa'nın haklı olduğu bir

nokta var. Elijah: Üçünüz de

kapatabilirsiniz.

Isobel başını kaldırıp baktığında Moses'ın sırtıtmaktan kendini alamadığını, mesajları okurken koyu gri gözlerinin mizahla dolup taşığını gördü. Isobel telefonuna tekrar bakamadan Cian platforma adım attı ve ona hafifçe gülümsedi. Altın sarısı teni her zamankinden biraz daha solgundu, saçları dağınık bir şekilde düğümlenmişti ve Isobel'e gülümsemeye çalıştıktan sonra ağzı tekrar sert bir çizgi haline gelmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, üzerinde Kilian'ın adı yazıyor olmasına rağmen diğer tarafındaki koltuğa çökerek. Parmakları ön kolunda oynadı, eli kendi kalçasına düşmeden önce yara izinin dış kısmı boyunca nazik bir fırça hareketi yaptı. Neredeyse

Aralarında her şeyin normal olduğunu, yüz ifadesindeki tüm gerginliğin onu hedef almadığını bilmesini istiyordu.

Başını salladı ve kısa bir an için dikkatini onun omzunun üzerinden geçirerek Eve'in nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Onun yerine Kilian ve Niko'nun kalabalığın arasından geçmeye çalıştıklarını gördü.

"O kadar da değil," diye yalan söyledi Isobel, gözleri Cian'ın keskin, safir bakışlarına kaydı. "O geri döndü. Her neyse."

"Onunla hiç vakit kaybetmeyelim," diye kabul etti, köşeli yüz hatlarında bir memnuniyet kıvılcımı parladı. "Eminim yetkililer onu uygun bir şekilde cezalandırmıştır." Gözleri hafifçe kısıldı, Yüzündeki birkaç mikro kas, ifadesini sakın ve rahatsız olmayan bir hale getirmeden önce seğirdi. Tüm çabasına rağmen, yanağına kazınan ve hoşnutsuzluğunu gösteren derin çukuru düzeltemedi. "Peki ya senin bağın? Sen

son zamanlarda bizden taşıyıcı annelik yapmamızı istemediler."

Bir santim geri çekildi, kameralar onlara bakarken ve mikrofonlar sandalyelere bantlanmışken neden bu konuyu açtığını merak ediyordu.

"Hayatta kalıyorum," diyerek kendini korudu.

"Her zamankinden daha solgunsun, her zamankinden daha zayıfsın ve Gabriel ve Elijah antrenman zamanının tamamını doldurmadığını söylediler. Sanki devam edecek enerjin yokmuş gibi erkenden ayrılıyorsun."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Pek iştahım yok ve şu anda biraz halsizim. Önemli bir şey değil."

"Çantanda ne var?" diye sordu, sesi hırçındı.

Ne oluyor be?

"Eşyalar." Kadın kaşlarını daha da çattı ve adam ona doğru eğildi, çantasını açıp içine bakana kadar fermuarı hızla çekiştirdi.

"Mendiller," diye not etti. "Öksürük damlaları, haplar-"

"Alerji ilaçları ve anti-inflamatuarlar," diye düzeltti. "*Hap* değil."

"Bunları kim reçete etti?"

"Babamın ekibinden biri."

"Aynen öyle." Çantasının fermuarını tekrar çekti, yine ondan uzaklaştı ama bakışları onu hapsetmeye devam etti. "Ama *bağ uzmanınız* size başka bir şey reçete etti, değil mi?"

Isobel ona vurmak istedi.

Bekledi ve kız cevap vermeyince sert ifadesi yerini yumuşak, alaycı bir gülümsemeye bıraktı. "Yaz tatiline sadece bir haftadan biraz fazla zamanımız kaldı. Eve kimi götüreceğini düşündün mü?"

Sustu. Adam haklıydı.

Son dönemin neredeyse sonuna gelmişlerdi ve iki imkansız teslim tarihi yaklaşıyordu.

Eve ve Aron'un ona yaptıklarını atlatmaya çalışırken unutulmuştu.

Hâlâ Icon kulübüne nasıl gireceğini öğrenmesini isteyen isimsiz mesajcı vardı ve bir şekilde hayatını mahvetmesi gereken Wallis vardı.

İlk başta safça mesajı atanın Eve olduğunu ummuştu ama Eve'in yokluğuna rağmen mesajlar devam etmişti. Mesajları atan kişi genellikle dönem sonuna kadar kaç gün kaldığını yazıyor, bazen de onlarla uğraşmaması için güvence veriyordu. Bazen de sadece başını öne eğmiş bir şekilde sınıfa yürürken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyordu. Bu, üzerindeki baskıyı sürdürmek, unutamayacağından emin olmak için sürekli bir çabaydı.

"Bekle." Ağır düşünceleri göz kırparak uzaklaştırdı. "Eve birini gömiyim?"

"Yaz tatilinde başka nasıl hayatta kalacaksın?" Cian kara altın kaşlarını kaldırdı, dişleri tembel bir gülümsemeyle parladı.

"Bu kadar ilerisini düşünmemiştim," diye itiraf etti. imkânsız görevlerin ötesini düşünmüyordu. "Bu konuyu babamla konuşmam gerekecek." Zaman gidiyordu. Eve'in yaptığı şeyin travmasına takılmış gibiydi, çok fazla adım düşünmüyordu

Anılar onu tekrar geri sürüklemeyen önce geleceğe doğru ilerledi, hayalet acı kollarına vurdu.

"Hâlâ beyaz atlı prensin bir gün Yerleşim yerlerini ve göz rengini bildirir misiniz?" Cian bilerek sordu.

Gözlerini devirdi, ona dirsek atmaya çalıştı ama adam sadece dirseğini tuttu ve sonra onu ayağa kaldırmak için kullandı. Onu kucağına çekti, boştaki eli bacaklarını hızla yana doğru kıvırdı, böylece

kameraları yakmazdı. Kendini yan oturmuş, tüm bu hareketlilik karşısında telefonundan başını kaldırmış olan Moses'a bakarken buldu.

"Bu gerekli mi?" Musa sinirli bir ses tonuyla sordu.

"Bir çanta dolusu ilacı var ve kilo kaybetmiş," diye karşılık verdi Cian. "Yani öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Moses gözlerini devirdi, sandalyesinde geriye yığıldı ve dikkati dağılmış bir şekilde telefonunu kalçasına vurdu. "Hangi cehennemde bu

Çikolata mı? Çikolata yardımcı olacaktır."

"Çikolata mı?" Cian kalabalığı tarayarak sordu.

Eli hala bacağındaydı, dizinin hemen üzerindeydi, o dokunuş Dövmeli başparmağı ileri geri hareket ederken, koyu renkli dövmeli teni ile açık, süssüz teni arasındaki kontrast gözlerini tekrar tekrar çekerken, tek başına vücudunu sıcaklıkla dolduruyordu.

Musa birdenbire konuşmaya dahil olmak istemiyormuş gibi, "Genel olarak yemek," diye . "Ona yemek yemesini hatırlatıyor olman gerekiyordu."

Niko sahneye çıktı ve Moses kamera standının dibindeki çiçekleri işaret etti. "Bunlar senin için."

Niko çiçeklerden Musa'ya ve tekrar çiçeklere baktı, yüz hatlarına şaşkınlık çökmüştü.

Isobel hızla ayağa fırladı, ona doğru koştu ve iki buketi de aldı. Bir tanesini onun kollarına itti. "Sadece bir tanesini." Zaten solmakta olan yapraklar için endişelenmek istedi ama kıpırdamamak için kendini zorlayarak elini geri çekti. "Üzgünüm... Hazırlanmak için fazla zamanım olmadı."

Niko ona bir gülümseme verdi - kamerayla paylaştığı ama onunla asla paylaşmadığı parlak, güzel diş parıltısı.

"Teşekkürler Carter." Adamın dikkati bir an için göğsüne kaydı, gözleri kısa bir süre karardıktan sonra o kadar hızlı açıldı ki, kız duyguların gölgesini kolayca hayal edebilirdi. "İyi misin?"

Başını salladı, boğazı .

Kilian'ın yanından geçip yerine oturmadan önce bir saniye daha onu inceledi ve Kilian'la yüzleşmesi için onu yalnız bıraktı. Kilian ona doğru yaklaşırken, solgun gözleri kollarındaki çiçeklerin üzerinde gezinirken donup kaldı. "Bunlar benim için mi, Illy?"

Onun takma adını kullanmıştı. Bu bir şekilde anlamlı görünüyordu. Sanki ona gizlice her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Takma adını kullanan tek kişi Theodore'du, diğerleri ona adıyla, soyadıyla, rütbesiyle ya da rastgele - bazen aşağılayıcı - bir evcil hayvan adıyla hitap etmeyi tercih ediyordu. Ve bazen de bir Gerçek bir *evcil hayvan*.

Başını salladı ve çiçek demetini sessizce uzattı.

Gözleri parladı, köşeleri kırıştı, gür dudakları yukarı kıvrıldı. Kalbi göğsünden çıkmakla tehdit ediyordu. *Kahretsin, o gergin.*

Theodore kolları atıştırmalıklarla dolup taşarak yanlarından geçti, kara kaşları öylece durup birbirleriyle konuşacak kelimeler bulmaya çalıştıkları için hafifçe yukarı kalktı. "Biraz yardım?" diye homurdanarak kâğıt külahların yarısını Kilian'a uzattı.

"Diğer ikisi için çiçek yok mu?" Elijah, dikkati dağınık bir şekilde etrafta dolaşırken, platformun karşısına geçip oturarak sordu.

Kendisine odaklanmış bir yakın çekim objektifinden dolayı tedirgin görünüyordu. Onun

Gözleri Isobel'in üzerinde durdu ve onun şaşkın ifadesini katalogladı.

"Bilmiyordun," diye tamamladı Isobel bir şey söyleyemeden.

"Yarın Moses ve Theo'nun doğum günü. Bu yüzden bu kadar büyük bir parti, tüm doğum günlerini aynı anda yapıyoruz."

Isobel, Theodore'un göğsüne vurdu. "Neden bana söylemedin!"

Omuz silkti, otururken ona sırttı ve asla boşaltmaması gerektiğini hatırlattı. Cian koltuğa geçmişti

isim etiketi olan Kilian, Theodore'un yanına yerleşerek elindeki demetten ona tek bir papatya uzattı. Theodore onu kulağının arkasına sıkıştırdı, hâlâ Isobel'e sırtıyordu. Moses Niko'nun buketine baktı, bir acıma çiçeği bekliyordu ama Niko fark etmemiş gibi davranarak çiçeği diğer tarafına, Moses'ın ulaşamayacağı bir yere götürdü.

Gabriel platforma çıktı, sessizce kendi koltuğunu buldu ve ardından Oscar, gölün etrafındaki spot ışıklarının çoğu aniden sönerken, projeksiyon ekranı titreşerek canlanırken, her taraftaki hoparlörlerden sesler yükselirken son boş koltuğa doğru ilerledi Onlar. Yumuşak ışıklar sekiz sandalyeye odaklanarak onları hafif bir altın ışıltısıyla aydınlattı.

Kilian parmağını ona doğru eğdi ve o da kalabalığa hızlıca göz attı. Kilian'a olan yakınlığı tam da başını bu kadar belaya sokan şeydi... ama Eve'i *siktir et*. Ve Aron'u.

Ve geri hepsi.

Kilian, hiçbir anlamı olmadan güvenle yakın olabileceği tek Alfaydı. Gerçekten yakın olduğu ilk kişiydi.

Annesinden beri rahattı ve bu görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Ona doğru yürümeye başladı, ancak Theodore daha oraya varmadan dikkatini çekti, elinde birkaç kâğıt külah dolusu

Çikolata. Onları toplarken dudağını ısırdı, ona sessizce teşekkür etti ve sağdaki uzak koltuğa hızlıca bir göz attı. Sato kova sandalyede olabildiğince tembel bir şekilde arkasına yaslanmıştı, Ceketinin kapüşonunu yüzüne doğru çekmiş, yüzünün büyük bir kısmını artık ışıklar o kadar parlak olmadığı için gölgeye dönmüştü. Theodore'un el koyduğu kağıt külahlar hâlâ elindeydi ve yakın zamanda paylaşacak gibi görünmüyordu.

Bir tanesini ona uzattı, Cian'a vermeden önce biraz oynattı ve diğer Alfa'nın kulağına bir şeyler mırıldandı. Cian onu Kilian'a uzattı, yüzü tamamen boştu. Kilian bağdaş kurmuş oturuyordu, ayakkabılarını çoktan çıkarmıştı, sandalyeler neredeyse iki kişinin sığabileceği kadar genişti.

Kız ona ulaştığında, "Sanırım bu senin için," dedi.

Külahın içi bebek havuçlarla doluydu.

"Çeşitlilik için," diye açıkladı Sato, sert sesini bir şekilde neredeyse dostça çıkmaya zorlayarak.

"Teşekkürler," diye ısırdı, ona ters ters bakmamaya çalışarak.

O sadece gülümsedi. Ya da en azından düşündü. Alay ediyor da olabilirdi. Bunu söylemek zordu çünkü adamın dudaklarının ne kadar uzanabildiğinden emin değildi.

Kilian onu kucağına çekti, o da ona yaslandı ve film başlarken tüm atıştırmalıklarının göğsüne bastırdı. Daha önce birkaç kez izlediği kült bir klasikti.

Kilian bir kolunu kızın ortasına doladı, diğer eli de bir çikolata çalmak için külahlardan birine daldı. "Filmi izlememiz mi gerekiyor?" diye sordu hafifçe. "Neden bu kadar kamera var? Sanki başka bir şey yapmamızı bekliyor."

"Başka bir şey yapabiliriz." Niko, Kilian'la konuşmak için Theodore'a doğru eğildi. "Ben filme bağlı değilim."

"*Bugün* bizim doğum günümüz," diye mırıldandı Kilian, sesi kızın kulağına değerek kıvrınmasına neden oldu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Cian sıkılmış bir sesle sordu.

"Hadi bir oyun oynayalım." Theodore telefonunu çıkardı.

"Hayranların seçmesine izin vereceğiz." Parmakları ekranda uçtu.

"Her şey canlı, yani ..."

"Zaten bizden itirafları çalmamızı , değil mi?" Elijah sordu.

Theodore, "Kelimenin tam anlamıyla elli yorum tam olarak bunu söylüyor," diye yanıtladı.

"Bu canlı yayın mı?" Isobel fısıldadı.

"Kameraya bakmadın mı?" Kilian bu kez kelimeleri şakağına doğru, mikrofona duyamayacağı kadar alçak sesle söyledi.

Omuz silkti. Kesinlikle yapmamıştı ama şimdi yapıyordu, doğrudan objektife bakıyor ve kameranın üstündeki, canlı olarak kaydedildiklerini belirten küçük işareti fark ediyordu.

"," Cian. "İtirafçılık oynayalım. Herkesin üç geçiş hakkı var. İlk çıkan kişi için bir ceza ve son kalan kişi için de bir ödüle ihtiyacımız var."

Kilian telefonunu çıkarıp Isobel'in kalçasına dayadı ve onu kendine doğru daha sıkı çekerek çenesini Isobel'in omzuna dayayıp ekrana baktı. Canlı yayını açtı ve yorumların akın akın sohbete ilerledi. Isobel de onları okuyormuş gibi yaptı ama aklı çoktan başka yerlerdeydi.

Belki de Moses Wallis'in hayatını mahvetmeye çalışmasına izin vermezdi?

Gözlerini Theodore'un yanından ayırarak Moses'ın uzanmış duruşuna ve karanlık, düşünceli ifadesine baktı. Mutsuz bir sesle içini çekti, dikkatini filminden uzaklaştırdı ve başını öne eğerek sandalyelerin sırasına baktı. Satoya bakıyor gibiydi ama sonra gözleri Sato'ya kaydı. Sato hemen gözlerini kaçırdı.

"Atıştırmalıklardan elinizi çekin millet. Ortaya yığın," diye emretti Musa aniden, sandalyesinden kalktı ve getirdiği yiyecekleri yere bıraktı.

Diğerleri de sorgusuz sualsiz aynı şeyi yaptı ve Kilian telefonunu bırakarak Isobel'i serbest bıraktı. Isobel kâğıt kozalaklarını büyüyen yığına eklerken, Kilian elindeki tek küçük karton kutuyu yere bıraktı. getirdi ve sonra onu tekrar kucağına aldı. Hareket o kadar zahmetsizdi ki, oturup onu tekrar kucağına aldığı anda kendini hava kadar hafif hissetti.

"Tamam, kazanan bütün atıştırmalıkları alacak," dedi Cian telefonunu okuyarak. "Kaybeden filmin ikinci yarısı boyunca herkese masaj yapmak zorunda." Moses'ın alaycı bakışlarına baktı. "Bu yorumlardan geldi, benden değil. Kim MC olmak ister?"

"," Kilian telefonunu tekrar açtı ve yorumlar bölümüne geri döndü. "İlk itiraf Kane için." Telefonunu kaldırdı Theodore'a baktı. "Tekrar ne zaman şarkı söyleyeceksin?"

Theodore, yüzüne doğrultulan kameraya gülümseyerek, "Birinin benden tekrar şarkı söylememi istediğini fark etmemiştim," diye cevap verdi.

Kilian canlı videoya geri döndü ve Isobel ekrandaki Theodore'un görüntüsü karşısında yutkundu. Gururu okşanmaktan da *öte* görünüyordu.

Etkilendim. Kendinden geçmişti. Geniş, mükemmel gülümsemesi ve parıldayan gözleri midelerini yerinden oynattı, fırtınalı bakışları o kadar güzeldi ki, yorumlarda Yetenekli iletişim mağazasının bağlantılarını görünce şaşırmadı bile. Özel bir baskı çıkarmışlardı *Kane - Kusursuz Fırtına (Aydınlık Baskı)* adında bir bağlantı. Moses'ın "karanlık baskı" olacağını tahmin etti.

"Çok mu eziyorsun?" Kilian fısıldadı, kelimeler saçlarını hafifçe karıştırdı.

Dirseğini adamın karnına sapladı ve homurdanmasına neden oldu. neredeyse telefonu düşürecekti. Kıkırdadı ve Theodore'un cevabına gelen aşırı hevesli yanıtlarla dolup taşan yorum bölümünü gözden geçirdi. Birkaçı, son dönemlerinin bittiğini ve yaz tatilinin başladığını gösteren Konsolidasyon Günü'nden bahsediyordu. Konsolidasyon Günü konseri her zaman beşinci yıl Icon yarışmacıları tarafından düzenlense de, kendilerine bir konser vermesi için ona yalvarıyorlardı.

Ayrıca on gün içindeydi. Zamanının tükenmekte olduğunu hatırlatan bir başka şey.

"Sıra sende," diye mırıldandı Kilian.

Kilian'ın görünce rastgele bir soru seçti. "Gray: Fiziksel dokunuş senin sevgi dilin mi?"

Kilian kıkırdadı, kolu onun etrafında daha da sıkı sarıldı. Aslında bu biraz... sevimli bir şeydi.

"O kadar belli mi?" diye sordu kamerasına. Isobel dikkatini telefondan ayırmadı ama yukarı kaydırıldığında Theodore'un görüntüsünün yerini Kilian'la kendisinin aldığını gördü. Kilian kameraya dudak büküyordu, güzel kıvrımlı dudakları Isobel'in kalbinin acınası bir yapışkan yığınının dönüşmeden önce birkaç çılgın atım atlamasına neden oldu.

Cian, "O yapışkan bir anasını ... adam," dedi. "Sırf kaybedip hepimize masaj yapabilmek için soruyu hemen geçiştirmemesine şaşırdım."

Diğer Alfalardan birkaçı kıkırdadı ama Isobel'in dikkati yorum bölümüne ve kaç kişinin Kilian'ın dünyadaki en değerli, en sevimli adam olduğunu, ne pahasına olursa olsun korunması gerektiğini ve diğer tüm Alfaların

Gizlice onlara tutunmasını seviyorum çünkü Kilian'ı sevmemek için içinizin ölmüş olması gerekir.

Vay canına.

"Tamam, sıradaki." Kilian tüm yorumların yanından geçip gitti. kendisine yöneltilen yoğun övgüleri, iltifatların arasındaki soruları ayıklayarak yanıtladı. "Sato: Üstün Yetenekli bir yeteneğiniz var mı?"

"Pas." Sato kameraya doğru baktı ve yorum bölümü emojilerle doldu.

Isobel kendini tutamadan güldü çünkü herkes aynı emojiyi kullanıyordu. Üzerinden buz damlayan mavi donmuş yüz. Ironside hayranlarının başlattığı bir tür iç şaka olmalıydı, çünkü aniden yorum bölümü mavi bir duvara dönüştü. Ekrandaki Sato sağa bakıyordu ve ekran bölünerek kendisini ve Kilian'ı da gösteriyordu... sağında oturuyorlardı ve onları sadece Cian ayırıyordu.

Sato'nun ilgisini yanağında fiziksel bir okşama gibi hissedebiliyordu. Sıcaktı. Yakıcıydı. Kilian onun saçlarına bir sırtış sakladı ama yine de ekranda onun gülümseyen gözlerini görebiliyordu.

"Tamam, sıradaki." Sato'yu görmezden gelerek boğazını temizledi. "Ashford: Şu anda kaç dövmen var ve daha fazlasını yaptırmayı düşünüyor musun?"

Cian gömleğini kaldırdı, yan tarafını kaplayan mürekkep ortaya çıktı, o kadar uzanıyordu ki üstünü göremedi, tasarımın tabanı pantolonunun bel bandının altında kayboldu. Parmak eklemiyle kapatmadan önce göğüs ucundaki piercingin en ufak ipucu ona parlıyordu. Geometrik desenleri ve diğer tasarımları seçebiliyordu, detaylarda rastgele nesneler gizliydi -düşen mermiler, kıvrılan yılanlar, asılı bir kuş kafesi ya da yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi- ama sergilenen mürekkep miktarına o kadar şaşırmıştı ki tek bir tanesini bile ayrıntılı olarak sınıflandıramadı.

"Mola sırasında birkaç tane ekledim," dedi. "Yetkililer geri kalanını Ironside Row'daki salonda yaptırmam için bana özel izin verdiler. Bu, Carter'ın ana vekili olmayı kabul ettiğim için bir ödüldü."

Moses yüksek sesle alay etti. "*Ana taşıyıcı annesi mi?*"

Theodore sakın bir sesle, "Öyle bir şey yok," dedi. Hafifçe eğlenmişti. "Peki ya diğer herkes?"

"Hepimiz onun vekilleri değiliz." Niko boğazını temizledi, sesi rahatsız edici geliyordu. "Bunu açıklığa kavuştursak iyi olur."

Isobel gözlerini Cian'dan ayırmamıştı ve o da bunu fark etmişti. O da tişörtünü çıkarmamıştı. Dik oturmuyor ya da esnemeye çalışmıyordu bile ve kadın bir santim bile yumuşaklık göremiyordu. Easton'ın onları nelere maruz bırakmaktan hoşlandığını gördüğüne göre şimdi daha iyi anlıyordu.

Teni yumuşak spot ışığında neredeyse altın fırçalanmış gibi görünüyordu, pürüzsüz ve gergindi. Alt dudağını ısırды ve sonra serbest bıraktı, bu da yemyeşil kıvrımlara bir kızarıklığın hücum etmesine ve etin kızarmasına neden oldu. Parlak gözleri ona baktıkça kapüşonlu hale geldi ve Kilian'ın sırtışı Başının arkasına doğru inen bir kahkaha, adamın vücudunu sarsarak kadınınkine dönüştü ve onu Cian'ın üzerinde yarattığı büyüden kurtardı.

Cian tişörtünü indirdi ama dövmeli parmakları aşağı inerken kaslarını okşadı ve kadının yüzüklere odaklanmasına neden oldu Soğuk metalin tenini kavradığında nasıl bir his vereceğini merak ederken parmaklarına bakıyordu.

Düzgünce.

Genelde ona verdiği küçük fırçalardan değil.

Başını sallayarak bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı ama düşünce daha da derinlere gömüldü, pençelerini içine sapladı ve kalçalarını sıkıca birbirine bastırmasına neden oldu. Kilian gülmeyi hemen kesti, sıcak göğsüyle aynı hizaya gelene kadar onu geri çekti, çenesi tekrar omzuna çentik attı.

"Spade," dedi, yorumlardan birine odaklanırken sesi her zamankinden daha derindi. Gabriel, Kilian'ı dinlemek için sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ne zaman bir dans gösterisi yapacaksınız? İki yıldır seni ve Reed'i pratik yaparken izliyoruz. Alfalar uzmanlıkları konusunda neden bu kadar ketum davranıyor?"

"Pas." Gabriel arkasına yaslandı ve kameraya onaylamaz bir şekilde baktı. Yorum bölümü, böylesine "ısrarcı" bir soru soran kişi için anında azarlamalarla doldu. Nedense Gabriel'e karşı korumacıydılar. Ya da belki de sadece genel olarak Alfalardı.

"Hart." Isobel Niko'nun soyadını gördü ve parmağını ekranın üzerinde tutarak yerini korudu çünkü yorumlar artık yetişebileceğinden çok daha hızlı akıyordu. "Gelecek yıl tenis alanında uzmanlaşmayı düşünüyor musun?"

"Hayır." Niko başını salladı ve gözünün önünden kayan platin rengi saçlarını savurdu. İki eliyle saçlarını karıştırdı, ağarmış dalgaları geriye doğru çekerken kameraya sıcak ve gizemli bir gülümseme gönderdi. "Sıradaki soru."

Yorum bölümü patladı.

@reed's_rhapsody: NIKO HART'IN GİZLİ BİR UZMANLIĞI MI VAR? NELER OLUYOR?

@kannoisseeur: Sato neden sadece Gray'in kucagında oturmak için gibi görünüyor? Tahrik mi oldum yoksa korktum mu bilemiyorum.

@wildestdreamer: Burada 3D satranç oynayan ve beş yıllık Icon yarışmacılarını bile hazırlıksız gösteren Niko Hart değil.

@tune_tracker: Niko Hart başka bir işi yoksa benim üzerimde uzmanlaşabilir.

"Carter." Kilian kaosun ortasında ona bir soru buldu. "Omegalar tarafından zorbalığa mı uğruyorsun?"

"Hayır." Isobel hafif bir kahkaha attı, keşke Theodore'un ya da cazibesini kolayca kapatıp açabilen Niko'nun yarısı kadar iyi bir aktör olsaydı. "Bu sadece normal, sağlıklı bir rekabet."

Yorumlar hemen Eve, Aron ve Vermont'ta olanlarla ilgili sorulara dönüştü ama Kilian hepsini hızla geçip Reed'e yöneltilmiş gibi görünen bir soruda durakladı.

"Reed." Boğazını temizledi. "Sence neden Eve'in Indie Ironside'a geri mi döndü? Carter - ben Vermont'ta saldırıya uğradığımda o orada değil miydi?"

Elijah gözlerini kırpıştırarak gözlüklerinin kenarından kameraya baktı. Oturduğunda onları takmamıştı. Belki de kameraya karşı ekstra bir engel oluşturacaklarını umuyordu. "Ne oldu? bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bence bu bir pas," diye mırıldandı Kilian, soğuk" emoji yorum bölümünü tekrar doldurmaya başladığında, geri kalan Böyle tetikleyici bir soru için posterini uyaran yorumlar. "Moses, Carter'la öpüşmen hakkında ne düşünüyorsun? İnsanlar senin daha önce hiç kız arkadaşın olmadığını söylüyor. Bu doğru mu?"

Moses mülayim bir tavırla, "Yerleşim yerindeyken ağabeyim bizim sınıftaki her kızla çıkıyordu," dedi. "Ve ben paylaşmayı sevmiyorum." Ekrandaki görüntüsü meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Carter'ı öptüm mü?"

Ne zaman?"

Bir başka soğuk emoji saldırısına işaret edin.

"Cevap ver ya da geç," diye ekledi Reed, ses tonu alaycıydı.

Moses, Reed'i terslemek yerine sandalyesinde daha da geriye doğru gevşedi ve bronzlaşmış elini kaldırarak yaralı çenesini okşadı. Onun fırtınalı

Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı, bacaklarından biri sandalyenin kenarına dayanmış, dizi dikkati dağılmış bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

"Geçer," dedi sonunda, dudaklarında bir gülümseme gölgesi belirdi, sanki soruya gerçekten cevap verebileceğini düşünerek herkesi çılgına çevirdiğinin farkındaydı.

Isobel Kilian'ın kucağında kıpırdandı ve ekranın tekrar bölünmüş görüntüye geçerek kendi yüzünü gösterdiğini fark etti. "Sato," dedi hızla, bir soru seçti ve sonra durakladı... keşke önce prova etseydi. "Neden sen..." Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Carter'ın, yani benim taşıyıcı annem olmayı mı teklif ettin?"

"Pas." Anında cevap verdi, kameraya aynı donuk bakışını attı, kapüşonu hala yukarıda, gözleri kısıktı. Bu noktada oyunu kaybedecekti.

Isobel yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu ama Kilian çoktan yoluna devam etmişti.

"Theodore, en sevdiğin Alfa kim?"

"Moses." Theodore gözlerini devirdi ve Cian ile Niko'nun Theodore'un üzerine atlayıp cevabını değiştirmesini istemesiyle ortam bir anda aydınlanmaya başladı.

Isobel ve Kilian bundan sonra daha açık yürekli sorular seçmeye çalıştılar, ancak Sato yine de hiçbirine cevap vermeyi reddederek sonuncu olurken, Isobel, Kilian ve Theodore birinciliği paylaştı.

"Bunu nasıl halledebiliriz?" Theodore, dikkatini tekrar kameraya çevirmeden önce gözlerini bir sandalyeye sarılmış Isobel ve Kilian'ın üzerinde gezdirirken, rekabetçi çizgisi başını kaldırarak sordu.

Sato aniden gülmeye başladı ve sonra ayağa kalktı. "Bu," dedi, cebine sokmadan önce telefonunun ekranını göstererek. "Bu fikri sevdim. Karanlık bir odada benimle kilitli kalmaya en uzun süre dayanabilen kazanır. Ama onun yerine bahçedeki kulübede yapacağız. Eğer herhangi biriniz üç dakika dolmadan kaçarsa, ben en üst sırayı alırım ve hepiniz son sırayı paylaşmak zorunda kalırsınız." Adımlarını atmaya başladı ama platformun kenarında durakladı. "Kilian, sıra sende."

KILIAN'IN TARTIŞACAK VAKTI YOKTU KI OSCAR

ve o da diğer herkesle birlikte sessizce oturmak zorunda kaldı. Oscar'la birlikte kendini sıkışık ve karanlık bir yere kilitlemek, özellikle de Isobel kucağındayken, öncelikler listesinde çok gerilerdeydi ama aniden omzunda bir kamera ve telefonunda bir zamanlayıcı olan bir personel platforma doğru koşmaya başladı ve herkes onun ne yapacağını görmek için döndü.

Isobel'i kaldırıp yerine oturtuktan sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Kameraman onu takip ettiği için yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı ama kısa süre sonra film gecesi için Alpha Hill'in tepesinde toplanan tüm öğrencilerin ekranlarının aydınlandığı ve canlı yayını pür dikkat izledikleri apaçık ortaya çıktı.

Bahçe kulübesine girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı, telefonunun el fenerini açtı ve tezgahlardan birinin üzerine bıraktı.

"Seni bu kadar ne?" Oscar bankta oturmuş tırnaklarını incelerken sordu.

"Olduğum yerde rahattım," diye somurttu Kilian kollarını kavuşturarak.

Oscar sırttı. "Birinin onu çoktan çaldığını biliyorsun, Değil mi? Muhtemelen Cian. Belki Gabe bile, sırf Theo'yla uğraşmak için."

Kilian bunun doğru olup olmadığını görmek için canlı yayını kontrol etmek istedi ama bunun yerine kollarını abartılı bir şekilde germeye zorladı. "Sevişecek miyiz, sevişmeyecek miyiz?"

Oscar güldü, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Güzel saptırma. *Aslında* elini sürmek istediğin kişiyle öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmama ne dersin?"

"Cian'la ne zaman öpüştünüz?"

"Ne zaman bu kadar komik oldun?" Oscar'ın gülümsemesi aniden kayboldu ve bakışlarındaki tüm parıltı sönerek onu siyahtan daha siyah bir hale getirdi. "Masaj dağıtmak istemiyorum, o yüzden burada, Kili. Tadı tam da bildiğim . Korku, ter ve avuç dolusu ezilmiş kirazın tenine sızması gibi. Küçük sızlanmaları ve inlemeleri ve sikime karşı-"

"Evet, ben . Bu harikaydı. Bir daha asla yapmayalım." Kilian kulübeden hışımla çıktı ve sahneye geri dönerken telefonundaki zamanlayıcıyı kontrol eden kameramanı görmezden geldi.

En kötüsü de... Oscar yalan söylemiyordu. Isobel'in tadı en azından kısmen böyleydi. Ama Oscar onun yaydığı zengin, baş döndürücü şurup kokusu ve teninin tadının nasıl olduğu hakkında hiçbir şey söylememişti.

Kalçalarını birbirine kenetlediğinde ve en sevdiği şekerin tadını çıkarmaya çalışır gibi dudağını emdiğinde.

Kilian kendini bu gerçeğe tutunurken buldu ama sonra Oscar'ın bunu kafasında berbat bir rekabete dönüştürmeyi başarmasına hemen sinirlendi.

Isobel hiçbirine ait değildi ve asla da olmayacaktı. Bu imkansızdı.

Rekabet yoktu. Oscar da tadına baksa, Kilian da baksa, o her zaman ulaşılmaz olacaktı. Şimdi her zamankinden daha fazla, çünkü Kilian'ın eski sevgilisi onu kesip açmaya ve aralarındaki bağı kirletmeye yardım eden kişiydi.

CEHENNEMDE YEDİ DAKİKA



THEODORE FAZLA BİR ŞEY BEKLEMİYORDU, AMA KESİNLİKLE Kilian'ın dayandığından daha uzun süre dayandı ve sırasını almak için ayağa kalktığında iç çekti. Isobel ayağa kalkar kalkmaz, sanki Kilian'a bir mola vermesi gerekiyormuş gibi onun koltuğunu çaldı ve bunun ona verdiği tatmin duygusunu bastırmaya çalıştı.

Kilian hayal kırıklığına uğrayacağı için değil. Theodore onun bergamot ve ağaç kabuğu kokusunun Isobel'i doyurmasını sonsuz derecede sinir bozucu bulsa da, Kilian'ın her zaman fiziksel temasa ihtiyaç duymasını yadırgamıyordu, o böyle biriydi.

Bu daha çok *sahiplenme* ve *ele geçirme* yönündeki mantıksız dürtüyle ilgiliydi.

Isobel onun koltuğuna aitti çünkü ona aitti.

Dur. Lanet , sadece dur.

Sinsice uzaklaştı ve kavgaya hazır bir şekilde bahçe kulübesine daldı. Oscar kapıyı arkasından kapatıp onları karanlığa gömerken kıkırdadı.

"İşi çok kolaylaştırıyorsun, Theo." Oscar telefonunun el fenerini açıp kalçasının yanına koydu. Tezgâhlardan birinin üzerinde oturmuş, oyunu çoktan kazanmış gibi görünüyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Theodore geniş bir gülümseme takındı. "Kilian'la öpüşmeye çalışmadın, değil mi? Neredeyse geri kaçacaktı."

"Eğer , soğuk bir duş almak için koşardı. Neden sordunuz? En iyi iki arkadaşını da baştan çıkarmış olabileceğimi kışkandın mı?"

"Isobel'i sen baştan çıkarmadın. Zincirler onu hipnotize etti."

OSCAR, THEODORE'U KIŞKIRTMAK İSTEMEDİ. GENÇ OLAN

Alfa çok *uysaldı*. Oscar'a karşı soğukkanlılığını korudu.

İki parmağını çalmasına saniyeler kalmıştı ve Oscar parmaklarını kırdığında gıkını bile Ya da peşinden gelmeye çalışmamıştı.

Theodore ertesi gün surat asmadı ya da konuyu Kalen veya Mikel'e taşımaya çalışmadı. Hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye ve sinir bozucu derecede iyi huylu biri gibi şakalaşmaya devam etti.

Oscar burnunu sıkarak içini çekti. İşte bu yüzden Moses'ı tercih ediyordu. Huysuz herif her zaman kavgaya hazırды.

"Şimdi git," dedi kısa bir nefesle, "ve o kapıdan içeri adımını attığı anda kaosu serbest bırakmayacağım."

"Anlaştık." Theodore topuğunun üzerinde döndü ve kapıyı çekerek açtı, hemen ortadan kayboldu.

Oscar arkasına yaslandı, başı duvara çarpıyordu. Parmakları tedirgin bir şekilde kalçasına vuruyordu. Öylece çekip gider ve oyunu oynamayı tamamen reddederdi ama film gecesi pazarlık konusu olamazdı. Kalen bunu açıkça belirtmişti.

Onları kamera önüne çıkarmak istiyordu. İşleri hızlandırmaya başlamalarının zamanı gelmişti, böylece hayranları onları mola boyunca akıllarından çıkaramayacaktı.

Isobel barakaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak arkasına yaslandı, gözleri onun etrafında dolaşıyor ama aslında ona bakmayı reddediyordu.

"Diğerlerine ne yaptın?" diye sordu sonunda bakışlarını onunkilere kaldırarak.

Dudaklarını yaladı ve öne doğru kayarak kollarını kalçalarına dayadı. "Burada oturdum ve kılımı bile kıpırdatmadım. Daha yakına gel."

"Hayır."

"Neden olmasın?" Ona sırıttı. "Sadece zincirini görmek istiyorum."

Ona doğru kasten yavaş adımlar attı, muhtemelen üç dakikayı uzatmaya çalışıyordu. "Neden herkes senden bu kadar korkuyor, Sato?"

"Çünkü onlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilirler." Yeterince yaklaştığında öne doğru kıvrıldı, elbisesinin yakasını yakaladı ve onu bacaklarının arasına sürükleyerek bankın üzerine bastırdı, tenine en hafif, en yumuşak alay gibi sürüklenen soluk kumaşı kirletti.

Zengin kız kıyafetleri adamın aklını başından .

Onun elbiselerinden birini satıp kız kardeşinin kantindeki hesabını önümüzdeki üç ay boyunca doldurabilecek olmasından nefret ediyordu ve onun küçük servetler içinde ne kadar güzel göründüğünden de nefret ediyordu. İpeksi, zengin kız pijamalarının kaba ellerinin altında nasıl kaydığını hâlâ hatırlıyordu.

Onu çabucak serbest bıraktı, kendisi gibi fakir ve pis olana kadar yırtma ve parçalama dürtüsünü kontrol etmek için bankın kenarına tutundu.

"Göster bana." Bunu bir öneri olarak çerçevelemeye çalıştı, ama dilinden boğuk bir emir olarak yuvarlandı ve ellerinin içgüdüsel olarak kalkması, boynunu olabildiğince aşağı çekmesi ve zincirin sadece üst kısmını ortaya çıkarmasıyla bağırışakları sıkılaştı.

"Niko sana ne söyledi?" diye sordu .

Zincire dokunmak istedi. Ne de olsa *onun* zinciriydi ama kendine güvenemiyordu. Sigma onu yavaş yavaş delirtiyordu ve şapelin çatısında ilk kez tattığından beri ona takıntılı mı olduğunu yoksa içten içe onu hiç kurtarmamış olmayı mı dilediğini henüz anlayamamıştı.

"Aniden olduğunu söyledi," diye homurdandı, derisine pürüzsüzce gömülmüş, sanki her zaman onun bir parçasıymış gibi görünen minik altın halkalara bakarak. "Göğsüne doğru ilerledi, derine takıldı ve sonra seni iyileştirdi. Bağ tamamlanmadığı için şanslısın."

"Ben de bunu düşünüyordum," diye fısıldadı. "Belki de bir ruh olduğu için sayılmaz mı? Yani Teak bağın beni *zorlayamayacağını* söyledi ve eğer bir eser beni işaretler ve bağı benim için tamamlarsa, o zaman... bu zorlama olur..."

Dudağını kemirdi, aklı başka yerlere kayd. Dikkatinin onun üzerinde olmadığı sadece bir andı, ama bu onun kontrolünü kaybetmesine, ellerini banktan çekmesine yetti.

Ama artık orada değildi.

Ortadan kayboldu ve barakanın kapısında yeniden belirdi, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu, yüzü şaşkınlıkla boyanmıştı, nefesi pembe dudaklarında törpüleniyordu.

ISOBEL GÖĞSÜNE İĞNE UCU KADAR BİR SICAKLIK SAPLANDIĞINDA NEFESİ KESİLDİ.
SATO

çoktan banktan kalkmış, kaşları şaşkınlıktan çatılmış bir halde onun önünde duruyordu. "Az önce ısındın mı?"

"Ben... bilmiyorum. Işınlanmış gibi hissetmedim." Elbisesinin üst kısmını tekrar çekiştirerek zincire, daha doğrusu zincirin tepesinden yarım santim ötede beliren küçük değerli taş'a baktı. Sararmış kehribar rengindeydi, ona sinsi bir canavarın göz kırpan gözünü hatırlatan hafif, sinsi bir altındı.

"Bu ne anlama geliyor?" Sato'nun sesi sessiz ve sertti, üzerine eğilip elbisesine bakarken şakağından aşağı dökülüyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Her şey... bulanıklaştı. Sanki zaman geriye döndü ve sonra tekrar buradaydım." Kollarını iki yana açarak kapıya baktı.

Sato onun yanından uzanarak kapıyı açtı ve yakında duran kameramanı çağırdı. "Ne kadar zaman kaldı?"

"Uh..." Kafası karışmış bir şekilde cevap . "Yani.. oraya öylece girdi mi? Zamanlayıcıyı daha yeni başlattım-"

Sato kapıyı kapatarak adamın tepkisini kesti. Onu kapıdan uzaklaştırıp bırakmadan önce keskin bir nefes aldı ve gözleri tekrar elbisesinin önüne kaydı.

"Kalen," diye nefes aldı. "Bu Kalen'in gücü."

Isobel bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Bu bir yan etki. *Güç* ödünç alıyorsun, Theo'nun ya da Moses'ın ya da benimkini alabilirsin ya da-"

"Yasadışı bir yeteneğin olduğunu biliyordum. Neymiş o?" Paniğe kapılmaktansa gerçeklere tutunmak daha kolaydı.

Adamın dikkati kızın yüzüne kaydı ve ifadesi karardı. "Benden bir şey mi istiyorsun Isobel?" Eli aniden kızın boynuna indi, başparmağı boğazının sütununu okşadı. "Önce bana bir şey ver."

Dokunuşu ona, dilini acımasızca ağzına sokarken boynunu kavradığı zamanı hatırlattı.

"Ve sonra bana söyleyecek misin?" Yutkunmasına engel olamadı.

Bunu hissetti. Dudakları seğirdi, tutuşu hafifçe sıkılaştı. "Eğer buna değecekse."

"Benim... hiç sırrım yok."

"En azından yalan söyleme konusunda iyiye gidiyorsun." Sırtışı biraz daha kıvrıldı, köpek dişleri alt dudağına takıldı sanki

ısırmaya çalışıyordu. "Niko'ya başka ne olduğuyla başlayalım."

"Sen neden ?"

"Ne dediğini bilmek istediniz. Demek ki daha fazlasını da söyleyebilirdi."

Onu düşündü, onun tutuşuna yaslandığını fark etti ... ama Sato zaten onun için taşıyıcı annelik yapmayı teklif etmişti, bu yüzden en azından

vücudunun ona verdiği tepkiden dolayı aşağılanmazdı.

"Sanırım sırları dökmekle ilgili dersimi aldım," dedi sonunda.

Adam çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu işler böyle yürümez.

Sırlar A Koşu'nda boğulur ve ölür. Onları *yabancılara* sizi öldürür."

"Peki." Omuz silkti. "Ama sadece sen her şeyi bildiğin için. Otelde sana her ne olduysa

Niko banyodayken zincir derime battı."

Sato kıpırdamadan durdu, sesi alçak ve gıcırtilı bir tınıya dönüştü.

"Niko dalgalandı mı? Ne yaptı?"

"Pek bir şey yok." Yere baktı, elbisesinin önündeki tozları temizlemeye çalışarak kendini meşgul etti. "Sadece gerçekten hareketsiz kaldım... ve zinciri yaladım."

"Duş aldın mı?" diye sordu, sesi aniden nötrleşmişti. "Hayır mı?"

Başını biraz geriye çekerek onun ses tonunu okumaya çalıştı. ifade.

"Onun lanet tükürüğünü teninde istemiyorum." Rahat tonu bozuldu, sözlerine bir hırıltı karıştı. "Eğer silmeme izin verirsen sana yeteneğimin ne olduğunu söyleyeceğim."

"Neden?" Titriyordu, adamın etkisinin içinden geçtiğini hissettiğinde tüyleri diken diken oluyordu.

Zakkum kokusu tütüyor ve yakıyordu, duyguları zehirli bir buğunun yavaşça sürünmesiydi, onu bir pelerin gibi giyene kadar gözeneklerine sahiplenici bir öfke sızdırıyordu.

"Çünkü ya onu silmeme izin verirsin ya da sahneye geri döner ve canlı yayında dilini keserim," diye fısıldadı Sato kırık, boğuk sesiyle, gözleri yumuşak bir karanlık havuzundaydı.

Yutkundu ama acı vericiydi, boğazı panik içinde kapanma tehlikesi geçiriyordu. "Bu hiç komik değil, Sato."

"Isobel," diye nefes aldı, yüzü onunkine bir santim yaklaşıp kadar eğildi. "Şaka yapmıyorum."

"Beni korkutuyorsun." Kadın adamın yanından geçmeye çalıştı ama adam onu takip ederek tezgâha doğru itti.

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık verdi sessizce. "Benden korktuğunda nasıl koktuğunu biliyorum. Benden korktuğunda *tadının* nasıl olduğunu bile biliyorum."

Adamın göğsüne doğru itti, ama itiş onu yerinden oynatmak yerine onu yerinden oynattı, sırtı aniden kapıya çarptığında dünya yeniden bulanıklaştı.

Sato döndü, hâlâ tezgâhın yanında duruyordu, dudaklarının kenarından yavaş ve tehlikeli bir sırıtış yükseliyordu. "Benim için zamanı tersine çevirmiyorsun," dedi, yüzündeki duyguyu silmek için bir elini ağzına götürdü ve ifadesini dikkatle düşünceli bir şekilde bıraktı. "Sadece diğer herkes için."

"Kalen bu kadar güçlü mü?" diye ciyakladı, kalp atışları gümbürdüyordu. O gücü içinde mi tutuyordu? *Neden hissedemiyordu?* Göğsündeki sıcak karıncalanma dışında değerli taş ortaya çıkmıştı, şey hissedemiyordu.

Aslında... karıncalanma bile azalmış gibi görünüyordu.

Yakasını tekrar aşağı çekti ve sarı elbisenin Değerli taş artık parıldamıyor ve sırtıtmıyordu, rengi normal, donuk bir kehribara dönüşmüştü.

"Zaman doldu," dedi Sato aniden, gözleri değerli taşta, onun önünde belirerek. "Artık geri sarmak yok. Arkanı dön, Carter."

İyice düşünmeden itaat etti ve artık çok geçti. Sırtını ona döndüğü anda, adam elbisesinin gizli fermuarıyla uğraşüyor ve onu beline kadar çekiştiriyordu. Onu tekrar döndürdü, elbise hâlâ yerindeydi ama şimdi omuzlarından garip bir şekilde sarkıyordu.

Birdenbire huzursuz göründü, elleri ceplerinde kayboldu, sıkı yumruklar oluşturup ağırlığını değiştirirken malzeme büküldü, sonunda kendini geri tuttuğu bir tür eylem üzerinde sallanıyordu, koyu gözleri onu süpürdü.

"Bu da ne?" diye sordu, yumruklarını elbisenin ince askılarına dolayarak. "Bunu neden yapman gerekiyor?"

"Cian bize ölü insanlar gördüğünü söyledi." Derin bir nefes aldı, huzursuz bakışları sonunda onun yüzüne yerleşti. "Ve babamı gördüğünü biliyorum. Sana ne söyledi? Sana güzel şeyler söyledi mi? İyi şeyler?"

"Bana zarar vereceğini söyledi. Diğer Alfaların hayvani yönlerini saklamaya çalıştığını ama sana kendi yönünü kucaklamayı öğrettiğini söyledi."

Sato'nun yüz ifadesi gerildi ve duygularını dizginlemeyi başaramadan önce yaşadığı şok göğsünü deldi.

"İşte böyle." Bir parmağını kızın sıkıllı parmak eklemlerinde gezdirdi, neredeyse gevşemeleri ve kayışları bırakmaları için onlarla alay etti. Etkisi kafa karıştırıcıydı, zakkum kokusu iğrençti, o yüzden tatlı ve baştan çıkarıcı. Tüm bunların yarattığı sisi dağıtmak ve Sato'nun tehlikeli olduğunu kendine güçlü bir şekilde hatırlatmak zorundaydı.

"Tam olarak orada değilim." Başının yan tarafına hafifçe vurdu. "Dürtülerim var ve onları kontrol etmek zor. Senin bana ait olman gerekiyor ve benim dürtüm seni istemediğim halde mümkün olan her şekilde sahiplenmek. Paylaşmayı reddediyorum. Bana söylenmesini reddediyorum.

çiftleşeceğimi, kime olacağımı. Ama *dürtü*..." Ellerini kavrayarak uzaklaştırdı ve sonra parmaklarını elbisesinin askılarının altından geçirip kollarının üzerinden aşağı çekti. "Benimle şansın yaver gitmedi, Carter. Artık senin lanetinin.

Benim seninle yaşamayı öğrendiğim gibi sen de benimle yaşamayı öğrenmek zorundasın."

"Benimle yaşamayı tam olarak nasıl öğreniyorsun?" Elbisesinin üst yarısı beline takılarak düşerken sesi soluğu kesilmiş gibiydi. İnce, dantelli sütyeni ve tenine gömülü altın zincirin tüm uzunluğu ortaya çıktı.

"Ödün veriyorum," dedi, eli zincire kayarken bile gözleri hâlâ onunkilerde sabitti, yumruğunun arkası zincirin alt kısmına, sütyeninin hemen altına bastırarak onu kapıya daha fazla yaslanmaya zorladı.

"Sana seçenekler sundum, değil mi? Biri huzurlu, diğeri eğlenceli."

"Eğlenceli olmayacaksa neden uğraşıyorsun?" Küstahça konuşmak istememişti ama ses tonunda bir keskinlik vardı ve adamın gözleri kısa bir mizah parıltısıyla parladı, sonra da kızın yüzünden zinciri incelemek için uzaklaştı.

Ya da göğüslerini.

Söylemesi zordu.

"Haklısın." Eğildi ve onun kalçalarını kavradı. "Ben sadece hoşuma giden seçenekleri değerlendiririm."

Dilinin düz kısmını kızın tenine, zincirin tam dibine bastırırken parmaklarını kızın içine soktu. Yumruğunu çekerken dilini göğsünün ortasına doğru sürükleyerek kaldırdı.

Sırtını dönerek sütyenini yırttı, böylece köprücük kemiğine olan yolculuğu kesintisiz olacaktı. Boynuna kadar yaladıktan sonra onu kapıya doğru itti ve vücudunun uzunluğunu onunkine bastırırken kulağında durakladı.

Adam ağır ağır nefes alıyordu ve kadın nefes almıyordu.

Ceketinin kollarını avuç avuç kavrayarak onu daha da çekmeye çalışmış, vücudu onun bu kadar lezzetli bir şekilde yakınında olmasının sıcaklığını ve rahatlığını iliklerine kadar hissetmişti. Sato, içinde huzur bulabileceğini düşündüğü biri değildi ama yarım kalmış bağı umurunda değildi. Ona haftalardır kendini boşlukta hissettiğini hatırlatıyordu. arkadaşlarının onu sevgi ve bağlılık yağmuruna tutması gerekirdi.

-

Dur bakalım, ne oluyor?

"Kanadın." Kelimeleri boğazına doğru hırıldayarak söyledi, vücudu titriyordu. "Kanının tadına baktı, değil mi?"

Kadın tepki veremeden, adamın dişleri kulağının hemen altında, boynunun derisini sıyırdı. Dondu kaldı, nefesi çiğ bir sıyrıktı.

"Yapma."

"Sen benimsin," diye mırıldandı tenine karşı.

"Sana izin veremem."

"Neden, bebeğim?" Kelimeleri kulağına mırıldandı, o kadar Sato'ya benzemiyordu ki gözleri dalgalanarak kapandı ve karnında bir sıcaklık birikerek onu bacaklarını birbirine kenetlemeye zorladı.

Lanet olsun, bunu bir daha asla yapmaması gerekiyordu.

"Hiçbirinize ait olamam," diye ciyakladı adam hafifçe geri çekilirken, Alfa halkası şişmiş, burun delikleri alevlenirken ifadesi gerilmişti. "Sizden on tane var. Bu asla işe yaramaz."

Kalçalarını kavrayarak onu vücuduna doğru çekti. "Benden bir şey yapmamı ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum."

"Bu bir bağ."

"Yalan söyle," diye hırladı ve onu kapıya doğru geri itti. "Zaman neredeyse doldu, küçük tavşan. Benim yeteneğim kaos. Ben sebep . Ondan besleniyorum. Onsuz yaşayamam. Tadına bakmak istiyorsan kal. Korkuyorsan git."

Adamın yüzünü inceledi, itirafı karşısında aklı başından gitti. Kaos ona uyuyordu. Bakışlarının karanlığındaki parıltı da ona gitmesini *istediğini* söylüyordu.

Onun kendisinden korkmasını istiyordu.

Ve birden Sato'yla olan bağlantısı anlam kazandı. Kaosun tadına istiyordu ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Ve Sato da onu kovalamak, avlamak, içinden çıkmaya zorlamak istiyordu.

İstese de ihtiyacını gizleyemezdi. İfadesinin her vardı. Onu hem uyaran hem de daha da yaklaştırmaya çalışan iğrenç parfümündeydi. Duygularının göğsüne çarpan karanlık gümbürtüsündeydi.

Daha önce hiç bir Alfa'nın ihtiyacını hissetmemişti, çünkü ihtiyaç genellikle olumsuz bir şey, karanlık bir şey değildi.

Sato'ya kadar.

İhtiyacı, insanların saklamak istemediği diğer tüm karanlık, kirli duygular gibi onu zorluyordu.

Bu şekilde birbirlerini tamamlıyorlardı.

Nefesi kesildi, farkına vardığı şey başını döndürdü ama bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sato içinde karanlık ve *yanlış* bir şeyler uyandırdı, bir tür hastalıklı merak, en iyisini umarak gözlerini kapatmak ve boynunu açmak istemesine neden oldu.

Ama bu intihara meyilliydi.

Hâlâ göğsünü örten yırtık dantele baktı. "Ne yapacağım ben?"

Göğüs uçlarını zar zor örten dantel parçalarından bahsetmediğini bildiğinden, "Onsuz git," diye önerdi. "Gerisini çıkar. Film gecesi umurumda bile değil."

Şaka gibi görünmese de ona alaycı bir gülümseme verdi. "Korkunçsun."

"Ve sen kelimenin tam anlamıyla kaderi baştan çıkarıyorsun." Sütyeninin yıpranmış kenarlarını çekiştirip aceleyle en küçük düğümle bağladıktan derin bir nefes aldı ve ondan birkaç adım geri çekildi. "Bu ne kadara mal oldu?"

"Bilmiyorum. Babamın ekibi gardırobumu düzenliyor."

Eliyle ağzını sildi. "Bu gece benim odamda uyu."

İçi boş bir şekilde güldü. "Sabaha benden geriye ne kalacak?"

Onun farklı bir şey kastettiğini düşünmüş gibi gözleri parladı ve tekrar konuştuğunda sesi boğuktu.

"Benimle daha önce de yattın. Ben senin biriyim. Belli ki şu anda bir taşıyıcı anneye ihtiyacın var."

"Seninle yalnız yatmadım ve turnede aynı yatağı paylaştığımızı Cian dışında kimse bilmiyor."

"Bir arkadaşını getir." Sırtışı mizahtan yoksundu. Ölümcül. "Buna yatıya kalma diyeceğiz."

"Bu bir çeşit oyun mu? Beni Eve'le birlikte Dorm O'da bırakmak istemiyor musunuz?"

"Ölü kızın adını ağzına alma," diye kabaca hırladı. "Bu bir cevap değil."

Bir elini ensesinde gezdirdi ve sonra omuz silkti.

"Evet, bu bir oyun. Theodore'un olması gerekiyordu. Sadece parmaklarını tekrar kırmak istemiyorum, o yüzden önce sana soruyorum."

"Ne?" Yüzüne baktı, en ufak bir mizah kıvılcımı bile bulmaya çalıştı. Hiçbir şey yoktu. "Ne oluyor be?"

"Parmakları benim olanın içindeydi."

"Ben senin değilim!" Ona doğru ilerledi ama tam göğsüne bastırarakken kendini geri çekti.

"Benimki gibi kokuyorsun. Tadın benimki gibi. Sesin bile Benim olmadığın konusunda ısrar ederken benimsin." Eğildi, soğuk ifadesini onunkinden birkaç santim öteye yerleştirdi, dikkati kızın dağınık kıyafetlerindeydi. "Şu anda kesinlikle benim gibi görünüyorsun."

Elbisesini hızla yerine çekti, fermuarını yukarı çekmek için kolunu arkaya doğru bükte. Adam soğukkanlı ve sakin bir şekilde onu izledi ve sonra yanından geçerek kapıyı açtı.

"Bunu sevindim," dedi dışarı çıkmadan önce.

Muhtemelen üç dakikadan fazla dayandığını göstermek için telefonunun ekranını ona heyecanla gösteren kameramana titrek bir gülümseme verdi ama sahneye geri dönerken ona odaklanamadı.

Kilian'ı gördüğü anda

Tüm vücudunun rahatladığını hissetti ve hemen ona doğru koşmak istedi, ama sonra Theodore dikkatini çekti, fırtınalı gözlerinde bir soru vardı, gözlerini onun üzerinde gezdirip iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Kilian'la yaptığı gibi onun kucağına sarılıp sarılamayacağını merak etti.

Tabii ki hayır, diye hemen kendini azarladı. Özel olarak bağıni hafifletmesine yardım etmeyi teklif etmiş olabilirdi ama herkesin önünde bir kız arkadaşı vardı. İnsanlar muhtemelen onun için taşıyıcı annelik yaptığını tahmin etseler bile, bunu *kurcalamaya* başlarsa muhtemelen bir sorun haline gelirdi.

Yaklaşırken ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı Kilian'ın koltuğuna , elini ona doğru uzatmıştı bile. Onu geri çekti

ve kameradan çekinerek tamamen onun içinde erime dürtüsüyle savaştı.

"Eee?" Musa sandalyesinde öne doğru eğildi, gözleri Sato ve onun arasında dans ediyordu. "Bu kesinlikle üç dakikadan fazlaydı. Bunu nasıl yaptın Carter?"

"Sadece duyguları hakkında konuşmak istiyordu," dedi, yüz ifadesini rahatsız olmamış gibi görünmeye zorlayarak. "Kelimenin tam anlamıyla susmak bilmedi. Onu yalnız yakaladığınızda tam bir geveze oluyor."

Alfaların çoğu güldü ve Sato'nun bakışlarının sıcaklığından kaçınarak Kilian'a doğru geri çekildi. Kilian telefonunu önlerine çekti ve boş bir mesaj ekranına gitti.

Tamam mı? .

Cevap vermek için telefonu yaklaştırdı. *Bu gece benimle kalır mısın?*

"Mhmm," diye gürledi başının yan tarafına doğru, başını sallayarak eğdi.

Sato'nun odasında, diye ekledi.

Adam onun arkasında kasıldı, içinden kısa, şaşkın bir kahkaha döküldü. "Ah, tamam..."

"Hey, siz ikiniz?" Cian Kilian'ı dürttü. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Sato sakince, "Sadece bu gece için düzenlemeler yapıyor," dedi. Ve yüksek sesle. Kameraların önünde.

"Ne?" Theodore sandalyelerin sırasına baktı.

"Yine hastalanıyor. Bir taşıyıcı anneye ihtiyacı var... ama dedikodulardan endişeleniyor." Kapüşonunu tekrar yukarı kaldırdı ve sanki yapması gereken tek açıklama buymuş gibi kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı.

Bir bakıma akıllıca bir yaklaşımdı. Kameralar için her şeyi açıklamak. "Um, evet." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "I Düşündüm ki... Sato ve Kilian olsaydı, hayranlar bunun romantik bir şey olmadığını bilirdi, değil mi?"

"Çünkü Oscar'ın romantizm anlayışı-" Theodore sözünü kesti, görünüşe göre ifadesini gözden geçirmeden önce sırtıttı. "-kibar toplum için bir tartışma değil."

Sato sessizce alay etti.

Gabriel nefesini dişlerinin arasından çekerek telefonunu salladı. "Hayranlar taşıyıcı annelik için Alfalardan birini seçip seçmediğinizi soruyor çünkü gerçekten de taşıyıcı annelik için Alfalardan birini seçmişsiniz gibi görünüyor."

Isobel'in gülmek için kendini zorlamasına gerek yoktu. Doğal bir şekilde yuvarlandı. "Hayır," dedi, dudaklarından bir kıkırdama daha geçti. "Sato'nun taşıyıcı annelik teklifi dehşet vericiydi ve gerçek olmasına imkân yoktu. Alfalara sordum çünkü onların enerjisi en güçlü olanıydı. Birçoğı tarafından reddedildim. Bazı durumlarda oldukça acımasızca. Ben kesinlikle Alfalar'ı seçtim. sadece... iyi adamlar ve yardım etmeyi teklif ettiler. Sadece birkaçı."

"İşte bu kadar." Theodore konu kapanmış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Biz bir avuç aziziz, tam da her zaman şüphelendiğıim gibi. Ne yazık ki film çoktan bitti." Sinemayı işaret etti. Büyük ekranda jenerik dönmeye başladı. "Bunu kanıtlamamız için bir sonraki film gecesine kadar beklemeniz gerekecek."

6

SINIRLAR VE BAĞLAR



"BİR İHTİYACIN VAR MI?" THEODORE ONLAR SAHNEDEN INERKEN SORDU.

Isobel ona yan gözle baktı, bunun o kadar belli olup olmadığını ya da onu bu kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

"Sadece biraz bunalmış hissediyorum," diye sessizce itiraf etti. Bağ ona bir şeyler hissettiriyordu ya da belki de Alfalar ona bir şeyler hissettiriyordu.

Bir şeyler hissediyordu ama içinde çelişkili duygulara yer yoktu. Ufukta hâlâ iki korkutucu teslim tarihi görünüyordu ve şimdi her şeyin , yetkililer Eve'in akademiye geri dönmesine izin vermişti.

Onların yetkililer için sadece birer piyon, bir oyunda bir o yana bir bu yana sallanan kuklalar olduklarını her zaman biliyordu ama bunun böylesine acımasız, tartışılmaz kanıtlarını gözlerinin önünde görmek bambaşka bir şeydi.

Moses ona Wallis'in hayatını mahvetmesini söylediği gün haklıydı. Üstün Yetenekliler için adalet yoktu, özellikle de Sigmas için. Bunu kendisi yapmak zorundaydı.

Theodore onu yakından izledi, yüzü kasvetli ve endişeliydi. "Benim odamda ya da Kilian'ın odasında uyuduğuna dair herhangi bir görüntü yayınlamadılar."

"Henüz değil," diye homurdandı.

Başını salladı, hâlâ onu düşünüyordu. "Tam olarak ne için endişeleniyorsun?"

"Geri tepme." İnsanlar dönüp dururken, piknik battaniyelerini toplarken ve

Sandalyeler. Kollarını kendine doladı ve kısa bir süreliğine ona baktı. "İnsanlar ne diyecek. Bunun babamı mutlu edeceğini düşünüyorum ama onu yatıştırmak bir jiletin ucunda durmak gibi. Bir anda dönüp beni sürtük olduğum için tokatlayabilir."

Theodore derin, ürpertici bir nefes çekti ve bir an için yüzünü başka yöne çevirdi. "Çok fazla kamera var," diye mırıldandı. "İçeri gel."

Isobel ona yetişmek için acele ederken, Wallis'in azalan kalabalığın arasından zikzaklar çizerek ona ulaşmaya çalıştığını gördü. Wallis, Theodore'un yatakhaneye doğru gittiğini görünce koşmaya başladı ve Isobel hızla onun yoluna çıktı. Uzun boylu Beta onu geçmeye çalıştı ama Isobel yine yoluna dikildi.

"Wallis," dedi. "Dur."

Diğer kız Isobel'e baktı, kaşları çatılmıştı. Hâlâ güzeldi ama ifadesi gözlerinde çirkin bir şeyin parladığını gösteriyordu. Isobel'in Ironside'a geldiğinden beri pek çok insanda gördüğü kötücül bir kıvılcım.

İlk başta sadece babası vardı.

Ama Braun Carter'ın o da benzersiz olmadığı ortaya çıktı.

Akademi Braun'larla doluydu... O sadece bir Alfa kadar şanslıydı: hepsinden daha büyük, daha güçlü ve daha kuvvetli olmak.

"Cidden, *ne?*" Wallis talep etti. "Neden *her zaman* yoluma çıkıyorsun?"

"Çünkü sen gözetimsiz bırakılmaması gereken türden bir insansın," diye karşılık verdi Isobel. "Ve bunu bir uyarı olarak almalısın."

"Sana iyi davrandım Sigma." Wallis eğildi ve dudaklarını Isobel'in kulağının hemen yanına yerleştirdi. "Sato bana söz verdirdi. Ama Sato bana pek çok şey için söz verdirdi ve ben onun koşullarının biraz fazla daraltıcı olduğunu fark etmeye başladım. Bu yüzden, Ironside'ın bu kez kamerada güzel bir Vermont devamı almasını sağlamadan önce yolumdan çekil, çünkü yetkililer görünüşe göre senin dövülmeni çok istiyor."

Isobel, Wallis'in tıslayan sesindeki zehir karşısında şaşırarak geri çekildi. Wallis onun şaşkınlığından faydalanarak saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve Theodore çoktan içeride kaybolmuş olsa da A Koşusu'na doğru adım atarak yanından geçti.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek." Moses da onun yanından geçip gitti ve dönerek ona meydan okuyan bir bakış attı. "Tokat atmalıydın

Ona da bana attığın kadar sert bir tokat attın," diye ekledi, insanların çoğunun dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle.

Isobel başını salladı ve kapıyı çalıp yanıt alamayan Wallis'i takip ederken onun peşinden gitti. Moses, Wallis'i tamamen görmezden gelerek kapıyı açtı ve tekrar yüzüne çarptı.

Isobel kapıyı tekrar açtı ama içeri adım atamadan Wallis elbisesinin arkasından tuttu.

"*Davet* edilmediğin sürece A Koğuşu'na ." Wallis her nasılsa sesini sakarin gibi tatlı yapmıştı.

Isobel onu bir adım geriye sürüklerken bir iyilik yaptı. Kapı kapandı.

Isobel çekildi. "Dokunma bana."

"Neden? Herkesin sana dokunmasına izin veriyorsun." Wallis birden incinmiş gibi göründü ve Isobel'in canı tıpkı Moses'ın önerdiği gibi onu tokatlamak istedi.

Yatakhane girişini izleyen kameralar bile yoktu, yani rol yapmak boşunaydı. Belki de Wallis rol yapmak için o kadar çok zaman harcıyordu ki bunu kapatmak zordu.

Isobel tepki vermek yerine kapıyı tekrar açıp içeri girdi, oturma odasının eşiğinde durdu, Wallis kapıyı açık tutup baktı.

Reed ve Gabriel koridorun diğer ucunda durmuş, Gabriel'in telefonuna bakarken başlarını birbirine eğmişlerdi. Niko ve Cian kucaklarında oyun kumandaları, ortak salonda uzanıyorlardı. İkisi de ona baktı ama Niko onu görmezden geldi neredeyse anında.

"Wallis içeri gelmek istiyor," diye duyurdu Isobel, ses tonu duygusallıktan arınmıştı.

Niko, gözleri hâlâ televizyon ekranındayken, "Ona nazikçe siktirip gitmesini söyle," diye mırıldandı.

Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, ona gerçek bir talimat vermekten çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi, bu yüzden koridorun diğer tarafına, Reed ve Gabriel'in telefonda başlarını kaldırdıkları yere baktı.

"Hayır," dedi Reed. "Theo meşgul."

Isobel, Reed'i gayet iyi duyabilen ve hâlâ kapıda duran kıza, "Theo meşgul," dedi. "Üzgünüm."

"Neyle meşgulsün?" Wallis yüzünü buruşturdu ve güzel, parıltılı gözlerini yalvarırcasına kırpıştırdı.

"Neyle meşgulsün?" Isobel Reed'dönüp bakarak sordu, parmakları yumruk şeklinde seğiriyordu.

Reed'in dudakları sırtarak büküldü. "Git ona kendin sor, Carter. Odasında."

"Sanırım gidip kontrol edeceğim," diye mırıldandı, kelimeleri zar zor Wallis'e .

Kapıyı usulca çaldıktan sonra Theodore'un odasına girdi. Yatağında oturmuş, ayakkabılarını tekmeliyor ve en az onun kadar sinirli görünüyordu.

"Gittikçe daha da şımarıyor," diye homurdandı, gözleri kızın üzerinde gezinirken koyu renk parlıyor, burnu kırışıyordu. "Sana cidden dokundu mu?"

"Zar zor." Isobel kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı.

Theodore sweatshirt'ünü çoktan kaybetmişti, giysileri odanın içinde gelişigüzel savruluyordu. Çoraplarını yırttı ve ayağa fırlayarak ona doğru ilerledi; göğsündeki ve boynundaki kaslar, Niko'nun antrenmanlarında yaptığı gibi onu yere sermesine saniyeler kalmış gibi seğiriyor ve nabız gibi atıyordu.

Ona ulaşır ulaşmaz durdu, bir kolunu uzattı, yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

"Sarılın ve sonra yatıya kalma konusunda ne yapacağımızı konuşalım," dedi.

Yutkundu. "Kıyafetlerinin yarısını ."

"İly." Sesi çakıllı, ifadesi sıkıntılı bir karanlıkla aydınlanmıştı. "Sarıl."

Yutkundu, ona doğru adım attı, kolları tereddütle beline dolanmak için kalktı. Adamın duruşundaki sertlik yumuşadı ama ona sarılmadı. Yanağını başının üst kısmına değdirdi ve kadın parmaklarındaki ani titremeyi gizlemek için ellerini adamın kaslı sırtına dayadı. Adamın teni erimişti, sıcaklığı kaslarına işliyor ve ince bir iniltiyle ona doğru sarkmasına neden oluyordu.

"Kalmalısın," diye fısıldadı. "Bağ için ve gerçekten gitmene izin vermeyeceğimiz için."

"A Koşu'sunda Eve'den sonsuza dek saklanamam," diye mırıldandı göğüs kafesine karşı, dudakları tenini okşuyordu. Tadı ter gibi ve tatlıydı ve kombinasyonun tadını çıkarmak için dudaklarını yaladı. Garip bir şekilde bağımlılık yapıyordu. "İyilik için döndü, değil mi?"

"Mikki de öyle dedi," diye homurdandı, elleri sonunda onun etrafında dolandı, omurgasını aşağı yukarı fırçaladı, yumuşattı Elbisesindeki görünmez kırışıklıklar.

Kavrayışı kadının belinin alt kısmına yerleşerek onu vücuduna doğru sıkıca çekti ve sonra kollarını tedirgin bir şekilde sallayarak hızla uzaklaştı. "Ben gidip Wallis'le ilgileneceğim. Kendini bir süreliğine banyoma kilitlemek ister misin?"

"Kelimenin tam anlamıyla her şeyden çok," diye itiraf etti. "Bu iyi mi?"

"İhtiyacın olan kıyafetleri çal ve istediğin kadar kal. Bu gece burada kalman için saçma sapan dedikodulara neden olmayacak bir yol bulacağım, tamam mı?"

"Sen benim kahramanımsın." Kadın ona sırtıttı ve adam odadan çıkarken diğer kıyafetlerini görmezden gelerek eşofmanını geri çekmeden önce yanaklarında beliren renk tonuna hayret etti.

Gardıroptan bir tişört ve bir çift boxer aşırıp banyoya girdi. Küçük, özel bir an için orada durdu, güzel, akıcı tasarıma ve çoklu spreyli kavisli duşa hayret etti. Lüks onu hiçbir zaman gerçekten etkilememişti. Bu her zaman onun normaliydi. Ama iki yıl boyunca Şimdiyse yerde uyuyor ve kendisinden nefret eden bir grup Omega ile aynı banyoyu paylaşıyordu. "Normal "inin bu kadar çabuk başka bir şeye dönüşmesi garipti.

Kıyafetlerini çıkardı ve duşu sonuna kadar açtı, spreyin altına girdi ve parmaklarını ıslıtlı fayanslı duvarda gezdirdi. Orada kendini güvende hissediyordu... ki bu aptalcaydı.

Hiçbir yerde güvende değildi.

Gözleri, yara izlerinin görüntüsünü engelleyerek dökülmekle tehdit eden gözyaşlarına karşı kapandı.

"Keşke nasıl yardım edebileceğimi bilseydim," fısıldadı yumuşak bir ses ve başını kaldırmaya zorladı.

Annesinin hayali geri dönmüş, banyo tezgahına yaslanmıştı.

Isobel suyu hızla kapattı, dışarı çıktı ve bir Havluyu kendi etrafına sardı. Karşısındaki duvara yaslanmadan önce ağzını birkaç kez açıp kapattı ve sadece Caran Carter'ın tanıdık, güzel gözlerine .

"Küçük kızım değişiyor," dedi annesi, hüzünlü bir gülümseme dudaklarını bükerek. "Ben buradayım, bu yüzden korkmuş olmalısın ama bunu çok sakın karşılıyorsun."

"Evet, pekala." Isobel alayla güldü. "Pratik yapıyordum." Kısa kahkahası kesildi ve derin bir nefes aldı. "Anne, sen nesin böyle?"

Caran sabahlığının kolunu kaldırarak kendine baktı. "Bir kalıntı," dedi, hâlâ o nazik gülümsemesiyle. "Özür dilerim, Illy. Daha fazlası olamam."

Isobel yutkundu ve yine gözyaşlarına karşı koydu. "Sana ne oldu anne?"

Hayalet bir an için bocaladı, Caran'ın yüzü şiddetli bir şekilde titredi ki, varlığından göz kırpmak üzereymiş gibi göründü, ama sonra sakinleşti, ifadesi yumuşadı. "Ne dedin, Illy?"

Isobel kaşlarını çattı ve hâlâ nemli olan kollarını kendine sardı. "Ne olduğunu sordum-"

Annesi başını sallıyor, bir parmağını dudaklarına götürüyordu. "İnsanların bizi üzmesinden hoşlanmaz. Bize bunu soramazsın."

"Ne? Kimden sen?"

"Illy." Caran'ın elleri Isobel'in omuzlarında geziniyordu ama hiçbir şey hissetmiyorlardı, ne bir sıcaklık değişimi ne de bir hava fısıltısı. "Artık güvendeyim. Ben iyiyim. Tıpkı diğer tüm kalıntılar gibi."

"Ama sen nasıl *buradasın*? Seni nasıl *görüyorum*?"

Isobel'in arkasındaki kapı hafifçe vuruldu ama Isobel bunu duymazdan gelerek annesine yalvardı ve omuzlarını kaplayan hayalet ellere dokunmaya çalıştı.

"Ben ." Caran tekrar gülümseyerek Isobel'in alnını işaret etti. "Ben buradayım."

"Isobel?" Kilian kapıyı daha yüksek sesle çalıyordu ve bir saniye sonra kolu denedi, kilidi açık buldu. Kapıyı iterek açtı ve Isobel'in orada durup kendine sarıldığını görür görmez içeri girdi. odaya girdi ve kapıyı iterek kapattı.

Annesi ortadan kayboldu.

"Sorun nedir?" Kilian'ın elleri onun omuzlarına indi ve Bu somut his karşısında neredeyse sarkacaktı, öne doğru sallanırken gözleri kapandı ve başını adamın göğsüne yasladı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

Kıkırdadı ve birkaç ıslak saç tutamını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Belli oluyor. Duş aldın mı? Oscar'ın kokusu hâlâ burnumda."

". Pek sayılmaz. Yine yardım etmeyi mi teklif ediyorsun?"

KILIAN GERGINLIĞIN BİR KISMINI DAĞITMAK İÇİN ZORLA BİR KAHKAHA ATTI, ama göğsünde sıkı bir daralma vardı. *O iyi değildi.* Çok şey yaşamıştı ve tüm bunların onu yavaş yavaş çökerttiğini görmüştü, öyle ki düşüşü neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaştı.

Ama bu Isobel, yerleşim turundan önceki Isobel değildi.

"Telefonumu aldılar," diye mırıldandı başının üstüne doğru. "Bize Aron'dan bahsettiğin gece biraz sinir krizi geçirdim. ... ve birkaç saat sonra yetkililer beni akademiden çıkarmak için geldiler. Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Benim için orada olmana ihtiyacım yok." Adamın göğsüne doğru burnunu çekti ve sesindeki inatçılık çok sevimliydi.

Yanaklarındaki pembe kızarıklığı inceleyerek onu tekrar geriye yatırdı.

Utaniyor muydu yoksa ateşi mi vardı anlamak zordu.

"Beş taşıyıcı annen var," diye nazıkçe azarladı. "Madem onlara bu kadar ihtiyacın vardı, neden diğerlerini görmezden geliyorsun?"

Tekrar burnunu çekti ve rengi daha da kızardı. "Neden teklif ettiklerini anlamıyorum." Suyu tekrar açmak için duşa uzanarak onu yanından uzaklaştırdı.

Adamın gözleri havluya kaydı, sonra tekrar yukarı bakmaya zorladı. "Gözlerimi bağla," diye geveledi.

Döndü, o güzel, gür dudaklarından nefes almakla gülmek arasında bir yerde şaşkın bir ses döküldü, gözleri büyüdü. "Ne?"

"Gitmek istemiyorum. Duş alman gerek. Kameralardan uzakta konuşmalıyız. Diğerleri bizi burada uzun süre yalnız bırakmayacak. O yüzden gözlerimi bağla."

"Kili." Yine o şok olmuş gülme sesini çıkardı. Neredeyse alay eder gibi. "Ben yanımda göz bağı taşımam."

Adını kısaltma şekliyle kalbi ısındı, son birkaç haftanın organında bıraktığı büyük oyuklara ısı yayıldı. Gözlerini devirdi, onun yerine ışığı söndürdü.

Kıkırdadı. "Tamam, şimdi ben de göremiyorum."

"Güzel." Gülme modunda değildi ama yine de onun sesini seviyordu. Hafif, havadar ve bir çan kadar berraktı. Çarpıcıydı. Ona yapılan onca şeyden sonra sesinin bu kadar saf ve masum çıkabilmesi onu hayrete düşürmüştü.

"Neden iyi?" Havlusunu çözüyor, askıyı hissetmek için ona doğru dönüyordu.

Siktir. Kahretsin.

Eğer aniden odadan çıkarsa, ona Alfa görüşünün onunkinden *biraz* daha iyi olduğunu açıklamak zorunda kalabilirdi.

"Çünkü bütün kıyafetlerimle oraya girmeyeceğim." Sözcükler keskin bir nefesle, biraz fazla hızlı bir şekilde ağzından çıkmıştı ama kadın bunu fark edemeyecek kadar el yordamıyla havlu askısını aramakla meşguldü.

Ayakkabılarını tekmeleyip boxer'ı hariç tüm kıyafetlerini çıkarırken dikkatini onun yüzüne verdi ve aşağıya bakmayı reddetti. Isobel duşa girerken yanından geçip gitti, kafasını boşaltmak için spreyin altına eğildi, sonra oyuğa yerleştirilmiş fayans bankın üzerine çekildi, oturdu ve Isobel akıntının altına girerken bacaklarını yıkayan spreye odaklandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yeterli değil, biliyorum, ama ben..."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ellerini boynunun etrafında kavuşturmuş bir şekilde döndü. Gözlerini yukarı çekmesine yetecek kadar örtünmüştü ama yine de kollarının arasına sıkışmış göğüs dekoltesini ve ona doğru somurtuşunu görebiliyordu.

İnce altın zincir, en üst ve en alt kısmı dışında neredeyse hiç görünmüyordu.

Gerçekten de onun yanından ayrılacak iradeye sahip değildi ve onunla konuşup arayı düzeltmek için umutsuzca bir ana ihtiyacı vardı... ama

Şimdi kendini sapık gibi hissediyordu çünkü *bu* görüntü bir süre daha beyinde .

Belki de bunu o planlamıştır.

Şimdi her şeyi sorguluyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın," diyerek omzuna uzandı. Kadın öne doğru bir adım atıp omzuna dokunup sıkmadan önce parmak eklemleri göğsüne değdiğinde, adam hızla başını çevirip bacaklarına baktı.

Gözlerini kısarak dudaklarını yaladı. "Biliyorum. Yine de özür dilerim.

Bütün bunlar senin başına geldiği için üzgünüm. Bu hiç adil değil."

"Bununla başa çıkabilirim." Sesi hüzünlüydü ve dokunuşunun bedeninde yarattığı sıcaklık aniden yeniden soğudu.

"Gabriel, yan etkilerin çoğunu ve bağı uzatmanın tüm boktanlığını çaldığınızı söyledi," dedi uyuşmuş bir şekilde. "En azından bunu kolaylaştırabiliriz. Bizi kullanıyor olmalısınız."

"Bu çok *garip!*" diye bağırdı aniden, adamın omzunu bıraktı ve ürün şişelerini aramaya koyuldu. "Demek istediğim

dokunurken garip, ama bunu istemek garip. Ve garip. Ve yapabileceğimi sanmıyorum."

"Theo yardım etti mi?"

Kıpırdamadan durdu, şampuan şişesini düşürdü. Tekrar bulmak için çömelmek zorunda kaldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı ve tekrar ayağa fırladı.

Çok fazla hareket oluyordu ama gözlerini yerde tutmayı başardı ve odaklanmak için küçük safir karoları saydı.

"Isobel." Kıkırdadı.

Ofladı. "Evet, yardımı oldu."

"Ne kadar?"

"Hem de çok. Günlerce sıcak hissettim."

Boğazının derinliklerinde mırıldandı, hayal kırıklığı onu yiyip bitiriyordu. Teklif edebilirdi... ama aptal değildi. Isobel onun eşcinsel olduğunu düşünüyordu ve bu da Isobel'i onun için başvurabileceği *tek* güvenli yer yapıyordu.

Bir yanı ona her şeyin siyah ve beyaz olmadığını, kaderin bir oyununa içerlediğini ve birdenbire tek bir kişiyle, tek bir cinsiyetle sınırlandırıldığını söylemek istiyordu.

ama *onunla* hiçbir ilgisi olmadığını söyledi.

Durum ne olursa olsun, büyüleyici bir kadındı. O da hep böyle düşünmüştü.

Ama o onun tek güvenli yeri idi. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu fiziksel temas için tek kolay seçeneği idi.

Onu bundan mahrum edemezdi.

Ayağa kalktı ve duştan çıktı, tezgâhtan getirdiği boxer'ı ve yerden sütyenini kaparak ona doğru yürüdü. Adamın arkasında döndüğünü hissettiğinde ciyakladı. Adam önünde diz çöktü, kalçalarını kavradı.

"Adım at," diye homurdandı, boxer'ı bacaklarına doğru tutarak.

Bacaklardan birine ve sonra diğerine adım attı. Onları mükemmel baldırlarından yukarı, yumuşak uyluklarının üzerinden geçirdi ve Ayağa kalkarken gözlerini kalçalarına yerleştirdi.

"Görebiliyorsun," diye suçladı, gözlerini çenesine dikerek. "Evet."

Kollarından birini sütyenin içine soktu ve sonra diğerini göğsüne doğru çekti. "Bakmadım. Şimdiye kadar." Yutkundu ve onun göğüslerine baktığını fark etti. Meme uçları örtülüydü ama dantel, giysiyi sabitlemek için kollarını arkaya doğru bükerken solgun et kabarıklığına umutsuzca yapışmıştı.

Lanet olsun.

"Ne oldu?" diye sordu, dantelin aceleyle birbirine bağlandığı göğüslerinin arasındaki düğüme dokunarak.

"Sato," diye kestirip attı. "Adamın aklı başında değil. Niko zincirimi yaladı ve görünüşe göre Sato da zincirimi yalamak zorunda kaldı. Bir denemek ister misin? ne dersin?"

Ağzı hemen tükürükle doldu ve siki umutsuzca seğirdi. "Hayır. Ama Theo söyleyecek. O yüzden ona söyleme." Duştan çıktı, zincire parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak kapıyı açtı ve Alfa'nın yatağında oturup telefonuyla oynadığını, yüz hatlarını gergin bir ifadenin sıkıştırdığını gördü.

"Eee?" Kilian, Theodore'un gözleri irileşip, gözlerinin üzerinde gezinirken sordu. Islak göğsüne baktı ve yüzüne doğru geri dönmeden önce boxer'ının üzerinde daraldı. Kilian'ın omzunun arkasını görmeye çalıştı, odadaki ışık eksikliği yüzünden gözleri kararmıştı. "Teklif sonsuza kadar açık kalmayacak," diye homurdandı Kilian.

Bir an için birbirlerine baktılar ve aralarında bir anlayış oluştu. Isobel'in bağla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı ve Kilian bu çizgileri bulanıklaştırmayacaktı.

Theodore ayağa kalktı ve odanın kapısına doğru yürüyerek kilidi açtı.

ISOBEL KOLLARINI GÖĞSÜNDE KAVUŞTURMUŞ, NE OLDUĞUNU MERAK EDİYORDU. Kilian geri çekilene kadar bunu yapıyordu... ve Theodore aydınlık kapı aralığında belirdi. Gözleri duşta büzüşmüş kızın üzerinde gezindi. Odaya girip kapıyı arkasından kapatmadan önce çok kısa bir an geçirdi.

Oda yeniden karanlığa gömülürken, "Um," dedi. "Ben demek istemedim... Uh..."

"Bir şey ifade etmek zorunda değil, Illy." Theodore'un sesi yakındı ama ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Geniş bir göğüs onunkine değdi, ama Kilian'ın kokusuyla doluydu, bu yüzden atlamadı.

"Bırak yardım etsin," diye önerdi Kilian. "Ben burada olacağım. Sen iyisin." "Ben... Hâlâ saçımı yıkıyorum," dedi beceriksizce.

Theodore'un kıkırdaması derin ve *yakındı* ama sadece yanından geçip gitti, iri gölgesi Kilian'inkine *yakın* bir yere yerleşti. Görünüşe göre

Sanki ikisi de duş bölmesine yerleştirilmiş karo bankta oturuyorlardı. Orada aptalca durdu, sırtına çarpan suyu hissetmedi bile.

Kilian konuştu, sesi ipeksi bir tondaydı, "Sormanın garip olduğunu söylemiştin.

."

"Benim hiç erkek arkadaşım olmadı," diyerek hızla onun sözünü kesti. "Asla."

"Bu bir randevu değil, bebeğim." Kilian'ın sesinde bu kez bir sırtıma vardı ve ona doğru adım attı, göğsüne yakın bir yere vurma umuduyla elini uzattı. Temas edemeden parmakları bileğini sıkıca sardı.

"Duş al," diye önerdi Theodore - onu yakalayanın kendisi olduğuna ikna edecek kadar yakındı - onu serbest bırakırken sesinde yumuşak, kandırıcı bir grleme vardı. "Sen duş al, biz konuşalım."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, robot gibi saçını yıkama işine geri dönerek.

"Hastaneden ıktığın gece olanları planlamamıştım," diye itiraf etti Theodore, "ama yardımı oldu mu?"

"Evet," diye .

"Tekrar yapmamı ister misin, Illy?"

"Ne yapacağım?" Cesaretini tamamen kaybederek aptalı oynamaya karar verdi. Alfaların ikisi de kıkırdadı.

"Sen nasıl istersen," dedi Theodore. "İstersen sadece sarılabiliriz. Buraya gelip kucağıma oturabilirsin ve ben de telefonlarımız patlayana kadar sana sarılabilirim, belki bu yeterli olur."

"Bunu Kilian yapmış olabilir." Bu bir suçlama olarak ortaya çıktı ve Alfa'nın görüşünün onun somurtkan ifadesini yakalayacak kadar iyi olmadığını umdu.

"Ama Kilian'dan bundan fazlasını yapmasını asla istemezsin. Belki bir öpücük seni daha iyi hissettirir."

"Ya da Theo'ya siktirip gitmesini söyleyebilirim ve sarılabiliriz," diye teklif etti Kilian boğazını temizlemeden önce. "Eğer gerçekten istediğin buysa. Biz sadece yardım etmek istiyoruz, Illy."

"Neden şimdi, aniden?" Sa kremi durularken kaşlarını çatarak onlara doğru baktı - ya da en azından şampuanlama ve sa kreleme işlemlerini doğru sırayla yaptığını umuyordu. Hemen cevap vermediler. Theodore'un dizine arpına kadar onlara doğru bir adım attı. "Bunun Eve ile bir ilgisi var mı?"

Dönüyor musun? Haftalardır bağla kendi yöntemimle başa çıkmama izin veriyorsun."

"Belki biraz öyle," diye mırıldandı Theodore usulca, parmakları onun kalçasının dış kısmında gezinirken. "Şu anda kendimi çok korumacı hissediyorum ama bunun biraz da bu gece Kilian'ın içinde eriyip gitmenle ilgisi olabilir. Bunu saklamakta çok iyisin, bu yüzden bu geceye kadar fark etmedik."

Theodore aniden öne doğru eğildi, bir kolu dizlerinin altından dolanarak bacaklarını altından çekti, diğeri ise belini sıkıca sardı. Onu kucağına kaldırdı ve Kilian bacaklarını yakalayarak kendi kucağına çekti, elleri ayak bileklerini zincirledi.

"Bize zincire ne olduğunu anlat." Theodore onun ıslak saçlarını omzunun üzerinden çekti, burnu şakağına değdi. Saçlarını okşamaya devam edip konuşmasını beklerken, kucağına oturmasına izin vermesiyle ilgili söylediklerinde ciddi olduğunu fark ederek ona karşı rahatladı.

Zincirin ortaya çıkışından başlayarak olan biten her şeyi beceriksizce yeniden anlattı. Niko'nun dalgalanmasını ve onun tenini nasıl tattığını anlatırken sessizce dinlediler ve onun iyi olduğuna dair kendine güven duydular. Onlara Sophia'nın teorilerinden, büyük tanrılar kitabından ve Stygian'ın görüntüsünden bahsetti. Hatta onlara Sato'yla bahçe kulübesinde olan her şeyi ve Kalen'in gücünü kısa süreliğine ödünç aldığında zincirinde beliren değerli taşı bile anlattı.

Theodore tüm bu süre boyunca duygularını sıkı sıkıya dizginlemişti; Kilian onu kendine yakın tutarken, eli hipnotize edici desenlerle omurganın uzunluğunu bir aşağı bir yukarı dolaşırken, göğsünü sadece sürekli bir temkin tınısı dürtüyordu. Kilian baldırlarını ovmaya başladığında, dokunuşu hafif vuruşlardan daha derin bir masaja dönüştüğünde, inledi ve başını Theodore'un omzuna yaslamak için eğildi.

"Başka ne var?" Theodore mırıldandı, kız saçmalamayı bitirdiğinde okşamaları onu yarı uykuya .

Daha fazlası *vardı*. Çok daha fazlası vardı. Ve sırtını dayayacağı, ona yardım edecek kimsenin olmamasından .

"Biri beni tehdit ediyor," diye fısıldadı Theodore'un tatlı tenine karşı. "Mikel'in yeteneğini ve çatıda Ölüm Evresi'ne girdiğimi biliyorlar. Onlar

resimler ve videolar. Herhangi birinize söylersem tüm kanıtları teslim edeceklerini söylediler."

Her nasılsa, her ikisi de onun tenine yaptıkları sakınleştirici vuruşlardan ürkmedi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı Theodore, dudakları kızın şakaklarında gezinirken. Adam kızın çenesini yukarı kaldırdı ve kız o kadar uykuluydu ki, adam uzaklaşıp başparmaklarını tekrar şakaklarında gezdirene kadar yumuşak öpücüğün farkına bile varmadı. "Bize anlattığın için teşekkürler."

"Zamanım tükeniyor," diye usulca nefes aldı, az önce göğsünden kalkan büyük ağırlığa, içinden geçen ipeksi, ılık duygu şaşırarak. "Sırlardan bıktım."

Adam onun şakaklarını öptü, ikisinin ortak kokusu bulanık bir battaniye gibi onu sardı, sıcak, topraksı ve tatlıydı. Göz kapakları düşmeye başladı.

"Bu gece telefonunu almamın bir sakıncası var mı?"

Theodore'un sesini zar zor duydu ve şakaklarını okşayıp öpmeye devam etmesi için başını salladı ama Theodore çenesini hafifçe kavrayarak dikkatini çekmek istedi.

"Telefonunu alabilir miyim, Illy?"

"Sana söylediğimi öğrenecekler mi?" diye sordu, sesindeki titremeden nefret ederek.

"Asla." Dudaklarını tekrar öptü, geri çekilmeden önce bir başka yumuşak, uyuşturucu fırça, göğsünde bir inilti oluştu. "Sanırım yatma vakti geldi. Kili? Oscar'ı kimse görmeden içeri getirebilir misin?"

"Tamamdır." Kilian yavaşça bacaklarını indirdi ve odadan çıkmadan önce kurulandığını duyabiliyordu.

Theodore onu daha sıkı sardı, ağzının kenarını tekrar öperken göğsünden bir ürperti geçti. "O emin olacak. Görünüşe göre odamda yalnız uyuyorsun. Oscar neden bu gece seninle kalmak istedi?"

"Unutuyorum." Göğsüne sokuldu, elleri boynuna dolandı, iç çekişi adamın ıslak tenine yayıldı. Adam neredeyse çıplak görünüyordu, ama kadın kalçalarının altında, ödünç aldığı boxer'ının yükseldiği yerde bir şeyler hissedebiliyordu.

Kapı tekrar açıldı ve Theodore'un göğsüne doğru daha da dönerek kısa süreli ışık parlaması karşısında gözlerini kapadı.

"Kıyafetlerim var," dedi Kilian.

Theodore ayağa kalktı, bir koluyla hala onu tutuyordu. duşa soktu ve sonra onu kabarık banyo paspasının üzerine yatırdı.

Ona yaslanmaya devam ederken kalçalarından tuttu.

"Neden kendimi bu kadar tuhaf hissediyorum?" diye mırıldandı onun tenine karşı. "Çok uykum var."

"Sanırım bağ biraz fazla yüklenmiş, bebeğim." Kilian kalın bir havluyla uzun saçlarındaki nemin çoğunu sıktı. "Şimdi bu kıyafetleri çıkaracağız, tamam mı? Theo gözlerini kapatacak."

"Lanet olsun-" diye homurdanmaya başladı Theodore, parmakları kızın kalçalarını sıkıyordu, sonra sert bir ses titreşimiyle kesildi, bu ses hızla daha rahatlatıcı bir sese dönüştü. nazik bir gümbürtü. "Kapalılar."

Kilian ıslak boxer'ı sözsüzce bacaklarından aşağı indirdi, Theodore onu sabit tutarken Kilian her iki bacağına da kaldırdı. Kendini uyuşturulmuş ya da sarhoş hissetti. Sanki ruhu susuzluktan yavaş yavaş ölüyormuş da sonra aniden bir yüzme havuzuna atılmış gibiydi. En tatlı şaraptı ve çaresizce yudum yudum içerek hepsini emmişti.

Kilian onun bacaklarını kuruladı ve o da Theodore'un neredeyse rahatsız edici bir seviyeye kadar ısınan tenine karşı memnuniyetle iç geçirdi. Kilian tekrar ayağa kalktı ve havluyla kaplı elini bacaklarının arasına soktu. Klitorisinden göğsüne kadar uzanan bir ısı dalgası vücudunda düz bir ateş yolu açarken irkildi ve dudaklarından bir inilti döküldü.

"Ne," diye homurdandı Theodore, "lanet olsun."

Kilian hiçbir şey olmamış gibi havluyu kalçalarına ve karnına götürdü.

"Sütyen," diye mırıldandı sessizce. "Zaten yırtılmış."

Theodore'un eli o kadar hızlı kalktı ki, göğsüne dokunuşunu hissetmedi bile. Bir dakika sonra göğüsleri bir sonraki adımda giysi vücudundan sökülüp atılmıştı.

"Lanet ," diye küfretti Kilian. "İyi misin?"

Theodore hâlâ onun arkasındaydı, bir heykel gibi kaskatı kesilmişti, nefes alış verişi düzensizdi. Cevap vermedi ve Isobel de Kilian'ın kiminle konuştuğunu umursamayacak kadar sarhoştı. Theodore'un kollarında döndü, boynunu tutarken sızlandı.

"Ayakta durmaktan yoruldum," diye yakınen adamın omuzlarını çekti.

Theodore büyük, güçlü ve sıcaktı. Uyuyabilmek için onu kucağına almalıydı.

"Siktir. Gömlek," diye homurdandı Theodore.

Bir saniye sonra, bir gömlek başının üzerinden sürükleniyordu ve sonra Theodore onu topluyordu.

MIKEL SADECE MASUM BİR SEYİRCİ



MIKEL, CILALI DÖŞEME TAHTALARI ÜZERİNDE VOLTA ATIYOR, TEDİRGİNLİĞİ ARTIYORDU.

Diğer odadaki düşün kapanma sesini dinlerken damarlarında dolaşıyordu. Theodore'un yatağına uzanmış, sanki orada olmak bile istemiyormuş gibi kolunu gözlerinin üzerine kaldırmış Oscar'a baktı.

"Gerçekten de ihtiyacın yok," mırıldandı Oscar, çakıllı sesi eğleniyordu. "Onunla daha önce de yattım."

"Kilian uyuşturulmuş gibi davrandığını söyledi." Mikel kendini tutmak için mücadele etti.

Sesi bile, sözlerinin tepki alacağını gayet iyi biliyordu.

Oscar kolunu indirdi, kara gözleri parladı. "Ve sen bundan faydalanacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Mikel volta atmayı bıraktı ve ona bıkkın bir bakış attı.

"Ama başka biriyle aptalca bir şey yaparsa parmaklarını kırmana ya da uzuvlarını kesmekle tehdit etmene izin veremem. Grup içinde olmaz. Grubun yasak bölge olduğunu biliyorsun."

"Bah." Oscar yine gözlerini kapadı. "İyi bir çocuk olacağım. Gidebilirsin."

"Onu kontrol etmeye geldim."

Kol tekrar aşağı indi, sadece biraz. "Neden?"

"Bu gece onunla yatmak istemenle aynı sebepten." Mikel kollarını kavuşturdu, kasları seğiriyor, tüm vücudu bir şeyler *yapma* ihtiyacıyla titriyordu. "Çünkü-"

"Ölü kızın adını ağzına alma," hırladı Oscar, yataktan yarı doğruldu ve yavaşça arkasına yaslandı

ve kolunu tekrar gözlerinin üzerine kaldırmaya zorladı.

Banyonun kapısı açıldı ve Kilian dışarı çıktı. Bu kez Theodore arkasındaydı, Sigma kollarına sarılmıştı. Büyük boy bir tişörtün altında cüceleşmişti, başı Theodore'un boynuna gömülmüştü, gözleri kapalıydı.

Kilian parmağını dudaklarına götürdü ve Mikel biraz şaşırılmış bir halde Theodore'un uyuyan kızı yatağın ortasına yatırmasını izledi. Kız inledi ama Oscar yan tarafına kayarak onu vücudunun kıvrımlarına çekti ve kız hemen yerine yerleşti. burnunu koluna dayadı.

Mikel, Oscar'ın kız kardeşinden başka birine sarıldığını ilk kez görüyordu ve o zaman bile, kız kardeşinin sarılmalarını başlatmaktan çok onlara katlanıyor gibiydi.

Oscar kız kardeşi için *adam öldürürdü*.

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?

Theodore'un bir çift eşofmanını ödünç almış olan Kilian, Isobel'in diğer tarafındaki yatağa kaydı.

Theodore tekrar banyoya girdi ve elinde bir telefonla çıktı, kalçalarına sardığı havluyu değiştirmek için dolabına girdi.

Theodore kuru giysiler içinde tekrar ortaya çıktığında Mikel başını kapıya doğru salladı ve genç Alfa başını salladı, dikkatini başka yöne çevirmeden önce yatağa hızlı bir bakış attı. Mikel onu ofisine doğru götürmeye başladı ama Theodore başını salladı ve Elijah'ın odasına doğru yürüdü. Kapıyı çalmadan açtı, Mikel de onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Elijah masasında oturmuş, monitörlerinden birine kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ne oldu?" diye sorduğunda başını kaldırıp bakmadı bile.

"Söylediğin her şeyi ." Theodore'un sesi doğru değildi.

Çok sıkı. Çok kısıydı, sanki normal hızda hava almıyordu. "Ve sen haklıydın. Tamamen aşırı yüklenmişti. Neredeyse bayılacaktı."

"Güzel." Elijah sandalyesini geriye itti ve gözlüklerini çıkarıp masasının üzerine fırlattı. "Ama işe yaradı çünkü bağı görmezden geliyordu. Bunu her gece yapamayız. Onu burada tutmanın başka bir yolunu bulmalıyız ve bu işin sonuna kadar güvende tutmalıyız. dönem. Eve odasını çoktan aramıştı, anlaşılan anahtarı vardı. Hiçbir şeyi karıştırmadı ama bir şey arıyor gibiydi. Muhtemelen parlayan ipleri."

Mikel Elijah'ın pencere kenarındaki koltuğuna çöktü, telefonunu çıkardı ve film gecesinin bir noktasında grup sohbetinde hep birlikte aldıkları mesaja baktı.

Elijah: Carter kötü durumda. Neyse ki gözlerinin altındaki koyu halkalar uyumadığını gösteriyor, yoksa şu anda neden Kilian'ın içinde bir bulutmuş gibi eridiğini açıklamak zorunda kalabilirdik. Belli ki bu gece yurduna yalnız dönmeyecek, bu yüzden taşıyıcı annelik yaparken korumalık yapmaya karar veren her kimse, dinlesin.

Elijah: Onu daha küçük bir alana ve en az kıyafetle sokmak iyi bir fikirdir, böylece kokunuz onun içine iyice sinebilir. Seks çok kötü bir fikir. Bol bol ten teması iyi bir fikirdir. Seks kötü bir fikir. Onun baskısına dokunmak

ve damarlarının deriye en yakın olduğu noktalar iyi bir fikirdir. Seks kötü bir fikirdir. Onunla yumuşak ve nazıkçe konuşmak iyi bir fikirdir. Seks kötü bir fikirdir.

Onu uyumlu, çatışmanın az olduğu bir ortamda tutmak iyi bir fikirdir. Seks kötü bir fikirdir.

Mikel mesajı tekrar gözden geçirdi ve bunların Sigma'yı nasıl bayıltacağını anlamaya çalıştı. Telefonunu tekrar cebine koydu ve Theodore'a bir bakış attı. "Tam olarak ne yaptın? Şoktan değil de iyi bir şekilde bayıldığını bilmeyi tercih ederim."

"Onu tüm doğru yerlerine sürttük." Theodore ne söylediğini fark etmeden önce gözlerini devirdi ve hemen düzeltti: "Şakakları, boynu, ayak bilekleri gibi. Çok çabuk gevşedi ve daha da hızlı bayıldı."

Theodore zaten konuşuyormuş gibi konuşurken Elijah başıyla onaylıyordu.

Carter'ın tam olarak böyle tepki vereceğini biliyordu. Bir yandan da Theodore'un kendisine uzattığı telefonda geziniyor, aynı anda ekranda ne varsa okuyordu.

"Durum kötü," dedi Elijah, Mikel'e bakarak ve telefonu uzatarak.

Mikel ayağa kalktı ve mesajları, fotoğrafları... videoyu taradı.

"Pekâlâ." Telefonu geri verdi, tüm vücudu kıpırdamadan duruyordu, ve sakinleşti, tıpkı bir kavgadan önce her zaman olduğu gibi. "Sır saklamakta düşündüğümünden iyiymiş. Ne yazık ki sırrını açmayı seçtiği kişi tekiymiş. Bir arkadaşına ihtiyacı olabilirdi."

"Ne oldu?" Cian odaya daldı, parlak ve zeki bakışları aralarında geziniyordu. "Onu kim koruyor?"

"Oscar ve Kilian." Theodore yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle mesajları incelerken telefonda başını kaldırmadı ama Cian yaklaştığında nefesini içine çekti, gözlerini kapadı ve telefonu uzattı.

Elijah sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Burada seçeneklerimiz sınırlı," dedi. "Ve şunu da göz önünde bulundurmalıyız ki *kulüp*"-sözcüğü söylerken gözlerini devirdi-"tüm bunların arkasında bir *kulüp* olabilir. Bu bir kabul töreni görevi olabilir."

"Bu onların uygun," diye onayladı Mikel, sesi gerilmişti. "Onlardan hiç birinin ondan bahsettiğini duymadın mı?"

"Hayır," diye onayladı Elijah, ağzı daha da incelmışti. "Sen ve Kalen?"

"Hiçbir şey." Mikel ayağa kalktı, adım atmaya başladı. "Eğer onu işe almak istiyorlarsa, neden ona ulaşmak için bizi kullanmadılar?"

"Bana ulaşmak için seni kullanmamalarıyla aynı sebepten." Elijah omuz silkti. "Bu adamlardan herhangi birine ulaşmak için beni, Gabriel'i ya da Oscar'ı kullanmamalarıyla aynı sebepten." Elini Theodore ve Cian'a doğru salladı. "Takip Ekibi'nin iyilik *borcu* yoktur; iyilikleri toplar."

Mikel telefona ters ters bakarak, "Bu çok fazla pislik," diye homurdandı. Ama yine de... onu işe alma girişimlerinde de geri durmamışlardı.

O sırlar daha kötüydü.

Eğer bu atletizm takımıysa, Carter'a karşı gerçekten de yumuşak davranıyorlardı. Elijah ona cevap vermedi, yerine kendisi de farkına varırken izlemeyi tercih etti.

"Bir şeyler yapmalıyız." Theodore ayaklarının üzerinde zıplıyordu, gözleri kararmış ve bulanıklaşmıştı.

"Git çalış." Mikel'in emri bir havlama olarak çıktı. "Biz hallederiz."

Theodore tartışmak için duraklamadı bile - gözlerinin yarılması bunu istediğini göstermesine rağmen. Döndü ve sarsak ve keskin hareketlerle odadan çıktı.

Her şeye rağmen, Mikel genç Alfa'ya sessizce hayranlık duymak zorundaydı. Theodore Isobel'e tamamen aşıktı. Takıntılı, sahiplenici ve alfaların olabileceği şekilde bölgeciydi. Ama kendini oldukça kontrol altında tutuyordu.

Mikel kendini tutamazdı. Bir kadın *onun* olduğunda, *hayır*. Hayır.

Öyle bir şey yok.

"Duşta mıydılar?" Elijah, Theodore'un kulak misafiri olmadığı anda Mikel'e kaşlarını kaldırarak sordu.

Belki de Mikel'in düşüncelerini yankılıyordu.

"Mhmm." Mikel telefonunu çıkardı, Tilda'nın rehberinin üzerine geldi, orada durdu ve aklındaki tüm senaryoları gözden geçirdi.

"Sen yapar mıydın?" Elijah onu izleyerek sessizce sordu. "Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum."

Mikel düğmeye basmadan önce, "Onunla başa çıkabilirim," diye söz verdi.

Üçüncü çalışta telefonu açtı, ses tonu merak uyandırıcıydı. "Beni neden Reed'in odasından arıyorsun?"

Hemen kapıya yöneldi ve koridora çıkıp ofisine doğru yürümeden önce Elijah'a hızlıca bir bakış attı. "Ben de tam . Daha sonra müsait misin?" diye sordu.

Ofisine.

"Her emrinize amade değilim," diye .

Genellikle bu oyunu onunla oynardı. Bu gece ne zamanı ne de sabrı vardı... bu yüzden içindeki karanlık tarafın kontrolü ele almasına izin verdi.

Hepsinde bir çeşit iblis vardı. Onları bir araya getiren şey buydu ve hâlâ da onları birbirine bağlayan şey buydu. Bu yüzden Birkaçı ellerinde olmadan Isobel'e doğru .

Sorun bağ değildi. Karanlıktı... çünkü o da aynı derecede hasarlıydı.

Hepsinin derilerinin altında yaşayan canavarlar vardı: ruh halleri değiştiğinde omuz silkip çıkarabilecekleri, malzemesi belirsiz bir kötü niyetle dokunmuş meşhur pelerinler. Bunu kullanarak ya da imkansızı başarmak için kullanabilirler.

Isobel karanlığını aynı şekilde taşııyordu. Onu kontrol ya da kendisine hizmet etmesini talep edemiyor gibiydi.

Belki de onu onlara çeken şey buydu. Onu ortaya çıkaracak birine ihtiyacı vardı.

Sigma'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter.

Özenle koruduğu soğukkanlılığını bir kenara bıraktı ve o kafesteki canavarı kolaylıkla tenine buyur etti. Duruşundaki değişikliği hissetti ve konuştuğunda ipeksi sesleri bile duyabiliyordu.

Genelde temkinli olan sesini yumuşattı.

"İşten ayrılma vakti geldi," dedi. "Dairene geri dön, Tilda." Sakin, soğukkanlı bir duygu kapladı . *Kontrol*. Güzel, tatlı kontrol. "Kapıdan dört adım ötede dizlerinin üzerinde beklemeni istiyorum. Üzerinizde kalan her giysi için cezalandırılacaksınız. Yirmi dakikanız var." Telefonu kapattı, bir süre durakladı.

Theodore'un odasına doğru ilerlemeden önce, ona emrettiği gibi masasından kalkması için yeterli zamanı vermek için bir an bekledi.

Tilda'nın ona itaat edip etmeyeceğini sorgulamasına gerek yoktu. İtaat edecekti. Her şeye rağmen itaat ederdi. Hatta kendi doğasına rağmen. İsteddiği şey buydu, her zaman yalvardığı, her zaman ona vermesi için onu zorlamaya çalıştığı şey.

Her zaman paylaşmak istemediği tek parçası.

Kapıyı kapattığında Theodore'un odası karanlıktı, yataktaki figürler gerilmişti. Carter hariç hepsi. Karanlıkta bile onun buruşuk battaniyelerin arasında kıvrıldığını, yanağını Oscar'ın koluna yasladığını, yumruklarını Kilian'ın gömleğine geçirip yüzüne yaklaştırdığını net bir şekilde görebiliyordu.

"Ne oldu?" Kilian sordu.

Oscar hiçbir şey söylemedi.

"Onun kokusuna ihtiyacım var." Mikel yatağın ucunda durdu ve iki elini birden uzattı. Bu bir istek değildi.

Oscar dizlerinin üzerine kalktı ve Carter'ı kollarının arasına aldı. "Ne sikime?" diye sordu sessizce, göğsü bir uyarıyla gümbürdüyordu.

"Kilian seni bilgilendirdi." Mikel parmaklarını büktü ve Oscar'a soğuk, sabit, talepkâr bir bakış fırlattı. Bir soru sormuyordu ama Oscar yine de başını salladı. "Tilda'dan bilgi almam gerek."

İkisi de bir süre ona baktı, Kilian'ın solgun gözleri genişledi, Oscar'ın koyu renk gözleri sıkıca kısıldı.

"Şimdi." Mikel'in sesi alçak ve kadifemsi, neredeyse bir fısıltıya dönüştü, gücü esnedi ve odanın her tarafına yayıldı. Alfa sesiyle uğraşmadı.

Oscar yatağın kenarına diz çökerek yürüdü ve Mikel uzanarak uyuyan kızı dikkatle kollarından aldı.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Kilian nazikçe. Tereddütle. "Mikki, sisteminizi bu şekilde kandırabileceğinizi sanmıyorum."

"Göreceğiz," diye gürledi Mikel, Sigma'yı karıştırmamak sesini yumuşak tutarak.

Nefesini tuttu, onu dikkatlice ön tarafına doğru yeniden yerleştirdi, kollarını kalçalarına ve sırtına doladı, onu

Başı boynunun kıvrımına düştü.

"Tilda'yla artık sertleşemiyor musun?" Oscar kafası karışmış bir şekilde sordu.

Boynunu kaşıyor, dikkati Mikel ve Isobel'in üzerinde dolaşıyordu.

Kilian bir bacağına fırlatarak Oscar'ın kalçasına tekme attı. Oscar onu görmezden gelerek Mikel'in koluna sertçe baktı.

Mikel nefesini kısa tutmaya çalıştı - zorlandığında

Birini çekti ve tıpkı kendisine doğru bastırılan yumuşak bedenin hissini engellediği gibi, etrafında iğrenç bir şekilde kıvrılmaya çalışan kokuyu da engelledi. Kadın kilo vermişti. Bu hoşuna gitmemiştir.

Ayrıca onunla hiçbir ilgisi yoktu.

"Onu domine etmem için yanıp tutuşuyor," dedi sessizce.

"Öyleyse onu domine et." Oscar omuz silkti.

Kilian gözlerini devirdi. "Eminim o kadar basit değildir."

"Öyle değil." Mikel Oscar'a küçümseyici bir bakış attı. Isobel uyanıyormuş gibi kıpırdandı, burnu adamın boynuna sürtündü. Elleri göğsünde gezindi, köprücük kemiklerinin üzerinde durdu, parmakları gömleğinin yakasına doğru kıvrıldı. Bacakları, sanki ona tutunmaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru kayd ve adam onu çabucak bırakmayı düşündü, ama sonra bacakları ayrıldı, adamın beline dolandı, kadın Uylukları memnun bir iç çekişle sıkılıyordu. Birden onun sıcaklığını her yerinde hissetti ve sık nefes alışını sürdürmeyi unutarak yanlışlıkla onun hoşnut kokusunu ciğerlerine çekti.

Sıcak, ıslak, yapışkan kiraz. Sanki şuruba dönüşüp teninin üzerine damlıyordu. Aynı anda hem tam olarak ihtiyacı olan şeydi hem de istemediği her şey. Gözlerini kapadı, tüm duygularını hisleri azaldı. Tekrar sakinleştiğinde, nefesi boynunda yumuşak küçük nefeslere döndüğünde, gözlerini açtı.

Kilian yanılıyordu.

Sistemini *kesinlikle* kandırabilirdi.

"Tilda doğası gereği mutsuzdur." Hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti, sesi gayet sakindi. "Bu yüzden ilk etapta çok iyi bir hedefti. Araya girip ona ihtiyacı olan her şeyi verebilmem için yeterince savunmasızdı ama bu geçen yıld. Onunla ilişkiyi kesip başka biriyle devam etmeliydim, ama tembellik ettim ve başka kimse ilgimi çekmedi, bu yüzden onunla sıkışıp kaldık. Ben sadist değilim." Gözlerini bir süre Oscar'a dikti.

kısa bir an. "Ben deneyimli bir Dom'um. Kendime hükmetmeyi sevmiyorum

İnsanlar üzerinde güç sahibi olmak ve onların acı çektiğini görmek. Kadınların bana boyun eğmesinden hoşlanıyorum."

"Onu senin için zapt etmemi mi istiyorsun?" Oscar, Kilian'ın bacaklarına yönelttiği ikinci tekmeyle görmezden gelerek yatak başlığına yaslandı.

"Kes şunu," diye homurdandı Kilian.

Oscar sıırttı; Kalen ve Mikel'i yaşam tarzlarından dolayı kızdırmayı *seviyordu*. Yazık oldu. Muhtemelen ona daha vahşi dürtülerini dizginlemeyi ve kontrol etmeyi öğretebilirlerdi ama kurallar ve yapılarla ilgilenmiyordu ve kink topluluğu tamamen kurallar ve yapılarla ilgiliydi.

Mikel homurdandı, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Tilda korkudan hoşlanmaz. O kontrolden hoşlanıyor ve sorun da bu. Bağlı ve gözleri bağlı olsa bile kontrolü asla devretmiyor ve ona hâlâ ihtiyacımız olduğuna sikimi ikna etmekte giderek zorlanıyorum."

"O zaman neden oynamaya zahmet ediyorsun?" Kilian sordu.

"Sadece normal seks yap.

Başka bir şey düşün." Bunu söylerken yüzünü asmamayı ve Isobel'e bakmamayı başardı. Zar zor.

"Ondan bir şey istediğimde bunu anlıyor. Bu bir alışveriş ve ikimiz de bunun farkındayız. Ben ondan bir şey istiyorum, o da benden onunla paylaşmak istemediğimi bildiği bir şey alıyor. Bu nasıl kontrol altında hissettiğini." Mikel'in tüyleri tiksintiyle diken diken olmak istiyordu ama küçük arkadaşı bir kedi yavrusu gibi etrafında kıvrılmışken bu imkânsız bir çaba gibi görünüyordu.

Ve bunu tamamen bilimsel bir şekilde ifade ediyordu. O onun eşiydi. Genetik olarak onu yatıştırmaya, sakinleştirmeye, diğer kadınları mobilya parçalarının üzerine egecek kadar sertleştirmeye yatkındı. bilgi karşılığında. Carter'ı öğrendiğinden beri Tilda'yla yatmamıştı ama bu sonsuza dek süremezdi. Şüphelenmeye başlamadan önce onunla yatmadan onu memnun etmenin ve egosunu yatıştırmanın pek çok yolu vardı ve onunla *neden* yatmadığını asla itiraf edemezdi. Carter'a tam olarak bağlanmamıştı ve Tilda'yla duygusal bir bağı yoktu, bu yüzden seksin bağı herhangi bir şekilde zarar verme olasılığı yoktu, ama Carter'a biraz düşünme borcu vardı. Bağ aracılığıyla herhangi bir yankı olursa, muhtemelen onu atlayıp doğrudan Sigma.

Oscar, belki de Mikel'in yüzünde bir şeyler okuyarak, "Bırak onu," diye homurdandı. "Buna değmez, Mikki."

"Burada çok uzun süre kaldım," diye mırıldandı Mikel, Carter'ı nazikçe ayırıp Kilian'ın kollarına bırakırken.

Kilian onu nazikçe kucakladı ama dikkati Mikel'in yüzünü taradı, vücut dilini inceledi. "Oscar'a katılıyorum," diye söze girdi. "Belli ki artık eğlenmiyorsun. Eğer istemiyorsan bunu yapmamalısın."

Mikel onları görmezden geldi.

Görmezden zorundaydı. Onlara borçluydu.

Kalen'e borçluydu.

Oyuna onlar gibi katkıda bulunmuyordu. Bunu yapması gerekiyordu.

Masadan Theodore'un dizüstü bilgisayarını alarak odadan çıktı ve Elijah'ın odasına bıraktı, diğerleriyle konuşmak için Theodore'un odasına girmek için bir nedene ihtiyaç duyduğuna dair dikkat dağıtıcı bir bahane sundu ve sonra yurttan çıktı.

Kilian'ın bu işin peşini bırakmayacağını bilmeliydi. O çocuk kanayan lanet bir kalpti.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi," diye homurdandı Kalen, sessiz ayak sesleriyle nereden çıktığı belli olmayan bir anda ortaya çıkarak. Alfa Tepesi'nden aşağı inen merdivenlere yaklaştıklarında Mikel'in yanına düştü.

"Hayır." Mikel adımlarını bozmadı.

Kalen omzunu yakaladı, parmakları içeri girdi ve onu zorla döndürdü. "Git ve onu gör, ama bu ilişkiyi bitir, Mikki." Sarı-kehribar rengi gözleri Mikel'i yavaşça, dikkatle değerlendirdi ve dudakları sertleşirken bir tür sonuca vardı. "İşin bitti."

Mikel diğer adamın elini ve onunla birlikte nüfuzunu silkti. Kalen nadiren onu alt etmeye ya da üstün gelmeye çalışırdı ama Mikel direnirse bunun o nadir durumlardan biri olacağını yaşlı Alfa'nın gözlerinde görebiliyordu. "Yapamam. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorsun. Git Elijah'ı gör-"

"Elijah beni çoktan aradı ve her şeyi anlattı." Kalen kollarını kavuşturdu, koyu renk düğmeli gömleği göğsünü ve pazularını sıkıca sarıyordu. "Ve aramayı ben yapıyorum. İşin bitti. Pist Ekibi'yle başa çıkmak için başka bir yol bulacağız."

"Tilda bizim kontrol odasındaki *her şeyle* başa çıkma yöntemimiz," diye hırladı Mikel, ellerini saçlarının arasından geçirmeden önce, parmakları titriyordu.

Bunu yapmak istemedi.

Carter'ı öğrendiğinden beri bunu erteliyordu: Tilda'yı becermekten kaçınıyor, onu kendi zevkiyle oyalıyor ve genel olarak mesafesini koruyordu. Elijah hepsine bağın dışında farklı yakınlaşma biçimlerinin sonuçlarıyla birlikte gelirdi ve bunun nedeninin bir parçası olduğuna gerçekten inanmak istiyordu ...

Ama bir tür sınıra ulaşmıştı.

Artık umurundaymış gibi davranamazdı. Artık bu oyunu oynayamazdı. Taktik değiştirmesi gerekiyordu.

Kalen sessizce bekledi, yüz ifadesinde bir sempati kıvılcımı vardı.

"Tamam, kahretsin." Mikel başını salladı. "Evet, benden bu kadar."

"Güzel." Kalen topuklarının üzerinde döndü ama Mikel'e bakarak durakladı. "Kendine kızgın olduğunu biliyorum ama bunu dışarı atmanın başka bir yolunu bulmalısın. Kendini cezalandırmak için başka bir yol bulmalısın ya da kendi pisliğine başa çıkmalısın. Elijah ve Gabriel'in başına gelenlerden sonra, bu senin oluşturman gereken son örnek."

Mikel başını salladı, dişlerini çok sıkı sıkıdığı için çenesi kenetlenmişti. Gevşetmeye zorlayarak mırıldandı. "Biliyorum."

"Çok uzun sürmesin, strateji belirlememiz gerekiyor." Kalen başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı ve Mikel duygularını serin ve sakin kuyuya yönlendirdi.

Aile merkezine komşu olan ve sahadaki görevlilerin kaldığı binaya vardığında tamamen iyileşmişti ve asansörden çıkıp Tilda'nın dairesinin kapısını açtığı anda odaklanmıştı.

Mikel'in söylediği gibi diz çökmüştü ama üzerinde dantelli bir iç çamaşırı vardı ve Mikel'i kendisini cezalandırması için zorluyordu. Her zaman incitilmek, itilmek, disipline edilmek istediğini *düşünürdü...* ama Mikel onu tanıyordu. Onunla çalışabileceği türden bir malzemedен yapılmamıştı.

Eğilecek ama kırılmayacak birine ihtiyacı vardı.

Eğer Tilda'yı gerçekten *onun* istediği şekilde cezalandırıyorsa -Kadın binlerce parçaya ayrılırdı ve Mikel'in insanların hayatlarını mahvetmeye hiç niyeti yoktu.

"Burada işimiz bitti," dedi sakince ve kızın başını kaldırıp gözlerini kısmasını izledi.

Beklenti.

Tilda birçok şeydi ama aptal değildi.

"Bu pek akıllıca değil," diye onu hemen uyardı, ayağa fırladı ve üzerine attığı sabahlığa uzandı bir bar taburesinin arkasına bağladı. Sıkıca düğümledi, tanıdık bir öfke titremesi dolgun alt dudaklarını . "Tüm özel ayrıcalıklarınızı kaybedeceksiniz, *Profesör Easton*."

"Hayatta kalacağım." Orada durdu, bekledi. Çünkü daha fazlası olacaktı.

Küçük mutfak tezgâhının etrafında döndü, dışarıda bıraktığı şarap şişesinin mantarını açtı, iki kadeh zaten bekliyordu.

"Oturmak mı?" İki bardak doldururken ona bakmadı. "Bana bu kadarını borçlusun."

Tezgâhın diğer tarafındaki taburelerden birine geçerek Carter'ın uzattığı bardağı aldı ama bir yudum bile içmedi. Zaten Carter'ın kokusuna doymuştu ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Denklemde alkolü eklemesine gerek yoktu.

"Sen boku yemişsin Mikel." Tilda ince burnunun ucuyla ona baktı. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibiydi.

Her şeye rağmen şaraptan bir yudum almaya karar vererek sırtıttı. Kızın kendisine fırlatmak istediği başka ne varsa beklerken ona soğuk bir bakış fırlattı. Sadece birkaç dakikalığına kum torbası olarak kalması adildi. Onu hiçbir açıklama yapmadan terk etmişti.

"Hâlâ oynayabiliriz, biliyorsun." Bardağını yere bıraktı, sapıyla oynuyordu, diğer elinin parmakları elbisesinin kuşağına şakacı bir şekilde dolanıyordu, ruh hali aniden değişti.

Tilda, kendisini işaretlemesi için ona yalvaracak, ertesi gün yetkililere dönüp onu zorladığını iddia edecek türden bir kadındı.

Sinsi bir stratejisi vardı.

Ironside projesinin tamamı için Kreatif Direktör pozisyonunu *herhangi birine* vermezlerdi. Büyük resimli bir zihni vardı ve Çoğu kendisine ait olan hisler ve duygular için ayrılmış küçük bir bölme.

Aylardır kendine bu ilişkiyi bitiremeyecek kadar *tembel* olduğunu söylüyordu ama asıl neden... bunun yankılarından endişe duymasıydı.

Bunu doğru şekilde bağlaması gerekiyordu. Üzerine güzel bir fiyonk koymalıydı.

"Buraya gel," dedi alçak sesle, bardağını tezgâha geri koyarken. Hemen ona doğru ilerledi, bacaklarının arasında durdu, elleri kalçalarında, dili dudaklarında geziniyordu. Güzel bir kadındı, sivri dilli ve zekiydi. Ondan on yaş daha büyüktü ama zinde ve hayat doluydu. Alaycı bir gülümsemesi ve tüm saçmalıkları kesen gözleri vardı. İnce, sert bir üst dudağı ve dolgun, şehvetli bir alt dudağı vardı.

Ne yazık ki içten içe parçalanıyordu.

Bir gün çok önemli bir insan yönetmeni dehşete düşürebilirdi.

Sabahlığının askısını onun elinden çekip aldı ve sonra ilmeklerinden çekerek birini yırttı ve onu gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde öne doğru tökezlemeye zorladı.

İpeksi kumaşı gözlerinin üzerine doğru savurdu ve protesto etmek için havaya kalkan ellerini tokatlayarak indirdi.

"Bunu istiyor musun, istemiyor musun?" diye hırladı, boğazının arkasındaki safrayı görmezden gelerek.

Elleri tekrar düştü ve adam kayışı iki, üç kez dolayarak burnunun üzerinde bağladı.

İşte, güzel bir . Yapılacaklar listesinden bunu işaretleyebilirdi.

Tabureden kayarak onu birkaç adım geriye itti ve cebinden telefonunu çıkarıp fiyonklu yüzünün videosunu başlatmak için yukarı çekti. Parmağını kasıtlı olarak mikrofona bastırdı ve konuşurken sesini alçak tuttu.

"Bunu mu istiyorsun Tilda? Bana ne kadar olduğunu söyle."

Mikrofonu açtı ve kadın boğazından kısık, sızılı bir ses çıkardı. Kısmen hayal kırıklığı, kısmen kızgınlık. Yalvarma konusunda iyi değildi.

"Sik beni artık," diye mırıldandı ve adam telefonunu bir anlığına yere bırakarak kamerayı kör etti. Onu tezgâhın üzerine kaldırdı, bardakları yoldan çekti ve yarısı dolu şarap şişesini kalçalarının arasına koydu.

"Göster bana," diye fısıldadı kulağına. ", ben de seni güzelce işaretleyeyim."

O anda onun peşinde olduğunu anlaması gerekirdi ama bunun yerine kilometrelerce ileride olduğunu düşündü. Onun etrafında tur atıyordu.

Hiçbir fikri yoktu.

O gelmeden çok önce Ironside'daki *herkesin* etrafında tur atıyordu. Telefonunu tekrar eline aldı, birkaç adım geri gitti ve kamerayı kaldırarak ona odaklandı. Sabahlığını silkererek çıkardı ve dantelli iç çamaşırından , parçaları yere attı, nefesleri kısa kesiklerle geliyordu. O kayıttayken, bir Ekranında grup mesajı bildirimi belirdi ve üzerine tıklayarak kameranın arka planda kayda devam etmesini sağladı.

Cian: Haber var mı, Mikki?

Kalen (yönetici): Mikel şu anda anlaşmasını sonlandırıyor. Bu gece haber olmayacak.

Mikel, Cian ve Theodore'un tekrar durmadan önce yazmaya başlamalarını izledi. En iyi zamanlama değildi ama ikisi de Kalen'i ya da onu sorgulamayacaktı.

Mikel: Öyle ya da böyle bilgi alacağım ama belki bu gece değil.

Kalen yazmaya başladı ve Mikel gözlerini devirdi, Kalen kendini kaybetmeden önce hızlıca bir mesaj yazdı.

Mikel (yönetici): Yine de bitirdim.

Kalen de yazmayı bıraktı ve Mikel dikkatini kısa bir süreliğine mutfak tezgâhındaki kadına verdi. Kadın bir şeyler dolduruyordu. Göğsüne nazikçe şarap döktü, parmakları akıntıyı kalçasına kadar takip etti, burada damlalar sallanıp belinin yan tarafına döküldü. Parmakları aşağı inmeye devam etti, amına doğru tünel açtı. Pembe dudakların arasında kaybolan o boyalı pençeler hiç de sıcak değildi. Bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Mikrofonu kapattı. "Şarabı iç Tilda, onunla oynama. Şişeyi boşalt." Telefonu tekrar titredi.

Theodore: Bittiğine sevindim. Ona ihtiyacımız yok.

Moses: Sapık bir piç olduğumu biliyorum ama sen bile deliyi evcilleştiremezsin. Çıkabiliyorken çık.

Mikel (yönetici): Beni dene.

Cian: RIP Tilda.

Moses: Hatırlanacaksın. Musa:

Birisi tarafından.

Moses: Kimi kandırıyorum, bir kedisi bile yok. Gabriel: Ortalığı dağıtmamaya çalış.

Niko: Ona ne yapıyorsun?

Mikel (yönetici): Ben bir şey yapmıyorum.

Elijah: Sormaya

korkuyorum. Niko: Hayır,

korkmuyorsun.

Elijah: Tamam, .

Mikel (yönetici): Ona yapılan her şeyi kendisi yapıyor. Ben sadece burada telefonumla duruyorum. Ama bu video onu bir süre daha bizim tarafımızda tutacaktır.

Gözlerini tekrar telefonundan kaldırdı ve Tilda'nın şişeyi bitirdiğini fark etti. Özensizce. Ağzının kenarlarından şarap akıyordu.

"sok," diye emretti soğuk bir şekilde.

Artık numara bile yapmıyordu.

"Hayır," diye sızlandı. "Buraya gel ve onun yerine bana şaplak at. Boğ beni. Tırmala beni."

Tahmin edilebilir.

"Başka ne var?" diye sordu.

"yak!" diye bağırdı, şişeyi tutarak.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye karşılık verdi ve mikrofonu kapatırken grup sohbetine geri döndü. "O şişeyle kendini tatmin et ve ben de yarın izimle kaplanmanı sağlayayım."

Herkesin görmesi için.

Bir rapor hazırlamanız için.

Haklı olmasından nefret ediyordu.

Onun içinde sadakat olmamasından nefret ediyordu.

Bu kokudan o kadar *nefret ediyordu* ki, sinirlenerek elini yüzüne götürüp kiraz kokusu aldığı anda şok geçirdi. Isobel kendi kokusuna doymuştu. Theodore ve Kilian'ın onu rahatlatma çabalarından hoşnuttu... ama yine de

Kokusunun teninde bu kadar güçlü kalmasına şaşırırdı.

Öfkesi ve hayal kırıklığı başka bir şeye dönüşürken yutkundu, eli telefonu sıkıca kavradı. En kısa, en rahatsız edici saniye için görüşü dalgalandı ve tezgâhın üzerinde, sıvı içinde damlayan ve emirlerini yerine getiren başka bir beden hayal etti. Boğazının arkasında bir hırıltı yükseldi ve telefonunu bırakarak kaydı kesti.

Kapıyı çarparak dışarı çıktı, yarı sertleşmiş siki inmesini isterken gözleri kısa bir an için kapandı.

Asansöre doğru ilerledi ve gruba kısa bir mesaj gönderdi.

Mikel (yönetici): Biz hazırız. Tilda'dan herhangi bir tepki gelmeyecek.
Tilda'ya kaydı gönderdi.

Mikel: Kimse ve görmek zorunda da . Bir daha beni tuzağa düşürmeye çalışma Tilda.

Kısa bir süre için başka, daha nazik bir mesaj göndermeyi düşündü. *Karşılıklı fayda sağlayan anlaşmamızdan hoşlandığımı ya da gelecek için en iyisini dilemek gibi bir şey ama Tilda duygusal bir insan değildi ve muhtemelen boş şaka girişimlerini takdir etmeyecekti.*

Dürüst olmak daha iyiydi ve ayakları A Koğuşu'na giden patikaya çarptığında ne anlaşmalarını ne de onun geleceğini düşünüyordu.

Odak noktası her zaman Alfalar olmuştu ve bu gece de farklı değildi.

GİT KENDİNİ BOK ET'e ne dersin?



ISOBEL'İN KENDİNİ SICAKTAN GERİ ÇEKMEŞİ ZOR OLDU, Uykunun bulanık derinliklerinde, bilinç yüzeyine yaklaştıkça daha çok acı çekiyordu. Bu yavaş bir acıydı, sert, oyuk bir duvara çarpan bir kor kıvılcımı, içinin ne kadar soğuk ve boş olduğunu gösteriyordu.

Kafa karıştırıcıydı, çünkü aynı zamanda kendini *harika* hissediyordu.

Kendini hava kadar hafif, iliklerine kadar sıcak hissetti ve en lezzetli aromayla mutluluktan uçtu. İlkbaharda çiçek açmış bir çayır gibi, bergamot-zakkum karışımı baş döndürücü ve uyuşuk, tatlı ve güneşliydi. Hafif ve hoş kokuluydu ama tamamen bağımlılık yapıcıydı. Gözlerini araladı, bulanık bir şekilde Theodore'un odasının tavanına odaklandı, kolları ve bacakları ağır, tembel bir esnemeyele açılırken dışarı fırladı.

Yatak boştu ama iki yanı da hâlâ sıcaktı.

Durakladı, bir gece önce ne olduğunu hatırlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Kilian. Theodore. Duş. Ve sonra... *hiçbir şey?*

Panik ağır ve keskin bir şekilde akıyordu, ama hiçbir şey yoktu. Kollarında yeni yara izleri vardı. Aslında, sahip olduğu yara izleri biraz solmuş gibiydi. Daha küçüktüler. Daha ince. Daha az pürüzlüydü.

Yatakta belli belirsiz Theodore, güçlü bir şekilde de Kilian ve Sato kokusu vardı. Onunla birlikte kalmış olmalılar.

Kapı açılıp da Cian elinde bir fincan kahve ve bir tabak avokadolu tostla görüldüğünde, paniğinin kalıntılarını temizlemeye çalışarak bir nefes çekti.

"Günaydın, günışığım." Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve ona dikkatle baktı. "Viral olmaya hazır mısın çünkü A Koğuşu'ndaki en seksi Alfa az önce sana kahvaltı getirdi-" Dondu kaldı, gözleri göğsüne odaklandı.

Ödünç aldığı tişörtündeki hafif parıltı karşısında donup kalarak aşağı baktı. Yakasından çekti ve parlayan değerli taşı ortaya çıkaracak kadar çekti. *Yeni* değerli taş. Birkaç tane Ona bir anlığına Kalen'in güçlerini veren taşın birkaç santim altındaydı. Bulutlu bir elmas gibi soğuk, buzlu bir griydi.

Panik onu tekrar içine çekmeye çalıştı ama Cian'ın paniği daha güçlüydü ve onunkini bastırdı. Tabağı bıraktı, fincanı komodinin üzerine iterek yatağa düştü ve başını tutarak Ellerini.

"Bana odaklan," dedi sessizce. "Beş derin nefes al. Benim için say."

Panik, panik, panik.

Ona çarptı, barikatını çökertti ve dengesini bozdu.

"Korkan sensin," diye . "Ben değil."

Yarı kahkaha, yarı alaycı bir nefes verdi, duyguları biraz yatışmıştı. "Doğru. Özür dilerim. Bana ne hissettiğini söyler misin?"

Hâlâ yüzünü tutuyordu, elleri ona kendini küçücük hissettiriyordu, avuçlarının sertliği yüzünü yana çevirip yanağını dokuya değdirmek için onu cezbediyordu ama kendini tuttu.

"Kendimi... sıcak hissediyorum. Gerçekten hiçbir şey gibi. Zamanı geri döndürmeyeyim diye beni başımdan mı tutmaya çalışıyorsun?"

Yine o oflama sesini çıkardı, elleri sürüklendi, biri boynunun arkasına kaydı, diğeri gömleğine düştü, değerli taş bakarken yakasını ağırlaştırdı ... ve neredeyse göğsünü biraz fazla açığa çıkardı.

"Bilmiyoruz

bunun ne yaptığını. Olabilir ..." Sözü keserek ona temkinli bir bakış attı.

"Biliyorum." Adamın ön kolunu tuttu, dokunuşunu teninde gezdirdi, sadece ona dokunarak yapabiliyormuş gibi görüldüğü şekilde onu yatıştırmaya çalıştı.

Dikkati dağıldı, dişlerini dudağına bastırırken dudağını yakaladı. Parmak eklemlerini derisine gömülü zincire doğru ilerletti. Gözlerini onunkilere dikip tepkisini izledikten sonra zincirini çözdü

avucunun tamamını göğsüne bastırdı. Kendi elleri tekrar kucağına düştü, kalbi onun tutuşu altında tekledi.

Başı yastığa gömülene, saçları dağınık bir şekilde etrafına savrulana kadar bastırdı, santim santim sırtını tarttı. Dengeleyici bir nefes aldı, dudaklarını yaladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye tekrarladı.

Şimdi ona söylemek istemiyordu.

Kollarını kavuşturarak istemeden de olsa adamın elini göğüslerinin arasına hapsetti. Adamın parlak bakışlarında bir şey parladı; akuamarin rengi, gücü kızın etrafında şişip onu güneşe ve tuzlu suya boğarken ışıltıyordu. Boğazının arkasında biriken su onu boğmakla tehdit ediyordu. Küçük ter tanecikleri teninde toplanmaya çalışırken, neredeyse yükselen bir dalganın üzerine deniz buharı püskürttüğüne ikna olacaktı.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye geveledi, sesi tamamen dağılmış gibiydi. "Kahvemi... şey... alabilir miyim? Bir şey olacağını sanmıyorum."

Hemen kızın üzerinden kalktı ve komodinin üzerindeki fincanı kaptı; fincanı yere çarparken acele ettiği için kahve damlaları kenarına yapışmıştı. Fincanı kızın ellerine tutuşturdu ve sonra öylece oturup kaşlarını çatarak fincana baktı, sonra gözleri büyüdü.

"Lanet *olsun*," diye inledi, kadının yüzünü incelerken. "Bana bir şey yapmamı söyle."

"Ne gibi?" Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyle gerginliğinin bir kısmı kayboldu.

Kadın kahveyi yutkunarak içti ama adam uzanıp bardağı tekrar aldı.

"Herhangi bir şey." Kahveyi onun elinden alıp komodinin üzerine bıraktı, açıkça odaklanmasını istiyordu.

"Gidip kendini becermeye ne dersin?" diye homurdanarak hızla kahveye uzandı. Bir Sigma olabilirdi ama sabahın ilk saatlerinde kafeinle arasına giren her şey onu titiz, otoriter bir Beta'ya dönüştürüyordu.

Cian eşofmanının kravatını çekiştiriyordu.

"N-Ne-" diye başladı ama eli bel bandının altından geçip, iç çamaşırının bel bandının olması gereken yerden yukarı kıvrılan başka bir dövmenin ipucunu ona gösterecek kadar aşağı çekince sorusu kesildi. Eğer iç çamaşırı giyiyor olsaydı.

"*Ironsides Show*'un aile dostu zaman diliminden yasaklanmasına neden olmadan önce bana durmamı söylemek isteyebilirsin, tatlım."

Sesi şaka yapıyormuş gibi geliyordu. Odada kamera bile yoktu ama ifadesi tamamen ciddiydi. Elleri yer değiştirdi ve çenesi kenetlenerek ellerini kendi boyuna dolamış gibi göründü. "Isobel..."

"Dur! Tanrım, dur!"

Kısa bir rahatlama nefesi verdi, elini pantolonundan çıkardı ve masum bir hareketle ikisini birden havaya kaldırdı. "Sende Elijah'ın gücü var, aşkım. Hipnoz."

"Ne?" diye homurdandı, adamın eline bakıyordu.

Kokusu değişmişti. Artık ona okyanusu değil, buharla boğulmuş nefesleri ve terle tozlanmış teni hatırlatıyordu. Adam güneşin ıslattığı *bir* seks kokusuydu ve bu şimdiye kadar deneyimlediği en uyuşturucu kokuydu.

Tamamen içgüdüsel olarak onun elini tuttu ama durdu. Yüzüne bastırmak üzereyken, ikisini de sebepsiz yere aralarında tuttukları ellerine zorunda bıraktı.

Kadın onu çabucak yere bıraktı ve adam arkasına yaslandı, düşüncelerini ele vermeyen sakin bir bakışla ona baktı, ama yarı sertti, eşofman altı biraz müstehcen görünüyordu, çünkü malzeme horozunun ana hatlarına yapıştı, dövmesinin kenarı hala dışarı bakıyordu. Üzerinde çiçekler olan bir çeşit dal gibi görünüyordu.

"Bu pek hipnotik hissettirmede," dedi, onun rahat duruşunu taklit etmeye çalışarak, gürleyen kalp atışlarını görmezden gelerek ve sesini normal çıkmaya zorlayarak.

Ve bakışları onun yüzünde kalsın.

"Elijah bu konuda tecrübeli değilsin." Dudakları eğlenerek yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "Ve bunun için cehennemin tüm katlarına şükürler olsun."

"Kulağa süper yasadışı geliyor." Bacaklarını göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Böylece beş kişi oldunuz: Theo, Moses, Easton, Sato ve Reed."

"Sato, hm?" Başını yana eğdi, altın rengi saç tutamları başının arkasında düğümlendiği yerden kurtulup yüzüne doğru kıvrıldı. "Bu yeni bir şey."

"Bana söyledi." Ayağıyla ona doğru uzandı, parmak uçlarıyla kalçasını dürttü ve yüz hatlarını ele geçiren kibirli sorgulama ifadesini kovmak için yüzüne küçük bir gülümseme çizdi.

"mi?" Cian sordu. "Karşılığında hiçbir şey istemedin mi?" Sanki *biliyormuş* gibi ona bakıyordu.

Belki de Kilian ve Theodore ona çoktan anlatmışlardı ve o sadece ilk kez duyuyormuş gibi yapıyordu.

"Neden grup mesajlarını kontrol etmiyorsun?" diye önerdi ve onu ayak parmaklarıyla tekrar itti. "Eminim sana her anlatmışlardır."

Bu kez ayağını tutarak yatağa sıkıştırdı. "Grup mesajlarının içeriği dün gece biraz müstehcenleşti. Bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Açık mı?" Kadın gözlerini kırıştıırarak adama baktı, aklı başından gitmişti. "Nasıl? Ne demek istiyorsun?" Zihninde bir fikir olarak filizlenmeden önce bu dürtüyü hissetti ve Cian onun yüzündeki niyeti okur okumaz sertleşti.

"Isobel, yapma-"

"Anlat bana," dedi.

İnledi. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Başını salladı, bir şeye karşı savaşıyormuş gibi gözlerini kapattı ama sonra ciddi bir bakışla onu düzeltti. "Mikki kız arkadaşıyla ilişkisini bitirdi. Ona zarar vermesi için yalvarırken bir şarap şişesiyle kendini becermesini kaydetti... sadece onu parmağının altında tutmak için. O bize kaydı göndermedi, ama sonra ne olduğunu açıkladı -"Tanrı aşkına Carter, bana bunu söyletme."

"Dur," diye ciyakladı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Vay canına.

Özür dilerim. Bunu beklemiyordum."

Başını salladı ama ağzını sıkı bir gülümseme kapladı. "İmkânsız," diye mırıldandı. Sonra başını tekrar kaldırdı, dikkati göğsünde yoğunlaştı. "Neden yan etkiler alıyorsun? Özellikle de dün gecedен sonra? Daha sakın olman gerekmez mi?"

Omuz silkti. "Easton'ın kız arkadaşı resmi görevli değil mi? "Easton'ın kız arkadaşı bana söylemek zorundasın."

Kıkırdarak yataktan kaydı. "Tilda bir memur - kontrol odasındaki gözümüz kulağımız. Bu da onun bir insan olduğu anlamına geliyor. Mikki'ye biraz takıntılı. Buraya profesör olarak atanmadan önce neredeyse onu takip ediyordu ama ilişkilerinden utanıyor. çünkü o yetenekli."

"Neden ondan kendisine zarar vermesini istesin ki? Neden ... ah, yani, şarap şişesiyle olan şey?"

Cian başını iki yana salladı, yüzündeki ifade eğlenceye dönüştü. "Bu Mikki'nin işi. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Göğsüne bakıyordu, değerli taşın ışıltısı artık gömleğinin içinden görünmüyordu.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatı. "Kendimi farklı hissetmiyorum. Bu güçleri hissedebilmem gerekmez mi? Elijah hipnozunu kullandığında nasıl hissettiğini biliyor musun?"

"Onu kullanmıyor." Cian yataktan kalktı ve eğilerek onu yanına çekti. "Ayrıca anlatacak benim hikâyem değil. Kilian sana giysi almak için O Koşu'suna gitti. Her an dönebilir. Biraz daha tost ister misin?"

Pazar günüydü, yani dersi yoktu ama bu önünde temiz bir gün olduğu anlamına gelmiyordu. Başını iki yana salladı. "Antrenmandan sonra kahvaltı ederim. Zaten geç kaldım."

"Pekâlâ o zaman." Theodore'un gömleğinin omzundan düşme tehlikesi geçirdiğine bakarak onun yanında durdu. "Sadece bir uyarı ... Yurt O'ya geri dönmeyeceksin. Ne bugün, ne gelecek hafta, ne de bir daha asla. Kilian gerekli eşyaları geri getiriyor. Onları dönem sonuna kadar onun odasında tutabilirsin."

"Ben sadece-"

Eğildi, ağzının bir santim yanından öptü, onu hareketsizliğe ve sessizliğe şok etti.

"Bu bir pazarlık değil." Sesini alçaltarak bir mırıltıya dönüştürdü ve kadının kendisine daha da yaklaşmasını sağladı.

"Öyle olmalı," diye başardı.

"Haklısın." Gülümsedi. "Öyle olmalı. Ama öyle değil. Eve -ve onun zavallı, omurgasız küçük yandaşlarının her biri- öldü. ama bu onları canlı yayında dışarı çıkarabileceğimiz anlamına gelmiyor. Bu yüzden onu kalıcı olarak okuldan attırmanın bir yolunu bulana kadar yalnız kalamazsınız."

"Siz bağı *istemiyorsunuz* bile," diye tersledi, Cian'a değil *Eve'e* kızdığının tamamen farkındaydı... ama sesindeki öfkenin alevlenmesine engel olamıyordu. "Bunun ne önemi var-"

Göt herif onu tekrar öptü. Dudakları ağzının diğer tarafına bastırdı, aslında dudaklarına dokunmadı, dişleri çenesini ısırana kadar aşağı indi. "Biz arkadaş değil miyiz?" diye gürledi, burnunu kızın yanağına dayamıştı, safir gözleri kızın görüş alanından gizlenmişti.

"Arkadaşlarının neredeyse öldürüldüğünü görmek hoşuna gidiyor mu?"

"Onların hayatlarını kontrol etmeye çalışmazdım," diye , sesi ince ve titrekti. *Neden bunu yapmaya devam ediyordu?*

Cian sürekli flört ediyor, ona takılıyordu ama neredeyse tatlı ve duygusal davranıyordu. Kendisi gibi değildi.

"Eğer ölürsen, sakladığın her şey bizi vuracak," dedi alçak sesle. "Theo ve Moses eşlerinden koparılmanın tüm gücünü hissedecekler ve muhtemelen kendilerini kaybedecekler. O zaman hepimiz boku yeriz. Ve bu olduğunda etraflarında kim olursa olsun *ölmüş* olacak. Oscar'ın kim olacağını düşünmek bile istemiyorum.

"Biri onu kırarsa öldür-" Sözüünü kesti ve söylemek üzere olduğu şeyi örtbas etmeye çalışırken ona bakmak için geri çekildi.

"Oyuncak mı?" diye kestirip attı.

"Eş demek istedim." *Ona* sert bir bakış attı. "Ve ben..." Mükemmel, kıvrımlı dudağını çiğniyor, kadının gözlerinin içine bakıyordu.

"Sen tatlı bir kızsın, Illy. Yumuşak ve nazıksın, ama inatçı ve sadıksın ve senin olman hoşuma gidiyor. Seninle birlikte olma düşüncesine dayanamıyorum.

Senin gibi birinin incinmesi. *Tekrar* söylüyorum. Bunun bağla hiçbir ilgisi yok."

"Teşekkürler mi?" Nasıl tepki vereceğini düşünürken yutkundu. Ona iltifat etmeli miydi? Aklına gelen ilk şey, yeni mürekkebinin güzel, altın teninde ne kadar harika görüldüğü oldu. Belki de bu uygun değildi.

Adamın gözleri tekrar kadının ağzına kaydı ve adam inledi. "Bir şey değil. Bu sabah neden bu kadar güzel kokuyorsun?"

"Bunlar Sato ve Kilian."

Boğuk bir şekilde güldü. "Hayır, değil. Gitmem gerek. Grup seansına geç kaldım."

"Hafta sonu da mı grup seansınız var?" diye sordu şaşırarak.

"Evet. Üç kat daha uzun."

İçeri girerken düşürdüğü tabağı topladı ve kapıyı çekerek açtı. En yeni değerli taş.

Daha fazlası için yer vardı.

Sekiz kişilik daha yer vardı.

Eninde sonunda Theodore ve Moses'ın yeteneklerine sahip olabilirdi. Bunun için hazır olduğundan emin olması gerekiyordu. Bunun için *kamerada* olmadığından emin olmalıydı.



GABRIEL, A KOĞUŞU'NUN YARISINI TERK EDERKEN ONUN YANINA GELDİ. bir saat sonra. Duş almış ve o gün için bir çift tayt şort ve Kilian'ın kıyafetlerinin çoğunu dolabına boşalttıktan sonra kazara almış gibi yaptığı tişörtlerinden biriyle giyinmişti.

"Yavru köpek." Gabriel esnedi, güneş yükselip rengârenk çöl çiçeklerini sarı, turuncu ve kırmızının canlı, güzel tonlarına dönüştürürken Alfa Tepesi'ne baktı. "Seni antrenman saatini yeniden planlamaya ve bunun yerine grup seansına gelmeye ikna edebilir miyim?"

Omuzları biraz kamburlaştı, içinde bulunduğu durumun kendisini sıktığını hissetti ama ses tonunu bu gerginlikten uzak tutmak için mücadele etti. "Elbette. Teşekkürler, bilirsin-" Elini beceriksizce salladı. "-yardım."

Adam ona öylece baktı, kızıl gözleri bulanıktı, yüz hatları o kadar mükemmel ve simetrik ki neredeyse dikkatini yüzünde hiçbir duygu olmadığı gerçeğinden uzaklaştırıyordu. "Sorun değil. Durumu hallettik."

Antrenmanlarını yeniden planlamak için telefonunu çıkardı, takvimine göz kulak olan her kimse babasına haber vereceğini biliyordu. Akademiye genellikle Pazar günü dönerdi. Akşamları ama pazartesiye kadar onu görmesini beklemiyordu. Rutinindeki, derslerindeki ve sosyal medya akışındaki her bir dakikalık değişiklik hakkında onu sorgulamayı seviyordu.

Merdivenlerin dibine vardıklarında Reed onlara yetiştirdi ve tek kelime etmeden diğer tarafına düştü.

Yolun yarısında tökezledi ve ikisi de durdu, birer elleri pazılarının üzerindeydi, kısık gözlerle ve keskin bir dikkatle, tetikte ve telaşlı bir şekilde ona bakıyorlardı.

Eve'in dönüşü konusunda *ondan* daha da telaşlı görünüyorlardı. öyleydi.

"Ne oldu?" Reed'in dikkati kadının göğsüne kaydı. "Cian bu seansın birkaç saat süreceğini söyledi." Kadın Onu bıraktıklarında yutkundu. "Özür dilerim, sadece birkaç saat boyunca buna nasıl dayandığınızı merak ediyordum."

Reed gözlerini devirdi ve ikisi de tekrar yürümeye başladılar, Gabriel'in eli Reed'in omurgasının altında, onu tempo tutmaya teşvik ediyordu.

"Bu bir şan dersi," dedi *Reed-Elijah*. Artık onun bir nevi oda arkadaşı ve kendisi de bir nevi esiri olduğu için onun adını da kullanabilirdi.

Hepsinin ismini kullanabilirdi.

Reed, "Hiç de yorucu değil," diye ekledi. *Elijah, lanet olsun.*

Onunla daha zordu. Çok soğuk, çok duygusuz ve analitikti. Hiç de arkadaş gibi hissetmiyordu.

"Doğru." Önündeki yola odaklandı, Elijah'a yasadışı gücünü ve onu kullanmayı neden reddettiğini sorma dürtüsü, ne kadar bastırsa da boğazına geri döndü.

Dürtü dayanılmaz hale geldiğinde telefonunu çıkardı ve hızlı bir grup mesajı gönderdi.

Isobel: Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden içimde belireceklerse tüm yeteneklerinin tam olarak ne olduğunu bilmeliyim.

Elijah spor salonunun kapısını iterek açıp onları Easton'ın her zamanki odasına doğru yönlendirirken her iki Alfada telefonlarını çıkardı. Sessizce inledi. "Moses bunun üzerine atlayacak."

Odaya girdiklerinde odayı boş buldular. İlk kez herkesten önce gelmişti.

Elijah ve Gabriel çantalarını kapının yanındaki yere bırakmak için harekete geçtiler ve Isobel kendi eşyalarını bıraktı, Easton'ın diğerleriyle birlikte egzersiz yaptırması ihtimaline karşı saçlarını bağladı.

Theodore ve Moses odaya girdiler ve her ikisi de eşyalarını giderek büyüyen yığına eklediler.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Moses sordu, koyu renk gözleri bir tür meydan okumayla parlıyordu, kızın yanından geçip telefonunu havada salladı.

"Ah, evet?" dedi sırtına doğru.

Theodore telefonunu çantasına geri koyduktan sonra kolunu kızın omuzlarına attı ve onu esneme minderine doğru yönlendirdi.

"Nasıl hissediyorsun, güzelim?" Dudakları, onu mindere bastırmadan bir saniye önce soruyu saçlarına ilette ve ardından gerinmeye başlamak için birkaç santim uzaklaştı.

Onun egzersizlerini taklit etmek için kendini ayarladı, ama ona cevap veremeden Musa minderin kenarında geziniyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kimsenin uyarıda bulunmadan içinizde belireceğini sanmıyorum, bu yüzden yetenek seviyeleri konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Kapa çeneni, seni aptal." Theodore ileri atılarak Moses'ı mindere yapıştırdı, vücutlarının çarpışması onu kıl payı kaçırdı.

Duvara yaklaştı ve yanaklarını kızartmak isteyen utancı gizlemek için yüzünde sinirli bir ifadeyle gerinmeye devam etti.

"Sen bir hayvansın," diye homurdandı, uzanmış bacaklarının üzerine eğilip kendini Musa ile yüz yüze bulduğunda, Theodore başını mindere sıkıca tutuyordu.

Karanlık bir kahkaha atarak Theodore'u üzerinden attı ve yerlerini değiştirdi.

Niko kuru bir sesle, "Şimdiye kadar bunu yapabiliyor olman gerekirdi," dedi ve minderin kenarında durup Musa'yı işaret etti.

Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve Kilian, Cian ve Sato'nun -Oscar da gelmişti.

"Evet, aynen öyle." Niko'ya bakarken dudağını ısırdı. "Peki ben neden yapamıyorum?"

Güreşirken bazen birbirlerine takılırlardı, ama o genellikle şu anda olduğu gibi tepki vermezdi: sessiz kalarak Burun delikleri alevlendi, gözleri yana kaymadan önce kadının esneme şeklini izledi.

"Sanırım iyi bir uyku çekmişsin," diye , yanına çöktü ve onu tekrar bastırarak daha da gerilmeye zorladı. "Yine de tembellik etmek için bir bahane yok."

Onu başından savmaya çalışarak . "Bu Profesör Easton'ın seansı, sizin değil."

Homurdandı. "Bu *Profesör Easton'ın* vokal seansı. Gırtlığın onda kalabilir. Vücudundan sorumlu olan benim."

"*Ni-ko*." Moses Theodore'un üzerinden atladı, kahkahası ani ve derindi. "İşi çok kolaylaştırıyorsun."

Niko kaşlarını çatı. "Açıkçası demek istemedim."

Musa yan tarafına döndü, dirseğine yaslanıp çenesini eline dayarken o şeytani kaşları yine havaya kalktı. "Omurgası yanlış pozisyonda."

"Öyle değil," diye tersledi Isobel.

"Aslında öyle," dedi Niko. "Otur."

itaat etmesini bekledikten sonra kısmen arkasına geçerek elini karnına dayadı, diğer eli sadece Sırtının ortasının üstünde.

"Dik dur," diye talimat verdi, nefesi boynunu okşuyordu.

"Eğilmeye başladığında o kıvrımı istemezsin."

Niko ona *hiç* dokunmamıştı.

Omurgasının pozisyonunu düzeltmeye çalıştı, ama Niko memnuniyetsiz bir ses çıkardı, iki eli de kalçalarına indi, parmakları kalça kemiklerinin hemen üzerine girdi ve geri çekti.

Uyandığında hissettiği o garip, boş duygu yeniden canlandı, daha da içi ve oyuk bir hal aldı, buz gibi bir kaşıntı organlarına doğru yayıldı.

"Daha iyi," diye homurdandı Niko. "Şimdi kalçanızdaki dönüşü koruyun, omurganızı düz tutun ve ..." Kadının sırtına bastırdı, onu tekrar bacaklarının üzerine eğilmeye zorladı. Adam haklıydı. Omurgası yanlış pozisyondaydı.

Doğru düzgün esnemek için bile dikkati çok dağınıktı.

Moses'ın bakışlarında, ona rahatsız edici bir an için Oscar'ı hatırlatan bir memnuniyet kıvılcımı vardı. Sanki az önce bir kaos anı tasarlamış gibi sadistçe bir zevk parıltısı. Sadece kendi özel görüşü için bir şeyin özel olarak çözülmesi.

Theodore onun kalçasını kavradı ve onu minderin yarısına kadar sürükledi, sessizce egzersizlerine geri dönerken diğerlerine bakmayı reddetti. Kız onu taklit etmeye geri döndü ve Moses kazanmış gibi sırıttı.

"İnsanlar yalan söylediğinde anlarım." Niko mindere doğru konuşuyordu ve itirafı üzerine birkaç kafa havaya kalktı. "İşte benim yeteneğim bu." Diğer herkesi görmezden gelerek dikkatini kapıya yöneltti. "Mikki'yi tutan ne?"

Isobel soru yağmurunu engellemek için neredeyse dilini ısıracaktı. İnsanları yetenekleri hakkında sorguya çekmek kibar bir davranış değildi. Ama insanların ne zaman *yalan söylediğini* anlayabilmek? Bu çok güçlüydü. Bu ona kendi babasını ve onun yalan söylemediğini iddia etmesini düşündürdü.

bir yeteneğe sahipti. Şimdiye kadar tanıştığı tüm Alfalar çok güçlü yeteneklere sahipti. Zamanı kontrol etme yeteneği mi? Zamanı kontrol etmek için

Hava mı? Katil *bir şeye* dönüşmek için mi? Geleceği okumak için mi? Görünmez olmak mı? Kaos yaratmak için mi? İnsanları *kontrol etmek*?

Gabriel'in yeteneğinin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama bir yeteneği olduğundan ve bunun yasadışı olduğundan emindi.

Birden, babasının doğuştan yeteneksiz olması o kadar da mümkün görünmemeye başladı.

"Zor bir gece geçirdi," diye cevap verdi Cian, Easton odaya girip kapıyı arkasından çarpmadan sadece bir saniye önce.

"Siz dördünüz-" Moses, Theodore, Cian ve Elijah'ı işaret etti. "-ve Carter. Koşu bantlarına. Şimdi." Kelimeleri homurdanarak söyledi,

Onlara bir bakış bile atmadı. "Oscar, Gabriel ve Kilian. Kürek makinelerinde. On beş dakika sert ve hızlı, sonra yer değiştirin." Ellerini birbirine vurarak Isobel'in Theodore'a bir santim daha yaklaşmasını sağladı. "Başlayın!"

Theodore onu yanına çekti ve Easton'ın keskin ruh halinin endişelenecek bir şey olmadığına dair güvence vererek ona kaygısız bir sırtıttı. Ama yanından geçerken kazara Easton'a baktı ve yanağında derin ve pembe yeni bir yara izi ile yakasının üstünden görünen boynundaki benekli morluğu gördü.

Tökezledi, adamın dikkati ona odaklandığında gözleri genişledi, göz kapakları uyumsuz göz bebeklerinin üzerine inerek Bakışları daha da sertleşti, çünkü bir parça kızgınlık onun yönünden göğsüne çarptı.

"Söylemek istediğin bir şey mi var Carter?" Ses tonu gruba hitap ettiği zamanki kadar keskin değildi, ama çenesini tutup kaçmak istemesine neden olan derin bir mutsuzluk akımı vardı.

"Hayır, Profesör."

"Koşu bandı!" Theodore onunla Easton'ın arasına girerek onu hızla makinelerden birine doğru itti. "Acele et." Kızın hızını artırmak için düğmelere dokunmasını bekledi, Easton hâlâ onu izliyormuş gibi boynu karıncalanıyordu ki Theodore onunkinin yanındaki koşu bandına doğru eğildi.

"Bu seansta başını aşağıda tut," diye fısıldadı. "Eğer ayrılman gerekirse, sadece ayrıl. İçimizden biri seninle gelecek."

Başını geriye attı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ea-yüzünden mi?" diye sormaya başladı ama o sadece bir parmağını dudaklarına götürdü ve makinenin hızını artırarak koşmaya başladı. Kulaklıklarını bile çıkardı ama odanın geri kalanını duymazdan gelirken aynada ona kısa ve özür dileyen bir gülümseme gösterdi.

Dikkati sol tarafa kaymış, telefonunda gezinirken aynada Easton'ı incelemiş ve kürek çekme makinelerindeki çocuklara kaydardıkları için hırlamıştı. Kesinlikle bir durumdaydı ama durumun tam olarak ne olduğunu söyleyemedi, çünkü her Alfa Odadaki herkes olumsuz bir şeyler hissediyor gibiydi ve bu his ona her yönden vuruyordu.

Tedirginlik. Hayal kırıklığı. Kızgınlık. Dehşet. Sıkıntı.

Hepsi heyecanlıydı ama bunu oldukça iyi saklıyorlardı. En azından yüzlerinde.

Şortunun cebinden kendi kulaklığını çıkardı ve antrenman seansları için son haline getirdiği çalma listesini seçti. Müziğin yardımıyla vücudu harekete geçmiş gibiydi, aniden hareket etmeye istekli ve hevesliydi, koşu bandı müziğin ritmine göre çok yavaş hareket ediyordu seçtiği şarkı. Hızı normalde ayarladığı seviyenin üzerine çıkardı ve yeterince uğraşırsa odadaki herkesin endişeli kenarlarından kaçma şansı olabileceğini fark etti.

Bu sırada kendini müziğe kaptırdı, kalbi tekleyene ve bacakları neredeyse onu terk edene kadar yavaşça pürüzlü duygularının ipuçlarını sifonladı. Bir el koşu bandının acil durdurma düğmesine basarak dışarı fırladı ve dengesini kaybederek yana doğru sarsıldı.

"İşin bitti." Elijah'ın sesi soğuktu, onu kolayca yakaladı, onu yere yatırırken kolunu beline doladı ve ayağa kalkmaya çalışırken onu tuttu. Kulaklığı düşmüştü, müzik yerde yattıkları yerden yankılanarak ona kadar geliyordu.

"Carter." *Easton. Lanet olsun.*

"İyi şanslar." Elijah uzaklaştı ve onu başını kaldırıp yaralı profesörle yüzleşmek zorunda bıraktı.

Diğer Alfaların yarısı sırt üstü, diğer yarısı da sağlık toplarıyla ayakta durarak sıralandığı esneme minderinin önünde volta atıyormuş gibi görünüyordu.

Gabriel ayağa kalkmış, Elijah ona doğru dönüp sağlık topunu kapıldığı gibi onu dikkatle izliyordu ve topu öyle bir güçle aşağı gönderdi ki, eğer o yapmasaydı top Gabriel'in kaburgalarını kırabilirdi.

çok ustaca yakaladı ve hafifçe geri fırlattı. Elijah ona bir şeyler mırıldanana ve tüm dikkatini işine verene kadar gözlerini ondan ayırmadı.

Kadın hâlâ kıpırdamayınca Easton kaşlarını çattı, parmağı seğiriyordu. Önündeki yeri işaret ediyordu ama elini hiç kaldırmamıştı... sanki hareket tamamen bilinçsizce yapılmış gibiydi.

Yutkundu ve sistemi şoka girmiş bir halde ona doğru yürüdü. Kadın diğerlerinin koşu bantlarından indiklerini ya da diğer egzersizlerine başladıklarını fark etmemişti. Ne kadar süredir koştuğunu bile bilmiyordu ama her şeyin ağırlığını hissedebiliyordu.

yavaş yavaş onlardan çalınmıştı. Göğsünün içinde acı verici bir şekilde dönüyordu, daha fazlasına aç karanlık bir girdap. Bağırsaklarında onu hâlâ rahatsız eden o korkunç, ısrarcı boşlukla birleştiğinde, Easton'ın önünde dururken uzuvlarını titretmeye yetti.

"Sen devral Niko," diye emretti Easton, spor salonunun uzak tarafına doğru yürümeye başlamadan önce, takip etmesini beklermiş gibi hızlı ve yüklü bir bakış fırlattı.

Onu, minderlerin duvarın aynalı bir bölümüne dayandığı daha küçük bir esneme alanına kadar takip etti. Klima tam tepesindeydi ve soğuk esintinin altında teri kururken kolundaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Duvardan bir yoga matı aldı ve yere sermek için fiske vurdu.

"Diğerleri ne ben de onu yapabilirim," diye ısrar etti sessizce, sırf inadından. *Belli ki* yapamıyordu. Güçlü olmak vardı, bir de *Alfa* güçlü olmak vardı. Elijah ona o kadar büyük bir güçle sağlık topu fırlatsa, top sadece kaburgalarını kırmakla kalmaz, *onu* parçalar ve muhtemelen altındaki zemini delip geçerdi.

Easton onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi sıırttı. "Minderde, Carter. Senin için zemin çalışması. Burada olmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama eminim zamanı değerlendirebilirsin?"

Omuz silkti, dikkati onunla minder arasında gidip geliyordu. "Tabii ki."

"Profesör."

Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, Profesör." Genellikle Easton ona profesör demediğinde ağzından kaçırırdı. Kalen her seferinde onu bu konuda uyaran kişiydi, yumuşak azarlamasının altında bir miktar demir yatıyordu.

Easton iç geçirip en yakındaki ağırlık makinesinin koltuğuna çökmeden önce bir süre ona baktı. "Carter." Durakladı, ağzı gerildi. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" diye ciyakladı.

Uyumsuz gözleri kısıldı. Neredeyse yarık gibiydiler. "Cian bir mesaj gönderdi-"

"Tabii ki yaptı," diye homurdandı.

"Profesör," diye tısladı.

Kadın ağzını kapattı ve adam derin bir nefes alarak omzu arkasındaki makineye dayanana kadar geri çekildi. Neredeyse tembel görünüyordu ama dikkati çok ağırdı.

Kadın onun devam etmesini bekledi, o da kadının kendini düzeltmesini bekledi.

Yutkunarak, "Profesör," diye mırıldandı.

Bir sebepten dolayı güldü. Ses kısa ve keskindi, geniş omuzları titrerken başı ellerinin arasına düştü ve sonra tekrar doğruldu.

"Elijah'ın gücünü ödünç aldığını biliyorum," dedi şimdi başını sallayarak. "Dün gece olanları sana Cian'ın anlatmasını sağladın, değil mi?"

Hızla mindere doğru ilerledi, onun yerine aynaya bakacak şekilde , bacak bacak üstüne attı.

"Üzgünüm, Profesör. Neden bilmiyorum." Sağ kolunu sol dizinin dışına doğru uzattı ve omurgasını bu şekilde büktü.

Sonunda, ne mutlu ki, yüzünü ondan tamamen çevirdiğinde, ifadesi nihayet bozuldu, gözleri büyüdü ve dudakları birine "Ne oluyor be?" deme isteğiyle seğirdi.

Diğer Alfaların birbirlerini meşgul olmaları dışında.

Kilian hariç hepsi.

Niko ortağı olduğundan beri çoğunlukla diğer çiftler arasında dolaşıyor, onun duyamayacağı şeyler söylüyor, solgun gözleri düzenli olarak Easton'la onu izlemek için geriye kayıyordu.

"Yardım edin," diye mırıldandı.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ama aynı hızla silinip gitti ve başını salladı.

"Isobel."

Başı yana doğru savruldu ve tepkisini kontrol edemedi Easton'ın bakışlarıyla karşılaştı. Tüm bunlar planın bir parçasıymış gibi davranarak gerginliğini diğer tarafa çevirdi.

"Bana bildiklerini anlat," dedi açıkça.

"Bunu tekrarlamamı istediğinizi sanmıyorum Profesör." Dikkatini onun çenesine yöneltmeye çalıştı, böylece patlak vermedi

Ama dikkati sadece adamın yakasından yükselen morluklara takıldı.

"Nereden aldın bilmiyorum bu işaretler," diye ekledi.

"Bilmek ister misin?" diye sordu, biraz fazla rahat bir şekilde.

Kafasının içinde bir alarm çalmaya başladı, ona bir tuzağa davet edildiğini söylüyordu ama kendine engel olamadı. Başını salladı.

Küçük bir hareketti, kolayca gözden kaçabilirdi.

"Buna Taş Dahlia deniyor." Sesini o kadar alçalttı ki kadın onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Gizli hayranının sana mesaj attığı *kulüp evi*." "Kulüp evi" kelimesini sanki

tarif etmeye bile . "Ama öğrencilerden biri olmadığından oldukça eminiz. Atletizm takımından biri olduğunu düşünüyoruz."

"Atletizm takımı mı? Yani-"

"Hayır." Onun soruyu düzgün bir şekilde dile getirmesini bile beklemedi. "Tüm bu gösteriyi yöneten aptalca güçlü yaşlı adamlar grubunu kastediyorum." Elini odanın etrafına yerleştirilmiş kameraları gösterecek şekilde salladı. "Hangi öğrencinin hangi okula gideceğine karar veren milyarderler.

Icon Track'e koyacağız. Stone Dahlia'yı onlar işletiyor ve biz de onlara istediklerini verdiğinizden emin olacağız."

"Önce ..." Hızla dönerek dizlerinin üzerine oturdu ve bir parmağını kaldırarak ona baktı. "*Neden?* Ve ikinci-" Onun kameralara doğru el hareketini taklit etti. "-Şu anda dinlemediklerini nereden biliyorsun?"

Cebinden telefonunu çıkardı ve ona doğru salladı. "Elijah ve Gabriel bir güvenlik uygulaması geliştiriyorlar. Özel seanslarımız sırasında bizi gözetlemek için kameraları açmaya çalışırlarsa, hepimiz bir bildirim alacağız."

"Şu uygulamayı alabilir miyim?" Dudağını çiğnedi ve adamın yüz ifadesinin hafifçe gevşemesini izledi.

Konuşmalarının farklı bir şekilde ilerlemesini mi bekliyordu?

"Evet." Öne eğildi, ön kollarını kalçalarına dayadı, elleri dizlerinin arasından aşağı sarkıyordu. Üzerlerinde yeni iyileşmiş bir yığın yara izi var gibiydi. "Theo ve Kilian'a söylemekle doğru şeyi yaptın, Carter."

"Şey... isterseniz bana Isobel diyebilirsiniz Profesör."

"Bana sana ne diyeceğimi söyleyemezsin. Buna ben karar veririm." Sanki kendi keskin tonuna tepki veriyormuş gibi irkilerek geri çekildi, avuç içleri uyluklarının üzerinde gezindi. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Bir gece oldu."

"Duydum."

"Ne hakkında?"

"Kız arkadaşı hakkında."

"Hm." Ses göğsünde bir gümbürtüye dönüştü. "Bende onlardan yok."

"Onu çok çabuk unuttun."

Easton kıkırdadı. "Şımarıklık yapma Isobel. Diğer Alfalara istediğin kadar sataşabilirsin ama bu seni benim yanımda bir yere götürmez. Zaten olmak isteyeceğin bir yerde

değilsin." Dilini ısırды.

"Henüz A Koğuşu'na kabul edilmediğin için sana karşı yumuşak davrandım ama artık taşınmış sayılırsın, bu da benim sorumluluğum altına sokuyor. Ben bir yurt sorumlusu ya da akıl hocasından daha fazlasıyım.

Bu çocuklar. İhtiyaç duydukları her şey için buradayım ama çoğu zaman neye ihtiyaçları olduğuna karar veren de benim. Buna hazır mısınız?"

"Neye ihtiyacım olduğunu söyleme konusunda pek iyi değilimdir." Gözlerini hızla dizlerine indirdi, her kelimesini duymak için sabırsızlanan hevesli bir hayran gibi ne zaman yüzünü ona döndüğü konusunda kafası karışmıştı. Duruşunu rahatlattı ve kaslarındaki ağrıyı hafifletmek için bacaklarını önüne doğru uzattı. Bu ağrı koşusundan değil, her birinden yudumladığı ağırlıktan ve derisinin altında devam eden o boş sızıdan kaynaklanıyordu.

Easton onu izledi. "Fark ettim."

"Zaten neye ihtiyacım olduğunu dikte eden biri var."

"Bu senin ilk serbest geçişin," diye sakince bilgilendirdi onu.

"Beni bir daha Braun Carter'la kıyaslarsan sana gerçek bir erkeğin nasıl disiplinli olduğunu gösteririm."

Kaşlarını çattı, ayak parmaklarını oynattı. "Bir profesöre göre çok tehditkârsınız."

"Bir ay önce neredeyse öldürülmek üzere olan bir kız için oldukça korkusuzsun."

Dudaklarının yanlardan yukarı doğru çekildiğini hissetti.

Konuşmaktan zevk alıyor muydu?

Easton'a mı? Sanki öyleydi. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Hayır, yapmadın," dedi usulca. "Ama artık benimkilerden birisin. Bir daha böyle bir şey başınıza gelmeyecek."

Omurgasında bir ürperti dolaştı ve bu kelime yüzünden görüşü bulanıklaştı.

Benimkini.

Tepkisini dizginlemeden önce ayak parmakları şok içinde kıvrılarak kıpırdamayı bıraktı.

"Siz... Ben..." diye kekeledi. "Teşekkür ederim, Profesör?" Dudaklarının kenarları kalktı. "ederim, Isobel."

Ona bakakaldı, dili tutulmuştu. "Tuhaf hissediyorum," diye ağzından kaçırdı. "Sanki tüm sorunlarımı alıp götürmüşsün ve hepsini çok basitmiş gibi göstermişsin gibi hissediyorum ama *değiller*. Mesela, Pist Ekibi neden onlarla iletişim kurmanın bir yolunu bulmam için beni tehdit etsin ki? Neden sadece benimle *konuşmuyorlar*? Ve eğer yetkililer senin

... yetenekleri varsa -ki var, şantaj videosu ellerindeyse- nasıl hala buradasın?"

"Yetkililerin hepsi değil," dedi Easton. "Pist Ekibi onların sadece bir yüzdesi ve insanlar hakkında zarar verici şeyler bilmek *istiyorlar*. Onları bu şekilde köleleştiriyorlar. Eğer hakkınızda zarar verici bir şey bulamazlarsa ve sizi kendi taraflarında görmek isterlerse, sırf sizi aralarına almadan önce tam olarak kontrolleri altına girdiğinizden emin olmak için sizi suçlayıcı bir şey yapmaya zorlarlar."

"Ve beni işe almalarını mı istiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Senin üzerinde sahip oldukları şeyin yeterli olduğunu bilmeleri gerekiyor." Adamın gözleri karardı, duyguları aniden kızın üzerine ağır bir şekilde bastırdı, kaydadı ve acılaştı. "Eğer direnirseniz, daha çok çabalarlar. Eğer bu onlarsa -ki biz öyle olduğunu düşünüyoruz- o zaman size karşı yumuşak davranıyorlar, bu da sizin için çaresiz oldukları anlamına geliyor."

"Benim için ... ne? Ne yapıyorlar?"

"Ne yapmıyorlar?" Dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"Stone Dahlia neredeyse akademi ile aynı büyüklükte, altımızda o kadar derin bir tünel açmışlar ki aşağıda bütün bir konsere ev sahipliği yapabilirler ve biz burada hiçbir şeyden şüphelenmeyiz."

"Aşağıya... *nereye?*" diye sızdırdı.

"Ana gölün altında. Giriş kayıkhaneden, yani Üstün Yetenekliler'in girişinden. İnsan girişi akademiye çıkan tepenin diğer tarafından. Odaları kiralyorlar. Yeteneklileri kiralyorlar. Bizi sergiliyorlar. Davet edilmek için müstehcen miktarlar ödeyen insan kalabalığını eğlendirmemizi sağlıyorlar. Takip Ekibi *herkes* hakkında bilgi sahibi. Sadece bizim hakkımızda değil, insan misafirleri ve birbirleri hakkında da."

Ona çok fazla bilgi veriyordu, çok fazla *delilik*. Ama nedense o anda aklına tek bir şey geliyordu. Gabriel'in kapısının arkası ve tek tek yapışkan notlarla yazılmış, yürek parçalayıcı bir saplantıyla düzenlenmiş mesaj.

Ben satılık değilim.

Yutkundu, gözyaşları o daha durduramadan akmaya başladı. Dehşete kapılarak tekrar kucağına baktı. "Benim... babamın bundan haberi var mı?"

"Kuşkusuz." Easton'ın sesi derinleşti. "Bu bir popülerlik oyunu gibi görünüyor, ama *aslında* kazananları belirleyen

her yıl kazanıyor. Ve Ironside'in duvarlarını terk ettikten çok sonra da ikonlarını kontrol etmeye devam ediyorlar."

Kalçasındaki bir çile dokundu. "Onlara bulaşistemiyorum."

"Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok ama buraya geldikleri günden beri Alfalarımın her korudum ve seni de koruyacağım. Senden bana güvenmeni istiyorum. Kalen'e güven. Elijah'a güvenin.

Arkadaşlarınıza güvenin." Boğazını temizledi. "Oscar'a güvenme."

Şaşırmış bir halde başını kaldırdı. "Sen, Kalen ve ... Elijah?"

"Bulunduğumuz durumda planlanması gereken pek çok olasılık var. kendimize." Sırtışı neredeyse yeniden ortaya çıkacaktı. "Elijah bizim planlayıcımız. Eğer size bir şey yapmanızı söylüyorsa, yapmalısınız. Genellikle iyi bir nedeni vardır."

Dudağını çiğnedi. "Peki ya Oscar?"

"Hasarlı." Easton'ın ifadesi kapandı. "Ve gerici. Vicdanı yerine içgüdüleriyle hareket ediyor. Bir eşi olmadan önce idare edilebilir biriydi. Ama sen onun beynine yepyeni bir ıllkellik seviyesi ekledin, bu da senin yurttı yaşamanla işleri biraz zorlaştıırabilir. Onu idare etmeyi öğrenmen gerekecek."

"Neden bunun yerine beni idare etmeyi öğrenemiyor?" diye homurdandı.

Easton gülümsedi -konuşmaya başladıklarından beri ilk kez tam ve gerçek bir gülümseme- ve bu gülümseme tüm yara izlerini burkup gözlerinin altındaki gölgeler daha da koyulaştı, içinde bir şey hissetti Göğsünü çevirdi, içindeki boş sızı biraz daha acı verici hale geldi.

Easton, "Korkarım Oscar'ın oyuncaklarını kırmak gibi bir huyu var," diye uyardı.

Isobel inledi. *Yine bu.* "Ben oyuncak değilim."

Easton'ın gülümsemesi kayboldu ve tekrar öne doğru eğildi. "Sen doğma büyüme bir *kuklasın*, Carter. Bunu seni kandırmak için söylemiyorum.

Zalimce. Bunu söylüyorum çünkü gerçek bu. Sizinle oynamak isteyen herkes için oyuncaksınız. *İzin* versen de vermesen de.

Sana bağılı olan kısmı. Seni diğer Üstün Yeteneklilerden, sana zarar veren psikopat sürütükten, pislik babandan ve Ironside'daki yetkililerden koruyacağım... ama kendini diğer Alfalara karşı koruman gerekecek. Sınırlarını belirle. Onları netleştirin. Değişken kişilikleri nasıl yöneteceğinizi öğrenin ve barışçıl olanlarla alanınızı bulun. Bunu başka kimse yapmayacak.

Senin için. Her birimizle nasıl etkileşimde bulunacağınızı dikte edemeyecek kadar birbirimize saygı duyuyoruz. Bunlar *bizim* sınırlarımız. Anlaşıldı mı?"

"Crystal." Kız dudağını çiğnedi ve adamın gözleri sanki kızın söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyormuş gibi eğlenerek parladı. Sonunda ağzından kaçırıldı: "Herkes sana Mikki der."

"Bunu hak etmen gerekecek," dedi ayağa kalkarak, gözleri üzerinde gezinirken. "Seansın geri kalanında sadece yer egzersizleri. Seni tekrar o koşu bandında görmek istemiyorum ve eğer seni birinin ruh hali , başın belada demektir. Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Yutkundu, onun çekip gitmesini bekledi ama . Bekledi. Kadın çenesini eğdi ve adam önünde diz çöktü.

"İtaat edeceksen başını salla," dedi nazikçe, onun tamamen bunaldığını hissederek.

Başını salladı, bakışları hâlâ bacaklarına takılıydı.

"Aferin kızıma," dedi, alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, sözcükler hafif bir esintiyle kızın içinde dalgalanan bir okşamaydı, ayağa kalkıp onu izleyebilmesi için uzaklaşırken kızın çenesini kaldırdı.

Easton'un nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Adı *Mikel*'di. Onun nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama göğsü ona güvenme, "onun Alfalarından" biri olursa neler olabileceğini görme ihtiyacıyla ağrıyordu. Asla *onlardan biri* olamayacak olsa da, yine de *onlardan biri* olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Hayatı boyunca insanlar onu koruduklarını iddia etmişlerdi. Kendi iyiliği için bir şeyler yapıyordu. Ama hiçbiri bunu iddia ederken Mikel'e .

Hiçbiri ona bunun doğru olduğunu hissettirmedi.

STİKK ÜZERİNDE SEVİMLİ SEKS



ELIJAH VE GABRIEL O GÜNKÜ ANTRENMAN SEANSINA GELDİLER.

Öğleden sonra, odanın diğer yarısını sessizce kendi işlerini yapmak için kullanırken, şarkısını seçti ve birkaç esneme hareketi yaptı, gizlice

kirpiklerinin altından onlara bakıyor.

Seansına müdahale etmeyeceklerini söylemişlerdi ama yine de birkaç dakikalığına gizlice onları gözetleyecek kadar rahatsızdı.

Her iki kulaklıklarını da Gabriel'in telefonuyla eşleştirmişlerdi ve bir şarkının koreografisi üzerinde çalışıyor gibiydiler. duyamıyordu. Karmaşık görünüyordu - onun için çok karmaşık Ta ki bunun sadece bir ya da iki bir dans olmadığını fark edene kadar. Bu bir grup koreografisiydi.

Kendini onları duymazdan gelmeye zorladı, telefonunu eline aldı ve Dans Akrobasisi için yaptığı yıl sonu gösterisinin son kaydını izledi. Sorunlu bölgelerini belirledikten sonra müziği yeniden başlattı ve rutinin üzerinden geçti. Bir kez, sonra iki kez ve sonra üç kez.

Her tekrarda daha da sinirleniyordu. Hareketler iyiydi ama *harika* değillerdi ve Profesör Lye son performanslarını dersin son iki gününde notlandıracağını duyurmuştu. Üçüncü sınıf sınıfını ilk on performansçıyla sınırlıyordu, bu da inanılmaz derecede rekabetçi hale getiriyordu, özellikle de diğer öğrencilerin çoğu şanslarını artırmak için eşleşirken.

Vermont saldırısından sonra yavaş yavaş iyileştiğinden mi yoksa iyileşmediğinden mi emin değildi ama dansında bir sorun vardı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Gabriel'in sessiz sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Elijah'la birlikte onun farkına varmadan bir ara yer değiştirdikleri banka odaklandı.

Topuklarının üzerinde dönerek onlara yaklaştı ve müziğinin Pause tuşuna bastı. "O kadar kötü mü?"

"Biraz zorlama oldu." Elijah duvara yaslandı, duruşu rahatlamıştı. "Ama hâlâ iyileşiyorsun."

Gabriel omuz silkti, görünüşe göre diğer Alfa ile aynı fikirdeydi.

"Nasıl zorla?" diye sordu, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Elijah'a odaklanıyor. "Peki son performansın için ne yapıyorsun?"

"Lye için mi?" diye sordu başını eğerek. "Bir dans koreografisi hazırladım ama oyuncu seçiminde sorun yaşadım."

Gabriel homurdanırken, "Döküm sorunları mı?" diye sordu.

Gabriel, "Kimseyle dans etmek istemiyor," diye ekledi. "Ama Lye'nin üçüncü sınıf dersi eşli bir ders olduğu için yine de eşli koreografi hazırladı."

"Ah." baktı, Elijah'ın Gabriel'in kendisiyle alay etmesine sinirlenmesini bekliyordu ama Elijah rahattı, küçük bir Gülümsemesi ağzının kenarlarına takıldı. "Fark etmemiştim. Derslere neredeyse hiç gelmiyorsun. Bundan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum."

"Lye'a ilerlememin haftalık kayıtlarını gönderiyorum." Elijah bir santim öne eğildi, bakışlarını bir kıvılcım aydınlattı. "O... memnun görünüyor. Beni mi gözetliyorsun Sigma?"

"Sen benim rakibimsin." Kollarını kavuşturarak burnunu çekti.

"Ben de gelecek yıl Lye'ın sınıfına girmek istiyorum."

"Neden?" Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Bu bir Acro Duo sınıfı. *Duo* anahtar kelimedir."

Sahte bir dehşetle gözlerini ona dikti. "Hiç arkadaşım olmadığını mı söylüyorsun?"

Sırttı ama bu zalimce değildi. Garip bir şekilde samimiydi. Ve o *Gabriel*'di, bu da samimiyete başka bir tuhaflık katıyordu.

"Sana kimin yaklaşacağı konusunda çok seçici olduğunu söylüyor." Elijah'ın sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

"Evet," Gabriel'in dudakları kelimenin üzerinde patladı. "Ve Acro Duo çalışması çok fazla yakınlaşmak demektir."

"Bekleme listesinde misin?" diye sordu, çünkü kulağa gerçekten de öyleymiş gibi geliyordu ki bu şaşırtıcıydı. Gabriel'i terden sırılsıklam olmuş, elleri tebeşir tozuna bulanmış ve bir Dans partneri.

Gabriel cevap vermek yerine parmağını ona doğru salladı. Elijah'a baktı ama o sadece başını yana eğdi, gözleri onun üzerinde gezindi, yüz ifadesine meydan okuyan bir parıltı girdi. Gabriel'e doğru bir adım attı ve dizlerinin arasında durdu.

"Buraya gel," diye mırıldandı çenesini yukarı kaldırarak.

Sözlerinin duyulmasını istemediğini düşünerek eğildi, gözleri endişeyle onunkiler arasında gidip geliyordu.

Ona yine o kişilik kıvılcımını, genellikle soğukkanlı, sakın ve derli toplu bir duvarın arkasına gömdüğü o küçük ilgi ipucunu gösteriyordu.

"Yaklaş, Puppy."

Ona bir yüz ifadesi yaptı. Muhtemelen korkmuş görünüyordu.

Elijah kıkırdadı ve bu ses onu yüzünü hızla Gabriel'inin yanına eğmeye itti, koyu sarı saçları burnunu okşuyordu. Onun Koku yatıştırıcı ve yumuşaktı, o kadar hafifti ki burnunu onun tenine dayayıp içine çekmek istedi. Güneşte kurumaya bırakılmış taze çamaşırlar gibi temiz ve gevrekli. O kadar rahatlatıcıydı ki, taze pamuklu bir yatağa girdiğini hayal ederken neredeyse ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu. yapraklar tenine doğru sürükleniyordu.

"Gelecek yıl için bekleme listesine almak istediğiniz tüm sınıfları bilmemiz gerekecek."

"Neden?" Tekrar gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi ama adam başını yana doğru iterek sessizce tekrar yaklaşmasını istedi.

Başını onunkinin yanına yasladığında, bu kez parmaklarını dizinin arkasında hissetti. Dokunuş deneysel gibiydi, sadece parmak uçlarının cildinin yüzeyini test ettiği hafif bir fırça. Hemen tüyleri diken diken oldu, içindeki boş sızı büyüdü sadece biraz daha keskin.

"Çünkü her sınıfınızda en az birimizin olduğundan emin olmamız gerekiyor," diye fısıldadı.

Tekrar geri çekilmeye, *nedenini* tekrar sormaya başladı, ama bu Adamın iki eli de kadının kalçalarının arkasına dolandı ve göğsü adamın göğsüne çarpıp, kalçaları adamın kalçalarının arasına girene kadar onu ileri doğru salladı. Kasların sert fırçasını bile hissedebiliyordu.

Kıyafetlerinin arasından midesine indi. Adamın kokusu, sırf verdiği rahatlık hissi için kolayca yutabileceği bir şeydi ama dokunuşu tam tersi bir etki yaratmış, onu o kadar germiştir ki neredeyse midem bulanacaktı.

"Çünkü," diye mırıldandı, kızın sormaya fırsat bulamadığı "neden" sorusuna cevap vererek, "seni yalnız bıraktığımızda kötü şeyler oluyor."

"Dünyaya hoş geldin," fısıldadı, Elijah'ın yüzünün yan tarafında sessiz bir dikkat. "Kötü şeyler olur. Onları durduramazsınız."

"Elijah ile dans et."

"Hayır," dedi refleks olarak.

"Neden olmasın?" sesi eğlenmiş gibiydi.

"Çünkü." Tekrar geri çekildi ve bu sefer Elijah ona izin verdi. Elijah'a bir bakış fırlattı ama onun ifadesi boş ve rahattı - *hâlâ*. Aslında bu noktada biraz sinir bozucuydu. Onu kızgın görmek istiyordu.

"Çünkü mü?" Gabriel sordu.

"Bilmiyorum." Kendini çözdü ve çalma listesini hızla yeniden başlattı, sonunda etmeden önce rutinini birkaç kez daha çalıştırdı. Gittikçe kötüleşiyordu. Yerleşim turundan önce olduğu kadar akıcı değildi ve dayanıklılığı aynı değildi.



GÜNÜN GERİ KALANINDA KÜTÜPHANEDE ÇALIŞTIKTAN SONRA

Gabriel ve Elijah'ı akşam yemeği için yemek salonuna kadar takip etti, hala gelecek yıl için derslerini seçme göreviyle meşguldü.

Babası, hangi dersleri alması *gerektiği* konusunda tavsiyelerde bulunmak ve Pazartesi gecesi Ironside'a döndükten sonra sınıf listesine karar vereceklerini bildirmek için ona e-posta göndermişti.

Her şeye onun karar vermesi ve kızın daha konuşmadan başına gelecekleri öğrenmesi bir gelişmeydi ama ilerleme olduğu gerçeğinden hoşlandığından emin değildi. Adam onu oyuna getirmeye çalışıyordu çünkü onun ve onda sezdiğini düşündüğü kurnazlıkla *gurur* duyuyordu.

Ama o sadece hayatta kalmaya çalışıyordu, tıpkı annesiyle birlikte o çatı katındaki dairede her gün yaptığı gibi. Tek fark

Artık yatağının altındaki tek canavar babası değildi.

"Bu bizim kabinimiz." Elijah genellikle Alfaları gördüğü oyuğu işaret etti. "Yemeğinizi yedikten sonra bizimle orada buluşun."

Şaşkın bir ifadeyle onların gidişini izledi. Kabinlerin rezerve edilmediğini *biliyorlardı*, değil mi? Bilmek zorundaydılar. Ama yine de... şimdi düşününce, başka hiç kimse o masaya yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Dokunulmaz olmak güzel olmalı.

Bir tepsi aldı ve yemek barının önünde durdu. Japon temalıydı, geniş bir noodle ve ramen bölümü, bir Renkli suşi reyonu, et ve tempura reyonu, göz ucuyla bile bakmadan geçip gitti. Bir kase pirinç, daha küçük bir kase sebze ve miso suyunda biraz erişte aldı, yiyeceklerden yükselen buhar midesini sıkıştırdı.

Son zamanlarda pek iştahı yoktu, bu yüzden birkaç saatini aldı. aç olduğunu fark ettiği anlar oldu. Ayrıca hapşırma ya da öksürmek için hiçbir faaliyetine ara vermek zorunda kalmamıştı ve kafası haftalardır onu rahatsız eden bulanık, yönünü kaybetmiş hissinden arınmıştı.

Kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı ve nereye pek bakmadan hızlıca grup sohbetine girdi.

Isobel: Dün gece bana ne yaptınız?

"Zamanınız tükeniyor."

Biri tepsinin diğer tarafını tutunca dikkati tepsinin geçti.

Crowe ona ters ters bakıyor, tepsiyi suratına fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra tepsiyi zorla bıraktı ve miso çorbası yüzeye döküldü.

"Ne?" diye sordu, Eve'in birkaç adım ötede durduğunu görünce. masalardan uzakta, arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi yaparak, bakışları keskin bir şekilde Isobel ve Crowe'a sabitlendi.

"Zamanın tükeniyor." Kelimelerin her birini sanki duymakta zorlanıyormuş gibi telaffuz etti. "Neredeyse yaz tatili geldi."

Zihni bulanıklaştı, dudakları şokla aralandı. "O sendin." Cevap vermedi.

"Mesajlar mı?" diye , içinde bir yerlerde alışılmadık bir öfke kıvılcımı tutuşmuştu. "O videoyu sen çektin."

Hâlâ cevap vermemişti ama şok ya da şaşkınlık belirtisi göstermemesi çok şey anlatıyordu.

"Beni duydun mu, sürtük?" Tepsinin zerine eğildi, ter ve korku kokuyordu. "Zamanın tükeniyor. Bir cevabın var mı yok mu?"

Hayır... korku gibi kokmuyordu. Korku gibi *hissediordu*. kadar güçlüydü ki, bir Alfa olmamasına ve duvarları hâlâ sağlam bir Şekilde yükselmiş olmasına rağmen ona ulaŐıyordu.

İçinde *yziyordu*. "" dedi basitçe.

Gözlerindeki nefret bakışı daha da alevlendi. "Adı ne o zaman?"

"The Stone Dahlia."

"Peki içeri nasıl giriyorsun Sigma?"

"Gl kenarındaki eski kayıkhaneden giriyorsunuz."

"O zaman neden yapmadın?" Başını çevirdi ve yere tükürdü.

"Yarın sabah sana tekliflerini yapacaklar. Bu sadece bir formalite. Aslında reddedemezsin."

Adam uzaklaŐınca Isobel Eve'e baktı ama diğer kız bu etkileşimi hiç fark etmemiş gibi davranıyor, eli bir Omega kızının kolundayken rahatça gülüyordu. Isobel gözlerini kıstı ve Eve'in kilo vermiş gibi göründüğünü, her zamanki kıyafetlerinin vücudundan sarktığını tekrar fark etti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar hiç durmuyordu.

Isobel'in sorunu değil.

Alfa kabinine doğru aceleyle ilerledi ve orada başka kimin olduğuna bakmadan bank koltuğunun kenarına kaydđ.

Gabriel, onun karşısında oturuyordu ve sanki peşinden gelecekmiŐ gibi koltuğundan yarı kalkmıştı. Gabriel onu görünce geri çekildi ve Gabriel onun dikkatini üzerinde hissetti. Sadece onun değil. Tuzlu su, güneş ışığı ve yakındaki baş döndürücü viskinin kokusunu aldı. Cian ve Niko.

Yine de dikkatini Crowe'dan ayırmadı ve onun masasına odaklandı. Tek başına oturmuş, el deęmemiŐ bir tepsiye bakıyor, yüzünde boş bir ifade vardı. Bellamy her zamanki sadık destekçileriyle çevrili Şekilde ayrı oturuyordu. Crowe'un saçları uzamıştı ve Şimdi dağınık ve dalgalı, yıkanmamıŐ uzunluğu gözlerinin üzerinden sarkıyordu. Kilo almıştı ve cildi çökmüş ve solgunlaŐmıŐtı. Ne zaman Oturduğu yerin çok yakınından biri geçtiğinde gözleri panikle sağa sola kaydđ ve sonra kararlı bir Şekilde tepsisine geri döndü.

Berbat görünüyordu. YenilmiŐ. Korkmuş. Travma geçirmiş.

"O muydu?" Elijah'nın yumuşak fısıltısı düşüncelerini böldü.
"Behemoth mu?"

Zorlukla başını salladı, hiçbir şeyi açıkça konuşamayacaklarının farkındaydı. "Siz ne yaptınız..." Boğazını temizledi, yukarı bakarak kabinde kimlerin oturduğuna dair hızlı bir envanter çıkardı: Elijah, Gabriel, Cian ve Niko. "Yani... herhangi biriniz ona bir şey yaptı mı?"

"O biz değiliz, bebeğim." Cian, Crowe'a doğru başını salladı. "Bu başkası yapıyor." Yaklaştı, nefesi kulağına değerken fısıldadı, "Birkaç kişi."

"Emin misin?" diye sordu, suçlamalarını ağızından kaçırmamak için yanağının içini ısırarak. Çoğunlukla Theodore ya da Oscar'a yönelikti.

Cian dökülen sıvıyı emmesi için tepsisine bir peçete attı.
"Çoğunlukla eminim. Sanırım bir mesaj aldınız."

Kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı.

Theodore: Unuttun mu? Kilian: Ne

hatırlıyorsun? Oscar: Kötü şeyler.

Moses: Pis şeyler.

Theodore: Moses, ne oluyor lan?

Başını salladı ve bir cevap yazdı.

Orada olmadığını biliyorum, Moses. Ezilmiş çiçek gibi kokuyorsun. Gözden kaçırmak zor.

Musa: BIZI KOKLAYABİLİR MİSİN?

"Küçük kurt." Niko yüksek sesle güldü, diğer eliyle ağzına bir şeyler tıkıştırırken telefonunu sanki çok sevdiği bir romanmış gibi okuyordu.

Kilian: Ne hatırlıyorsun bebeğim?

Cian onun yanında inledi ve "Bu lanet herif" diye mırıldandı.

Isobel: Duş aldığımı hatırlıyorum?

"Oldukça belirsiz," diye mırıldandı Elijah.

Hepsi telefonla konuşuyor, bu konuşmayı Ironside'in meraklı kulaklarından uzakta yapmayı tercih ediyorlardı.

"Evet, ayrıntılara ihtiyacımız olabilir, Carter." Niko eğleniyor gibi görünüyordu.

Kaşlarını çatı ve hızla başka bir mesaj yazdı. *Isobel: Kilian ve*

Theo ile duş aldığımı hatırlıyorum. Kilian: Uyuyakalmıştın.

Isobel: Duşta mı?

Theodore: Benden.

Isobel: ... Duşta mı?

Cian homurdandı.

Theodore: Duştan birkaç adım dışarı.

"Özür dileme." Theodore'un gölgesi kızın üzerine düşmüş, gözleri kızın tam da bunu yapmaya başladığı telefonunun ekranına kaymıştı.

Hızla bankın doğru kaydı ve yanlışlıkla Cian'a çarptı. Onu da yanına çekerek kabinin arkasına kadar kaydı ve tepsilerini sürükledi. Alfaların geri kalanı içeri süzüldü, bazıları Niko için fazladan yiyecek getiriyordu.

onlara emirlerini mesaj atıyormuş.

Kilian bir tabak suşiyi Niko'ya uzattıktan sonra oturdu ve "Yetkililerden odama üzerinde uyuyabileceğim büyüklükte bir kanep koymalarını istedik" dedi. Muhtemelen kameraların bu özel konuşmayı çekmesini istediğinden, sesinin doğal bir şekilde taşınmasına izin verdi. "Biz yemeğı bitirene kadar bitirmiş olurlar."

"Herhangi bir sorunla karşılaşmadın mı?" Elijah sordu.

Kilian başını salladı ve tepsisini yaklaştırmadan önce yarım bardak su içti. "Bazılarımız Isobel'in vekilleri olarak hareket ediyoruz. Bu da onu güvende tutmak demek. Ev'i getirdiklerinde bizden bir şeyler yapmamızı beklemiş olmalılar-"

"Onun adını söyleme," diye hırladı Oscar. Kabinin diğer tarafında Moses'la birlikte sessizce oturuyor, Theodore, Cian ve Niko arasındaki canlı sohbete ilgisiz davranıyordu ama şimdi başını yemeğinden kaldırmış, kara gözleri öfkeyle bakıyordu.

"Omega'yı geri getirdiklerinde," diye düzeltti Kilian, Oscar saçmalıyormuş gibi davranmak yerine. "Her neyse, sen benim yatağımda uyuyabilirsin, ben de kanepede yatarım." Kilian başını kaldırıp ona baktı, yüz ifadesi melek yüz hatlarının kibar ve dostane bir şekilde düzenlenmiş haliydi. "A Koğıuşu'nda bir yer için zaten yeterince popülerlik puanın var, değil mi?"

Isobel başını salladı. "Babam Eş Bulma kampanyasının bunun icabına baktığını söyledi." Aslında babası *Vermont saldırısının* bu işi hallettiğini söylemişti ama bu sözleri aynen tekrarlarsa cümlelerin sonuna gelmeden kusabilirdi.

"Güzel." Kilian omuz silkerek bir omzunu kaldırdı, kasları gömleğinin altında oynuyordu. Aslında oldukça iyi görünen bir gömlekti bu. Onu daha sonra Kilian'ın dolabından çıkarması gerekebilirdi. "O zaman anlaştık, değil mi?"

Sana kendi odanı verene kadar benimle kalacak mısın? Bunu fazlasıyla hak ettin."

Cevap veremeden telefonu titredi ve mesajlarını kontrol etti.

Bilinmiyor: Hey. Ben

Sophia.

Şaşkınlıkla ekranına göz kırptı. Cian Theodore daha da yaklaşarak kucağına baktılar ve ona hiç mahremiyet bırakmadılar.

"Hastanedeki kız mı?" Theodore alçak sesle mırıldandı, kafası karışmış gibiydi.

Bilinmiyor: Numaranı annemin kayıtlarından aldım.

Numarayı kaydetti ve tam cevap verecekti ki Cian elini tutarak onu durdurdu.

"Bakalım ne ," diye mırıldandı başının tepesine doğru.

"Kim?" Gabriel masanın karşısından sordu.

"Sonra konuşuruz," dedi Theodore, ekranında tekrar beliren yazı noktalarını izlerken.

Sophia: Yardıma

ihtiyacım var. Sophia:

Acil bir durum var.

Sophia: Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama.. başka kimse beni dinlemiyor. Sana ihtiyacım var.

Sophia: Tam açıklama, siz dediğimde Alfalarınızı kastediyorum.

Isobel'in tutuşu sıkılaştı, omurgasına bir ürperti yayıldı.

Cian onun yanında kısık bir ısıklık çaldı. "Bu çok ."

Sophia: Lütfen.

"Yemeğini bitir." Theodore elini kızın telefonuna kapatıp yüzüstü kucağına koymaya zorladı.

İştahını tamamen kaybetmişti, tepsisine bakarken midesi mide bulandırıcı bir şekilde sıkılıyordu. Çenesini açmaya, parmaklarını yemek çubuklarının etrafından geçirmeye zorladı ama çok fazla titriyordu, nefesi kulaklarına çok yüksek geliyordu. Neden bu kadar aşırı tepki verdiğiinden bile emin değildi.

"Ben gidiyorum." Yemek çubuklarını bıraktı ve Theodore'un kendisine yer açmasını bekledi.

Yapmadı ama tepsisine bakarak içini çekti. "Elbette gideceksin. Ben de seninle geleceğim ama önce bir şeyler yemelisin. Eğer biraz daha kilo kaybedersen, seni kucağımda sürükleyeceğim.

yemek zamanları ve seni kendim besleyeceğim. Bu gerçekten istediğin bir şey mi?"

Nesnel olarak öyle değildi... *Aklı*, bırakın dünyadaki diğer herkesi, tüm akademinin bunu görmesini istemeyeceğini biliyordu. Ama vücudu bunun kulağa harika bir fikir gibi geldiğini düşünüyordu. Theodore'un sert kalçaları onunkilerin altında, kaslı kolu ona sarılmıştı, Dudaklarının kenarını tuzlu atıştırmalıklar ve şekerli ikramlarla okşarken, sıkıca kavradı.

Midesi alçaldı, o içi boş ağrı, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar keskin bir acıya dönüştü. Theodore yavaşça ona döndü, burun delikleri açıldı.

"Oh." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Sen ."

"Saçmalama," diye hırladı kadın.

"Bu çok doğal." Elijah masanın karşısından onu incelerken yemek çubuklarıyla pirinç kâsesinin kenarını okşadı. "Ruh ihlalleri bedene ve zihne Ölüm Aşaması'nda yok olması gerektiğini hatırlatır. Bu dünyada kalmak için nedenler olduğunu hatırlatması için eşinize uzanıyorsunuz. Zevkler, konforlar. Yemek gibi.

Ne yazık ki eşiniz burada değil, bu yüzden onun yerine bize bakıyorsunuz. Taşıyıcılarınızı kullanmanız için size yalvarıyorum. Kilian, Cian ve Oscar ne için gönüllü olduklarının çok iyi farkındalar."

Theodore ve Gabriel'i bilerek dışarıda bırakmış gibi görünüyordu. Muhtemelen "kız arkadaşları" yüzünden.

Tüm bunları kameralar önünde dile getirdiği için onu tekmelemek isteyerek hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama sonra bunun muhtemelen ortalıkta dolaşan söylentileri temizlemek için bir tür numara olduğunu fark etti

tüm Alfaların onun için taşıyıcı annelik yaptığını söyledi.

"Cian," diye homurdandı, yanındaki uzun boylu Alfa'ya bakmayı reddederek, kolu onunkine değdiğinde teni sıcacıktı. "Daha sonra işin var mı?"

"Ne kadar sonra?" diye karşılık verdi, sesi genellikle kameradaki herkesle flört etmek için ayırdığı o boğuk niteliği taşıyordu.

Şöhreti hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Beş dakika." Yemeğinin bir kısmını ağzına tıktırdı ve olabildiğince hızlı yedi.

"Ne için?" Cian şimdi masaya yaslanmış, ona bakmak için eğilmişti; kızın dudaklarından geçirmeye çalıştığı yemek yüzünden yanakları şişerken gözleri eğlenceyle kırışıyordu.

Yutkundu. "Şapele gitmek istiyorum."

Bilgece başını salladı. "Bağını hafifletmek için beni kullanmadan önce kesinlikle kefaretinin ödemesini."

"Sana hiçbir şey yapmayacağım." Gözlerini devirdi ve adamın bırakması umuduyla hızla ağzını tekrar .

Kullanmadı. "O zaman seni kullanmalı mıyım?"

Masanın altından sert bir gümbürtü geldi ve Cian alçak sesle, derin bir kıkırdama çıkardı. "İyi, iyi. Hadi itiraf edelim, Carter."

"Teşekkürler." Yanaklarına yayılan kızarıklığı gizlemek için kaldırdığı çorba kâsesinin kenarından idare etti.

Yemek çubuklarını birkaç kez yere bırakmaya çalıştı ama Theodore her sadece başını sallayarak tepsideki bitmemiş yemeği işaret etti. Üçüncü seferden sonra başını onunkinin yanına eğerek kulağına fısıldadı.

"Bu gece uyumadan önce benimle bir film izlemeyi kabul gitmene izin vereceğim."

baktı, yüzünün ne kadar yakın olduğunu görünce kısa bir nefes aldı ve hızla arkasını döndü.

"Neden?" diye mırıldandı.

"Tatlı," diye yanıtladı.

"Lanet olsun." Oscar tepsisini iterek aniden ayağa kalktı. "Çıkarın beni."

Kabinin dışına çıktığında durakladı, ona ve Theodore'a baktı.

"Grup film gecesi," dedi sertçe. "Ortak salonda."

"Teklif hâlâ ," diye fısıldadı Theodore.

Başını hafifçe salladı ve adam ayağa kalkarak onu kabinden dışarı çekti. "Hazır mısınız?" diye sordu Cian'a.

Diğer Alfa başını salladı ve onları salondan çıkıp gölün etrafında takip etti. Isobel de oradan ayrıлып göl kenarındaki

Şapelin diğer tarafında otururken Cian kolundan tutarak onu şapele girmeye teşvik etti.

"Buradan başka bir çıkış daha var," dedi ve sunağın arkasında, çoğunlukla arka duvar boyunca gizlenmiş bir kapıya doğru ilerledi. Denedi

kilidinin açık olduğunu gösteren kolu çevirdi ve Muhafız'ın konutunun dış duvarını ortaya çıkaracak şekilde ardına kadar açtı.

"Orada olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bazen şapele geliyorum." Nedense gözleri kadının göğsüne kaydı. *Gömleğinin altında saklı olan zincire...?*

"Üstün Yetenekliler dinine mi mensupsun?" diye tahmin etti.

Sadece omuz silktili ve açık kapıya doğru başını salladı. Kadın atlayarak geçti, Theodore da sözsüzce onu takip etti ve üçü duvarı aşarak kendilerini açık duran kapının önünde buldular.

Ön kapıya yaklaşır usulca çaldı ama kapı da aralıktı ve gıcırdayarak parmak eklemleri kapıya daha da açıldı.

Yumuşak, boğuk bir hıçkırık durdukları yere kadar taşındı ve neredeyse ileri atılıyordu, ama Cian omzunu tutarak onu geri çekti. Theodore kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve küçük mutfığa girdi.

"Ne oldu?" Sesi telaşlı geliyordu. "Burada başka kimse var mı? O iyi mi?"

"Sadece biz varız." Sophia'nın sesi gergin geliyordu.

Isobel omuz silkerek Cian'ın elinden kurtuldu ve odaya girdiğinde Sophia ve Luis'i yerde, mutfak dolaplarına yaslanmış halde buldu. Luis top gibi kıvrılmıştı, kollarını bacaklarına dolamıştı, hıçkırıkları küçük ve dehşet içindeydi.

"Carter." Sophia ona baktı, yüz ifadesinde gerginlik ve rahatlama bir aradaydı. "Gelmişsin."

"Ne oldu?" Isobel öne doğru bir adım atmaya çalıştı ama Cian onu tekrar yakaladı, bu kez elleri kalçalarında idi.

Omzunun üstünden baktı, özür dileyen bakışını yakaladı ve onu geri çekerek vücuduna bastırdı.

Kısa bir iç çekişle, Alfaların hiçbirinin yakın zamanda onu yabancıların yanına yaklaştırmayacağını fark etti.

Theodore, Luis'in diğer yanında diz çökerken Sophia, "Rüyalar görüyor," diye açıkladı.

"İyi misin, küçük dostum?" Elini Luis'in omzuna koydu, küçük çocuğu tamamen cüceleştirmişti.

"Ne tür rüyalar?" Cian ve Isobel aynı anda sordular, ikisinin de sesinde aynı ihtiyat notası vardı.

Luis başını kaldırıp önce Theodore'a, sonra da Cian'a baktı, gözleri irileşmişti. Isobel'e baktığında durakladı, gözlüğü burnunun kenarından kaymış, sol kulağının yanında tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Öleceğiz," diye inledi.

Cian küfrederek Isobel'i serbest bıraktı. İkisi de Luis'in önünde diz çöktüler, Luis Isobel'e bakmaya devam ediyordu, sanki Isobel'in bir şekilde

onu kurtar.

"Tanrılar seni seviyor," diye kekeleyerek zincirinin saklı olduğu yeri işaret etti. "Onlardan yardım isteyebilirsin."

Sophia ellerini Luis'in kulaklarına bastırdı, dikkati Isobel ve Alfalar arasında gidip geliyordu. "Siren sesleri duyduğunu, çığlıklar attığını, alarmların çaldığını söyledi. Ve beni ve annemi şapelde ölü gördüğünü söyledi."

Luis'i serbest bıraktı, bir bardak su doldurmak için yerinden fırladı ve geri dönüp bardağı Luis'in eline tutuşturdu.

"Merhaba." Luis bardağı ittikten sonra Cian elini uzattı. "Ben Ashford."

"Biliyorum." Luis hızla gözlüğünü düzeltmeye çalıştı, eli Cian'ın avuçlarında kaybolurken şiddetle titriyordu. "Ben L-Luis."

"Ne sıklıkla gerçek olan rüyalar görüyorsun Luis?" Cian uzandı ve gözlüklerini düzeltti.

Luis aniden konuşamıyormuş gibi gıcırtilı bir ses çıkardı.

Sophia onun yerine, "Belki yılda bir ya da iki kez," diye cevap verdi. "Hiçbir zaman iyi olmazlar... ama her zaman gerçekleşirler."

"Bu onun ilk hatası." Cian güven verici bir gülümseme çizdi. "Kehanet yeteneği asla kesin değildir. Deneyimsiz kullanıcılar sadece inanarak kendi tahminlerinin gerçekleşmesini sağlayabilirler."

Luis'in sulu, maun rengi bakışları her geçen saniye daha da büyüyordu. "Rüyalar, meydana gelen olaylardan ne kadar uzakta?" Cian Sophia'ya sordu.

"Bazen bir ay, bazen ertesı gün." Ellerini Luis'in kollarının altından geçirdi. "Hadi, ekirge. Gidip uzanalım, tamam mı?"

Hepsi ayağa kalkmış, Sophia onu ayağa kaldırırken gözlerinin odaklanmamasını, duruşunun sallanmasını izliyorlardı.

Sophia, "Sert bir şekilde düşmek üzere," diye açıkladı. "Ona sormak istediğiniz başka bir şey varsa, bayılana kadar birkaç dakikanız var."

"Onu ben alırım." Cian , bir kolunu Luis'in bacaklarına doladı ve onu geniş göğsüne doğru çekti. Küçük ocuğun başı hemen Cian'ın omzuna düştü, gözleri dalgın dalgın kapandı.

"Yatak odası mı?" Cian sordu.

Sophia mutfak masasını işaret etmeden önce ona yol gösterdi. "Lütfen oturun. Ben ay yapacağım."

Aksanını yalpalayarak derinleştirdi, Luis gözden kaybolduğu için gözleri yaşlarla doldu. Isobel onun omzunu tuttu ve sandalyelerden birine doğru yönlendirdi.

"Sen otur," diye diğer kıza nazikçe talimat verdi. "Ben çay yapacağım."

Isobel çaydanlığı doldururken Theodore'a baktı, Sophia'nın dikkatini dağıtmasını istediğini anlamasını umuyordu, böylece endişesinin bir kısmını giderebilecekti. İfadesi karardı ve çaydanlığa bakmakla meşgul olan Delta kızına bir kez baktı.

Masaya oturdu ve ağlamamak için başını salladığını fark etmemeye çalıştı. Isobel alt dudağını dışarı doğru iterek sessizce ona yalvardı.

Bakışları daraldı, kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu ve kısa, keskin bir nefes vererek Sophia'ya döndü. "Eğer bu bir tür hile ya da-

"Değil," diye mırıldandı Isobel, tehdidini daha dile getiremeden yarıda keserek. Duvarlarını aralamıştı ve Sophia'nın duygularını yavaşça, incelikle yudumluyordu. Dehşet ve inançsızlığın ürpertici bir kokteyliydi, şokla buz gibi olmuştu.

"Buraya aptalca bir oyun oynamaya gelmedim," diye tersledi Sophia, Theodore'a hemen sinirlenmişti. "Ben insanlara *yardım* etmek için buradayım. Zarar vermedikleri sürece hileler ve tuzaklar umurumda bile değil.

aileme."

"Annen nerede?" Theodore hiç vakit kaybetmeden, ses tonunu bozmadan sordu.

Isobel mide bulantısını bastırmak için kendini Sophia'nın duygularından soyutlayarak dolaptan dört fincan indirdi, benekli cam dolap kapaklarından nerede olduklarını görebiliyordu.

Sophia, "Önümüzdeki bir saat boyunca hastanede olacak," diye cevap verdi. "Bunu herhangi birinize söylediğimi öğrenirse çok kızar. Bu Ironside narsistlerinin güvenmiyor. Alınmayın."

Isobel sıcak suyu doldurdu ve oturmadan önce bardakları masaya taşıdı.

"Buradasın." Theodore söyledi. "Sen de bir Ironside insanısın."

"Ironside halkına *hizmet* etmek için buradayım, yani pek sayılmaz." Sophia omuz silkti, ellerini sanki ısınmak için sıcaklığa ihtiyacı varmış gibi fincanın etrafında kıvırdı. "Bakın, özür dilerim... Neden yardım edebileceğinizi düşündüm bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Luis büyük bir panik atak geçiriyordu ve ben sadece... bir an için bunun *şu anki* gibi olacağını düşündüm. Düzgün düşünemiyordum."

"Bana ulaşmaya mı çalışıyordun?" Cian tekrar odaya girerek sordu. Isobel'in sandalyesini alıp Theodore'un sandalyesine dayadı, sonra da başka bir sandalyeyi onun yanına çekip içine oturarak onu sıkıştırdı.

Isobel gergin bir şekilde kıpırdandı, her iki Alfayı da kaplayan gerginliğin, ihtiyatlı gözlerindeki sertliğin ve Sophia'ya, Isobel'i Ironside casuslarıyla dolu gizli bir sığınağa çekmeye çalışan bir tür çifte ajan gibi davranmalarının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Derisini tekrar parçalama fırsatı için ağzından salyalar akıyordu.

Sophia'nın dikkatini çekmek için biraz öne eğildi. "Onları görmezden gel," diye önerdi. "Cian Vermont'taydı ve Theodore bütün o zamanı hastanede benimle geçirmek zorunda kaldı. Sadece dikkatli davranıyorlar. Ama.. benim biraz kafam karıştı. Bunu yetkililere götürmen gerekmiyor mu? Annene? Eğer hayatlarınız tehlikedeyse, birilerine söylemeniz gerekir."

"Oh, yapacağım." Kuru kuru güldü, sesteki tüm mizah silinmişti. "Kendileri ve değerli Alfaları için çifte güvenlik sağlamalarını izle. Alınmak yok." Isobel'in iki yanına hızlı bir bakış fırlattı. "Yine." Bu kez sert sözler için biraz suçlu görünüyordu.

Theodore ve Cian sessiz kaldılar, Theodore'un eli Isobel'in omurgasının üst kısmına düştü, parmakları boynunun dibine süründü.

"Mesajınızda Alfalara ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz," diye Sophia'ya sordu.

Sophia kupasına bakarak başını salladı. "Ashford, özellikle." Cian'a baktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bir şey gördün mü?"

"Bir şey hakkında daha fazla bilgi edinmek için kehaneti kullanabilmem için önce o şeyin farkında olmam gerekir" diye yanıt verdi.

"Yani?" Sophia , yüzü buruştu. "Yapabilir misin? Daha fazlasını öğrenebilir misin?"

"Akademide dolaşıp insanları öldüren biri hakkında mı?" Cian kuru bir sesle sordu. "Evet, sanırım zaman ayırabilirim. Dikkatimi çektiğin için teşekkürler."

"İlk adım bunu resmi makamlara götürmek," dedi Theodore kararlı bir şekilde, parmak uçları Isobel'in gömleğinin yakasının üstündeki tenine daha fazla ulaşabilsin diye tutuşu yukarı doğru kayarak. "Bunu resmileştir, büyük bir haline getir ve bu gece yap. Sonra sabah tekrar devam et.

Onlara bu konuda ne yaptıklarını açıkça sorun. Haklısınız, kendileri için güvenliği sıkılaştıracaklar ama bizi diğer öğrencilerden ayrı tutmak, akademiye giriş ve çıkış noktalarındaki güvenliği sıkılaştırmaktan çok daha zor ve uygulanamaz. Eğer saldırgan dışarıdan geliyorsa bu durumla başa çıkılabilir."

"Peki ya zaten buradalarsa?" Isobel titremesini gizleyerek sordu. Yeterince ölüm ve neredeyse ölüm görmüştü.

"İşte benim de çözmem gereken bu," diye açıkladı Cian, ayağa kalkarak. "çıkmalıyız. İrtibatta olacağız. Luis'i bir şeylerin olacağına *inanmanın* işin yarısı olduğuna ikna etmelisin."

Sophia Cian'a kara kaşlarını kaldırdı, korkusunun bir kısmı yerini meraka bırakmıştı. "Dini takip ediyorsun, değil mi?"

"Sana ne?" diye karşılık verdi, Isobel'e sanki onu omzunun üzerinden atıp gitmeyi düşünüyormuş gibi bir bakış attı.

Ayağa kalktı ve onunla birlikte kapıya doğru ilerledi.

"Carter'ın uzun mesafeli bağı hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum," dedi Sophia, gözyaşlarını silmek için kolunu kullanarak. Yanaklarında hâlâ nemli bir iz vardı. "Dini takip ediyorsanız, bunun daha önce hiç yaşanmadığını biliyorsunuzdur."

"Ona bir bak." Cian aniden Isobel'i etrafında döndürdü, elleri Isobel'in omuzlarında sımsıkıydı ve gerginliği tutuşuna sızıyordu. "Burada bir çubuğun üzerinde sevimli bir seks var ve bu daha da tatlı çünkü bir Alfa olsam bile benim gibi biriyle kendini asla kirletmez. Buralarda biraz ünlüyüm, değil mi? *Düşündüğüm* tek şey Bu durumdan faydalandığım her gün için tanrıların her biri tarafından lanetlenecek piç olduğumu."

Sophia'nın kaşlarının ikisi de havaya kalktı.

"Tamam." Isobel orada öylece durdu, yüzü kızarmıştı.

"Sanırım bir gün için bu kadar meraklı olmak yeter." Theodore kapıyı açarak onları içeri aldı.

"Carter!" Sophia kapıya giden yolu yarılادıklarında seslendi.

"Teşekkürler."

Isobel başıyla onu onayladı ve şapele dönene kadar bekleyip dikkatini Cian'a verdi. "Bu biraz fazla oldu."

Sırtarak dövmele ellerini ağzına götürdü ve kızın kısa kesmesine neden olan dil piercingini gösterdi.

Bunu ne zaman aldın? Dilinin ucuna gelmişti ama soruyu geri çekti çünkü bu onu ilgilendirmezdi.

"Hangi kısmı?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Kes ." Theodore onun omzunu yumrukladı. "Hadi gidelim. özmemiz gereken şeyler var."

PROBLEMATİK



ISOBEL, THEODOREDUŞUNUN FAYANSLI DUVARINA YASLANDI, tamamen tükenmişti. Alfalar, Ironside'a "terörist bir saldırı" olacağını öngören kehanet yeteneğine sahip "Ironside Çalışanı" ile ilgili her ayrıntıyı gözden geçirmek için bir grup toplantısı düzenlemişti. Hikayenin gözden kaçırılmaması için ayrıntılar mümkün olduğunca çarpıtılmıştı.

Cian ve Theodore sanki onunla birlikte şapeldeymişler gibi konuşmuşlardı, üçü de "yetkililerin Eşinin sağlığı yerinde" derken iki Ironside çalışanı tesadüfen içeri girdi ve durum bundan sonra tırmandı.

Tüm konuşma için gereken performans seviyesi onu tüketmişti.

Saçlarını yıkadı ve cildini keseledi, yıllar sonra ilk kez babasının vücudundaki tüylerin lazerle alınmasını organize etmemiş olmasını diledi. Sabah duş rutininin katı programını ne kadar aksattığına sinirlenmeye başlamıştı ama şimdi yapacak başka bir şeyi olmasını diliyordu, kendini tekrar dışarı sürüklemek zorunda kalmadan önce *daha* fazla zamanını alacak bir şey gerçekleşebilecek ya da gerçekleşmeyecek *başka bir* saldırı.

Bu olayı ciddiye almadığından değildi, ama zihninde bir tür engel vardı, ne zaman Luis'in gördüğü şeyin olasılığını kabul etmeye çalışsa düşünceleri geri çekiliyordu.

İçinde korkunç, karanlık *bir yer*, "Üçüncü kez hayatta kalamayacaksın" diye fısıldıyordu.

GABRIEL ODANIN KAPISINI SESSİZ BİR TIKLAYIŞ İLE KAPATTI VE gömleğini çıkardı ve yürürken çamaşır sepetine attı. onun banyosuna. "Film gecesi" için yeniden bir araya gelmeden önce hepsi duş alıyordu. Hepsinin sadece uyumak istediğinden emindi ama yollarını ayırmak zordu. Isobel bütün gün onlara kendi acısının küçük ipuçlarını veriyordu ve bunu yaptığının farkında bile değildi. Dün geceden sonra tamamen sakinleşmiş olmalıydı ama bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu anlayamıyordu.

Günün büyük bölümünde onu izlemişti. Ne zaman karnına dokunsa, alnına inen o şaşkın çukur, o zaman hissetmişti. Küçük bir . Elijah da hissetmişti ve akşam yemeğinde herkesin kokusundaki değişimden onların da bir şeyler hissettiğini anladı.

Her neyse, hepsinin ona göz kulak olmak istediğini biliyordu.

Belki derisine takılan o cehennemi zincirdi, belki de henüz karşılaşmadıkları yeni bir yan etki biçimindeki yepyeni bir cehennem katmanıydı. Her neyse, artık o da onlardan biriydi ve bununla birlikte başa çıkacaklardı.

Şey... bu ve kimse onu Theodore ile yalnız bırakmak istemiyordu.

Suyu açtı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp telefonunu lavabonun yanına koydu. Yeni kıyafetlerini banyo tezgahının üzerine katladıktan sonra spreyn altına girdi. Başını ılık suyun altına henüz eğmişti ki etrafındaki dünya ekseninden çıktı. Tökezleyerek duvara çarptı, görüşü bulanıklaşırken kendini sabitlemek için bir elini uzattı.

Birdenbire duşuna bakmaktan vazgeçti.

Benzer bir duş zeminine bakıyordu; küçük, solgun ayaklar ileri geri hareket ederken küçük mavi fayanslar duş spreyi ile parlıyordu.

Her şeyi hissedebiliyordu.

Hayal kırıklığı, korkusu ve kafasının üzerinde asılı duran, zihni yanlış yola saparsa onu ezmekle tehdit eden dev travma bloğu. Duşun bir tarafından diğer tarafına doğru yürüdü.

Diğeri kendi kendine mırıldanıyordu.

"Bununla başa çıkabilirsin. Bunu yapabilirsin. Daha kötülerıyla de uğraştın.

Henüz hiçbir şey olmadı. Kendine gel." Kendini yalnız hissediyordu.

Bir daha kimsenin onu incitemeyeceğini fark etmemiş miydi?

Bilinen dünyadaki her değişkeni kontrol edemezlerdi ama kızın *on tane* yarı bağlı arkadaşı vardı. En fazla bu kadar yaklaşabilirdi. tam ve mutlak koruma.

Ama zaten bir kez başarısız , değil mi?

Karo dōřeli çıkıntının üzerine çöktü, dev yağmur duş başlığından akan suya bakmak için başını geriye eğdi.

"Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey düşün," diye sıkı sıkı tembihledi kendine. Gabriel sırtarak duvara yaslandı- çünkü iki bedeninin içinde olma hissi çok kafa karıştırıcıydı. Onun kendi kendine konuşan biri olduğunu tahmin etmemişti ama belki de stres onu etkiliyordu.

Kadın aniden yere baktı ve adam donakaldı; yumuşak dudaklarıyla aynı renkteki meme uçlarını ve su serpintisini yakalamak için uzanan uzun, soluk bacaklarını gördü.

Kahretsin. Duvarı iterek duştan çıkmayı başardı ve telefonunu ararken yere akan su karşısında irkildi.

Ekrana odaklanmaya çalışırken muhtemelen telefonunu ıslatarak banka geri döndü. Isobel'in yorgun i çekişi ve güvenli bir mesaj ekranına girecek kadar uzun süre odaklanırken başının ağrımalarına karşı savaştı.

Karşı koymayı bırakır bırakmaz kafasına geri döndü ve ellerini uyluklarına dayayıp kendini sakinleştirmek için aşağı yukarı ovuşturmasını izledi. Yan etkiye karşı kısa süreli isyanından dolayı onu bayıltmakla tehdit eden hastalık hissiyle savaşmak için birkaç tur derin nefes alması gerekti.

Görünüşe bakılırsa bağın şakası *yoktu*. Bunu daha sonra not etmesi gerekecekti.

Gabriel telefonunu ağzına götürdü, sezgisel olarak metinden konuşmaya düğmesinin nerede olduğunu biliyordu.

"Ben senin kafanın içindeyim."

Telefonunun sesini duyunca başını kaldırdı ve duştan çıkıp tezgahdan almak için eğildi.

Gizli ye: Önizleme kullanılamıyor.

Mesaja dokundu.

Bilinmeyen: Ben senin kafanın içindeyim.

Hafifçe küfrederek "bilinmeyen" kişiye tıkladı. Güvenli mesajlaşma açıldığında standart hatayı verdi.

Bu zellik şu anda gizlidir.

Parmakları ekranın üzerinde uçu. *Isobel: Kimsiniz?*

"On tahmininiz var." Mesajı söyledi ve ekranda belirildiğinde hafif bir kıkırdama duydu.

Durup bakışlarını duvara önce tekrar yazmaya başladı. "Neden yazıyorum ki?" Başını salladı, yorgun bir iç çekiş daha çıktı.

"Aklımdan çıktığında bana mesaj atar mısın lütfen?"

"Evet." Parmağını düğmenin üzerinde tutarak durakladı. "İyi misin?"

"Sadece bir saniyeliğine ölüm ya da felaket bir şey düşünmek istiyorum," diye homurdandı. "Bu bir profesör mü?"

"Hayır."

"Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Fısıldamadan önce bekledi, "O zaman neden? Bu-"

"Isobel." Mesajı gönderdi ve Isobel ekranına onun sözünü kesti.

Yutkundu. Telefonunu tutan elini düşürdüğünü fark etmedi ve ekranına bakarken bir kez daha göz göze geldi.

Gözlerini kapatamadı, onu engelleyemedi.

"Isobel'i ara," diye homurdanarak telefonunu kulağına götürdü.

"Gabe-Gabriel?" Cevap vermeden önce ekranında onun adının yanıp söndüğünü gördü.

"Evet."

"İyi misin?" diye sordu, hoparlör düğmesine basıp telefonu başının arkasındaki küçük rafa yerleştirdikten sonra gözlerini tekrar duvara sabitleyerek - muhtemelen yanlışlıkla kucağına bakıp durmasın diye.

"Ben... üzgünüm-"

Neden amı tamamen traş edilmişti? Zengin kızlara özgü bir şey olmalıydı, çünkü bunun cinsel bir partner için kendini derli toplu tutmak olduğundan oldukça şüpheliydi. Daha önce hiç bu kadar bariz bir bakireyle karşılaşmamıştı.

"Kontrol edemediğin bir şey için mi? Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Tabii ki." Sesini alçalttı.

yalanını anlamasını engelledi.

Her şeyin yolunda gitmesini istemenin baskısını hissetmeye başlamıştı ama ses tonunu yumuşatmak için çok çalışarak kendi tedirginliğini geri itti.

"Bütün gün sana bir şeyler oluyor. Bana ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Sadece garip bir his." Yine karnını tutuyordu. göremiyordu ama hissedebiliyordu. İnce kasları saran yumuşak ten, dokunuşunun altında ipek gibi pürüzsüz, parmak uçlarından su damlıyordu. Çok güzel bir vücudu vardı. Sanki yaratılmış gibiydi Özellikle de dans etmek için. Ne giydiğinin ya da ne bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, kıyafetler beş beden büyük olsalar bile sanki sadece onun için yapılmışlar gibi vücuduna oturuyordu.

"Tarif eder misin?" diye sordu.

"Sadece... içi boş bir acı. Keskin. Bilmiyorum. Karnımın içinde bir boşluk var."

"Açlık gibi mi?"

"Sanırım, ama farklı."

"Özlem mi?"

Durakladı ama karnının nazik kaslarını yumuşak bir şekilde okşamaya devam etti. Adamın, karnındaki yumuşak kasları hissedebildiğini fark etmemiş olmalıydı. Ne yaptığını.

"Belki," diye fısıldadı. " gibi bir şey."

Gabriel sesini yumuşak çıkarmayı unutarak, "Gözlerini kapat," diye emretti.

Şok içinde irkildi, ama görüşü aniden karanlıkla doldu ve rahatlamış bir nefes verdi.

"Güzel." Sesini nazik bir nefes veriştikten fazla yükseltmedi. "Elini ağrıyan yere bastırmanı ve ne istediğini, neye ihtiyacın olduğunu düşünmeni istiyorum."

Her zaman yaptığı gibi yine ona itaat etti. Bu, ona başka bir emir verme ihtiyacıyla kaşınmasına neden oldu, ama aynı zamanda onu açıklanamaz bir şekilde öfkелendirdi.

Omega sürtüğü kancalarını bu kadar kolay takmayı böyle mi başarıyordu?

Isobel insanları memnun eden biriydi. Ondan faydalanmak çok kolaydı.

Onun bedenine, kendisiyle paylaştığı içi boş acıya odaklandı. Korkunçtu. Keskin ve kavernöz. Çok fazla özlem değil, keskin bir çaresizlik.

"Bilmiyorum." Kelimeleri titriyordu. "Sanırım..." Elini çekti ve kırık bir iç çekti. Ağrısı biraz hafiflemişti. "Kendime dokunmak daha da kötüleştiriyor."

Ah, lanet olsun.

Tüm yan etkiler arasında, *bunu* almak zorundaydı.

"Sanırım ne olduğunu biliyorum." Yumuşak bir sesle küfrederek bankta kaydı. "Ama bunu düzeltmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kendine engel olamıyormuş gibi yine karnına dokunuyordu.

"Bu en... acımasız yan etkilerden biri. Sadece eşinizle seks yaptığınızda hafifleyen bir tür çılgınlık."

Güldü, ani ve içi boş bir kahkaha. "Kaç ?"

"Bunu tavsiye etmiyordum." Gabriel'in ses tonundan bir hırıltı yükselmeye çalıştı ama Gabriel onu güçlkle bastırdı. Düşündüğünden daha fazla önemsiyordu - Sigma'nın diğer Alfalardan birini becerebileceğini değil, onun hazır değildi ve o da bunu biliyordu.

Ve belki de diğer Alfalardan birini becermesini de önemsiyordu.

Eğer doğruysa, bu çok rahatsız edici olurdu. Çünkü bu kaçınılmazdı, en azından Theodore için.

İkisi de mıknaş gibiydi, yeterince yakın oldukları anda onları birbirine kenetleyen bir gücün kenarında yörüngede dönüyorlardı. Sanki birbirlerine ait gibiydiler.

Ve belki Gabriel bunu biraz önemsiyordu. Belki de çok önemsiyordu.

Belki de bu onu son derece rahatsız etmiştir.

"Biliyorum," dedi. "Ne kadar sürecek? Şu anda katlanılabilir durumda."

Kendi bedeninde sessiz bir sızı hissetti ama ne olduğunu anlayamayacak kadar ona odaklanmıştı, zaten ilk etapta duyguları tanımakta pek iyi olduğu söylenemezdi.

"Şu anda senin hissettiklerini ben de hissedebiliyorum," demeye karar .

"Ve?" Sesi hırçındı. İnatçı. "Gerçekten o kadar da kötü değil."

"Daha da kötüleşebilir." Parmakları yukarı, tenine gömülü zincirin üzerine kaydığında homurdandı. "Ama doğru hatırlıyorsam, bir günden fazla sürmez."

Aşağıya baktı ve tüm nefesi vücudunu terk etti. Onu yılın başlarında kendini gölden iskeleye çektiğinde çıplak görmüştü. O zaman onun bir tabloya benzediğini düşündüğünü hatırlıyordu ve bu hatalı gözlem tekrar aklına geldi.

Cildinin kaymaktaşı tonu parıldıyor gibiydi, göğsüne bir su buharı yayılmıştı, her küçük damlacık yer değiştiriyor ve damlıyordu

Nefesinin her nazik kabarışında. Saçları ıslak sarmallar halinde teninin üzerinde kıvrılıyor, sanki bir ressam onları hayranlık uyandıran fırça darbeleriyle boyamış gibi görünüyordu.

"Kahretsin," diye tısladı ve dikkatini zincirden duvara çevirdi. "Hala... benimle misin?"

"Evet." Sesi boğuktu ve bundan nefret ediyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bakmadan giyinmeye çalışacağım." Ayağa kalktı ve musluklara uzandı.

"Otur," dedi Gabriel, sesi yumuşaktı ama demir gibi sertti. Kadın oturdu ve Gabriel sakinleştirici bir nefes aldı. "Şimdi aşağı bak. Bana zinciri göster."

Çenesini indirdi, bir eliyle sımsıkı kavuşturduğu bacaklarının arasını nazikçe kapattı, diğer kolunu göğsünde birleştirdi.

Göğsünden bir kahkaha yükselmeye çalıştı. "Ben her şeyi gördüm, İly." "İly?" diye yineledi, ses tonunda bir kafa karışıklığı vardı.

"Sadece bu seferlik, sadece yalnızken."

"Seni anlamıyorum," diye mırıldandı kolunu bırakmadan önce. Diğer elini kucagında tutuyordu.

"Bir şey hissediyor musun?" diye sordu.

Parmaklarını narin halkaların üzerinde gezdirdi ve ortaya çıkan iki değerli taşın üzerinde durdu. "Sadece değiştiğinde."

"Şimdiye kadar çoktan söküp atmış olurdum," diye sessizce itiraf etti. "Cian gibi insanları hiç anlamadım, mürekkep ve metal enjekte edebilen insanları

derilerinin içine. Bu iğrenç bir şey."

Sessizce alay etti, parmak uçlarına sürtünen bağlantıların verdiği his hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Bence... aslında çok güzel."

Onun üzerinde öyleydi. Resmin kendisinde her şey çok güzeldi.

"Aseksüel misin?" diye sordu sohbet edercesine.

Bu şekilde konuşmak daha kolaydı. Anlaşılan o da aynı fikirdeydi. "Hayır," dedi adam. "Ya da bazen, belki."

Eminim ki bir

ama kendimi sınıflandırmaktan hiç hoşlanmadım. Belli bir noktayı geçmem için özel biri gerekiyor."

"Aseksüel olduğumu düşünmüyorum," dedi. "Bence ben çok, çok, çok aseksüel değilim."

Karnı gerildi. "Azgın olduğunu duyurmak için garip bir yol."

Parmaklarını zincirden çekti ve eli kalçasına düştü. Suyu tekrar yakalamak için bacaklarını uzatırken bakışlarını kaçırma zahmetine girmedi.

"Keşke bakire olmasaydım," diye homurdandı. "Keşke bu kadar büyük bir mesele olmasaydı. Keşke gidip bakire olmayan normal bir erkek arkadaş edinebilseydim.

ve tüm bu duygulardan *kurtulun...*" Sesi kesildi ve adam göğsünden alçak bir gümbürtünün yükseldiğini fark etti. Sert ve öfkeliydi ve kızın içinden geçen korku kıvılcımını hissedebiliyordu.

Lanet olsun. Gabriel, yaşadıkları anı kaybetmek istemediği için öfkeli sahiplenme duygusunu bastırdı. "Özür dilerim," diye gürledi. "Seninle bu şekilde konuşmayı seviyorum. Senin içinde olmak bana kontrolün tamamen bende olduğunu hissettiriyor. Her şeyi görebiliyorum ve sen

...yapamam. Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissettiğimi sanmıyorum."

"Peki ya Elijah?" diye sordu, sesini yine de içinden geçtiğini hissedebildiği telaştan uzak tutarak.

Onun berbat olduğunu düşünüyordu. Haklı olabilirdi.

"İlyas dışında," dedi.

"En iyi iki arkadaşın olduğunu söyledin. İkisinin de senin için fedakârlık yaptığını söyledin. Diğer kim?"

"Niko."

Çok uzun süre sessiz kaldı ve tekrar konuştuğunda gözlerinde yaşlar birikmiş gibi görüşü bulanıklaşmıştı. "Gabe?" diye fısıldadı.

"Hmm." Sesine güvenemiyordu.

"Sence bunu yapabilir miyiz?" Gözyaşları döküldü, tekrar doldurmadan önce görüşünü kısa süreliğine temizledi. "Yani... sonsuza kadar? Sonsuza kadar acı çekmek istemiyorum. Sonsuza kadar bu dansı yapmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın." *Ne lan sen, göt herif?*

"biliyorsun?" Burnunu çekti.

"Çünkü sana söz veriyorum." *Siktir, siktir, siktir, yapma bunu.*

"Düzgünce söyle." Açıkça hıçkırmanın eşiğinde titriyordu.

Onun kendisini geri çekmesini beklerken nefesi kesildi ve *Tanrım, lanet olsun,* onun düştüğünü görmek istemiyordu.

"Söz veriyorum, Isobel."

İç çekişi titrekti, vücudu duvara doğru gevşek bir şekilde düşüyordu.

"Elin nerede?" dağıtması gerekiyordu. Ya da onun. Ya da her ikisini.

Elini yüzüne doğru kaldırdı ve Gabriel onun yüzünün şaşkınlıktan iki büklüm olduğunu hissedebiliyordu. "Doğru o-"

"O değil." Mırıltısının kasıtlı olması gerekiyordu. Ama o *zorlayamadan* ağzından kaçırverdi. "Diğeri."

"Bacaklarımın arasında," diye kekeledi. "Yanlışlıkla sana çıkmak istemedim."

"Zaten su ve gözyaşlarıyla kaplanmışsın. Her yerin ıslak da olabilir. Islanana kadar klitorisini ovala."

"Neden?" Nefesi kesildi. Zavallı kız gelmek için bir nedene ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Çünkü yeterince ıslanır ıslanmaz, parmağını balına sokacaksın ve sonra emeceksin ki tadının nasıl olduğunu bileyim. Hiçbir zaman büyük bir meyve hayranı ama seninle tanıştığımdan beri canım kiraz çekiyor."

Küçük bir iniltiyle boğuldu, vücudunda şaşkın bir zevk sarsıntısı cızırdadı. Bu ses onunkinde yankılandı ve parmakları karnının düz düzleminde aşağı doğru kayarken aletin kanla olduğunu hissetti.

Her zaman itaat etmesi onu *kırmıştı*.

Küçük düğmesinin yanından geçip sıcak ve ıslak bir kanal zaten onu bekliyordu, sanki emri anında yerine getirilmiş gibi İhtiyacı olan yere nektar akıttı. Bir parmağını içine sokarken kalçalarını ıslattı.

"Tanrım, ne kadar iyi bir kız." Gabriel, kalçasına yaslanan kendi arzusunun ağır uzunluğunu hissettiğinin farkında bile değildi. Boğazına takılan her küçük nefesle daha da kalınlaşıyordu.

"Sen..." Parmaklarını ağzına sokmadan önce utanıyor gibiydi.

Tatlı, yapışkan kiraz dilinin üzerinde patladı.

"Siktir. Kahretsin." Kendini sıkıca kavradı, kez pompaladı, hareket sertti. "Neyim ben, Isobel?"

"Aseksüel olabileceğinden emin misin?" diye patladı, parmakları ağzından düştü.

Güldü, içinde garip bir sevinç kıvılcımı parladı, bu duygu O kadar parlaktı ki, mi yoksa kadından mı kaynaklandığını anlayamadı. "Parmaklarını amına geri sok, velet."

"Genelde bunu yapmam," diye itiraf etti nefes nefese, dokunuşları tembel, neredeyse utangaçtı. "Yani bunu yaptım, sadece ..."

"Hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguldün," diye homurdandı. "Yaşamayı unuttun. Şanslısın ki kontrolü ele almayı tercih ediyorum. Meme uçlarına dokun, güzel kız."

"Benimle hiç konuşmuyorsun," diye soludu, sesindeki saygıyla kalçaları .

"Sadece bu seferlik, sadece yalnızken," diyerek daha önceki düşüncesini tekrarladı.

O güzel, küçük meme uçlarından birini çimdikledi. "Bence bu işte benden daha iyi olursun."

"Bunu yapıyorum." Gabriell'in aleti daha önce de ıslaktı ama şimdi ucundan sızan kendi heyecanını hissedebiliyor, onun sinir bozucu ışınlama yan etkisini ve o anda devreye girmesinin ne kadar uygun olacağını düşünürken elinin kayışını daha da yumuşak hale getiriyordu. Yine de böylesi daha iyiydi. Dilinde onun kiraz özü ve zihninde teninin ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğu bilgisi varken ellerini kendine saklayabileceğinden emin değildi.

"Acı çekmeden yaşamak istediğine emin misin, Illy?" "Ne?"

"İki parmak," diye homurdandı. "Şimdi. Güzel. *Aferin kızıma.* Şimdi üç."

Kendine gel, pislik.

Sadece olan biten her şeyin kontrolü tamamen kendisindeyken seks yapabiliyordu ve bazen kontrolün hâlâ kendisinde olduğundan, her emrine itaat edeceklerinden iki kat emin olmak için partnerini zorlaması gerekiyordu. Ama Isobel'le seks yapmıyordu.

O... *kahretsin*, bu seksten çok daha kötüydü.

Sadece bir kez olsun iyi hissetmesini istiyordu.

"Bana neyin iyi hissettirdiğini söyle." Boğazında yükselmek, ona emirler yağdırmak, tekrar ağlayana kadar itmek ve itmek ve itmek isteyen baskınlığı bastırmaya çalıştı, çünkü içinde doğru olmayan bir şey vardı ve burnunu çekerken ve ona *Gabe* derken kulağa hoş geldiğini düşünüyordu.

"Sesini seviyorum," fısıldadı. "İyi hissettiriyor." Onu öldürecekti.

Gabriel elini zonklayan boyundan çekerek parmaklarını uzattı ve bir yeri ıslanana kadar kızın içine girme ihtiyacı duydu.

ve sıcak bir şekilde omurgasında sıkışıp kaldı.

Genellikle prezervatif takmayı ve son saniyede yırtıp atmayı tercih ederdi, böylece kendi etine yapışması yerine partnerinin üzerine boşalabilirdi.

Bu yeni fanteziydi ve hoşuna emin değildi. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Gelme vakti," dedi, sesine sert bir ton geri .

Ama hoşuna gitti. Tabii ki hoşuna gitti. Omuzlarındaki baskıyı kaldırmaması ve kendini iyi hissetmesini istemesi hoşuna gitmişti. Parmakları kanalından kayarak klitorisine sürtündü ve meme ucunu çok sert çimdiklediğinde irkildi, neredeyse kendi üzerine patlamasına neden oluyordu.

"Sana bir şey yapmanı söylemiştim," dedi Gabriel sakince. "Öyleyse şimdi yap, Illy."

Küçük bir inilti çıkardı, salıverilmesi güçlü bir dalga halinde vücuduna yayıldı ve adamın dudağını kan çekecek kadar sert ısırmasına neden oldu. Bu yoğun his onu bir şekilde kendi bedenine geri döndürmüş olmalıydı ama bunu fark etmedi bile.

Kendini inkâr etmeye niyetlenmişti ama eli bir mıknatıs gibiydi, çoktan seğirmeye başlayan, onunla birlikte patlayan ete doğru çekiliyordu. Denese bile kendini tutamazdı ve Denemiş olabileceğini düşündü, ama bu neredeyse uzak bir anıydı, düşünceleri onun tadı, nefesi, kokusu ve her ikisinin de içinden geçen orgazm dalgalarıyla dolup taşarken bir kenara itildi ve onu şiddetli artçı şoklarla baş başa bıraktı.

Sessizce küfretti, sesi telefonun hoparlöründen geçerken vücuduna geri yerleşti. Bir sonraki iniltisi gergin bir iniltiydi. Yavaşça kendini okşadı, hâlâ sert olan sikine karşı kendi boşalmasını hissetti, bundan iğrenmeyecek kadar dikkati dağılmıştı.

"Bence zinciriniz çok güzel," dedi nefes verirken.

Bence güzelsin, diye eklemek istedi, çünkü o güzel sözleri ve klişe lafları hak ediyordu, ama net sınırları daha da çok hak ediyordu. Aralarında romantik bir ilişki olmayacaktı.

Olamaz.

Alfalar onun ailesiydi ve tüm hayatını onların Ironside'da yaptıklarına bağlamıştı.

Isobel'le atacakları tek bir yanlış adım, tüm temeli çökertmek için yeterliydi.

ISOBEL HAREKETSİZLEŞTİ, ACI HAFIF ARTÇI SARSINTILARI UZAKLAŞTIRDI.

Vücudu ürperdi. Karnını sıkıca kavradı, boş boşluk hissi korkunç, keskin bir acı kasırgasına dönüştü. Theodore ona dokunduğunda, bu ona yardımcı olmuştu... hem *de çok*.

Belki Gabriel bu özel yan etki konusunda haklıydı... ama cinsel hazzın ona yardımcı olacağını düşündüyse, *çok* yanılmıştı.

"Artık kafamın içinde , değil mi?" diye .

"Hayır." Sesi şokla birlikte keskinleşti. "Ne oldu? Sesin acı çekiyormuşsun gibi geliyor."

"Daha da kötü," diye inledi.

Acımasızca küfretti. "toparlayabilmek için telefonu kapatacağım. Duştan çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Bunu kanıtlamak için ayağa kalktı ama acı uzuvlarına bir elektrik şoku gibi yayılırken dizleri hemen büküldü.

"Bu evet , değil mi?"

"Kilian," diye fısıldadı, bir topun içine kıvrıldı ve kollarını dizlerine doladı.

Bir an sessiz kaldı ama tekrar konuştuğunda yumuşak bir nefes verdi. "Tamam. Kilian'ı gönderiyorum." Adam telefonu kapattı ve kadın, kapı açılana kadar birbiri ardına nefes almaya odaklandı.

"Hey, bebeğim." Kilian duşu kapattı, önünde diz çöktü, elleri yavaşça yüzünü kaldırdı. "İyi misin? Ne oldu?"

Yanaklarını okşuyordu, solgun gözleri endişeyle irileşmiş, güzel ağzı sıkı bir çizgi halinde kıvrılmıştı.

"Ağrı," inledi. "Karnımda."

"Tamam. Kahretsin. ." Raftan bir havlu çekerek saçlarındaki suyu sıktı ve pozisyonunu bozmadan onu kurulamak için elinden geleni yaptı. "Sıcak hissediyorsun." Elini alnına bastırdı, kaşları çatıldı ve ağzının kenarları aşağı doğru indi. Havluyu yenisiyle değiştirdi ve onu sararak banyo tezgahının üzerine kaldırdı. Havluyu kendi etrafında sararken bacaklarını yakaladı ve yavaşça indirmesine yardım etti.

Yüzünü buruşturdu. "benimle ilgilenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor," diye gürledi, gözlerini kızın yüzüne dikerek. "Bunu benden alırsan, bir Alfa'nın bedeninde onuncu aşamadaki bir yapışkanın neye benzediğini öğrenirsin. Hiç hoş değil. Ezilerek krep haline getirilmek ister misin?"

Güldü ama acı dolu bir iniltiyle hemen kesildi. Kilian banyoya getirdiği giysi bohçasından külotunu çıkardı, ayaklarını külotun içine sokarken parmaklarını her iki yanına soktu, avuç içleri inciklerinin yanlarından yukarı doğru kayarak Kalçalar...

Acı ikiye katlandı.

Öne doğru düştü, alnı adamın omzuna çarptı, boğazından bir inilti yuvarlandı. Bacaklarının arasına girdi, iç çamaşırını kalçalarından çekiştirirken bir koluyla onu hızla kaldırdı.

"Neredeyse bitti," diye yatıştırdı, yüzünün kenarlarını kavradı ve şakaklarının her birini öptü. "Çok iyi gidiyorsun."

Büyük boy gömleği başının üzerinden çekiştirdi, gömleğin kendisine ait olduğunu fark etmemiş gibi yaptı, bu da kızın aynı hem ağlamak hem de ona sarılmak istemesine neden oldu. Kızın getirdiği ipek şortu kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı.

"Gömleğin altından bile görünmüyorlar," diye savundu.

"Daha rahat bir şeyler getireyim." Adam banyodan çıktı ve kapı tekrar kapanmadan önce Theodore ile Gabriel'in diğer taraftaki görüntüsünü yakaladı.

Kilian geri döndüğünde, bacaklarını yutan ve üzerinde kalması için kalçalarından beş kez yuvarlanması gereken bir çift bol eşofman altı vardı.

"Hadi seni yerleştirelim." Onu kucağına aldı, Theodore'un yatak odasının yarısına kadar yürüdü, belli ki koridora çıkmaya niyetliydi. Kız onu taşımasına itiraz etmek için ağzını açtığı anda, adam ona sert bir bakış attı.

"Kendini hissetmiyorsun." Theodore, Kilian'ın yanında belirdi. Sesi derin ve düzensizdi, kapıyı açmak için uzandığında eli göğsüne sürtünüyordu. "Genellikle seni hiç hissedemiyorum."

Gabriel'e baktı ama yüzünde boş bir ifade vardı, sadece kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. Suçluluk duygusu onu pençesine almıştı ama bu onun suçluluğu değildi. Onun suçluluğuydu. Göğsünü tırmalayıp yırttı ve Kilian koridora dönüp ortak salona doğru ilerleyip onu dikkatle kanepeye oturturken soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Niko, Cian, Oscar ve Moses zaten oradaydı ve belli ki birilerinin onun için hazırladığı kanepenin etrafında bolca yer bırakmışlardı. Sessizce izlediler, Cian izledikleri şeyi durdurdu. Elijah, Mikel ve Kalen'le birlikte içeri girdiğinde, ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini tamamen şaşırılmış bir halde parmaklarını birbirine geçirdi. Hepsinin gözleri onun üzerindeydi, endişeleri ve şaşkınlıkları zaten gergin olan göğsünü tamponluyordu.

Kilian onu yere bırakmaz, Gabriel onu itti. Bu sert değildi, ama Kilian yine de iki kaşını ona doğru kaldırdı, dikkatli bakışları Gabriel'in gergin yüz ifadesinde gezindi, sonra geri çekildi ve kendisini izleyen Theodore'a alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Gabriel kaşlarını çatı.

Gabriel kucağına sıcak, kabarık bir şey koydu ve kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Sıcak su torbası," diye homurdandı.

"Pembe." Sesi acıyla çatallaştı.

"Ve iğrenç." Kızın onu kucaklayışını izledi. "Elimde kalan tek kılıf buydu ve ihtiyacın olur diye daha fazlasının stoklara girmesini beklemek istemedim."

Gerçekten de iğrençti. Örtü kalın koyun derisinden yapılmış gibi görünüyordu, köpüklü, kabarık ve parmaklarını içine sokmak için nefis, ama oldukça güzel bir manzaraydı. Ayrıca.. *Gabriel ona ne zaman sıcak bir*

Su şişesi mi?

Kızın kollarından birini pembe tüylerin arasından çekip çıkardı, soğuk bir bardak suyu kızın avucuna sıkıştırdı, sonra da bir şişeden hapları çıkarıp kızın ağzının önünde tuttu.

"Aç," dedi.

Kadın dudaklarını araladı ve adam hapları kadının dilinin üzerine bıraktı, yüzündeki sert ifade hâlâ devam ediyordu. Kadın ilaçları yıkadı ve adam bardağı tekrar kadının elinden alarak bir termometreyi kadının dudaklarına dokundurdu.

"Dilinin altında," diye sordu.

Yerden bir çanta almadan önce, telefonuna not ediyor gibi görüldüğü ateşini ölçmesine izin verdi.

"Neyi sevebileceğinizi bilmiyordum, o yüzden.." Çantayı kanepeye baktı ve bir düzine farklı türde çikolata ve şekerleme gördü.

"İ ..." Yan tarafa baktı, aslında kimseye bakmıyordu - yine de herkes kesinlikle *ona* farklı derecelerde bakıyordu

Merak ve kafa karışıklığı. "Eğer düşündüğüm şeyse, şekerin yardımcı olması gerekir. Dondurucuda dondurma var. Dondurma ister misin? Getireyim." Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Elijah dönüp onu takip etmeden önce ona okunamayan bir bakış attı.

"Onun nesi var böyle?" Oscar homurdandı.

Kilian onu kucağına aldı ve koltuğuna oturttu. Theodore atıştırma torbasını kaldırıp yanlarına çöktü ve kanepenin arkasından bir örtü çekip Kilian'a uzattı.

"Teşekkürler." Kilian onu biraz kaldırdı, böylece battaniyeyi etrafına doladı, kenarlarını felaket sıcak su şişesinin üzerine kapattı.

Mikel ve Kalen birbirlerine baktı, Kalen diğer Alfa'ya kara kaşlarını kaldırarak uzaklaştı. Mikel tekrar ona odaklandı. "Hastaneye gitmen gerekirse hemen bana haber ver."

Kadın başını salladı ve adam da gitti.

Endişeli anne tavuklar gibi etrafında dolanırlarsa kameralar için tuhaf görüneceğini düşündü.

Cian uzaktan kumandayı kaptı, filmlerinin Play tuşuna bastı ve sesi odayı doldurana kadar açarak duvarlar boyunca titreştirdi.

Muhtemelen yanlış bir şey söylemekten ya da yanlış bir şekilde davranmaktan çekindikleri için olayı küçümsemeye çalışıyorlardı. Sebep her ne olursa olsun, Isobel son derece minnettardı. İhtiyacı olan son şey, acının yanı sıra, herkesin bağın onu içlerinden biriyle seks yapmaya nasıl zorladığını tartışmasıydı.

"Luis'in rüyasıyla ilgili bir haber mi?" diye sordu Kilian'a usulca, filmin ani gürültüsü rahatça konuşmasına izin veriyordu.

Theodore onun bacaklarını kucağına çekerken, "Cian da aşağı yukarı ölümle ilgili benzer uyarılar alıyor," diye fısıldadı. "Ama ne olduğu ya da ne zaman gerçekleşeceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu da genellikle bugün olmayacağı anlamına geliyor."

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Dönem sonuna kadar birbirimize yakın duracağız. Birimizin zaman en az bir diğer Alfa ile birlikte olması gerekiyor ve Mikel'in grup sohbetindeki check-in mesajlarını gönderir göndermez yanıtlamamız gerekiyor. Bu yüzden dans ederken bile telefonunuzu her zaman görebildiğinizden veya duyabildiğinizden emin olun."

Peki ya diğer herkes? Soruyu sormak istedi. Dilinin ucuna gelmişti ama geri yuttu. O yapamazdı

Kendini bile koruyamıyordu ve birdenbire endişelenmesi gereken daha fazla şey oldu.

Bir Bağlayıcı, bir Çapa olmadan hayatta kalamaz.

Eğer Alfalardan birine bir şey olursa, ona ne olacaktı?

Theodore başparmağını kızın ayağının kemerinde gezdiriyordu ama birden tırnağını kızın bileğinin hassas derisine batırdı ve kızın dikkatini bir çırpıda üzerine çekti, dudakları şokla aralandı. Gözlerini açarak ona eskiden çok iyi yapabildiği o masum bakışı attı.

Artık o kadar da değil.

"Bu gece bir şey olmayacağından oldukça emin." Theodore elini onun bileğine doladı ve güven vermek için sıktı.

"Rahatlamaya çalışın. Bu gece o sorunla ilgili yapabileceğimiz başka bir şey yok, onun yerine bu soruna odaklanalım."

Yüzünü boş bir ifadeye dönüştürdü. "Ne sorunu?" Moses ellerini başının arkasında kavuşturmuş, "Evet," dedi.

Koyu gri bakışları ekrana sabitlenmişti. "Ne sorunu?"

"Bir sorun mu var?" Niko şaşkın ve gerçekten endişeli görünmeyi başardı.

"Vay canına," diye söylendi Oscar, gözlerini ekrandan ayırmayı reddederek. "Az önce küçük kız arkadaşına sorun dedin. Gerçekten pürüzsüz, Theo."

"Wallis bir sorun mu?" Gabriel elinde bir küvet dondurma, bir kâse ve bir avuç kaşıkla odaya geri dönerken dalgın dalgın sordu.

"Wallis aslında oldukça uzun boylu," ekledi Elijah, ifadesini Oscar'a yönelterek.

"Bu konuşma çok hızlı bir şekilde sorunlu bir hal aldı," diye mırıldandı Kilian onun şakağına doğru.

Gabriel ona bir bakış attı ve dondurma kutusunu Isobel'e uzattı. Isobel hemen uzanmayınca dondurmayı salladı. Dondurma Isobel'in eline geçer geçmez hızlıca kaseye biraz koydu, sonra bir kaşığı onun için küvete bıraktı ve geri kalanını diğerlerine dağıttı. Kase onun içindi elbette. Kaşığını iki kez daldırmasına imkân yoktu.

Theodore onun bacaklarının üzerine eğildi ve kaşığını buz gibi, kremsi karışıma daldırdı.

Soğuk metalin üzerindeki çikolata parçacıklarını ve nane kremasını yaladıktan sonra, "Hepiniz ," dedi.

KINKY SOUR



KILIAN'IN KOLLARININ KOZASINA SARILAN ISOBEL BİR ŞEYLER HISSETTİ
Aylardır huzursuz hissettiği içine yerleşiyordu. Onun sakinleştirici kokusuyla sarmalanmıştı, Theodore nazikçe onun parmakları baldırlarının üzerindeydi ve diğer Alfalar da etraflarına yayılmıştı. Rastgele, kaslı kolların çikolata ya da şeker çalmak için kucağına uzandığı değerli bir yarım saat boyunca kendini bir yere ait hissetti.

Yine de bunun *onunla bir* ilgisi yoktu.

Alfaların birbirlerine karşı davranışları böyleydi. Sahip oldukları kolay, sıcak yoldaşlık. Dudaklarından zahmetsizce dökülen ve karşılığında tanıdık inlemelere ve kıkırdamalara neden olan şakalar. Moses'ın yüzündeki gerginlik tamamen kaybolmuş, Niko'nun yüzünde rahat bir gülümseme belirmiş, Oscar gözlerini kapatıp bacaklarını Gabriel'in kucağına atmış, o da hemen misilleme olarak tekmelerle onları itmişti.

Birbirleriyle o kadar rahat görünüyorlardı ki onun orada olduğunu neredeyse unutmuşlardı. Kanepedeki bir başka sıcak beden, Theodore ve Kilian'ın aromasına karışan bir başka tatlı koku, kendini mükemmel bir şekilde dengeleyen hafif, uyumlu bir koku yaratıyordu. Arkadaştan ya da oda arkadaşından çok kardeş gibi davranıyorlardı, aralarındaki bağ o kadar açıktı ki bu bağın bir parçası olmasa da içini ısıtıyordu.

Cian, Niko ve Moses onun hemen yere çökmüş, kanepelerden getirdikleri minderlere sırtlarını yaslamışlardı

ve koltuklar, her yöne yayılan uzun, tonlu uzuvları. Moses bir elini başının arkasına koymuş, bacaklarından birini bükmüş, bir o yana bir bu yana sallanarak Niko'nun bacağına kasıtlı gibi görünmeyen sıradan bir dokunuşla çarpıyordu. Niko'nun ayağı sanki daha aktif bir şeyler yapmak istiyormuş gibi sallanıyordu ama Moses nefesinin altından alaycı bir şeyler mırıldandığında rahat bir şekilde gülüyordu.

Cian'ın gömleği yukarı kalkmıştı ve dalgın bir şekilde kendi tenini okşuyordu, başparmağı siyah bir tişörtün üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

Pantolonunun bel bandından yukarı kıvrılan dövme. Niko göğsüne vurduğunda hızla doğrulup nefesini içine çekti ve Elijah onaylamaz bir ifadeyle onlara baktı.

Gabriel, "Dikkat et, enfeksiyon kapacak," diye homurdandı.

Cian bir elini meme uçlarından birinin olduğu yere götürdü ve Niko'ya suratını astı. "Onu *daha yeni* yaptırdım, göt herif."

"Daha yeni bitirmediğin bir yer kaldı mı?" Niko kayıtsızca karşılık verdi. "Bu özel izin olayını gerçekten sağlıyorsun. Sadece bir dövme yaptırman gerekmiyor muydu?"

"Taşıyıcı annelik zordur." Cian'ın dudak büküşü derinleşti ama bu onu gerçekten zavallı göstermek yerine sadece hoş bir şekilde boğucu gösterdi. "Alınma ama," diye ekledi, başını geriye doğru eğip Isobel'e bakarak.

"Size sempati duyuyorum," diye karşılık verdi kuru bir sesle.

", bebeğim. "Ve" - başını Niko'ya doğru çevirdi
-"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kesinlikle birkaç yerim kaldı."
Kaşlarını salladı.

Niko gözlerini devirerek ekrana geri döndü. Isobel telefonunu çıkardı ve göndermek istediği mesajı düşünürken kirpiklerinin altından Theodore'a baktı.

Bugün onun ve Musa'nın doğum günüydü ama bir gece önce kutlamışlar mıydı? Aslında hiçbir şey kutlamış gibi görünmüyorlardı. Sadece kameralar için gösteri yapmışlar ve sonra da uyumuşlardı.

Theodore'a bir mesaj gönderdi ama sonra Theodore'a özel mesaj gönderirse Moses'a da özel mesaj göndermesi gerekeceğini fark ederek takıldı. Grup sohbetine geçti.

Ne söylemesi gerekiyor?

Kilian ne yaptığına bakarken çenesi kızın başına değdi ve kız sinirlerine hakim olamadı. Bir düzine

Theodore'a söylemek istediği şeyler vardı, ama kardeşi için çok fazla duygu yoktu.

Küçük bir of çekerek telefonunu bıraktı, elektronik kalemıyla tabletine bir şeyler not alan Elijah'a baktı, arada bir dikkatini tekrar filme veriyordu. Elijah dik duran kanepede ona en yakın yerde oturuyordu, dirseği kolçağın üzerindeydi ve kızın uzanıp tereddütle dokunabileceği kadar yakındı.

"bittiğinde bunu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" sordu, çok fazla hareketin midesini ağrıatacağını test etmeden olabildiğince ona doğru eğilerek.

"Bu mu?" Tableti kaldırdı, sarışın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sadece kısa bir süreliğine" diye söz verdi.

Dikkati birkaç kez ekranla kızın yüzü arasında gidip geldi ve sonra ekrana dokunup .

"Teşekkürler, Elijah."

Adını duyunca diğer kaşları da havaya kalktı. "Birdenbire çok rahat oldun."

"Sakıncası var mı?" Tableti koltuğun koluna bıraktı, hafifçe eğilmek için pozisyonunu değiştirmeye çalıştı ve adamın uzattığı kalemi kabul etti.

"Olabilir." İstiyormuş gibi görünmüyordu. "Ama sana ne diyeceğim? Hayvanat bahçesindeki hayvanlarımız tükeniyor."

Gabriel alay etti, gözleri hâlâ ekrana sabitlenmişti.

Oscar kara gözlerini Elijah'a çevirdi ama Elijah'ın söyledikleri yüzünden mi kaşlarını çatmıştı, yoksa sadece rahatlamış bir yüzü mü vardı, anlamak imkânsızdı.

"Hayvanat bahçesindeki hayvanları sevmek mi?" Theodore dikkati dağılmış bir şekilde sordu, dikkatini konuşmalarından çok filme vermişti.

"Tavşan ve köpek yavrusu," diye ekledi Kilian.

Elijah onunla dalga geçemeyecek kadar dikkatli bir şekilde onu izliyordu. Sanki Elijah'ın ana eğlence kaynağını elinden almıştı, bu yüzden de onun yerine zekâsını ona yöneltmişti. Onu çözmek için sadece üç dakikası olan hileli bir bulmacaymış gibi kurcalıyordu ve hâlâ gizli merkezine ulaşabilirse onu parçalamaktan mutluluk duyuyordu.

Bir an için kendi düşüncelerinin tuhaflığıyla sarsıldı, ama sonra onun telaşının göğsünü kaşındırdığını fark etti, tabletini aldığı için yapacak başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi parmakları telefonuna doğru seğiriyordu.

"Sadece bir şeyler çizeceğim," dedi, başını ona doğru eğerek, saçları ekranın üzerine düşüyordu.

Kaşları yumuşadı ve sanki Gabriel'le her zaman yaptıkları o sessiz konuşmalardan birini yapmışlar gibi kısa konuşmalarına devam ettiler.

Aman Tanrım. Belki de yapmışlardır.

Uzanıp saçlarını avucunun içine aldı. Kız onun saçlarını tabletinin ekranından uzaklaştırmaya düşündü ama adam saçlarını gevşekçe tutarak ona doğru eğildi ve diğer eliyle okuma gözlüğünü yukarı kaldırıp tabletine dokunarak bir çizim uygulaması açtı.

Oscar döndüğünde tek kelime etmeden onu serbest bıraktı. ters yönde, ayaklarını Elijah'ın kucağına doğru tekmelerken başı Gabriel'in kalçasının yanında, gözleri Elijah ve onun arasında gidip geliyordu. Elijah tiksintili bir mırıltıyla bacaklarını itti; Oscar hemen onları tekrar yukarı çekti ve sonra gülümseyerek birbirlerini biraz fazla kuvvetle tekmelediler, ta ki Gabriel de katılana ve Oscar'ı kanepeden itene kadar.

Isobel sırtışını ısırarak geri çekti çünkü Oscar bunu görürse misillemeyle karşılaşmayacaktı. Dikkatini işine verdi ve kabataslak bir taslak çizmeye başladı.

Çizim yapmak hiçbir zaman güçlü olduğu alanlardan biri olmamıştı ama babasının özel ders vermediği tek bir sanatsal uğraş yoktu, bu yüzden en azından temel bilgileri öğrenmişti. Bir buket çiçeği detaylandırdı ve yavaşça kendini bu işe verdi. Theodore cesur ve çekiciydi, kurnaz ve çapkındı, sadece bazen Ironside'daki ilk yılından kalma geniş gözlü çocuğu görmesine izin veriyordu.

Vahşi çöl çiçekleri ve kara dikenler çizdi, sapları sicime dolanıyor, dikenlerin pençe gibi kestiği yerlerde yıpranıyordu. Ama yumuşaklık da eklemişti: yabani otlar gibi narin tomurcuklar ve soluk, köpüklü renkte puflar.

Tipik güzel bir buket değildi ama ilgi çekiciydi. Başka bakmak zor. Tıpkı Theodore gibi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Kilian, onun yanına eğilirken kolunu masanın üzerine uzattı.

Kendi kendine gülümsedi, resmi kaydetti ve başladı. Zor olacağını düşünmüştü ama değildi. Musa *o kadar* da kötü değildi. Sert ve huysuzdu ama aynı zamanda Şakacı ve küstah, kardeşine ve arkadaşlarına şiddetle sadık. O

Telefonunu açmak için durakladı ve hangi çiçeklerin sadakatle ilişkili olduğunu Google'da aradı.

Iris.

Bir demet süseni ana hatlarıyla çizdi ve onları ve onları derin bir gece mavisine boyadı. Her renkten kır çiçekleri ekledi, parlak ve dramatik, evcilleşmemiş ve etraflarına çizdiği sicimin sınırlarından patlamakla tehdit ediyordu. Koyu renkli dikenler, canlı renk parıltıları arasında ortaya çıkarak görüntüyü tamamladı.

"Bunlar kimin için?" Kilian fısıldayarak ona, kendisinin hâlâ onun etrafında kıvrılmıştı, hâlâ ona yaslanmıştı, sanki onu kucağının kozasından çıkarmak istemiyordu.

"Siz ikiniz fısıldaşıyorsunuz?" Theodore homurdandı.

Kilian'ın vücudu sarsıldı, Theodore onu diğer taraftan itti. "Yok bir şey," dedi ve her iki görüntüyü de telefonuna gönderdi. Tableti kapattı ve masanın üzerinden Elijah'a doğru kaydırıldı. "Doğum günleri için," diye ekledi Kilian'a alçak sesle, sıcak su şişesini çok fazla hareket ettirmemeye dikkat ederek kendini yavaşça geri çekerken.

Kilian onunla birlikte durdu ve o da arabanın üzerindeki jeneriği fark etti.

film dönüyordu. Cian, Moses ve Niko ayağa fırladılar ve Cian'ın görevlilerden koparmayı başardığı "özel ayrıcalıklar" yüzünden yeniden atışmaya başladılar. Oscar kanepeden yuvarlandı, Isobel'in üzerine eğilip ağzından çizerken boş boş emdiği Twizzler'ı kapmadan önce tüm vücudunu gerdi.

"İyi geceler, tavşan." Hala nemli olan ucunu dişlerinin arasına sokup odadan çıkmadan önce burnuna vurdu.

Hemen burnunu çekerek bir ... gibi kırıştırdı.

Bir tavşan gibi.

Onu izlemekte olan Theodore ani bir kahkaha attı ve su şişesinden büyük bir yudum alarak bunu örtbas etmeye çalıştı. Ayağa kalktı, belli ki ona bakarken bir şeyler düşünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun, güzel kız?"

Kıç gibi. "Harika."

Kaşları ağırlaştı, gözleri kısıldı.

"Kalen ve Mikki yatmadan önce seninle biraz konuşmak isteyecekler," diye uyardı Elijah, Gabriel'e yardım etmek için ayağa kalkarken,

Kaşları çatık bir şekilde bütün başıboş minderleri toplamaya başlamıştı.

"Oh... tamam." Sıcak su şişesini bir kenara ve battaniyeyi açarak ayakta durmanın ne kadar kolay olduğunu test etti.

Gabriel yaptığı işi bıraktı, elini uzatırken diğerleri onu izliyordu, Kilian arkasında durduğu için onu kolayca yakaladı. Başı bir an için sersemlemişti, ama acıdan zayıf düşmemişti. Muhtemelen Gabriel'in ona verdiği ilaçlar yüzünden bir noktada hafif bir zonklamaya dönüşmüştü.

"Onlar ... um ..." Koridora doğru baktı. Nerede uyudukları hakkında bile hiçbir fikri yoktu. "Ofislerden birinde mi?"

"Kalen'in ofisini dene," diye önerdi Gabriel, kırmızı gözleri yavaşça onun üzerinde gezinirken, yüz hatlarını tuhaf bir şekilde hesapçı bir bakış kapladı. "Yatakhaneye girdikten sonraki ilk kapı. Konutları ofislerinin üstünde ama muhtemelen hâlâ alt kattadırlar."

Koridora doğru ilerlemeden önce Kilian'a minnettar bir gülümseme vererek başını salladı.

"Hazır olduğunda yatağı alabilirsin," arkasından seslendi Kilian. "Ben odamdaki kanepede uyuyacağım."

Yine burnunu kıvırdı ve adamın bunu bilerek mi söylediğini merak etti. Theodore ve Niko'nun ona oyunculuk dersleri vermesi gerekiyordu. Ve bunu söyleyen de *kendisiydi*. Kalen'in ofisinin kapısını çaldı.

"İçeri gel," diye kalın sesi, kalın ağaçların arasından belli belirsiz geçerek.

Kapıyı hafifçe araladı, içeri girip arkasından kapatmadan önce Kalen ve Mikel'e hızlıca baktı. Birkaç dakika önce etrafı diğer Alfalarla çevriliyken ne kadar rahatsa, şimdi profesörlerin önünde dururken de o kadar rahatsızdı. Sessizdiler, ikisi de pencere kenarındaki sandalyelerde oturmuş, bir ellerinde kitap, diğerinde içki içiyorlardı. Mikel de dizüstü bilgisayarını kenara itmiş gibi görünüyordu ve Kalen'in elinde küçük bir kitap yığını daha vardı.

dirseğinin yanındaki kitaplar, sanki okumak istediği şey hakkında düzenli olarak fikir değiştiriyormuş gibi.

Başını tekrar kaldırdı, bir ayağından diğerine geçerken yüzü kızardı.

"Isobel," diye selamladı Kalen. "Bir sandalye çek."

Adamın eliyle kendilerinden çok da olmayan bir tabureyi işaret ettiğini fark etti ve tabureyi masalarına doğru itmek için harekete geçti,

kenarında tünemeden önce. Kalbi çarpıyor, nefesi göğsünde sıkıştıyordu ve neden olduğundan emin değildi.

Mikel bardağını ona doğru uzattı. "Bir gün oldu, hm?"

Kendisine ikram ettiğini fark etmesi bir anını aldı. Kabul etti ve sarı sıvıya baktı.

parlak kiraz ve bükülmüş bir portakal dilimi. Yeni yapmış olmalıydı çünkü henüz bir yudum bile almamış gibi görünüyordu ama kendine bir tane daha yapmak için ayağa kalkmadı. Bardak soğuktu, kenarlarını saran küçük elmas desenleri avucuna batıyordu.

"Viski ekşisi," diye açıkladı Mikel onu sakince izlerken.

Yudumladı ve tadına bakmak için dudaklarını yaladı. Zengin ve yumuşaktı, lezzetli bir tang, bir miktar tatlılık ve onu dengelemek için alttan bir acılık vardı. İçkiyi sevmiştii ...

Ama geçtiğimiz ay boyunca Niko'yla epey zaman geçirmiş, burnundaki viski kokusuna aşına olmuş ve

Tadı boğazını dolduruyordu.

Mikel deri bir kitap ayracını kitabına yerleştirdi, dizüstü bilgisayarını kapattı ve kitabı kitabın üzerine koydu, bakışları onun içkisinin tadını çıkarmasını izlerken spekülattı.

"Pist Ekibi size bir Beta aracılığıyla ulaştı," diye kesti Kalen.

Doğrudan konuya girdi, tüm dikkatini ona vermek için sandalyesinde kaydı. Sayfasını işaretlemeyen kitabını dirseğinin yanındaki yığına ekledi.

Midesi hemen bulandı ve başını sallarken dikkatini içeceğindeki parlak turuncu dilime odakladı. "Crowe tekliflerini yarın yapacaklarını ama reddedemeyeceğimi söyledi."

Kalen onayladı, "İşler böyle yürüyor."

Lensini takmıyordu.

İçeri girdiğinde fark etmemişti ama o konuşurken başını kaldırıp baktı ve şimdi aniden ona bakıyordu, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, dikkatini onun bal-kahverengi irislerinden ayıramıyordu. Tanıdık altın benekler de onu izliyordu, hâlâ altın Alfa yüzüğü tarafından .

"Lanet olası gözlerimi tahriş ediyorlar," diye açıkladı bardağından bir yudum alırken.

"Özür dilerim." Mikel'in bardağıyla oynadı, başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Senin suçun değil." Mikel'le hızlı bir bakış paylaştı. "Ve Beta haklıydı - Pist Takımını reddedemezsin. İnsanları nasıl işe aldıklarını gördün. Elde edilmesi zoru oynamak sadece seni kontrol etmek için topladıkları teminat miktarını artırır. Kontrol edilmesi kolay biri gibi görünmelisin."

Başını salladı, isyan eden sinirlerini yatıştırmak için tatlı ve keskin sızıdan biraz daha yudumladı. "Beni işe aldıklarında ne olacak?"

"Biri sana sponsor olmayı teklif edene kadar beklemen gerekecek. Genelde yeni işe alınanlara bir geceliğine Stone Dahlia'da geçit töreni yaparlar ve daha sonra

Sponsorluk teklifi, halihazırda üye olan biri tarafından Pist Ekibinin önüne konur. Ya da kendi sponsorunuzu bulabilir ve tüm bunlardan kaçınabilirsiniz. Dönem sonuna çok yaklaştığımız için muhtemelen gelecek yılın başına kadar erteleyebilirsiniz. Kulüp yaz tatilinde faaliyet göstermiyor."

"Sponsor mu?" Kadın hareketsizleşti, Mikel'le onun arasında bakışıp daha fazla açıklama bekledi. Kalen gözlerini kapadı, burnunun kenarını ovuşturdu ve sonra içkisini bırakıp öne doğru eğildi, yüzü onunkine doğru eğildi, dirsekleri güçlü kalçalarının üzerinde kenetlendi.

"Stone Dahlia'ya tam üye olabilmek için tam teşekküllü bir üyenin sponsorluğunu üstlenmeniz gerekiyor," diye açıkladı. "Kendi giriş kartınızı almadan önce bir yıl boyunca sponsorun sorumluluğundasınız. Bu onların size kuralları düzgün bir şekilde öğrettiklerinden ve ayrıca sessiz kaldığınızdan emin olma yolları."

"Tamam." Daha fazlası olduğunu hissediyordu ve nedense her iki profesör de bu konuşmayı yapmakta zorlanıyordu. Onlardan yayılan, içine yayılan ve göğsünün içinde dans eden az miktarda huzursuzluk yoktu.

"İkimizden biri sana sponsor olabilir." Mikel, Kalen'in öne eğildiği yerde arkasına yaslanmıştı. "Ama bu, biz olmadan kulübe adım atamayacağın anlamına gelir."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?" Şaşkınlığı daha da derinleşti. Eğer kulüpte *birine* yapışmak zorunda kalacaksa, bunun onlardan biri olmasını tercih ederdi.

Güçlü, sert ve... baskındılar. Ama yine de Üstün Yetenekliyidiler. İkincil vatandaş değillerdi çünkü vatandaş bile değillerdi ve eğer Taş Dahlia'yı insanlar yönetiyorsa, o zaman aşağıda Kalen ve Mikel'den çok daha güçlü insanlar olurdu.

"Kulüp çok büyük." Kalen tekrar yaslandı, içkisini kaptı Sanki kısa bir süreliğine içinden geçen ve yüzüne yansıyan umut kıvılcımından rahatsız olmuş gibiydi. "Çeşitli... faaliyetleri kapsıyor. Çoğu yasadışı. Paranın kazanıldığı yer burası."

"Yasa dışı yapıyor musunuz?" diye sordu.

Dudakları kıpırdadı ve Mikel kısık bir kahkaha .

"Hayır, bilmiyorum." Cevap veren Kalen oldu, Mikel sessiz kaldı. "Ama bu diğer insanların bilmediği anlamına gelmez." Devam etmeden önce onun bunu anlamasına izin verdi. "Mikel ve Oscar'ın yaptıkları çok tehlikeli. Sponsorunuzla kulübün aynı bölümünde yer almak *zorunda* değilsiniz. Sponsorunuz olduktan sonra farklı bir bölüme geçebilirsiniz.

sponsorluk dönemi, ancak çoğu zaman insanlar bir yıl dolduktan sonra sponsorlarıyla kalırlar. Bu yüzden ikisini de gölgelemenizin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyoruz."

Isobel şaşkınlıkla tek bir kelime bile edemedi Mikel, "Elijah ve Gabriel de seçenekler arasında," diye ekledi. "Ama ikisi de Kalen'le aynı bölümde eğleniyorlar, ikisine de sponsor oldu. Oscar'a ben sponsor oldum."

"Yani benimle ya da onlarla olmanız fark etmez, yine de aynı bölümde olacaksınız," diye özetledi Kalen.

"Ya diğerleri?" diye sessizce mırıldandı. "Herkes işe alındı mı?"

"Henüz değil." Kalen'in kaşları çatıldı. "Genellikle ilk iki yılda işe alımlara başlamazlar. Oscar, Elijah ve Gabriel özel durumlar. Ve şimdi de sen. Sanırım senin üzerine oturmak istemediler. Sen çok ... öngörülemezsin."

"Ben *çok* tahmin edilebilirim," diye karşı çıktı. "Öyle mi?" Kalen'in sert dudakları kıvrıldı.

Onun bu rahat tavrı karşısında birdenbire utandı ve dikkati tekrar Mikel'e yöneldi. Kalen, yalnız kaldıklarında onunla resmi olmayan bir şekilde konuşmasını istemişti ama Mikel bunu yapmamıştı.

"Ben..." Sesindeki çatlaktan sonra yutkundu. "Size Profesör demeli miyim?"

"Ben reşit olmayanların içki içmesini sağlarken mi?" Mikel yüzünü buruşturdu. "Hiç sanmıyorum. Bu odanın dışındayken mi? Evet."

Dilini ağzının çatısına doğru yuvarladı ve yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. "Peki 'eğlendirmek' derken neyi kastediyorsun? Üstün Yetenekliler orada gerçekten ne yapıyor?"

"Bazıları sadece alanı dolduruyor," diye yanıtladı Mikel. "Önemli biri küçük bir servet harcayıp bir geceliğine tüm dikkatini onların üzerine çekmeye karar verene kadar bir bölümden diğerine geçip sosyalleşiyorlar-"

"Yani-" diye hemen araya girdi, dehşete kapılmıştı ama Mikel çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Sadece yemek yiyip bir şeyler içiyorlar ya da diğer özel kabinlerde eğlence. İnsanlar kelimenin tam anlamıyla *sadece* Şirketleri için. En popüler, en çok tercih edilen Ironside'ın ünlü yetenekleri. İkonların kendileri dışında dünyanın en büyük ünlüleri. İnsanlar sadece ünlü olmak için sahnenin bir parçasıyız ve sahneyi yaratanlar da bizleriz."

"İkiniz de ne iş yapıyorsunuz?" Bir parmağını bardağından kaldırdı ve ikisi arasında gergin bir şekilde işaret etti. Konunun etrafında çok fazla dans ediyorlardı ve bu onu huzursuz ediyordu.

"Yaptığım şey tam olarak yasal değil," diye itiraf etti Mikel. "Aşağıda düzenlenmemiş bir ring var. Biz dövüşüyoruz, insanlar da bizim üzerimize bahis oynuyor. Kulübün en popüler bölümlerinden biri."

"Sana bunu yaptırıyorlar mı?" diye sordu sessizce, onun yüzünü okuyamıyordu. "Peki ya Oscar?"

"Hayır." Gözleri eğlenceyle parladı. "Aslında Kalen'le birlikteydim ama Oscar'ı da aralarına katmaya çalıştıklarını fark edince değiştirdim. Bunun onun için iyi bir çıkış yolu olacağını düşündüm."

"Oscar için dayak mı yiyorsun?" diye ağzından kaçırdı, dişlerini alt dudağına geçirmeden önce yüzü renkten renge girmişti.

Mikel ona sadece soğuk bir eğlenceyle baktı. "Hayır, Carter. Bu *kaybettiğim* anlamına gelir. Ben asla kaybetmem."

"Niko'ya karşı bile mi?"

Eğlencesi daha da derinleşti. "Niko böyle mi doğdu? Birinin ona öğretmesi gerekiyordu."

"Doğru." Tabureye geri döndü. "Tabii ki." Terlemeye başlamıştı. Dikkati dağılmış bir şekilde bacak bacak üstüne attı ve sonra tekrar açtı, devasa eşofman altı hareketlerini hantallaştırıyordu.

"Peki ya sen?" Tekrar kirpiklerinin arkasına saklanmadan önce, onunla konuştuğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre gözlerini Kalen'e çevirmeyi zar zor başardı.

"Ben de insanları incitiyorum," diye itiraf etti, sesini yumuşatmaya çalışarak. Bunun yerine, sesi alçak, gürültülü bir gümbürtü olarak çıktı. "Ama benden bunu istiyorlar. Kulübün fetiş odaları var."

"Kırbaç ve deri gibi mi?" Gözleri irileşti, onunkilere doğru seğırdi - ama köşeli çenesini geçemediler.

"Eminim odalardan birinde deri giymiş biri vardır ve evet, daha önce kırbaç kullandım. Kulübün üyeleri kendilerini bir fetiş odasına atarlar ve insanlar ya oynamak için para öderler ya da izlemek için para öderler. Bazı odalar o kadar popüler ki aylar bekleme listeleri. A Koğuşu'ndaki hepimiz Ironside'ımızı Taş Dahlia'da çalışan bizler de kazancımızı diğerlerinin kullanımına sunuyoruz."

Demek çocuklar Ironside Row'dan pahalı hediyeleri *bu* şekilde alıyorlardı.

Sonunda Kalen'in bakışlarını tutmayı başardı, dikkati Kalen'in yüzündeki sert maskede geziniyordu. Kalen onu dikkatle, temkinli bir şekilde izliyordu ve gözlerini kırptırdığında gözlerinden kaybolan küçük bir eğlence kıvılcımı parlıyordu.

"Elijah ve Gabriel'in sizinle çalıştığını mı söylediniz?"

"Tam olarak benimle değil," diye belirtti Kalen. "Birlikte bir oda işletiyorlar."

"Şey nedir ... ne yapıyorlar ... bilirsin ...?"

"Yine de bana doğru dürüst sor," diye önerdi Kalen. Muhtemelen onun iyiliği için hafif ve rahat konuşmaya çalışıyor gibiydi ama sesi çok derin ve dokuluydu, bakışları çok ağır ve odaklanmıştı.

Mikel ona keskin bir kaş kaldırdı, bir şekilde onu tek kelime etmeden, sanki sırtının ortasından itiyormuş gibi yönlendirebildi.

"Onların fetişi ne?" diye hızla sordu, içkisinin geri kalanını aceleyle yutarken kızaran yüzünü Mikel'in bardağının arkasına sakladı. Kiraz ağzının içine kaydı ve sapını yakalayarak kabuğunu kaplayan viski aromasını emdi.

Tek bir çılgın an için, Niko'yu öptüğünde tadının böyle olup olmayacağını merak etti. Ekşimsi ve dumanlı.

Sonra *saçma sapan* düşündüğünü fark etti ve onları hızla beyninden uzaklaştırdı.

Ve sonra Mikel onun üzerine bir bomba bırakmaya karar verdi.

"Aşağılanma," dedi açıkça. "Aşağılama. Cinsel ve fiziksel işkence."

Ağzı açık kaldı ve kiraz kucağına yuvarlandı. Her iki profesör de kirazın kalçası boyunca yuvarlanıp yere düşmesini ve iki kez zıplamasını sessizce izledi.

Aklında o kadar çok soru vardı ki, hepsi dilinin ucuna gelip takıldı ve ona hiçbirini dile getirmemesi gerektiğini anlaması için gereken birkaç saniyeyi verdi. İnsanların kendi özgür iradeleriyle yapmayı seçtikleri şeyleri yargılamaya hakkı yoktu.

Eğer bir insan İlyas ve Cebrail'i *aşağılamak* ve *işkence* etmek isteseydi
iyi mi? Tamam mı?

Ve eğer İlyas ve Cebrail
Yutkundu ve bardağını dikkatlice Kalen'in kinin yanındaki masaya koydu. Onların devam etmesini beklerken kucağında parmaklarıyla oynadı. Onu bu konuşmaya bebek adımlarıyla dahil etmeye çalışıyorlardı ve o zaten bunu yeterince rahatsız edici hale getirmişti.

Kalen'in gözleri kızın yüzünde gezindi ve ifadesinde memnuniyet uyandıran şeyler okudu.

Dudaklarını yalayarak, "Benim uzmanlık alanım Shibari. Bir çeşit ip esareti. Sadece seksle ilgili değil. Bu bir sanat biçimi, bazı insanlar için bir tür meditasyon."

İp esareti ve işkence.

Sanatsal ifade ve aşağılama. Alçalma
ve meditasyon.

Kalen'in neden bahsettiğini gözünde canlandırmaya çalışarak başını salladı, sonra önündeki seçenekleri sıraladıklarını ve karar vermesini beklediklerini fark etti.

Gabriel ya da Elijah'ı gölgeleyip insanlara işkence etmelerini izleyebilir ya da Kalen'i gölgeleyip onun insanları bağlamasını izleyebilirdi. Mikel ve Oscar seçenekler arasında yokmuş gibi görünüyordu ve Mikel'in de o dövüşlerden onun kadar yara almış olabileceğinin rahatsız edici bir şekilde farkına varıyordu ve her gece bunun olmasını izleyecek midesi olduğundan emin değildi.

"Ne sıklıkla?" diye sordu sessizce.

"Genelde haftada bir kez." Mikel sandalyesinden kalktı, kirazı yerden almak için ona doğru eğildi. Kirazı boş bardağına doldurup koltuğuna yeniden yerleşirken fırtınalı kokusu kadının üzerine yayıldı. "Kalen her zaman başka bir yere transfer olabilir, ancak fetiş odası sizin için daha... özel ve kontrollü bir ortam sunabilir - biraz yüzleştirici olsa da. Sıkı bir eli var dinleyicileri üzerinde. Sizin için bir yüzer-gezer olmaya karar verirse, daha geniş kulüpteki diğer herkesi kontrol edemez. Seni neden bu kadar erken işe almak istediklerini tam olarak bilmiyoruz, bu yüzden tedbirli davranmak iyi bir fikir olabilir."

"Mhmm." Kalen'le düzgün bir şekilde yüzleşmek için gergin bir şekilde dönerken dudağını çiğnedi. Herhangi bir formalitenin gerekli olup olmadığından emin değildi ama yanlış yapmak istemiyordu.

"Sponsorum olur musun?"

Dudakları inatçı bir çizgi halinde sertleşti, onay yüz ifadesinden kadar hızlı geçti ki, kaybolduğunda yanlış okuduğundan emin oldu. Adam hiçbir şey söylemiyordu ve kadın endişelerini yatıştırmak için daha fazlasını söylemesi gerekip merak etti.

Hissettikleri her neyse, olumsuz değildi, çünkü midesinde sadece kendi gerginliği çalkalanıyordu. Ya hiçbir şey hissetmiyorlardı ya da onlar için önemli olduğu aşıkâr olan bu konuşma sırasında etkilenmemek için duygularını kilit altında tutmak için etkileyici bir çaba sarf ediyorlardı. Sadece bu gerçek bile, duvarını indirmesini ve onların iradeleri dışında duygularını hissetmek için uzanmasını engelledi.

Kalen kısa bir nefes verdi. "Eğer Alfalarımızdan biri olsaydın, bu konuşma gerçekleşmeyecekti bile. Bireysel yeteneklerinize ve ihtiyaçlarınıza göre sizin için en iyisinin ne olduğuna karar verir ve sizi size en uygun kişiye atardık. Biz burada böyle çalışıyoruz. Bu işlerin yürümesinin *tek* yolu bu."

Mikel ses tonunu alçaltarak, "Ne yapacağımızı ," diye ekledi. "Senin hakkında yeterince bilgimiz yok. Seni Kalen'e atarsak ve daha sonra başa çıkamayacağını anlarsak-"

"Her şeyle başa çıkabilirim," diye araya girdi, omurgasını dikleştirerek. "Beni Oscar'la ringe çıkarın, umurumda değil."

Mikel'in sırtışı seğirdi, gözleri parlıyordu. "Belki başka bir zaman. Lütfen burada ne demek istediğimizi anla Isobel. Bir bakireyi kink kulübüne atıp yüzmesini istemekten bahsediyoruz."

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı, utanmış bir ses boğazının gerisine takıldı. "Ben çocuk değilim," diye mırıldandı. "Ve biraz deneyimim var. Bakire olduğumu nereden çıkardın? Kimse bir Sigma'yla çıkmak istemez diye mi?"

Son kısmı yüzünü buruşturarak söylemişti ve söylediği anda geri alabilmeyi diledi.

"Çünkü sen halının rengindesin," dedi Kalen sakince, altlarındaki kırmızı ipliğin parlak desenlerle kıvrıldığı İran halısını göstererek.

"Ve Moses senin ilk öpücüğündü, değil mi?"

"Belki." Dudaklarını sertleştirdi. "Siz Alfalar dedikodu yapmayı gerçekten seviyorsunuz."

Kalen alay etti. "Onları izlemek bizim işimiz. şimdi de seni izlemek bizim . Eğer Musa senin ilk öpücüğün olsaydı, o zamandan bu zamana kadar kimi becerecek zamanın olurdu?" Kaşlarını çattı, gözleri kızın yüzünde gezindi. "'Sık' dediğimde irkilmenden bahsetmiyorum bile."

Ellerini havaya kaldırdı. "Beni test et o zaman! Bana bir ... sapkınlık ... sınavı ver."

Mikel'in sırtışı tam bir gülümsemeye dönüştü, yara izleri yüzünü sarıyor, uyumsuz gözleri yanlardan kırışıyordu. Bir keresinde onun tam gülümsediği bir fotoğrafını görmüştü. Yorumlar çok acımasızdı. *Doğal olmayan* bir şekilde çirkin olduğu söyleniyordu. Alfaların mükemmel bir cilde sahip olması gerektiğini söylüyorlardı. Yorumların hiçbiri *neden böyle* olduklarını açıklamıyordu. tüm Alfaların mükemmel bir cilde sahip olması gerektiğini düşünüyordu, bu yüzden hepsinin Alfa iyileştirme yeteneklerini bilmesi mümkün değildi. Belki de iyileştirme yetenekleri, yıllar boyunca *Ironside Show*'da rol alan diğer tüm Alfaların bir şekilde mükemmel görünmesini sağlamıştır.

Mikel'in gülümsemesi kısa, acı veren bir nostalji parıltısıydı. Bir zamanlar gülümsemiş ve gülmüş olan versiyonuna açılan kısa bir pencereydi. sık sık ve kolayca. Onun artık l olan bir versiyonu. Gülümsemesi bir anıydı ve güzel olamayacak kadar hznlyd, ama kalbi Theodore'un mükemmel, süperstar gülümsemelerinden biri için olduğu kadar acıyordu.

Kalen kahkaha attı ama kahkahası çok çabuk söndü, derin, boğuk sesi kayboldu ve midesinin altüst oluşuyla kendisini uçurumdan düşmüş gibi hissetmesine neden oldu. "Bir sorun daha var," dedi. "Eşler doğaları gereği sahiplenicidir. Eminim sen de bunu biliyorsundur, ailen de yle. Theodore kulüpte ne yaptığını öğrendiğinde -ve öğrenecek- nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Kaşlarını attı. "Peki, ben sadece bir köşede falan durmayacak mıyım? Yoksa asistanınız mı olacağım?"

"Sana ne söylersem onu ."

Aralarında uzanan sessizlik ağırdı ve giysilerini çok sıcak ve hantal hissettiriyordu.

"Bana ne yapmamı söyleyeceksin?" Onun sakın soğukkanlılık maskesinin arkasından bakmaya çalıştı. Sonunda duygularının küçük damlacıklarını hissetmeye başlamıştı. Rahatsızlık damlaları ve *kapana kısılmışlık* hissi.

Pist Ekibi tarafından buna zorlanıyorlardı ve bundan hoşlanmıyorlardı.

"Benim dışımda kimseye dokunmayacak, kimseyle konuşmayacak ya da kimseye bakmayacaksın." Kalen'in sesi hırıltıya , sözler ona bir tür ağır, ciddi alt metinle iletilmişti.

"Isobel." Mikel hemen dikkatini çekti ve başını ona doğru çevirdi. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Zaten burada Theodore ve Kilian dışında hiç arkadaşım yok. Ve Cian. Ve Gabriel, sanırım. Ve belki Teak ve Charlie, ama onlar öğrenci bile değiller."

Her ikisi de onun arkadaş olarak kabul edebileceği herkesi sıralamasıyla hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

"Oynamana izin verilmeyecek." Mikel kelimeleri dikkatle vurguladı. "Ya da deney yapmana."

Kalen'in bileklerini iple sardığı ani bir görüntü zihnine bir beton blok gibi düşerek tüm mantıklı düşünceleri ezdi. Cildi hassaslaşıp ısındı ve midesindeki donuk ağır kısa süreliğine daha keskin bir sızıya dönüştü.

"Bu nasıl adil olabilir?" diye sorarken sesi boğuklaştı. "Diğerleri istedikleri her şeyi yapabiliyor mu?"

"Elijah, Gabriel ve ben odalarda seks yapmıyoruz," diye gürledi Kalen.

"Ama başka şeyler de yapıyorsun." Bu *şeylerin* ne olduğunu tam olarak bilmemekten nefret ediyordu. Bu onu çok deneyimsiz gösteriyordu. "Ya birini aşağılamak istersem?"

" dene bakalım." Kalen arkasına yaslandı, kalın, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sert bakışlarını ona dikerken duruşu gevşedi. "Bana hakaret et."

"Patronluk taslıyorsun," dedi hemen.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye çıkıştı Mikel.

"Başka ne var?" "O..." Dudağını çiğneyerek konuşmasını sonlandırdı.

Harika. Kalen harika biri. Onun hayatını kurtardı.

"Söyle bana Carter." Kalen'in sesi derinleşiyor, soyadı bir kırbaç gibi kayıyordu.

"Ses tonunu ayarlamakta pek iyi değilsin." *Vay be. Aferin, Isobel. Bu ona ders olur.*

Kalen öne doğru çekildi, kollarını kavuşturdu, eli kadının çenesini kavradı, kokusu kadının gözeneklerine işledi. "Alçalma sana göre değil prenses." Kadının ona savurduğu acınası hakarete rağmen, sesi *çok* hoş bir gümbürtüye dönüşmüştü.

Bu sesin neden tanıdık geldiğini ve daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışırken beyni kısa devre yaptı.

Ona ilk kez tırmanmayı öğrettiğinde.

Dokunuşu yumuşaktı, başparmağı çenesinde gezinirken tenini zar zor okşuyordu. "Övülmeyi tercih ediyorsun, öyle değil mi?"

Kendini başını sallarken buldu, neyi kabul ettiğinden tam olarak emin değildi.

Övgü kulağa hoş geliyordu. En azından aşağılanmaktan daha iyi.

Sesinin mırıltısı, gözlerindeki yoğunlukla birleştiğinde başını döndürüyor, dumanlı vanilya kokusu duyularına hücum ediyordu. Onun Başparmağı çenesinin kenarına, kulağının hemen altına ulaştı ve sonra geri çekildi, eli uyluğuna düştü.

Gözlerini hızla kırıştıtarak ayağa kalktı. "İyi." Sözcük yuvarlanarak çıktı. "Zaten ilk kez gölün altındaki gizli bir cemiyet zindanında kalacak değildim ya." Beceriksizce güldü, sesi zayıftı. Kalen ve Mikel gergin bedenleri ve sert bakışlarıyla onu izlediler. "Bu sadece çifte standart gibi görünüyor, Hepsi bu. Gabriel, Elijah ve Oscar'ın insanlara bakmasına, onlara dokunmasına ve onlarla konuşmasına açıkça izin . Ben neden yapamıyorum?"

"Çünkü sana yaklaşan olursa ölür," dedi Mikel kesin bir ifadeyle.

Bir tehdit gibi gelmedi. Sadece basit bir gerçek.

"Diğer Alfaların da Taş Dahlia'ya katılması an meselesi.

Theodore'un vahşileşmesine ya da Oscar'ın hakimiyetini herkesin içinde göstermeye karar vermesine izin veremeyiz. Eşler arasındaki bağ, kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeylere yabancılardan dokunmasından tiksindir."

"Wallis'in Theodore'a dokunmasını her izliyorum," diye karşılık verdi.

"Kendi duygularını yönetme konusunda deneyimlisin." Mikel başını sallıyordu. "Senin konumunda olan başka biri bu noktada tam bir zihinsel çöküş yaşırdı, ama senin adımlarında en ufak bir yalpalama bile yok. Diğerleri Sigma değil. Aynı yeteneğe sahip değiller."

Bir bahaneye benziyor, demek istedi.

Yıllarca babasının kontrolünü kaybettiğini gördü ve annesinin Alfa içgüdülerini suçlamak onu rahatsız ediyordu ama belki de Mikel haklıydı. Onlar hakkında değil ama *kendisi* hakkında.

Kaşlarını çattı, adım atmaya başladığında ayakları halının üzerinde geziniyordu. "Duygularımı kontrol edebiliyorum çünkü *etmek zorundaydım*." Kelimeler onun izni olmadan ağzından döküldü, filtrelenmeden yuvarlandı ve

telaşlı ayak seslerinden önce halının üzerine düşüyor. "Bana ve hissettiklerime yer yoktu. Bunun nedeni Sigma olmam değil; bunun nedeni

Çünkü sadece *bu kadar* küçük olmama izin vardı." Sesi yükselmişti, onlara doğru dönerken parmakları yüzünün önünde bir santim aralıkla duruyordu. "Ve eğer kendimi bu kadar önemsiz hale getirebilseydim, böylece herkes

başka biri bu kadar önemli olabilirse, o zaman herkes olabilir ve eğer herkes olabilirse, o zaman belki *hepiniz* bana yer açabilirsiniz."

Kalen derin bir nefes çekti, kokusu ciğerlerini doldururken yanmış şeker gibiydi, odanın içinde duman gibi kıvrılıyordu, Mikel'e atfettiği kükürt tadında buruk bir ısırik vardı.

Kalen sakince, "Çocuklar her gün olabildiğince çok Alfa saldırganlığı geliştirmek için kendilerini öldürüyorlar," dedi. *Sesi* ona kızgın *gelmiyordu* ama öfkesi yine de oradaydı ve tökezlemesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde tenine çarpıyordu. "Ve sen de artık bizden birisin. Bu, kimsenin sana dokunamayacağı, kimsenin seni incitemeyeceği, kimsenin seni *küçük* hissettiremeyeceği anlamına geliyor... ve buna Braun Carter da dahil."

"Babanla bir daha asla yalnız kalmayacaksın," diye ekledi Mikel, ensesindeki tüyleri diken diken eden sert bir sözle.

Başını eğdi, utanç içinde akıyordu. "Bu kadar sıkı çalışmazlarsa ne olur?"

"Dalgalanıyorlar." Mikel'in konuşma tarzında bir uyarı notu vardı. "Alfa beyninin bir kısmı öylece ... kapanıyor gibi görünüyor. İnsanlık düğmesi gibi. Birdenbire, tamamen hayvani içgüdülere sahip hayvanlardan başka bir şey değiliz."

"Çoğu Alfa için bu bir sorun değildir," diye açıkladı Kalen sakın bir şekilde, kelepçelerini sallayarak. Onun herhangi bir şekilde kontrolü kaybettiğini hayal etmek zordu. "Ama büyük gruplarımız çok uzun süre birlikte yaşadığında daha sık gerçekleşmesini sağlıyor gibi görünüyor. Elijah'ın planı ve Mikel'in rehberliği sayesinde rahatça idare edilebilirdi, ancak *ortak* bir Karışıma giren eş, uykuda tutmaya çalıştığımız tüm bu içgüdüleri temelde elektrikle çarptı. Kimse size zarar vermez, ancak birini size tehdit olarak görürlerse veya bağ herhangi bir şekilde kirletilirse diğer insanlara zarar verebilirler. Kendilerine yardım edemeyeceklerdir. Ve buna sadece size dokunan erkekler değil, onlara dokunan kadınlar da dahildir. İçgüdülerimiz her iki yönde de çalışır. Her iki senaryo da tehlikelidir, sadece onlarla yaptığımız ve şu anda sizinle yaptığımız tartışmaya benzeyen tartışmalara tanık olmadınız."

Adımları yavaşlayıp dururken kaşlarını çatı ve ensesini sıktı. "Eğer bağ diğer insanlar tarafından kirletilmeye dayanamıyorsa, o zaman Theo, Gabriel ve Elijah'ı sahte bağlarıyla nasıl idare edebilirim? kız arkadaş? Ve eğer bu onlara bu kadar sıkıntı veriyorsa neden hala sahte kız arkadaşlarıyla devam ediyorlar?"

Kalen ayağa kalktı, gömleğini düzeltti, başparmakları kumaşın üzerinde gezinerek gevşek kumaşları kemerinin altına soktu, dikkatini vücudunun iriliğine çekti ve Her ne kadar tipik bir iş gömleği, ütülenmiş bir kumaş olsa da, kumaş sıkıca çekildiğinde kısa bir süre için belirginleşen kaslar, kesinlikle ona sadece bir Karın kaslarının ana hatları.

Boğazını temizledi. "Sana kötü davranıldığı çok açık Isobel. Daha önce bahsettiğimiz şey bu değildi. Sigma yeteneğiniz, onu talihsiz amaçlar için kullanmak zorunda kalmış olsanız bile, hâlâ bir . Sigmalar inanılmaz derecede güçlü iradeye sahiptir. Onların zihinsel metanetiniz eşsizdir. Size kötü davranılması *gerektiğini* söylemiyorum çünkü bununla başa çıkabiliyorsunuz. Bunu bir Alfa'nın yapabileceğinden daha iyi idare ettiğinizi söylüyorum, çünkü onlar aynı zihinsel dayanıklılığa sahip değiller. Ve erkekleri sahte kız arkadaşlarıyla görmenin üstesinden ne kadar iyi gelebileceğinizi dünyaya göstermemiz çok önemli, Çünkü burada çok hassas bir oyun oynuyoruz ve aslında buradaki her Alfa'ya yarı yarıya bağlı olduğunuz gerçeğini etmeye çalışıyoruz."

"Bizim çocuklarımızdan herhangi biri Sizin yaşadıklarınızın küçük bir kısmına bile katlanmak zorunda kalan birinin çenesi düşer," diye ekledi Mikel. "Ancak bu, hepimizin dürtülerimizi kontrol altında tutmak için her gün antrenman yapmadığımız anlamına gelmiyor. Hiçbirimiz bunu saldırganlığımızı yönetmemek için bir bahane olarak kullanmıyoruz."

"Bugün bana Oscar'ı nasıl idare edeceğimi öğrenmem gerektiğini söyledin," diye suçladı sessizce.

"Ben de ona aynı şeyi söyledim." Mikel'in ağzı sertleşti, yüzünü gerginlik kapladı. "Her birinizin bunu nasıl yapacağınızı kendi yöntemlerinizle bulmanız gerekecek. İkinizin de değişmeyeceğini varsayarsak?"

Beklentiyle ona baktı, onun da Oscar kadar inatçı olabileceğine dair bir onay bekliyordu ama o... inatla bunu kabul etmek istemiyordu.

"Sponsorun ben olacağım," diye açıkladı Kalen, onun yanından geçip kapıya doğru ilerleyerek. "Ama istersen fikrini değiştirmen için sana bir gün veriyorum. Bunu iyice düşündüğünüzden emin olun. Bu

diğerlerine vereceğim bir seçenek değil, bu yüzden bundan yararlanın." Kapıyı açmadan önce ona tekrar baktı ve başka sorusu olup olmadığını görmek için bekledi.

Kilian'ın odasına doğru ilerlemeden önce başını sallayarak sessizce iyi geceler diledi. Salon boştu, sanki o Kalen'in ofisindeyken bir temizlik ekibi içeri sızmış gibi görünüyordu.

Muhtemelen biri yapmıştı. Ya da Gabriel onları yenmişti.

Kilian'ın kapısını çalmak için yumruğunu kaldırdı ama sonra kapının altından ışık sızmadığı için muhtemelen çoktan uyuduğunu düşündü. Sessiz olmaya çalışarak kapıyı araladı ve geniş cumbalı pencerelerden sızan ay ışığı yatağına doğru ilerlerken adımlarını aydınlatmaya yettiğinde rahat bir nefes aldı. Özenle hazırlanmıştı, sıcak su şişesi yorganın üstünde onu bekliyordu. Kilian'ın bedeni bir şiltenin üzerine uzanmıştı.

Yepyeni bir kanepesi, battaniyesini kalçalarına kadar çekmiş, göğsü çıplak, soluk teni yumuşak gölgeler içinde kusursuz, her kası belirgin ve keskin, eli karnının üzerinde duruyor.

Kilian bir melekti. Ölümlülerin dünyasına Diğer herkes aşağılık duygusunun keskin acısını ve *arzunun* daha keskin yanmasını hisseder.

Hızla gözlerini kaçırdı, yatağına tırmandı ve sıcak su şişesini karnına yasladı, bir yandan da çiçek demetlerinin fotoğraflarını Theodore ve Moses'a basit bir "*Mutlu yıllar*" mesajıyla birlikte gönderdi. Theodore hemen cevap yazdı.

Theodore: Vay canına.

Theodore: Daha önce kimsenin bana çiçek vermediğini söyleyebilirim ama Kilian senden önce davrandı.

Isobel: Kilian sana verdi, tekil. Ben sana verdim, çoğul. Ben hala buraların en iyi beyefendisiyim.

Theodore: Şu anda , değil mi? Isobel: Birazcık.

Theodore: Buraya gel de göreyim.

Isobel: Hayır. Kameralar.

Theodore: Centilmen çırağınızı getirin ve kendinizi görünmez yapın.

Isobel: Ne yapmak için?

Theodore: Kilian etraftayken, hiçbir şey. Ama gitmesini sağlayabiliriz.

Isobel: Sonra ne olacak?

Theodore: Siktir.

Theodore: Lanet olsun.

Theodore: Şey yok.

Isobel: İyi misin?

Theodore: Çok güzel. İyi misin, Illy-stone?

Isobel: Sanki bir uçurumun kenarından sarkıyormuŐum ve yukarıda biri parmaklarımı teker teker koparıyormuŐ gibi hissediyorum.

Theodore: Korkutucu olduğunu biliyorum ama seni yakalamak için her zaman ben varım. D Őmene asla izin vermeyeceğim.

"Neden?" diye yazdı ama hemen sildi. Bunun bir önemi yoktu. Belki de kütüphanedeki ilk yıllarında olanlardan sonra hâlâ ona hayatını borçlu olduğunu düşünüyordu ya da belki de çünkü onun eşiydi, ama gerçek Şu ki, o bu duyguyu *biliyordu*. EĞer Theodore düŐerse, onu anında yakalayacaktı ve Sigma doğası yüzünden. Onu ezecek olsa bile onu yakalayacaktı.

Isobel: Teşekkür , Theo.

Yanıt olarak, telefonunun ana ekranının bir ekran görüntüsünü gönderdi.

   eklerini arka plan resmi olarak kaydetmiŐti. Midesinin bulandığını hissetti ve aptalca, titrek bir gülümseme tüm yüzünü kapladı, sonunda telefonunu bir kenara bırakana kadar kaldı, Moses'ın hiç cevap vermeyeceği gerçeğine boyun eğdi.

İŞKENCENİN İKİ YÜZÜ



KILIAN UYUYAMADI.

Yorganı kucağından fırlattı ve kanepede doğrulup boynundaki bükülmeleri esnetti. Isobel'in yan yatmış olduğu yatağa doğru baktı, gevşek kolu şiltenin üzerinden ona doğru uzanıyordu. Sonunda uykuya yenik düşmeden önce bir süre dönüp durmuş, hafif kokusu yatağa sinmişti.

ve yanına yatması için yalvarıyordu.

Sıkıntılı ama aynı zamanda baş döndürücü bir şekilde mutlu kokuyordu ve parfümündeki hangi notanın onu en çok kendine çektiğinden emin değildi.

Hayır, narin, havadar tatlıydı. Bu onun favorisiydi.

Telefonunu çıkardı ve telefonun donuk yansımasına baktı.

Sonunda ekrana dokunup güvenli mesajlaşma uygulamasını açmadan önce ekranında ay ışığı vardı.

Kilian: Uyanık olan var mı?

Bir grup toplantısı düzenleyebilirdi ama Isobel yatakhaneyle kameralarla çok fazla uğraşmak iyi bir fikir değildi.

Çok yakından izliyor olabilirlerdi. Mesajla konuşmak daha güvenliydi.

İlk tepki Mikel'den geldi ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Telefonu başının hemen yanındaki masanın üzerinde, sesi olabildiğince açık bir şekilde uyurdu ve zaman içlerinden birinin başının derde girmesinden endişe ederdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse... başları sık sık derde giriyordu.

Mikel (yönetici): İyi misin?

Ben iyiyim.

Telefonunun kenarındaki yıpranmış tuşlarla oynayarak birinin bir şey söylemesini bekledi.

Mikel (yönetici): Isobel iyi mi?

Uyuyor. Çok yorulmuştu. Theodore:

Uyandım.

Musa: Uyan artık.

Cian: Aklında ne var, Kili? Oscar:

Uyanık.

Niko: mup

Niko: mop

Niko: up

Theodore: Niko

uyandı. Niko: Evet

Niko: p

Kalen (yönetici): Yine Eve hakkında mı?

Oscar yazıyor.

Oscar'ın sesi kapatıldı.

Kilian: ... evet.

Moses: Oscar'ın kapısının açıldığını duyduğuma eminim. Carter duşta şey gibi kokarak çıktıktan sonra çoktan işe koyuldu... bilirsin işte.

Elijah: Gabriel, kapını kilitle.

Gabriel: Ne?

Kapımı her zaman kilitlerim.

Gabriel: Kapımı kim çalıyor lan? Gabriel: Bekle...

diğer mesajları okuyorum. Moses: Bunun Gabriel ile ne ilgisi var?

Theodore: Neden her şeyi bilen son kişi hep ben oluyorum? Çocuklar.

Kalen (yönetici):

Mikel? Mikel

(yönetici): Üzerinde.

Niko: Aman Tanrım. Gerçekten. Ne oldu şimdi?

Elijah: Hepimizin bildiğini sanıyordum.

Carter'ın duşta kendine dokunduğunu mu? Evet. Sizden daha aptal olabiliriz, ama bizim burun denen şeylerimiz var.

Elijah: Gabriel'in sorumlu olduğunu.

Niko: Şimdi ne diyeceksin?

Moses: Theo'nun kapısını

duydum. Çocuklar.

Onu .

Kilian: Lütfen.

Mikel (yönetici): Bence herkes Oscar'a karşı daha nazık olmalı. O iyi bir adam, gerçekten.

Moses: Hey Oscar.

Mikel (yönetici): Selam dostum.

Moses: Mikki nerede?

Kilian'ın ekranı grş bulanıklaşmaya başladı, kalbi sebepsiz yere çarpıyordu. Gözlerini hızla kırpıştırarak bulanıklığı dağıttı, başını koltuğa yasladı ve telefon avucunda titremeye devam ederken yavaşça ona kadar saydı.

Yatakta, Isobel'in alnı sımsıkı buruşmuştu, sanki Neredeyse boğulmak üzere olduğu dev endişe yumağı, o uyurken içine tırmanmaya çalışıyordu. Gözlerini kapadı ve tekrar saydı, top gevşeyene ve Isobel'in yüzü tekrar düzelene kadar telefonunu görmezden geldi.

Mikel (yönetici): Geri

döndüm. Oscar'ın sesi

açıldı. Theodore: Kili?

Theodore: İyi misin?

Cian: Her şey mı, Kil?

Niko: İyi olduğunu söyle yoksa içeri geliyorum.

Parmaklarındaki titremeye alay etti, onu dibe çekmeye çalışan paniğin kalıntılarıydı bunlar.

Ben iyiyim.

Eve hakkında ne yapacağımıza karar vermeliyiz. O her şeyi biliyor.

Kalen (admin): OGGB'deki bağlantılarımız Eve veya Aron'dan yeni bir bilgi gelmediğini söylüyor.

Kilian: Hala Aron'un konuşup konuşmayacağını mı bekliyoruz?

Eski sevgilisinin adını yazmak bile tuvalete gidip kusma isteği uyandırıyor, beyni anında baş ağrısıyla sıkışıyordu. Aron hayatının aşkı falan değildi ama Kilian Ironside'a başvurmadan önce Green Mountain'da Kilian'ın en yakın arkadaşıydı. Aron her zaman bencil ve hoşgrl olmuştu. Hatta bazen maniplatifti. Ve bazen bu manipülasyon zalimlik gibi görünürdü... ama bu Kilian'ın şphelenebileceği her şeyin ötesindeydi.

Kalen (yönetici): Hayır. Aron aynı hikayeyi anlatmaya devam etti.

Eve tatil için eve gittiğinde onu aradı, ona senin

Isobel'le gizlice iftleştiğini ve onu kırmak için bir planı olduğunu söyledi.

bağ. Görünüşe göre Eve'in onu keseceğini bilmiyordu. Isobel'in ışığının dışarıda ortaya çıkacağını ve Eve'in onu kapabileceğini düşünmüş. Ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Mikel (yönetici): Aynı hikayeyi tekrarladı ve sonra Eve'in gücünü "gösterdi". Onu Eve'i tüm sorumluluktan muaf tutan bir itirafname imzalamaya zorladılar ve şimdi artık konuşamıyor.

Kilian keskin bir nefes verdi, memurlar onu Ironside'dan çıkardıklarında olanları hatırlayınca vücudu sarsıldı.

Kilian: Hepinize bir şey söylemek zorundayım.

Hiçbiri cevap vermedi ve doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudağını kemirdi.

Kilian: Aron'u sorgularken beni gerçekten resmi binaya .

Yine de cevap vermediler ve Kilian'ın içine korkunç bir batma hissi yayıldı.

Biliyorlardı.

Akademnin önüne çağrılıp iki sessiz ve takım elbiseli görevliyle birlikte bir arabaya bindirilir bindirilmez, kendisini zorlu bir sorgulamanın beklediğini anlamıştı. Daha arabaya binmeden gözlerini bağlamışlardı.

kaldırımından ayrıldı ve gecenin büyük bir bölümünde etrafta dolaştı. Bunların hepsi gözdağı vermek içindi çünkü onu arabadan indirdikleri anda akademnin altında olduğunu anlamıştı. Ayak sesleri yankılanıyordu,

Hava sıcaklığı düşmüştü ve sorgu odasının dışındaki koridorda göz bağını çözdüler, daha önce hiç adım atmamış olmasına rağmen Stone Dahlia'nın içinde bulunduğunu bildiği zenginliğin kısa bir görüntüsünü sergilediler.

Zemin, nadir bulunan cilalı taşlardan oluşan parlak bir mozaikti ve inci ile altın aksanlar duvardan duvara kıvrılıyordu.

ışıldayan damarlar. Yüksek derecede yansıtıcı yüzeyde tek bir sürtünme izi ya da ayak izi yoktu, sadece yumuşak, sıcak, ışıltılı bir sıçrama vardı.

Yukarıdaki katmanlı avizelerden gelen ışık. Hava, egzotik bir kokunun en hafif ipucu ile hafifçe parfümlenmişti, muhtemelen içsel olarak İnsanların para harcamak istemesini sağlıyordu ve gizli hoparlörlerden yumuşak bir müzik yayılıyor, görevliler onu odaya itip sert, gözünü budaktan sakınmayan yüzlerle kapıyı kilitlerken bile *rahatlaması* için mırıldanıyordu.

Orada ne kadar tutulduğundan emin değildi ama süreçleri... yoğundu.

İlk başta onu sadece sorguladılar.

Onun Isobel'in eşi olduğunu düşünmedikleri açıktı ve Theodore neredeyse bir hafta boyunca Isobel'in hastane yatağından ayrılmayı reddederek onun cansız bedenine sarıldığı için bunun mantıklı olduğunu düşündü

sanki bir şekilde onu kendi teninde asimile edebilecekmiş gibi ... ve Kilian en iyi arkadaşını parçalara ayırmamıştı.

Ancak yetkililer yine de onu sorguladılar ve ondan aldıkları cevaplardan memnun değilmiş gibi davrandılar.

İşte o zaman şok cihazını getirdiler. Elektrotları derisine yapıştırdılar ve ne zaman açık sözlü olmadığına karar verseler bir düğmeye bastılar.

Dişlerini sıkarken, ona *sadece küçük bir sarsıntı* olduğunu söylediler.

acıya karşı. *Araştırmalar bunun beyninizin hafıza merkezini harekete geçirmeye yardımcı olduğunu gösteriyor. Siz bir Alfa'sınız, bu yüzden kısa sürede iyileşeceksiniz.*

Ona saldırıyı *düzenleyip düzenlemediğini* sordular. Theodore'a aşık olup olmadığını ve Isobel'in ölmesini isteyip istemediğini sordular.

Eve ve Aron'u ne kadar zamandır oyaladığını sordular. ve Isobel'i ve istediğini elde edip etmediğini.

Planı nasıl formüle ettiğini ve Aron'a nasıl ilettiğini sordular.

Ve sonra, aniden, Isobel'in eşinin kim olduğunu bilip bilmediğini sorarak tekrar yön değiştirdiler.

Sorgucularını değiştirdiler ve elektrik şokları arasında bayılana kadar devam ettiler ve sonra... durdu.

Onu "sağlık kontrolü" için hastaneye naklettiler ve bir daha hiçbirini görmedi.

Hareketsizlik nedeniyle kararan telefonunun ekranına baktı, farkına vardığı şey mide bulandırıcı bir şekilde içine oturdu. Hayata döndürmek için ekranına dokundu.

Atletizm takımı olduğunu sanıyordum.

Kilian: Ben onların sorguya müdahale ederek adam toplamaya çalıştıklarını sanıyordum.

Be

n. Kilian: Bu yüzden durduğunu sanıyordum.

Sonunda içlerinden biri cevap verdi.

Elijah: Hayır. Kalen'di. Ne oluyor, Kalen?

***Kalen (yönetici): Benimle başlama. Saklamamalıydın
Bu konuda çok uzun süre sessiz kaldım.***

Yeterince uğraştığımızı sanıyordum. Sadece biraz beklemek istedim.

Kilian: Karşılığında onlara ne verdin?

Kalen (yönetici): Bir özel seansı kabul ettim.

Kilian telefonunun ekranını gizlemeden ve Isobel'i uyandırmadığından emin olmak için yatağa bir göz atmadan önce kabaca küfretti. Takip Ekibi, Kalen'i özel müşteriler edinmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Stone Dahlia'da çalışmaya başladığından beri, hatta ona oda ücretinden daha büyük bir pay teklif edecek kadar ileri gitti. Bu bin dolar ile on bin dolar arasındaki farktı ama Kalen reddetmeye devam etti.

Özel seanslara izin verirse müşterinin istediği her şeyi yapmak zorunda kalacağı söylenmemiş bir beklentiydi.

Kilian: Diğer herkes bunu kabul etti mi?

Yanıtlar hemen geldi.

Mikel (yönetici): Hayır.

Oscar: Yok artık.

Gabriel: Hiçbirimiz aynı fikirde değildik.

Elijah: Kalen grup oylaması istemedi. Yaptıktan sonra bize ne yaptığını söyledi.

Beni orada bırakmalıydın.

Kalen (yönetici): Bu benim kararımdı ve son kararım. Bir özel seansı halledebilirim.

Kilian: Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?

Kalen (yönetici): Bir yolunu bulacağım. Benim için endişelenmeyi bırak, Kilian. Senin yeterince işin var ve benim işim de senin endişelenmek, tam tersi değil.

Elijah: Ben çoktan .

Kalen (yönetici): Bu konuyu bir daha açma.

Elijah: Bu mükemmel bir çözüm.

Cian: Mükemmel bir çözümü ilk kez mi duyuyorum?

Niko: Elijah'ın planları her zaman işe yarar. Sorun nedir?

Elijah: Sorun yok. Kalen sadece ben onun hassas duyarlılıklarını tehdit etmeyecek farklı bir plan yapana kadar reddedebileceğini düşünüyor.

Kalen (yönetici): Ağzından çıkana dikkat et.

Elijah: Otoriter sesini Isobel'e sakla. Ona ihtiyacın olacak. Theodore:

Ne? Bunun Isobel'le ne alakası var?

Evet, bu mantıklı.

Moses: Neyin mantıklı olduğuna biz karar vereceğiz.

Moses: Bize her şeyi açıkladıktan sonra.

Kulüp Isobel'i işe almaya çalışıyor. Eğer Kalen'den sponsoru olmasını isterse, Kalen'in tüm randevularında, hatta özel randevularında bile onun gölgesi . Eğer zengin bir puma, Kalen'le özel bir odada birkaç saat geçirmek için küçük bir servet harcayarak pençelerini ona geçirmeyi umuyorsa, Isobel'in varlığı yıkıcı olacaktır.

Cian: Ne olmuş yani? Bu planın nesi bu kadar kötü?

Kalen (yönetici): Plan bu değildi.

Elijah: Plan biraz daha kapsamlıydı. Tamam, boş ver. Bu Kalen'e katılıyorum. Theodore: Kapsamlı olmaya gerek yok.

Moses: Gabriel'in bir konuda gerçekten yanıldığı birkaç dakika öncesine geri dönebilir miyiz?

Gabriel: Hayır.

Elijah: Kalen davranışını değiştirirse tüm riskleri azaltabiliriz. Kapsamlı planın daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Oscar: Isobel Fucking Carter, bizimle konuşurken zamanın yarısında hala gözlerimizle buluşamayan bakire bir Sigma. Bir Shibari tavşanıyla aynı ligde değil.

Moses: Tavşan, ha?

Garip.

Elijah: Freudyen kayma mı, Oscar?

Freudyen bir şekilde yumruğumu dişlerinin arasından geçireceğim. Oscar: Gabriel ile işim biter bitmez.

Kilian: Şu anda neredesin? Gabriel'in odasında.

Ne oluyor, Gabe. Onu içeri mi aldın?

Gürültü yapıyordu. Ve Isobel'e hiç dokunmadım. Kıracak bir şeyi yok.

Kilian: O zaman ne yapıyor?

Gabriel: Şu anda köşede duruyor, bana ters ters bakıyor ve Isobel'in ben orada yokken duşta kendine dokunmasıyla nasıl bir ilgim olabileceğini anlamaya çalışıyor.

Mikel (yönetici): Tanrı aşkına, Oscar. Beni bir daha oraya getirtme.

Ona henüz zarar vermedim. Herkes külotunu giysin.

Moses: Külottan bahsetmişken. Oradayken Gabe'in saklandığı yerleri aramak ister misin?

Theodore: Isobel hazır değil, Kalen.

Kalen (yönetici): Biliyorum.

Elijah: Onu hazırlayabilirsin.

Kalen (yönetici): Biliyorum.

Niko: Ama yapmayacaksın, değil mi?

Kalen (yönetici): Tüm bunlarla ilgili olarak nerede durduğunu daha iyi anlamam gerekiyor. Zaten benden sponsoru olmamı istedi.

Kilian: Onu zorlama.

Kilian sohbetten çıkıp kanepeye uzandı ve gözlerini çatıdaki gölgeli desenlere dikti. Isobel iyi durumdaydı.

Kalen'le el ele tutuşmuşlardı ve bunu hepsi biliyordu ama kulübün Kalen'in bile onu koruyamayacağı kısımları vardı.

İşler daha da karmaşıklaşıyordu... ama az önce göğsünden bir yük kalkmıştı.

Genelde onlardan bu kadar uzun süre sır saklamazdı ama tüm dikkatlerini Isobel'i korumaya vermelerinin daha iyi olacağını düşünmüştü.

Zaten bildiklerini fark etmeliydi.



ISOBEL ALARMI ÇALMADAN BİR SAAT ÖNCE UYANDI.

Zihni uğulduyordu. Uyurken korkunç bir şey olmadığından emin olmak için telefonunu kontrol etti ve sonra gizlice

Güne hazırlanmak için Kilian'ın banyosuna gitti. Yataktan yola yarılamıştı ki, Mikel'in her yere çiftler ya da gruplar halinde gitmelerini emrettiğini hatırlayarak durakladı.

Neyse ki Elijah da erken kalkıyor gibi görünüyordu. Buruşuk eşofmanları ve karmakarışık saçlarıyla odasından çıkıp mutfığa çıkan merdivenlere doğru ilerledi, sonra dönüp ona baktı, burnu seğiriyordu.

"Bana bir dakika ver," diye mırıldanmadan önce onu hızlıca değerlendirdi ve odasına geri döndü.

Dans antrenmanı için giyinmiş, çantasını koluna asmış bir şekilde yeniden ortaya çıktı ve onu kapıda karşıladı. "Bu saatte nereye? Bir saat sonra antrenmanın var."

"Sophia ve Luis'i kontrol edeyim dedim."

". " Kapıyı iterek açtı, tuttu ve önce onun gitmesi için başıyla işaret etti.

Merdivenlere vardıklarında "Nasıl uyudun?" diye sordu.

Onunla küçük bir konuşma yapmaya çalışırken kendini garip hissetti, ama o aynı sorundan muzdarip gibi görünmüyordu. Şapele varıncaya kadar ona kibar ve yüzeysel sorular ve ikisi de kapının girişinde kısa bir süre durdular. Muhafız Maya kürsünün etrafını süpürüyor, kafasına eski bir kulaklık takmış, ayağını dalgınca yere vuruyordu. Onları görünce durdu, kulaklığı boynuna geçirdi ve süpürgeyi kapattı.

"Carter," dedi, sesi şaşırmıştı. Sabit, altın halkalı, maun rengi bakışları Elijah'a kaydı. "Reed, mi? Özür dilerim, oğlum büyük bir hayranıdır ama diziyi pek takip etmiyorum."

Elijah onaylamak için başını biraz eğmekle yetindi. "Maya Rosales." Elektrikli süpürgenin kablosunu sardı ve Elijah'a elini uzattı.

"Memnun oldum," dedi, elini fark etmemiş gibi yaparak. "Bazı şeyler duydum."

"Bir şüpheli, ha?" Isobel'in soğuk karşılaması karşısında eğlenerek kıkırdadı ve dikkatini tekrar Isobel'e çevirdi. "Seni buraya getiren nedir? bu sabah? Başka eserler ortaya çıktı mı?" Zincir, aşırı büyük gömleği tarafından gizlenmiş olsa da gözleri doğrudan Isobel'göğsüne kaydı.

"Sophia ve Luis sizi en son bilgilendirdiğinden beri hiçbir şey olmadı," diye cevap verdi Isobel kayıtsızca.

"Ben bir Gardiyanım, Carter." Maya'nın dudakları inceldi. "Çocuklarım okült yeteneklere sahip olabilir ama benim yıllara dayanan deneyimime sahip değiller. Elbette bana danıştılar."

"Peki sen ne diyeceksin?" Isobel kollarını kavuşturarak sordu.

Kadın ona karşı sadece kibar davranmıştı ama bu Isobel'in Maya ve çocuklarının Isobel'in her iki gözünün de değiştiğini bilerek dolaşmaları *son derece* rahatsız ediciydi.

Eve'den sonra..

Isobel kaskatı kesildi, düşünceleri zihninden uzaklaştırıp Isobel'in göğsünü kızdırmak için küçük endişe akımları gönderen Maya'ya odaklandı. Bu, Isobel'in babasının duygularıyla onun üzerinde buldozer gibi geçtiği ya da A Koğuştaki Alfalarının duyguları bedeniyi çarpıyordu. Bu daha yumuşak, daha inceydi, sanki Maya da duygularını kilit altında tutmakta Isobel kadar ustaydı.

Belki de öyleydi.

Tüm mesleği ölü bir dini ve çoğu Üstün Yeteneklinin çoktan unuttuğu bir grup tanrıyı korumaktı. Sigma olduğu için muhtemelen Isobel kadar alay konusu olmuştu.

"Bence tanrılar lanetlerle uğraşmaz," diye yanıtladı Maya. "Ama diğer tanrılar armağanlarında aşırıya kaçtıklarında dengeyi korumak zorunda olan bir tanrı var."

Isobel başını salladı ve Sophia ile Luis'in ona gösterdikleri tanrının adını hatırlamaya çalıştı.

"Stygian," diye Maya.

"Doğru." Isobel şapelin etrafına bir göz attı ama gölgelerden herhangi biri duvardan uzaklaşıp cüppeli, göksel varlıklara dönüşecek gibi değildi. Burası sadece bir şapeldi. Ironside'a ait olduğu düşünülürse, çok özenli bir şapel bile değildi. "Gizemli Tanrı."

"Alacakaranlık Gardiyanı," diye düzeltti Maya. "Üstün Yeteneklilerin bir 'gizem tanrısı' yoktur, tıpkı bizim aşk tanrıçamız' ya da 'denizler tanrımız' olmadığı gibi. Tanrılarımız bu kadar basit değildir, sadece bir tane

dünyanın bir bölümüne gönderilirler. Alacakaranlık Gardiyanı, aydınlık ve karanlık arasındaki boşluğu koruduğu için bu adı almıştır. Bazen yaşam ve ölüm arasındaki boşluğu bile korur. O olmadan dengemiz de olmaz."

Isobel dilini ısırarak istedi ama kelimeler yine de ağzından döküldü. "Bu dünyaya dengeli mi diyorsun?"

"Tanrılar *bize* hizmet etmek için var değiller, Carter. Biz onlara hizmet etmek için varız.

Bize yeteneklerimizi, yetenekli kanımızı veriyorlar ve karşılığında bizim de onların tapınaklarını korumamız ve emirlerine uymamız gerekiyor."

"Merak ediyorum," diye aniden konuştu Elijah, sesi sakın ve yumuşaktı

-Kesinlikle Isobel'in hissettiği kadar öfkeli değildi. "Isobel'den aldığınız zincir herhangi bir duyarlılık belirtisi gösterdi mi?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Maya hemen. "Benim için tasarlanmamıştı."

"Daha fazla çalıştın mı?" Elijah bastırdı.

"Elbette." Maya onu biraz daha dikkatle inceledi ve ince, zarif bir kaşını kaldırdı. "Aphelina'nın zincirinin aynısı. Bulabildiğim tüm resimlerde ve geçmişte Aphelina'nın zincirini alan bağlanmış insanların tüm yazılı anlatımlarında çapraz referans yaptım."

"Aynı anda birden fazla kişiye hediye edilebilir mi?"

Elijah'ın yüz ifadesi neredeyse sıkılmış gibiydi ama sesi keskinleşmeye başlamıştı.

"Öyle görünüyor." Maya solmuş, düğmeli gömleğinin üzerindeki temizlik tozlarını fırçaladı. "Zincir her zaman bir süre sonra kaybolur, ama *hiçbir zaman* bir insanın bedeniyle kaynaşmadı. Bulabildiğim hiçbir kayıta yok."

"Zincirin kesildiğine veya deforme olduğuna dair herhangi bir kayıt buldunuz mu?" Elijah Maya'nın sözlerini sindirmek için zar zor durakladı.

"Hayır-" Maya itiraf etti ama Elijah tekrar konuşmaya başlamıştı bile. "Zincirle ilgili bu kadar ayırt edici olan şey neydi ki onun kayıtlarınızda belirtilenlerle aynı mı?"

"Bu dünyaya ait bir metal değil." Maya şimdi eğlenmiş görünüyordu. "Peki bunu nasıl test ettiniz?" Elijah'ın hayal kırıklığı

sanki Maya'nın söylediklerini doğrulayamayacağı sonucuna çoktan varmış gibi Isobel'e seslendi.

Maya küçük gülümsemesini daha da genişleterek karşılık verdi, Elijah'ın hızlı sorgulamasından duyduğu keyif artık açıkça ortadaydı ve yüz ifadesinde onay ya da saygıya benzer küçük bir kıvılcım parlıyordu. "Yetkililer de en az

Carter'ın durumu da benimki gibi benzersiz. UCLA'da beni bir günlüğüne laboratuvarına davet eden bir profesörle temas kurmamı sağladılar. Bana metali nasıl test edeceğimi gösterdi ve ben de onu testin gizli olduğuna ikna etmeliyiz."

"Ne tür bir test?" Isobel, Elijah'ın şüphesi göğsünden düşerken sordu. Yüzü şimdi merakla boyanmıştı.

Maya etraflarında dolaştı, süpürgeyi tekrar çalıştırmadan önce şapelin kapılarını sıkıca kapattı ama işine devam etmedi. Onları daha yakına çağırdı ve alçak sesle, "Burayı asla bilemezsiniz," dedi. Yüksek sesle uğuldayan süpürgeyi gösterdi. "Bu Yaptığım test termal difüzivite içindi. Zincirin bir bölümünü düzleştirip yumuşattım ve bir lazer ile kızılötesi dedektör arasına yerleştirdim. Lazerle altını ne kadar titreştirirsem titreştireyim, kızılötesi dedektör bir gram bile ısı algılamadı. Ne yaparsam yapayım metali ısıtamadım."

Isobel parmaklarını göğsüne götürerek, "Her zaman ısınıyor," diye itiraz etti. "Ne zaman değişse."

"Hâlâ değişiyor mu?" Maya sertçe sordu.

Elijah'nın kolu Isobel'in omuzlarına indi, onu bir santim geriye çekti ve kendi tarafına yaklaştırdı. Hafifçe dönerek kendini Maya'yla onun arasına koydu.

"Isobel'in gözleri hakkında bir şey söyledin mi?" diye sordu sessizce, sesi artık ipek kadar yumuşaktı - ama bu her nasılsa onu daha korkutucu yapıyordu. "Çocuklarınız bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Maya kaşlarını çattı ve hafifçe geri çekildi. "Ben zaten söz . Deneylerimin sonuçlarını da kendime sakladım. Üstün Yetenekliler dininin bir sürü saçmalık olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden onlara kayda değer bir sonuç olmadığını söylediğimde şaşırmadılar."

"Bunu neden yapasın ki?" Elijah gözlerini ona dikti. "Bu sadakat karşıtı bir davranış. Bundan senin çıkarın ne?"

"*Bunda senin çıkarın ne?*" Maya Elijah'ın Isobel'e yanağını bile bastırarak kadar yakın sarılmasını işaret ederek karşılık verdi gömleğine sıkıca yapışmış. "Carter'ın tıbbi kayıtlarında vekil olarak görünmüyorsun."

Elijah, "Ve sen onun kayıtlarında hiç yoksun," diye karşılık verdi.

"Bilin bakalım kayıtlarımda kim var?" Isobel homurdandı. "Evet, benim.

İkiniz de sanki ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayı bırakabilirsiniz."

Elijah'ın tutuşu gevşemedi. "Bundan senin çıkarın ne Muhafız?" ısrar etti, sözlerine Alfa'nın sesi karışmıştı.

"Az önce kendi soruna kendin cevap verdin," diye karşılık verdi, aynı sertlikte. İkisi aslında... tuhaf bir şekilde birbirine benziyordu.

"Ben bir Gardiyanım. Ben Üstün Yetenekliler dinini korumak ve muhafaza etmek için *varım* ve ruh bağı olan çiftler bu dinin temel direklerinden biridir. Tüm Üstün Yeteneklilerin kader tarafından belirlenmiş bir eşe sahip olması gerekir, ancak tüm halkımız kamplara ayrılmış ve çok yakından izleniyor

-Ölüm Aşamasına girdiklerinde eşlerin birbirlerini bulmaları ya da birbirlerine yakın olmaları imkansızdır. Eşini bulanlar her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır."

"Anne?" Sophia süpürgeyi sesini bastırarak sesini yükseltti ve içeri girerken şapelin arka kapısını kapattı. Luis neredeyse sırtına yapışmıştı, yüzü solgundu ve eli gömleğine dolanmıştı. "Ah." Sophia'nın dikkati Isobel ve Elijah'a takıldı. "Hey-" Yüz ifadesi birden buruştu. "Ashford bir imgelem mi gördü? Bir şey mi biliyor?"

Maya süpürgeyi kapatırken Elijah, "Yeni bir şey yok," dedi. Isobel duvarlarını biraz indirdi, bunaltıcı olanın tadına baktı, Luis'in üzerinden büyük dalgalar halinde yuvarlanan mide bulandırıcı bir dehşet. Onlara yürüdü, Luis'in önünde diz çöktü ve onun solgun, terli yüzünü inceledi.

"Başka bir rüya mı gördün?" diye tahmin etti.

Luis başını salladı, alt dudağı titriyordu ve sonra yüzünü Sophia'nın gömleğine saklayıp ağlamaya başladı. Isobel ayağa kalktı, göğsü acıyordu ama Sophia'dan hissettiği kalp kırıklığının yanında bu hiçbir şeydi. Birazını içine çekti, insanların duygularını onlar fark etmeden hortumlamakta daha iyi olduğunu fark etti ve sonra duvarını tekrar kaldırdı, biraz daha rahat nefes aldı ve bunun için kendini suçlu hissetti.

İfadesini sadece en ufak bir acı belirtisi gösterene kadar düzeltmiş olan Sophia ile kısa bir bakışmayı paylaştı.

"Aynı rüya," diye açıkladı Sophia. "Yeni bir ayrıntı yok. Bu üçüncü kez oluyor."

Isobel çocuğa tekrar baktı ve bedelini ödeyeceğini zaten bildiği bir karar verdi.

"Yapma-" Elijah ona doğru adım atıyordu ama artık çok geçti.

Duvarlarını yıktı ve Luis'in korkusunu yuttu, onu yığınla kendi bedenine sürükledi, içine başka bir dehşet dağı inmeden önce nefesini zar zor tutabildi. Bedenine büyük kurşun bloklar gibi yığılıyor, tehlikeli ve tehditkâr bir kule oluşturunuyordu.

Elijah onun kollarından tutarak yüzünü ona çevirdi, soğuk gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu, yakışıklı, aristokrat yüz hatları biraz bulanıktı. "Kes şunu," diye fısıldadı sertçe. "Şu anda hasta olmayı göze alamazsın, Carter. Bu saldırı her an gerçekleşebilir."

Duvarlarıyla boğuştu, ne kadar kötü titrediğini hissetmemesi için Elijah'ın tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Az önce içine ne kadar çok şey attığını bilmesini istemiyordu.

Tekrar Luis'e baktı ama Luis artık Sophia'ya sarılmıyordu. Kendini Isobel'in üzerine öyle bir fırlattı ki, Isobel ilk başta saldırıya uğradığını sandı. İnce kolları kadının kalçalarını sarmış, başı karnına bastırmıştı ve Adamın kendisini çok sıkmasını, gizli bir silahla saldırmasını, annesiyle kız kardeşinin kendisini sıkıştırabileceği bir yere yatırmaya çalışmasını bekledi...

Ama o sadece ona sarılıyordu.

Nefesleri kısa ve kesik kesikti, gözyaşları gömleğini ıslatıyordu, kolları da en az onunki kadar titriyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve Kolları çözülüp kadının boynuna dolandı ve titreyen bedeni yeniden kadınınkine çarptı.

"yok," diye hıçkırdı. "İyi olacaksın."

Neden onu teselli ediyordu?

Neden yanakları ıslaktı?

Titreyen eli beceriksizce, yatıştırıcı hareketlerle saçlarını okşarken gözyaşlarını saklamaya çalışarak Luis'e sarıldı. Sıcaklık aniden omurgasını sardı, baharatlı karanfillerin ve açılmakta olan odun dumanının kokusu onu sardı ve uzuvlarına *gerçek* rahatlığın sadece bir nefes uzakta olduğunu fısıldadı. Luis'i bıraktı ve Elijah onu anında yakalayarak önce ayağa kaldırdı, sonra da bacaklarını beline dolayana, kolları boynuna dolanana ve burnu boğazına gömülene kadar daha da yukarı kaldırdı.

"Çocuğun hissettiği şeyi aldı," diye açıkladı, kolları ona sıkıca sarılmıştı.

"O iyi mi?" Sophia fısıldadı.

"Olacak," diye homurdandı Elijah. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Maya. "Luis, buraya gel sevgilim.

Size beş dakika vereceğiz ama burada çok uzun süre kalmamalısınız. Sizi kontrol etmeleri için bir ekip gönderecekler."

"Farkındayım." Elijah'ın sesi kısıktı ama sesini daha kibar bir hale getirmeye çalışıyor gibiydi. "Sizinle tanışmak... ilginçti, Gardiyan."

"Ona iyi bak." *Alfa sesi*. Maya'nın sesi. "Hoşça kal diyebilir miyim?" Luis fısıldadı.

"Başka zaman, çekirge," diye onu yatıştırdı Maya. "Onlara biraz zaman vermeliyiz. Haydi."

Kapı kapanır kapanmaz Elijah bir banka doğru ilerledi ve onu duvardan uzaklaştırdı, böylece bacaklarını onun belinden çözmek zorunda kalmayacaktı. Oturdu, elleri yüzünü yakaladı ve saklandığı yerden kaldırarak boynunun sıcak güvenliğine yasladı; yüzündeki keder odun dumanı gibi düşüncelerle ortaya çıkıyordu.

"mısın?" diye sordu. Yüzü bulanıktı ama dudaklarında ağır bir çatıklığın olduğundan emindi.

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Sadece çok *hızlı* aldım ve o... o çok..."

Elijah kuru bir sesle, "Tüm ailesinin öldürüldüğünü hayal eden bir çocuk," dedi. "Eminim büyük bir travma geçiriyordur. Duygularını elinden almanız bu travmaya dokunmayacaktır bile."

"Kes ." Zayıfça göğsüne vurdu. "Bu benim gücüm," mırıldandı. "Onunla istediğimi yaparım."

Dudakları titriyor gibiydi, başparmakları kızın yanaklarında kuruyan gözyaşlarına sürtünyordu. "Seni sadece bir kez ağlarken gördüm. Öldüğün gün."

"Hangi zaman?" Yüzünü tekrar onun boynuna gömmeye, o güçlü kokuyu tekrar ciğerlerine çekmeye çalıştı ama adam yüzünü sıkıca tuttu.

"Çok güçlüsün," dedi sessizce, o soğuk gözleri onunkilere . "Ama kırılmaz değilsin. Şansını zorlamayı bırak."

"Ne yaptığını duydum," diye ağzından kaçırdı, Luis'in duyguları nihayet içinde düzgün bir şekilde yerleşmek için yer bulurken, görüşü netleşmeye başladığında onun incelemesinden utandığını hissetti. "İnsanları aşağılamaktan hoşlandığını duydum."

Elijah'ın tutuşu gevşeyerek kadının beline düştü. Ağzının kenarı, yarım bir gülümsemeye dönüşene kadar daha da seğirdi. "Gerçekten mi?"

"Zorbalardan nefret ettiğini sanıyordum." "Ediyorum."

"O zaman neden?"

Adam ona düz bir ifadeyle baktı. "Neden ne, Carter?" "Neden insanları aşağılamaktan hoşlanıyorsun?"

"İnsanları aşağılamaktan hoşlandığımı mı 'duydunuz', yoksa bunun yaptığım bir şey olduğunu mu 'duydunuz'? Çünkü bir şeyi yapmakla ondan hoşlanmak arasında fark vardır."

"Sevmiyorsan neden yapıyorsun?"

"Şimdi bu daha iyi bir soru... ama asla hoşlanmadığımı söylemedim." Isobel inleyerek tekrar göğsüne vurdu. "Sen-"

Önce onun bileğini, sonra diğerini yakaladı ve her ikisini de bükte. kollarını doğru uzattı ve sonra duruşunu düzeltti.

Kollarını kavrayarak göğsünü onunkine bastırdı. Gözleriyle buluşabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kaldı.

"Kontrolün bende olmasını seviyorum," diye fısıldayarak açıkladı. "Ama fetiş odası benim neyi sevdiğimle ilgili değil. İnsanların neyi görmek istediğiyle ilgili.

Görmek için para ödeyecekleri şeyler. Ve diğer insanların onlarla yapmak istediğimiz her şey için araçlara indirgenmek üzere *yalvarmalarını* görmeye bayılıyorlar."

"Onlarla ne yapıyorsun?"

"Bugün çok meraklısın. Neden?"

Omuz silkti -kolları o şekilde bükülmüşken yapabildiği kadarıyla. "Sadece merak ettim."

"Şey.." Kadının iki bileğini de bir eline geçirdi, diğer eliyle de kalçasını kavrayıp onu çekti. "Ben olsam

Endişelen, tatlı kız. Kalen'in yaptıklarını seveceksin. Sana yaptığında da güzel bir deneyim olacak."

Ne zaman, eğer değil.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Soğuk bakışları yüzünde geziniyor, teninde kuruyan gözyaşlarını kategorize ediyordu. Hâlâ yüzündeki ıslaklığı hissedebiliyordu. Kirpiklerini birleştir.

"Dün gece Gabriel'le olanlar yüzünden," diye itiraf etti sonunda. "Onunla o kadar yakın değilsin ama yine de kendine nasıl dokunacağını söylemesine izin verdin, değil mi?" Kızın cevap vermesine fırsat vermeden devam etti. "Ve bağ yüzünden değil." Onu daha da yakınına çekti ve başını eğerek şu sözleri fısıldadı yanağına karşı. "Çünkü her şeyi bir anlığına ortadan kaldırmayı teklif etti. Stresi, kararları, tehlikeyi. Kontrol tamamen ondaydı ve her şeyden vazgeçersen seni güvende tutacağını bilecek kadar ona güveniyordun. Seninle ilgilenecek ve kendini iyi hissetmeni sağlayacaktı ve karşılığında tatlı teslimiyetin dışında hiçbir şey vermene gerek yoktu."

Birden kendini huzursuz hissetti, nefesi kısa nefesler halinde geliyordu, tüm varlığı bacaklarının hâlâ adamın beline kilitli olduğu, kollarının arkadan büküldüğü, adamın ellerinden birinin belinin kıvrımında sıkıca durduğu şekilde daralıyordu. Ona doğru geriliyordu.

Bilekleri itaatkâr bir şekilde birbirine yapışmıştı, oysa onu şaşırtmak için çaba sarf etse bileklerini kurtarabilirdi. Kadın onu istediği gibi konumlandırmasından mutluluk *duyuyordu...* çünkü kadın

Onunla güvende.

Ancak bunun tahvil ile hiçbir ilgisi olmadığı konusunda yanıliyordu.

Onu güvenmeye ikna eden *kokusuydu* ve sadece aralarındaki bağ nedeniyle kokusunu alabiliyordu... bunun kokusunun yalan olduğu anlamına geliyordu. Alfalar etraflarındaki herkesin kokusunu alabilirlerdi ve bu onların etraflarındaki herkese güvenmelerini sağlamazdı. *Hatta kimseye* güvenmiyorlardı.

Elijah'a güveniyor muydu? Emin değildi.

"İlginç," diye mırıldandı. Geri çekilmiş, sessiz kalan kadının yüzünü inceliyordu. "Seni manipüle ettiğimi düşünüyorsun." Bu bir soru değildi.

"Sen değil misin?"

"Belki." Bileklerini serbest bıraktı, elleri hafifçe kollarını sıkarken onu kaldırdı, ayağa kaldırdı ve tekrar ayaklarının üzerine koydu. "Kişisel algılama. İnsanlarla bu şekilde daha kolay başa çıkabiliyorum."

"Neden gerçekten ne demek istediğini söylemiyorsun?"

Sırıttı ve elinin tersiyle ağzını kapatarak Kısa bir kıkırdama duyuldu. "Tamam, Carter. Bence masumiyetin özgürleştirici... hem de hiç beklemediğim bir şekilde. Sanırım pislik baban seni daha fazlası için hazırlamadı... *sosyal* diyelim Çünkü seni gerçekten bir insan olarak görmüyor, değil mi? Ve annen-

"Dikkatli ol," diye tıslayarak onun kişisel alanına girdi, gözleri yarıklara dönüşerek ona baktı.

Nedense yüzünde yine o sırıtış belirdi. "Annen," diye devam etti, onun uyarısını görmezden gelerek, "muhtemelen kendi *sosyal* deneyimleri yüzünden travma geçirmişti ve seni asla istemeyeceği bir şeye hazırlamak, tahminimce öncelikler listesinde üst sıralarda değildi."

"Sosyal dediğinizde-"

"Seks ve romantik ilişkilerden bahsediyorum, evet." "Doğru."

"Ironsides'in her gece ideallerinizi etkilediği ve Hollywood'un da bir tutam belirsizlik kattığı, gözünüzün önünde cereyan eden çok çarpık bir romantizm kavramıyla büyüdünüz.

tarafa. Hangi versiyona inanıyorsun? Babanızı yaratan çevreye mi? Gözünüzün önünde annenizle yaşadığı ilişki mi, yoksa rol aldığı filmler mi? Tüm bu çarpık etkileri içinizde tutma konusunda oldukça iyisiniz.

Sadece *hissediyorsun* ve inanıyorum ki bu seni bizim için son derece tehlikeli kılıyor. Bu çok güzel ve dünyamızda tatlı, güzel şeylere yer yok."

Yere baktı ve ön kollarından aşağı doğru inen büzüşmüş yara izlerine baktı. Onları kapatma zahmetine bile girmemişti ama artık eskisi gibi *güzel* hissetmediğine şüphe yoktu.

Dans ona kendini güzel hissettirirdi ama bir şeyler değişmişti.

Artık yükselmek için dans etmiyordu. Dans ediyordu çünkü pikapta çizilmiş bir plak gibiydi, kendini tekrarlayıp duruyordu çünkü onun için sadece kendi yaptıklarından başka bir şey yoktu.

Babası onu öyle yetiştirmişti. Sadece sallanıyor, aynı şarkıyı söylüyor, aynı dansı yapıyor, birinin iğneyi kaldırıp onu sonsuza dek paramparça etmesini bekliyordu.

"Gördüğün şeyi... seviyorum," demeyi başardı. "Keşke gerçek olsaydı." "Hmm." Adamın parmağı aniden çenesinin altında belirdi ve

Gözleriyle tekrar buluşmak zorunda kalana kadar yüzünü nazikçe okşadı. "Bağ uzmanı ile bir sonraki randevunuz ne zaman?"

"Bu öğleden sonra. Genelde Perşembe günleri olur ama-"

"Birleşme Günü yarın," diye onun yerine sözlerini tamamladı.

"Sonra da yaz tatiline gireceğiz. Yaz tatili boyunca bağı nasıl istikrarlı tutacağını dair bir plan yapacak mı?"

Isobel başını sallayarak adamın parmağını indirmeye zorladı ama adamın gözleri kadının gözlerinde sabit kaldı, bakışları daralmış ve kırışmıyordu, adamın dikkati kadının kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Güzel," diye homurdanarak ondan uzaklaştı. "Tatil boyunca onunla seanslarınıza devam etmeyi istemelisiniz. Telefon ya da video toplantıları."

Kadın adama göz kırptı ama adam çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

BEBEK



"HÂLÂ ÇALIŞMIYOR," DIYE MIRILDANDI GABRIEL, KADININ KOLLARINI IZLERKEN Yanlarına doğru gevşedi, hoparlörlerden gelen şarkı yeniden başlamadan önce sessizliğe gömüldü. "Elijah ile dans et."

Elijah orada sessizce oturmuş, bir saat önce şapelden ayrıldıklarından beri yüzünden hiç eksilmeyen o sert bakışlarla onu süzüyordu.

"Yine mi bu?" İç geçirdi ve dikkatini tekrar Gabriel'e yöneltti. "Profesör Lye final değerlendirmesi için eşli dans olması gerektiğini söylemedi."

Gabriel, "Yine de değerlendirmenin amacı, ortak çalışma konusunda uzmanlaşmış bir sınıf olan üçüncü sınıfına başvurmak," diye karşılık verdi. "Neden bir denemiyorsun? Ne zararı var ki?"

Aralarına baktı ve *her ikisinin* de keskin, değerlendirmeci bakışları olduğunu fark etti. Bu da bir başka özel "Reed ve Spade" testiydi ama artık değerlendirilmek istemiyordu. Eğer hoşlanmadıkları bir şey gördüklerini düşünüyorlarsa, o zaman bu çirkinlik daha derine baktıkça korkunç bir güçle büyüyecekti.

Gerçek pek hoş değildi.

Gerçek o kadar rahatsız ediciydi ki, bunu kendine bile itiraf etmek istemedi.

Kapıya doğru yürüdü ve ışığı kapattı, ardından pencerelere doğru yürüdü ve oda karanlığa gömülene kadar ağır perdeleri çekti. Berbat bir güne dönüşmüştü, bu yüzden kumaşın etrafından içeri sızacak fazla ışık yoktu.

daha iyi hissediyordu.

Kalen'in tırmanış seanslarından birindeymiş gibi. Dehşete kapılmıştı ama asla düşmeyeceğinden emindi çünkü son birkaç haftadır gözleri bağlıyken ne zaman tırmanışa geçse Kalen onu güvenli bir şekilde yere indirmişti. Hiç .

Ve bu şekilde... Elijah'la arasındaki fark o kadar göze batmayacaktı. Onun gibi birinin yanında ne kadar kırık ve yaralı görüldüğüne kimse şahit olamazdı. Alfalara doğru yürüdü ve onları kolaylıkla buldu çünkü yanıp sönen ışıklar ses panelleri tam .

"Bir şarkı seç," diye mırıldandı, telefonunu kapığı gibi Elijah ve Gabriel'in hâlâ oturduğu yere doğru fırlattı, gözünü kırpmadan, onun tuhaf hareketlerine karşı en ufak bir merak belirtisi bile göstermeden.

Elijah öne doğru eğildi, bir an için telefonunda gezinirken, ekranından gelen ışık onun mükemmel, kusursuz yüz hatlarını aydınlattı.

Elijah bir şeye dokununca Elijah elindeki rafa geri fırlattı ve hoparlörlerden yükselen "Baby" adlı şarkıyı bir an için görebildi. Elijah karanlıkta zorlukla görülebilen bir elini ona doğru uzattı ve kız bir an tereddüt etti.

Bunu yapamazdı.

Elijah ile dans edemezdi. Belki de sadece ...

Elini yakaladı ve şarkının ilk ağır gümbürtüsü yerde titreşirken onu sıkı bir çekişle vücuduna çekti.

"Bırak ," diye mırıldandı, kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçıracaktı. "Nasıl görüldüğünü, nasıl hissettiğini unut. Sadece üç dakikalığına beni takip et. Üç dakika boyunca her şeyi yapabilirsin."

Onu yavaşça hareket ettirdi, omuzlarını kavradı ve gövdesini döndürdü, sırtını büktü ve sonra omurgası boyunca okşayarak onu yukarı ve vücuduna çekti. Adam kadının kolunu yukarı kaldırdı ve kadın dönüp gölgeli uzvun tekrar yanına düşmesini izledi. İçgüdüleri tam zamanında devreye girerek düşüşün zarif ve ağırlıksız olmasını sağladı.

Karanlıkta bile hareketlerindeki tereddütü görebiliyordu.

Bacağını onunkinin arasına kaydırdı, ayağı onunkinin iç sürtünerek adım atmasını istediği yere adım atmasını sağladı. İlk başta, onun Hareketleri yavaş ve kasıtlıydı, ellerinin baskısı sertti ama kadın gevşedikçe ve dokunuşlarının önerisini takip ettikçe,

Duruşundaki en ufak bir değişiklik bile onu bir şekilde hareket ettirmeyi başarana kadar daha az baskı uyguladı. Elleriyle, bacaklarıyla, ayaklarıyla, ağırlığıyla ve cüssesiyle onu yönlendirdi, onu büktü ve dalgalanan ipekten yapılmış gibi hissedene kadar döndürdü. Adam yavaş ve güzel bir koreografi yaratırken, onun tek amacı vücudunu süslemektir.

Adam onu doğru eğmese, parmakları gömleğinin ön kısmında gezinmese, eteklerinin altından geçmese, kadın uçup .

Zincirin çıkıntıları derisine gömülmüştü.

Kısa bir an için şüpheleri geri geldi.

Mükemmel, kusursuz Elijah. Ve o. Kollarında merdiven gibi yara izleri olan bir Sigma ve derisine takılı, onu her an bir canavara dönüştürebilecek yabancı bir zincir.

Ama sonra onu yukarı çekiyordu ve parmak eklemleri avuçlarının altına değişiyordu, kolları yeni bir pozisyona geçmek için söylenmemiş komuta itaat ediyordu ve kendini tekrar dansa kaptırdı, odağı onun işaretlerine daraldı, dikkati takip etmek için karanlıkta zorlanıyordu onun liderliğinde.

Onu başka bir dalışa göndermek için bileğinin hızlı bir hareketi yetti ve bu sefer tüm vücudunun açılmasına izin verdi, adam onu kavisin içine doğru bastırırken kolları başının üzerinde yukarı doğru uzandı. Parmaklarının karnına yaptığı baskı hafifler hafiflemez, yukarı çekildi, tekrar ellerini aradı, onu bir dizi çapraz, iç içe geçmiş adımlara geçirirken gözlerini kapattı.

Kalp atışları hızlanırken yüzünde bir gülümseme belirdi ve adamın ikisini de ne kadar mükemmel bir şekilde hareket ettirdiğine hayret etti.

Onu döndürdü, ama bu büyük bir gösteriş değildi, sadece bir mıknatıs gibi vücuduna geri dönmesi için bir şanstı, elleri onu yakalamak için çoktan kalkmıştı ... ama onu yakalamadı. Onu yakalamadı. Onu yakalamadı.

onu kavramadı. Ellerini uzattı ve onu yönlendirirken parmakları hafifçe avuçlarına değdi.

Onu yönetiyordu.

Bir sonraki öncü dokunuşunu, bir sonraki yol gösterici adımını arayan, vücudunu onunkine göre şekillendirerek deneyen ve daha da yakınlaşan oydu.

Göğsünü sarsan düzensiz nefesleri bile hissedinceye kadar onu daha iyi tahmin etti.

Adamın hareketleri daha karmaşık bir hal aldı ama kızın bedeni sadece daha kolay itaat etti ve onu kaldırmasına, kavrayışının hızla belinden beline geçmesine yetecek kadar savurmasına izin verdi.

Kalçaları. Adam onu tekrar fırlatmadan önce dengesini korumak için tüm kaslarını sıktı, bu sefer onu döndürdü, onu mükemmel bir şekilde yakaladı, sırtı göğsüne inerken elleri belini sıktı.

Onu kaldırdı, sırtını omzuna doğru eğdi, eli uyluğunun dış kısmında gezindi. Kadın bacağını uzattı, şimdi onu savuruyor olsa da hâlâ adamın ince dokunuşlarının akışını takip ediyordu. Birden uyluğunun iç kısmını kavradı, diğer dizini bükerken onu tekrar döndürdü, serbest ayağını yakalayıp omzunun üzerinden tamamen eğilirken uzattığı bacağını güçlü tuttu.

Elleri değişir değişmez pozu bıraktı, avuç içleri kalçalarını sararken kendini esnek ve söğüt gibi tuttu, onu indirirken tekrar döndürdü, ayakları zaten göğsünden tamamen nefesi kesilene ve onu geri çektiğinde ona yapışmaktan başka bir şey yapamayacak kadar başı dönene kadar dönüş üstüne dönüşle zeminde onunkileri dürtüyordu.

"Tatlı kız," dedi, onu yakınında tutarak, sesi sertti, elleri onu aniden vücuduna sürükledi, kalçaları onunkilere .

Hareket o kadar ani, uyuşturan, yönlendiren hareketlerinden sonra o kadar güçlüydü ki, göğsünden bir ses hıçkırdı, bacakları içgüdüsel olarak kalçalarına yapıştı.

O... *sertti*.

Ve tam kalçalarının arasına girerek, sanki taytı bileğinin sihirli bir hareketiyle yırtıp atılabilecek anlık bir engelmiş gibi, katı uzunluğuyla aniden zonklayan merkezine sıkıca bastırdı.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Adam aniden onu yere bıraktı ve kadın şarkının çoktan bittiğini ve yeni bir şarkının çalmaya başladığını fark etti.

Başka ne söyleyeceğini bilemediği için, "Özür dilerim," .

Eğilip yanağına fısıldadı, "Bugünlük bu kadar yeter, çünkü seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırıp saçların yumruğuma dolanmışken ve tüm o tatlı kokulu, çaresiz sıcaklık dibime sarılmışken ne kadar güzel eğileceğini görürsem bizi gölgelere indirgemek hiçbir şeyi gizlemeyecek-"

"Nefis otokontrolün mü?" Gabriel aniden arkasındaydı, onu etrafında döndürüyordu ama gözleri başının üzerinde sabitlenmiş gibiydi.

Düşünceleri dağılmış bir halde onların arasında salındı.

Ne?

Bu ne?

Elijah az önce *soğukkanlılığını* mı *kaybetmişti?*

"Odaklan," diye tersledi Gabriel.

"Durdum, değil mi?" Elijah geri döndü, ses tonunda hâlâ bir hırıltı vardı. "Sen bir de onun nemli taytının aletinin başına sürünmesini dene-"

"Keyifli davranışlarım bozulmadı." Gabriel onu kendinden uzaklaştırdı. "Ama eminim diğer mağara adamlarından biri seninle empati kurabilir-"

"Dur." Alfa sesi. "*Onu geri getirin.*"

"Ah, kahretsin." Gabriel donakaldı ve Isobel'in içinden bir ürperti geçti. "Görmezden gel," diye homurdandı Elijah, kelime nefes nefese bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bu." O homurtu ile inleme arasında bir ses çıkardı. "Al ... onu ... uzaklaştırm."

Gabriel onu bankın yanına götürdü, karanlıkta tüm eşyalarını topladıktan sonra kapıya doğru yönlendirdi, telefonunun müzik çalması durduğu için oda aniden, uğursuz bir sessizliğe bürünürken adımları hızlandı.

"Lanet olsun." Onu kapıdan dışarı itti ve elini tutup koşmaya başlamadan önce kapıyı arkasından çarptı. "Birinci sınıf mı?" Kendi sorusunu yanıtlamadan önce omzunun üzerinden dışarı fırladı. "Henüz ilk dersin zamanı gelmedi-"

"Ben-" Gabriel'den uzaklaşmaya çalıştı, endişeliydi Elijah'ın yükseldiğini ve kaçmanın durumu daha da kötüleştireceğini söyledi ama Gabriel araya girerek onu daha sert çekti.

"Yapmamalısın."

"Neden

olmasın?"

"Çünkü *bu* konunun sizin güvenliğinizle hiçbir ilgisi yok."

Adam onu yemek salonuna doğru sürüklerken kaşlarını çattı ve başını öne eğdi. Kahvaltı etmek için yollara dökülen öğrencilerden cevap almakta zorlanıyordu ve kameralar onlara bakıyor.

"İşte Theo," dedi Gabriel, etrafındaki öğrencilerin çoğundan daha uzun boylu, yemekhaneye doğru eğilmiş siyah saçlarını göstererek. "Doğruca ona git. Dolambaçlı yol yok. Elijah'ı bırakamam ve senin de yalnız kalmana izin yok. Mikki'nin kuralları."

Topuklarının üzerinde dönerek ondan koşar adımlarla uzaklaştı ve o da öğrencilerin yemek salonuna doğru ağır ağır ilerleyişini takip etti. Theodore çoktan bir tepsi kapmış ve ağzına kadar doldurmaya başlamıştı. O sabahki yemek teması sadece "krep" gibi görünüyordu, çünkü görebildiği tek şey buydu.

Hepsi farklı şekil ve boyutlardaydı, etiketli ısıtma tabaklarına istiflenmişlerdi ve etrafları yuvarlanan meyve sergileriyle çevriliydi, Yoğurt çeşitleri, aromalı kremler, çeşitli şuruplar ve çeşitli soslardan oluşan bir bölüm. Kalın ve kabarık ayrınlı krepler, benekli yaban mersinli ve çikolatalı, portakallı balkabaklı ve cevizli, karabuğdaylı, kepekli, ricotta, limonlu, yulaf ezmeli ve mısır unlu krepler vardı ... ve sonra bir

uluslararası bölüm. İsveç'ten ince yığınlar; Japonya'dan kabarık, jiggly kuleler; Kore ve Japonya'dan tuzlu örnekler; küçük küçük Hollanda pufları; ve düz, şekerli Macar krepleri.

Dikkati dağılmış gözlerle diğer etiketleri taradı. Çinli, Finli, Meksikalı, İranlı, Butanlı, Macar ve Hintli... Ironside'ın geldiğinden beri yaptığı en özenli kahvaltı gösterilerinden biriydi. Özel günlerde buna alışkındı ama o günle ilgili özel bir şey hatırlayamıyordu. Konsolidasyon Günü'nden bir gün *önceydi*.

Theodore o kadar çok krep çeşidini karıştırıyordu ki midesi bulanmaya başladı ama sonra bir yandan bir şeyler koyarken bir yandan da telefonunu kontrol ettiğini fark etti. Kilian, Cian, Moses, Niko ve Oscar çoktan masalarına yerleşmişlerdi ve sadece bazılarının yiyecekleri var gibiydi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Tam da beklediğim Illy." Tepsiyi kızın eline tutuşturup yeni bir tane çıkarmadan önce, kızın midesini bulandıran bir gülümsemeyle onu hemen ıslattı. Durakladı, etrafına göz gezdirirken gülümsemesi kayboldu. "Elijah ve Gabriel'in seninle birlikte olması gerekiyordu."

"Onlar... ."

"Hmm." Onun yüz ifadesini sessizce inceledi ama üzerine gitmedi, ikinci tepsi de dolana kadar görevine geri döndü. Kızın yemek istediklerini de ekledi ve sonra tüm yiyecekleri masaya geri taşıdılar, diğer Alfalar aşağı inip tabakları kaparken ve teşekkürlerini mırıldanırken tepsileri yere koydular.

"Hey." Musa onun gömleğinin eteğinden tutarak sıkıca yanına çekti. "Çiçekler için teşekkürler."

Ona doğru baktı ama adam gömleğini çoktan çıkarmıştı ve tamamen yemeğine odaklanmıştı; sonra aniden yükselen bir ses dikkatini dağıttı ve şok içinde sıçramasına neden oldu.

"Öğrencilerin dikkatine!" Bir mikrofon tarafından yansıtılan ses odada yankılandı.

Standlarından dışarı baktılar ve bir grup görevlinin küçük bir sehpanın üzerinde projektöre benzeyen bir şeyi taşıyarak salona girişini izlediler.

"Bize birkaç dakikanızı ayırabilerseniz, hepinizi ilgilendiren özel bir duyuru yapacağız."

Konuşan bir kadındı: lacivert takım elbiseli esmer bir kadındı, saçakları sert bir şekilde yüzüne dökülüyordu. "Bir olay dikkatimizi çekti," diye devam etti kadın, diğer görevliler projektörü kurup yemek salonunun arka duvarına ışık tutarken odanın ortasına doğru adım atarak.

Moses, Isobel'i belinden yakalayarak kabinden çıkardı ve diğer Alfalar dışarı çıkıp etrafında toplanırken onu tekrar ayağa kaldırdı.

Diğer tüm kabinler boşalırken telefonunu çıkardı, Herkes arka duvarı izlemek için dışarı döküldü. Sophia'nın iletişim numarasına giderek hızlı bir mesaj gönderdi ve her şeyin yolunda olup olmadığını sordu.

Sophia: Henüz sıra dışı şey yok.

Cevap vermeye başladı ama arka duvar aniden bir görüntüyle doldu ve dikkati dağıldı.

Çünkü .

Yüzü bulanıktı ama Kilian'ın ona hediye ettiği elbise bulanık değildi.

"Bu da ne böyle?" Theodore alçak sesle homurdandı, görünüşe göre o olduğunu söyleyebildi.

"Bu video geçen dönem, teslim etmekte tereddüt eden bir öğrenci tarafından çekildi," diye duyurdu kadın, video duraklatılmış halde Isobel'in görüntüsünde takılı kalırken... *A Koğuşu'ndan çıkarken mi?*

Kadın mikrofonuna "Zorbalık ve cinsel saldırı söz konusu olduğunda çok katı kurallarımız var" diye bağırdı.

"Saçmalık," diye mırıldandı Moses nefesinin altından.

"Bu video hepinize bir uyarı olsun," dedi kadın uğursuzca. "Her zaman izliyoruz ve uygunsuz davranışlar

sert ve hızlı şekilde karşılık bulacaktır."

Video başladı.

Crowe hantalca ekrana doğru ilerledi ve Isobel odadaki tüm kameralardan saklanabilmeyi dileyerek geriye doğru, kabine daha yakın bir yere çöktü. Crowe'un yüzü bulanıktı, ama bulanık daire Isobel'in kimliğini koruyandan çok daha küçüktü, yine de yüzünün etrafına düşen gevşek, koyu saç tellerini ortaya çıkarıyordu - kampüsteki en iri çocuklardan biri olduğundan ve konuştuğu anda sadece hafif boğuk sesinin odada çınladığından bahsetmiyorum bile.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Crowe onu girişten uzağa doğru sürüklüyordu ve Crowe'u gizlice videoya çeken her kimse, Crowe onu yatakhane arkasına doğru dik tutarken yeniden odaklanıp yakınlaştırmak için hızla yer değiştirdiğinde projeksiyon bulanıklaştı.

"Eninde sonunda pes edeceğimi biliyordum," diye mırıldandı Crowe, vücudu yana yatıp sallanırken, uzuvları gevşeyip tepkisizleşirken sesi artık daha mesafeliydi.

Video aniden kesildi ve görevli mikrofonu dudaklarına götürerek durakladı, salonda bir fısıltı fırtınası koparken küçük, acımasız bir gülümseme gizlendi.

Yetkililer Crowe'u kamuoyu önünde utandırmak istediler... ama neden? O

bir Beta'ydı ve kesinlikle kimseyi zorbalardan ya da yırtıcı hayvanlardan korumak için değildi. Yetkililerin bildiği ve hakkında *dedikodu* yaptıkları

-Ona karşı yapılan tüm saldırılara rağmen hiçbirinin onunla bu konuda konuşmaya .

Odanın arka tarafında bir kargaşa vardı, öğrenciler koridorun girişinde duran bir kişiden kaçmaya çalışıyordu.

Crowe.

Ona baktı, gözleri boştu, ağzından tek bir kelime çıkmıyordu.

"Hoş geldiniz."

Hoş geldiniz... Ne?

Biri onu birkaç adım geriye doğru itti, devasa cüssesine rağmen neredeyse dengesini bozuyordu. Bellamy kendisinden daha iri olan çocuğun önünde durmuş, gözlerinden öfke fışkırıyordu. Ağzından öfkeli kelimeler fışkırıyordu ama Isobel koridorun diğer tarafından onun söylediği hiçbir şeyi duyamıyordu.

Crowe'u tekrar itti ama Crowe karşılık verme zahmetine bile girmede. Topuklarının üzerinde dönüp koridordan çıkmadan önce bir küfür gibi görünen bir şey tükürdü.

Ne haltilar ?

"Bu görüntülerin elimize ulaşmasının bu kadar uzun sürmesi bizi üzüyor." Görevli hiç uyarıda bulunmadan tekrar konuştu ve herkes dikkatini tekrar ona yöneltti. "Tüm öğrencilerimizin *bize gelebileceklerini* bilsinler." Sanki bunu daha önce defalarca söylemiş ve kimse dinlemediği için hayal kırıklığına uğramış gibi vurguladı. "Eğer rapor edecek bir şeyiniz varsa ..." Kadın arkasındaki duvarı işaret ederek herkese ne izlediklerini hatırlattı. "O halde bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Sizi temin etmek isteriz ki gizlilik *kesinlikle çok*."

"Davetiye göndermenin bir yolu da bu," diye homurdandı Musa onun arkasından. Şaşırtıcı derecede yakın duruyordu. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, sözleri başının arkasında kıpırdanıyordu. En son ne zaman kendisine bu kadar yakın durduğundan emin değildi. *Üzerinde*

Amaç.

Diğerleri de yaklaşıyordu; sadece ona değil, birbirlerine de... Ortada o ve Kilian, sağda Theodore, herkesin biraz önünde Cian ve solda Niko olmak üzere sıkı bir daire oluşturmuşlardı. Vücutları gergindi. Theodore ve Niko'nun ifadeleri sıkı ve temkinli. Oscar arkasında bir yerdeydi; onun güçlü zakkum kokusunu diğerlerinin kokuları üzerinde yuvarlanarak duyabiliyordu. Alfalar bir duman bulutu gibi hepsini bulandırıyor. Bu his rahatsız ediciydi. Ateşe verilmiş bir orman gibi kokuyordu. Niko'nun viskisi benzine dönüşüyor ve Cian'ın güneş ışığı çok sıcak bir şekilde yanıyor.

"Davet mi?" Isobel fısıldadı, başını çevirirken dudaklarını kıpırdatmaya bile cesaret edemiyordu, Musa'ya dönüp bakamayacak kadar kadına odaklanmıştı.

Görevli, kaşlarını beklentiyle kaldırmış, toplanmış öğrenci denizine bakıyordu. Isobel'in Cian'ın arkasına saklandığını görünce durakladı ve "Bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz," diye tekrarladıktan sonra diğer memurlara kendisini takip etmelerini işaret ederek odadan çıktı.

"Bekle... bu mı?" Isobel kadının ardından bakakaldı. "... onları nerede bulacağımızı bile söylemedi."

Sağındaki kabinin kenarına yaslanmış olan Theodore -ayakkabıları onunkilere değiyordu, kollarını kavuşturmuştu- daha da yaklaştı, dudakları kulağının dibindeydi. Hatta elini kaldırarak kadının kameraların onun dudaklarını okumasını engelledi. "Takip Ekibi sana

Kulübün nerede olduğunu. Sen . Bu onlar seni çağırıyor.

Onları nerede bulacağınızı biliyorsunuz ve gizlilik kesinlikle çok önemli."

Kalabalık yemek salonunda doğru düzgün cevap veremediği için ağzını kapattı. Diğer öğrenciler karışık bir fısıltı yığınınına dönüşmüştü, içlerinden biri görevlinin arkasından seslendi.

"Peki ya Crowe?" Bağırış biraz fazla yüksekti ve Isobel kimin konuştuğunu görmek için boynunu bükerek Oscar'ın etrafına baktı.

İkinci sınıf Beta. Crowe'un arkadaşlarından biri... yoksa miydi? Görünüşe göre Bellamy'nin hayran kulübü Betalar, Crowe ile aralarına mesafe koymaya çalışıyordu.

Crowe'dan kendileri.

Yetkili koridorun kapısında durakladı ve dönüp Beta'ya baktı.

"Alaric Crowe -diğerleriyle birlikte- bu olayla ilgili olarak sorgulandı.

Tüm öğrenciler asılsız söylentiler çıkarmamaya dikkat etmelidir, çünkü bu başlı başına bir taciz şeklidir. Videodaki kişi akademi kurulu tarafından bulunacak ve hakkında işlem yapılacaktır."

Theodore sessizce alay etti ve öyle görünüyordu ki Beta bile Yetkililer topuklarını hızlıca vurarak ve iş ayakkabılarını tıkırdatarak salonu terk ederken, kız cevap kelimeleri bulabildi ve yumruklarını iki yanında sıktı.

Isobel kımıldamadı, Alfalar da öyle. Beklediler, izlediler ve dinlediler, başka bir şey olmasını bekliyorlardı. Sonunda Theodore kabine geri kayarak Isobeli yanına çekti. Geri kalanlar tekrar içeri girdi ve yeni yerlerine yerleşirken tüm tabaklar yeniden düzenlendi.

"Yıl sonu partisi yapalım mı?" Theodore, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak, elindeki bıçağı şiddetle itti.

karabuğday müsli krebi tabağından alıp kabarık

Altındaki Japon kreması, ortasına doldurduğu krema ve dilimlenmiş çilekler yüzünden çökmeye başlamıştı. Görünüşe göre, bir ziyafet günü geçiriyordu.

"Elbette," dedi Niko, Moses'ın "Hayır," demesiyle aynı anda.

"Geçen yıl olduğu gibi Konsolidasyon Günü temalı olmalı," dedi

Cian

diye ekledi, ancak bu ihtimal onu pek de heyecanlandırmışa benzemiyordu. "Her yere Üstün Yetenekliler-Amerikan bayrağı asabilir ve kırmızı, beyaz ve mavi bir pasta yiyebiliriz."

Moses, Theodore'un bıraktığı karabuğday kremini bıçaklarken, "Ya da sadece rahatlayabiliriz," diye mırıldandı.

"Sanırım Elijah yetkililerin başka bir A Koşu partisine sponsor olmayı teklif ettiklerini söyledi."

"Güzel olmalı." Isobel dondu kaldı, gözlerini tabağına dikti. *Az önce bunu yüksek sesle mi söylemişti?* Yukarı baktı. Herkes ona bakıyordu. "Kahve içmek için," diye yarım yamalak bitirdi. "Bir tane almayı unuttum."

"Al." Theodore elindeki kupayı ona kaydırıldı.

"Sorun değil." Yüzü yanmaya başlamıştı. Theodore insanların yemeğini çalmasından ya da kaplarını paylaşmasından nefret ederdi. Neredeyse Gabriel kadar kötüydü.

"Yine hangi yatakhaneye girmeye çalışıyorsun?" Oscar kayıtsızca sordu, öne doğru eğilip kısık kara gözlerini ona dikti. "Yanılıyorsam düzelt ama seneye biz *şımarık* Alfaların yanında zengin kız pijamalarıyla A Koşu'nda hoplayıp zıplayacaksın."

Eğer Oscar bunu ona bir yıl önce söyleseydi. masanın altına sürünüp ölmek istiyordu. Hâlâ yere yığılıp biraz kaybolmak istiyordu ama onun gözlerindeki kızgınlık kıvılcımının sadece *arkadaşlarına* gösterdiği bir şey olduğunu da biliyordu. Eğer gerçekten

onu bu kadar az düşünseydi, onu tamamen görmezden gelirdi. "Senin sorunun benim senin *şımarık* olduğunu düşünmem mi yoksa Sadece pijamalarım." Ağzına bir lokma krep attı.

"Kesinlikle pijamalar yüzünden," diye ekledi Cian, arkasına yaslanarak yarım fincan kahve içmek için oturdu. "Gabriel'in senin iç çamaşırlarına takıntısı gibi o da takıntılı."

Moses kahvaltısından başını kaldırıp masanın etrafındaki yüzleri taradıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Ne büyük kayıp. Gabriel burada değil."

"Nerede bu ikisi?" Niko yemeğinden başını kaldırıp bakmadı bile.

," diye mırıldandı Isobel.

Herkes ona baktı. Yemek yemeyi yarım saniyeliğine bırakan Niko bile ona baktı.

"Elijah, um..." Kamera karşısında doğru kelimeleri bulmaya çalışarak gergin bir şekilde masanın etrafına baktı. "Dans antrenmanında aşırıya kaçtı. Hareketlerini çok fazla hızlandırdı."

Theodore'un kaşları birbirine çatıldı. "Hareketlerini hızlandırdı mı?" "Evet, yani kendini fazla zorladı."

Sessizdiler, birkaçı telefonlarını kontrol ediyordu.

"Onu daha sonra *bu* konuda sorgulamak için sabırsızlanıyorum." Oscar sonunda konuştu, sesi kara mizahla doluydu.

Cian içini çekerek başını salladı. Isobel'e, "Neden kendini fazla zorlamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi çabucak.

"Ah?" Yemeğine geri dönmüş olan Niko aniden başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı.

Yüzünün, boynunun ve göğsünün ısınmaya başladığını hissetti ve hızla avuçlarını yukarı çekerek yanaklarını kavradı, sıcaklık ellerine dolduğunda daha da kızardı.

"Gerçekten bilmiyor musun?" Niko sordu, bakışları onu içine çekiyordu. "Biliyor olabilirim," diye ağzından kaçırdı, sonra hızla başını salladı.

"İlk dersime gitmeliyim." Ayağa fırladı ve her nasılsa iki yanında üç Alfayla birlikte kabinin arkasına sıkıştırıldığını fark etti.

Yalvaran bakışlarını Theodore'a çevirdi ve o da bunu küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Bunun bende işe yaramayacağını söylemek isterdim ama hiçbir şey daha iyi işe yaramadı," diyerek Cian'ı kabinden itti ve tabağını almaya çalışan sinirli Moses'ı dışarı çıkarmak için .

Cian çantasını kaptı ve omzuna attı. "Gidelim, bebeğim." Kızın çantasını ondan önce kaptı ve sonra bir üçüncüsünü kaldırarak Moses'ın göğsüne doğru uçurdu. "Sen de bizimlesin. Devamsızlık serini bozduğum için üzgünüm."

"O saçma derslerden bile girmeden yılı bitirmeyi umuyordum," diye homurdandı Moses, kahvaltısını bırakıp Isobel ve Cian'ı salondan çıkarken takip etti.

KRİSTALLERİN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜ. YA DA DEĞİL



ISOBEL KAHVALTIDAN KAÇMAK İÇİN O KADAR ACELE EDİYORDU KI hâlâ karanlık olan boş sınıfa dökülene kadar ne kadar erken geldiklerinin farkına bile varmadılar. Cian ışıkları yaktı ve Isobel'in bileğinden tutarak onu odanın arka tarafına çekti. Profesör Vega'nın malzeme dolabının bulunduğu sallanan kapıyı iterek açtı. psişik gereçlerini saklıyordu. Son saniyede vücudunu döndürerek onu önüne ve dar alana çekti. Onun arkasından girdi, yüzü dikkatle boştu ve Moses onun yanına geçti, çantasını kapının yanına bıraktı ve Cian kapıyı kapatırken Isobel'in çantası.

Yüzlerini göremeyecek kadar karanlık değildi ama yüz hatlarına yerleşen gölgeler, ağızlarının düz yapısını daha çok kaşlarını çatmış gibi gösteriyordu. Arkasındaki rafı yokladı ve bir yığın tarot kartı kutusunu devirdi.

"Burada ne işimiz var?" Kehanet ders kitaplarından oluşan bir yığının üzerine bastı, sırf onlar üzerine çıkmasın diye ve Moses başını hafifçe sallayarak dikkatini onun ayaklarına yöneltti.

"Bir şey saklıyorsun." Cian onun kişisel alanına girerek başının yanındaki rafa uzandı. Kokusu üzerine sinmişti, tuzlu su ve hafif sıcaklık gözeneklerine sızıyor ve gözleriyle onu dikkatle takip ederken dudaklarını yalamasına neden oluyordu.

Raftan sadece uzun, pürüzsüz bir kristal aldı ve düşünceli bir ifadeyle avucunun içinde çevirdi.

"Neyi saklıyorsun?" diye , ikisinin arasına bakarak.

"Elijah ve Gabriel." Moses bir kutu meditasyon minderinin üzerinden geçerek onları kapıya doğru itti ve Cian'la birlikte onu rafa sıkıştırmaları için yer açtı. Onu korkutmaya mı çalışıyorlardı yoksa sadece seslerini bastırmaya mı çalışıyorlardı, hiçbir fikri yoktu. Düşük. "Gerçekten ne oldu? Neden kameraların önünde söyleyemedin?"

"Çünkü Elijah dalgalandı." Gözlerini ayaklarına dikti. "Gabriel onu bırakmamız gerektiğini söyledi-"

"Gerçekten dalgalandı mı?" Moses hâlâ inanamıyormuş gibi araya girdi.

"Nasıl dalgalandı?" Cian başını yana eğdi, şaşkınlıktan çok meraklı görünüyordu, koyu altın rengi saçlarından bir tutam alnına döküldü, dövmeleli parmakları dalgınca geri taradı.

"Ne demek nasıl?" Dikkatini ayakkabılarından çatıya çevirdi.

"Isobel." Cian'ın sesi mırıltıya dönüştü. "Bana bak."

Dikkati tekrar adamın yüzüne yöneldi, çenesi inatla sabitlenmiş, dişleri birbirine çarpıyordu.

Çenesini kavradı, başparmağı çenesinin üstünden kayarak dudağının kabarıklığının altından geçti, gözleri kadife bir safire dönüştü, Alfa yüzüğü neredeyse tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Öne doğru eğildi ve yüzüne yaklaşarak fısıldadı: "Seni becermek mi istedi, bebeğim?"

Ona gözlerini kırptırdı, midesi bulandı. "Biz sadece dans ediyorduk."

"Hm." Cian'ın dikkati kızın ağzına yöneldi. "Biri seni becermek istediğinde neye benzediğini biliyor musun? Nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Çenesini kaldırdı. "Evet."

Onun aldatmacasının tadına bakar gibi dudaklarını yaladı ve çenesindeki tutuşu sıkılaştı, gözleri daha da karardı, Alfa halkası şişmeye başladı.

"Ya şimdi çıkarırsın ya da ben kendi yaparım," diye tersledi Musa. asidik ve tatlı koku ekşimeye başladı. "Bu sınıf birkaç dakika içinde dolacak."

Sınıfın kapısı sanki işaret verilmiş gibi açıldı ve küçük bir grup öğrenci yemekhanede olanlar hakkında hararetli bir şekilde konuşarak içeri girdi. Depo dolabının içinde çıtalalar vardı, Sadece az miktarda ışık alacak kadar büyüktü ve sınıfın ötesini görebilecekleri bir açığa sahipti.

Isobel çenesini Cian'ın pençesinden çekmeye çalıştı ama Cian sadece başını salladı, eli boynuna düşmeden önce sessiz bir azarlama sesi çıkararak onu raflara doğru sıkıca itti. Çıtalara doğru bir bakış fırlattı ama karanlık dolabın içini görmelerine imkân yoktu. Çıtalaları diğer yöne çevirmeden. Gözlerini Musa'ya çevirdiğinde sadece sıkıntıyla karşılaştı.

"Neden bu kadar inatçısın?" diye sordu, her şeyden çok kelimeleri ağzında geveleyerek.

"Neden?" diye karşılık verdi ama Cian elini sıkıca kavradı ve kadın hemen dikkatini ona geri verdi.

Onu yakalamak için pürüzsüz kristali diğer eline geçirmişti ama şimdi onu rafa geri koymak için uzandı.

"Ne oldu?" diye sordu .

Adamın tutuşu giderek sıkılaşıyordu, o kadar inceydi ki nefes almayı bıraktığının farkına bile varmadı. Bileğini kavramak için uzandı ve parmakları tenine değdiği anda adam elini gevşetti, yüz ifadesi değişmemişti, tüyler ürpertici bir şekilde boştu.

"Beni ," diye homurdandı, öğrenciler yemekhane olayının kaydını yüksek sesle tekrar oynatmaya başladığında Birinin telefonu.

"Lütfen." Musa gözlerini devirdi, omuzlarını silkti Raflara yaslanacak rahat bir yer bulana kadar bir ayağını diğerinin arkasına soktu ve kaslı kollarını kavuşturdu.

"Kimsenin burnu benimki kadar iyi değil. Sen değilsin." " zaman neyim ben?" diye sıkıntılı bir fısıltıyla bağırdı.

"Tahrik oldum, tatlım." Cian sözcükleri kulağına doğru üfledi, eli tekrar sıkılaştı. "Bize Elijah'a ne olduğunu anlat."

Ona karşılık vermek istedi ama dizlerinin çözölmüştü ve adam onu tutması gerektiğini biliyormuş gibi kalçalarından birini onunkilerin arasına soktu, diğer elini de kalçasına attı.

"İyi bir kız ol ve sana Elijah'ın vereyim," diye mırıldandı kulağına.

Gözlerinin irkilerek kapandığını hissetti ama sonra hemen açtı, Cian'ın gözlerine bakarken utançtan irileşmişti

Musa'ya omuz attı.

"Kalen'le konuştunuz mu?" diye sordu sesi titreyerek.

Moses onu dikkatle izledi, yüz ifadesindeki her tik ve seğirmeyi yakalayan kara gözleri donuktu. "Hayır..." Bakışları kızın vücudunda geziniyor, Cian'ın kıza nasıl baskı yaptığını görüyordu. rafların içine. "Ama buna gerek yokHer bu yazıyor. Övülmek için yaratılmışsın."

"Ve insanların zayıf noktalarını bulmakta oldukça iyiyimdir," diye ekledi Cian, sesinde bir sırıtişla. "Peki ne kadar zorlamalıyım Carter? Seni ne kadar zorlamalıyım?" Dili kızın çenesinin kenarına doğru fiske vurdu. "Bu kadar sert mi?" Aniden saçlarını kavradı, başını geriye çekti ve çenesine gelene kadar çenesi boyunca yaladı. keskin bir şekilde ısırdı. "Ya da daha sert?"

Zihni tamamen boşaldı. "Evet."

Cian hafifçe geri çekilerek inledi. Dudaklarına bakıyor, tuzlu su tadında olup olmadıklarını ve onu öpmenin boğulmak gibi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordu. Başını çevirdi ve gözlerini

Moses. "Ben onu konuşmaya ikna ederken birinin onu sessiz tutması gerekiyor."

Musa kara, kanatlı bir kaşını kaldırdı, sözlerinin sessiz tonuna rağmen ifadesi meydan okuyordu. "Ona elimi bile sürmeyeceğim." Dikkati Isobel'e kaydı. "Alınma Carter."

"Alınmadım," diye mırıldandı, Moses'ın düzgün sesi Cian'ın düşüncelerini başardığı puslu sisi temizlemeye yardımcı oldu.

Sınıf dolmaya başlamıştı, daha önceki drama dalgasının etkisiyle normalden daha yüksek bir sesle konuşuyorlardı. Moses rafları itti ama dolaptan çıkmak yerine sadece Cian'a uzandı, omzunu kavradı ve onu öne doğru çekti, önü çarptı

Cian'ın sert göğsüne. Cian onun kalçalarını yakaladı, onu üzerinde durduğu kitap yığınının içine çekti ve Musa'yı sırtında hissedinceye kadar vücutlarını döndürdü, üçü yanlamasına dolabın içine yığıldı. Sonunda kapıyı tam olarak görebildi ve Cian'ın ayakkabısını bir santim farkla kaçırarak yere vuran ışık karşısında endişeyle yutkundu.

Moses kitap yığınının sallanan ayaklarının altına itti ve Cian onu tekrar yere bıraktı.

Cian kulağına eğilerek, "Şimdi açık konuşayım," fısıldadı. "Bu bir ceza değil. Bu bir ders. Sen de onlardan biri olacaksın."

ve kiminle uğraştığınızı anlamanız gerekiyor. Bunu benim başlangıç görevim olarak düşün. Eğer yalvarırsan, kaybedersin."

"Ne yazık ki ağzını kullanamayacaksın," diye mırıldandı Moses, vücudu kızın sırtına yaslanmıştı, eli aniden kızın yüzünün alt yarısına dolandı, onu korkutacak kadar sıkı tutuyordu.

"Nasıl geri çekileceğini biliyor musun, bebek?" Cian'ın eli tekrar kızın boynuna yerleşti, parmakları gevşek bir kavrayışla esnedi.

Gözleri irileşti, burun delikleri çaresiz bir nefesle açıldı. Geçen sefer, kız eline dokunur dokunmaz adam elini gevşetmişti. Tereddütle Cian'ın bileğine dokundu ve Cian'ın eli hemen gevşeyerek köprücük kemiği boyunca okşadı. O hareket eder etmez, Moses da hareket etti, tutuşunu onun omzuna bıraktı ve kız sıkıntılı bir nefes alırken onu sabitledi.

Vücudu titremeye başlamıştı ama geçen duyguların ne olduğunu anlayamıyordu. O kadar ıslaktı ki, dolabı kokusuyla doyurması gerektiğini biliyordu, ama midesi sinirli sinirli dönüyordu. Cian'ı üzdüğüne dair bir his vardı ama Cian onun cezalandırılmadığını söylemişti ve Moses? O, asla düşüneceği bir insan değildi. Hâlâ neler olduğunu bilmediğini söylemeye bile yoktu ama Cian'ın Alfa yüzüğünün şiştiğini ve gözlerindeki niyetli bakışı fark etmişti. Theodore onu öptükten sonra böyle bakmıştı. Oscar da onu öpmeden önce böyle bakmıştı.

Cian onu öpmek istedi.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Cian usulca, yanağına sokularak. "Jestini unutma. İhtiyacın olabilir." Kancasını Moses elini tekrar kızın ağzına doladığında parmakları tayıtının içindeydi. Sert bir çekişle tayıtı bacaklarından aşağı yırtıldı, Cian'ın ayakkabılarını yırtıp tayıtı ayaklarının üzerinden çekerek arkasındaki rafa fırlatmasına yetecek kadar onu kaldırdığında, Moses'ın nasırlı tenine şaşkın bir çılgılık çarptı.

Sarsılarak Moses'ın bileğini kavradı ve iki alfa da durakladı.

"Bu senin jestin mi, Carter?" Moses boğuk bir sesle sordu. derin ve alçak.

Başını iki yana salladı.

Cian sessizce, "Bana hatırladığını göster," dedi.

Titreyen parmaklarını Moses'ın elinin arkasına uzatıp ona dokundu ve Cian öne doğru eğildiği sırada Moses elini bıraktı.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü Cian, dudakları onunkilere hafifçe değdi, aslında bir öpücükten çok bir onaylama gibiydi. "Bunu sana son kez hatırlatıyorum, anlıyor musun?"

Nefes nefese inledi ve Moses'ın eli onu tekrar susturdu. "Sadece başını sallla," diye gürledi Moses onun başının arkasına doğru.

Isobel salladı ve Cian yanındaki rafta duran kutuya uzanıp kapağını açtı, Isobel yan taraftaki resme baktı. Her neyse, yuvarlak bir kule şeklindeydi ve bu, midesinin çukurunda kafa karışıklığı ve hafif bir paniğin canlanmasına neden oldu, ancak Cian nesneyi ambalajından çıkardığında, diğer düzinelerce boyut ve şekildeki kristaller gibi sadece bir kristaldi ve Değerli taşlar raf boyunca dizilmiş ve arka duvar boyunca kutulara istiflenmişti, ancak bu taş görünüşe göre kendi kutusunu hak edecek kadar büyük ve özeldi.

Cian parmaklarını pürüzsüz, damarlı pembe taşın üzerinde gezdirdi. ucunu Moses'ın eline vurmadan önce çatlak ya da kusur olup olmadığını test ediyordu. Moses parmaklarını geri çekip kalçalarına koyarken Cian soğuk, yuvarlak kristali dudaklarına değdirdi.

"Ağzını aç."

Dudaklarını araladı ve adam hiç uyarmadan içeri itti, ağzını doldururken dilini düzleştirdi, taşın ucu boğazının arkasına çarptı. Ani istilanın etkisiyle gözleri şaşkınlıkla doldu ama Cian'ın onu izleyiş biçimi de midesinin derinliklerinde sıvı bir ısı birikmesine neden oldu ve ağrıyı hafifletmek için kalçalarını birbirine bastırıp ovuşturmasına yol açtı.

"Güzel ve ıslak olduğundan emin ol," diye alçak sesle uyardı Moses, "yoksa canın yanacak."

Bu alarm kıvılcımı daha da ve kokusunda da yükselmiş olmalıydı çünkü Moses kısa bir onay homurtusu çıkardı başının arkasını okşuyor, onu hissetmeye teşvik ettiği korkunun tadını çıkarıyordu.

Cian taşı ağzından çıkardı ve ardından aynı anda birkaç şey oldu. Göğsündeki zincir yanmaya başladı, Cian boştaki eliyle külotunu yırttı ve taş hemen kalçalarının arasına itildi, yere düşüp tüm öğrencileri ne yaptıklarından haberdar etmesin diye bacak bacak üstüne atarak hızla oraya sıkıştırmaya zorladı.

Cian zincirin parladığını görmüş olmalıydı, çünkü gömleğinin yakasını aşağı doğru çekiştirerek yeni değerli taşla baktı.

ortaya çıktı.

Hepsi kapının diğer tarafındaki öğrencilerin aniden acı verici bir şekilde farkına vararak sessizce nefes nefese beklediler.

"Kırmızımsı görünüyor." Cian mücevhere bakıyordu. "Bir şey hissediyor musun?" *Pek çok şey hissediyordu. Ve Moses hâlâ onu susturuyordu.*

Sanki soruyu beğenmemiş gibi gözlerini Cian'a dikti ve o da sırtıttı. *Lanet olası işe yaramaz tanrı aşkına, ben olmayayım.*

Kelimeler aklına geldi, Musa'nın korkuyla dolu sesiyle homurdandı.

"Isobel?" Cian sordu.

Vahşileşirse eğlenceli olabilir.

Bu sefer Cian'ın sesi.

Kafasının içinde.

Kadın yavaşça başını salladı ve Cian'ın kaşları tehlikeli bir şekilde aşağı indi. Kızın hâlâ elinde tuttuğunu fark etmediği taşı çevirdi ve taş kızın klitorisine doğru kayarak boğazından bir ses daha çıkmasına ve Moses'ın avucunda kaybolmasına neden oldu.

"Gözler normal mi?" Moses homurdandı. *Gerekirse dua .*

"Gözler normal," diye onayladı Cian. "Benim kız sıırıslıklam." *Hiç bu kadar sert olmamıştım.*

"Ona bir daha öyle dersin işbirliğim biter," diye homurdandı Moses, sesi bir şekilde tehditkâr çıkarken zar zor duyulabiliyordu.

Cian sadece kıkırdadı, taşı tekrar döndürdü ve Isobel'in Moses'a karşı gevşemesine neden oldu, onu dik tutmak için kalçasını sıkıca tutmak zorunda kaldı.

"Benim için o kadar çok yalvaracak ki, ben buradaki işimi bitirmeden önce bu sözleri avucuna dövme olarak yaptırabilirsin." Cian açtı

Taşı kadının girişine doğru itti, gözleri kadının gözlerinin içine bakıyordu. "Elijah'a ne olduğunu bize anlatmak ister misin bebeğim?"

Başını salladı, vücudu davetsiz misafirden uzaklaşmaya çalışıyordu. Üzerinde durduğu yığının en üstündeki kitap yere çarparak devrildi ve hepsi tekrar dondu kaldı, birinin gelip araştırmasını bekliyorlardı. Sınıf hala yüksek sesle olayı tartışmak, tüm videoları tekrar izlemek önünde toplandıkları sırada sosyal medyada ortaya çıkan Odaya. Vega pencere kenarındaki masasında oturmuş, dudaklarında çatık kaşlarla camdan dışarı bakıyordu, ya dersle ilgilenmiyordu

Cian orada olmadan ya da öğrencileri odaklanmaya ikna etme şansının olmadığını kabul ederek.

Korkunç derecede gergin birkaç nefesten sonra, Moses onaylamayan bir sesle homurdandı, onu birkaç santim kaldırırken kolunu ortasına doladı, kitap yığınının dikkatlice kaldırıp onu tekrar yere indirmeye başlarken taş uyluklarının arasından geri kaydı.

Ama Cian elini indirmeyi reddetti.

Moses'ı uyarmak için kolunu sıkıca kavradı, onu yavaşça indirirken tırnaklarını batırdı, taş tekrar sırlıslık dudaklarının arasına girdi, girişine daha da sokulmaya çalıştı. İtiraz sözcükleri Moses'ın avucunda boğuldu. Cian'a tekme attı ama Cian ona sadece karanlık ve ateşli bir gülümseme fırlattı.

İçindeki ihtiyaç. Her ikisinin de sesleri birbirinin üzerine biniyor, diğer düşünceler ve birbirinden kopuk ifadelerle birlikte birdenbire içinden çıkamayacağı kadar gürültülü bir hal alıyordu.

Bu çok kötü. Arayan Moses'dı. *Bunu Theodore'a yapmamalısın.*
Beni öldürecek.

Alfalardan biri insanların en derin düşüncelerini duyabiliyordu.

Bu onun için iyiye işaret değildi.

Özellikle de ona *söylemeyi* gerekli görmedikleri için.

Musa, düşüncelerine rağmen onu bir santim daha aşağı indirdi ve kafasının içindeki kelimeler hızla yeniden karmakarışık hale geldi.

Çok yumuşak.

Çok güzel kokuyor.

Bununla

yıkanabilirim. Tatmak

istiyorum.

Çok güzel.

Bundan

nefret

ediyorum.

Yüzünü saatlerce böyle izleyebilirdim.

Onu öpmek isterdim.

Onu yalamak istiyorum.

Bir şeyi yumruklamak istiyorum.

Moses'ın nefesi tıkırdadı, kalçasına giren parmakları onu daha da aşağı iterken esnedi. Vücudunu işgalci nesneden uzaklaştırmaya çalıştı ama Cian'ın eli diğer kalçasına geçti ve ikisi birden onu aşağı itti. Tırnakları Moses'ın kolunu parçaladı ve kısa bir bakır kokusu aldı, kulağındaki sessiz homurtu ona kan çektiğini söylüyordu.

"Bize Şimdi mi söylemek istiyorsun?" Cian dudaklarını yalarken bakışları alev alev yanarak sordu.

Umutsuzca başını salladı ama Musa hâlâ elini çekmeyi reddediyordu.

"Pes etmek mi istiyorsun?" Onu daha da aşağı ittiklerinde Cian'ın fısıltısı neredeyse kayboluyordu, taş onu geriyor, daha önce hiç hissetmediği bir Şekilde dolduruyordu. Ayak parmaklarının ucunda duruyordu, daha fazla y kseleliyordu, vücudu yukarı doğru zorlanıyordu, ama işkence görmüş, boğuk iniltisinin sesiyle ikisi de daha da yaklaşırken aklının arkasında k      bir düşünce vardı.

Birden ikisinin de ne kadar sertleŐtiđini hissedebildi, Cian'ın aleti kalçasına baskı yapıyordu, Moses'inki ise sırtının k      kısmına doğru kıvrılmıştı ve pürüzsüz kristal yerine ikisinden biri içine doğru itiyor olsaydı nasıl bir his olacağını merak etti.

Vega Şimdi sınıfta bir yerlerde ay d     leri hakkında gevezelik etmeye çalışıyordu ve yakalanma ya da    renilme korkusu Őehvetini engellemeliydi ama beynine hücum eden hırıltılı düşünceler çekingenliğini bir anda yok etti.

"Siktir, Isobel." Cian sessizce inledi. "Ne düşünüyorsun sen? Az önce o kadar ıslandın ki parmaklarımı kaplıyor."

Hemen adamın eline uzandı ve adamın elini çekerken taşı yerinde tutmak için kalçalarını birbirine doladı.

Kendini vahşi

hissediyordu.

Unhinged.

Adam bunu kızın gözlerinde görmüş olmalıydı çünkü kızın elini kaydırmasına izin verdi ve onu merak ve ateş karışımı bir duyguyla izledi. Her iki elini de bel bandının ötesine itmeden önce pantolonunun b zme ipini yakalamaya çalıştı. Parmaklarını kendi uzunluğunun etrafında dolaŐtırdı, tam horozunun tepesinde, onların arama kavramasına doğru itilirken, ellerini tabana doğru iterken nektarını uzunluğunun üzerine yaydı. Cian'ın gözleri parladı, burun delikleri açıldı, Alfa yüzüğü bile daha b y   atıyor gibiydi, g  s nden derin bir  ıngırak yayılıyordu.

"Siktir, Illy." Moses'ın elini çekiştirdi ve onu tamamen öptü, dili ağzına girdi, eli boğazını kavrayıp ona bir mesaj göndermeye çalışıyormuş gibi hafifçe sıkarken, delici soğuk metali bir Şok yarattı. Adamın  elik gibi uzun aleti parmaklarını pantolonundan çekip çıkarmadan önce, parmaklarını tenine doğru bükmeye çalışarak inledi.

yapışkanlığından olabildiğince çok şey aldı. Adam elini bileğine götürdü ve kız onun bu hareketinin hâlâ orada olduğunu, hâlâ ellerinden birinin arkasına dokunabileceğini bildirdiğini fark etti.

Sonra tekrar boğazını sıktı, diğer eliyle saçlarını karıştırdı.

"Bize şimdi söylemek ister misin?" diye hırladı nefes nefese, kızın nefes almasına izin vermek için bir santim geri çekildi.

Kadın evet demeye çalıştı ama adam tekrar ileri atıldı ve kadın tek bir kelime bile söyleyemeden ağzını diliyle doldurdu.

"Bütün gün o güzel ayak parmaklarının üzerinde , değil mi Carter?" Moses ipek gibi fısıldadı.

Düşüncelerinin ona ne istediğini anlatmasını bekledi ama göğsündeki taşın tekrar soğuduğunu geç de olsa fark etti. Cian'ın sert parmaklarının kalçasında gezindiğini hissetti ve taşın kontrolünü ele geçirmek üzere olduğunu anladı. Ona dokunmaması için yalvarmaya çalıştı ama Cian parmaklarını tehditkâr bir şekilde boynuna doğru uzattı ve dudağını sertçe ısırdı.

"Ah, bebeğim," diye mırıldandı usulca. "Söylemek bir şey mi var?" Gözlerini onun omzunun üzerinden geçirerek kısa bir an için Musa ile bağlantı kurdu. "Merdiven arkanda. Bacaklarını kaldır."

Moses çok hızlı tepki verdi, eğildi ve onu dizlerinin arkasından tutarak dengesini bozdu ve dolabın köşesine itilmiş ince merdivene kendini indirirken ona geri döndü, botlarından biri alt basamağa dikildi, diğeri onları dengede tutmak için yere sabitlendi.

Cian kristali içinden kayarken yakalamıştı ve şimdi elinde tutuyor, Moses bacaklarını ayırıp başını boynunun kıvrımına koyarken ona bakıyordu. Moses onu derin derin içine çekiyor gibiydi, göğsü sert, neredeyse duyulmayan bir sesle titriyordu. Kalçalarını yukarı doğru itti, eli gövdesinden yukarı, göğüslerinin arasından geçip boynunda dururken ereksiyonu kıkına süründü. Adamın tekrar ağzını kapatmasını bekledi ama onun yerine adam boynunu Kulağına daha derin bir inilti düşerken onu kavradı, sıktı. Diğer eli bacaklarının arasında gezinirken dizlerini onunkilerin altına bağladı ve onu daha geniş, kapı çitalarından gelen havayı ısınmış, şişmiş teninde hissedebileceği kadar geniş bir şekilde açtı.

Cian kapüşonlu gözlerle onu izledi, çenesini kavradı ve gözleri bacaklarının arasına kayarken dalgınca alt dudağını okşadı. Bakışlarını tekrar kaldırdığında keskin bir nefes çekti.

"Böyle kal, bebeğim." Çenesini daha da yukarı kaldırarak kızın bakışlarını tamamen kendine çevirdi ve kısa merdivenin üzerinde hem kızın hem de Moses'ın üzerinde yükselerek öne çıktı. "Gözlerini benden ayırma, ben de kokunu üzerime bırakmana izin vereyim, tamam mı? Gözlerini benden ayırırsan hepsini silerim."

Başını salladı, boğazına bir inilti düğümlendi. Cian, o fark etmeden taşı Moses'a vermiş olmalıydı, çünkü aniden kıvrımlarının arasından tekrar kaydığını hissetti, başı girişinde çentik atarak orada durdu.

Bu his karşısında göz kapaklarını çırparak kapatmak istedi ama Cian pantolonunun kemerini aşağı doğru itip sikini çıkarırken göz kapaklarını açık tuttu. Uzun ve bronzdu, teninin altın tonu yakut gibi bir parıltıyla kızarmış, damarları onu kavrayıp sıktıkça titreşiyordu. Adamın iç uyluğundan kasıklarına doğru kıvrılan dövmeyle kısa bir süre baktı. Kıvrımlı dallar ve narin, dağınık çiçek tutamları. Sanki bir rüzgâr düğümlenmiş ağacı parçalamış, yaprakları horozunun gövdesinin etrafına ve kasıklarının diğer tarafına doğru dalgalanıyordu. Taç yapraklarının renkleri narin pembe, dövmenin geri kalanı siyah.

"Beni tükürüğünle kaplamak ister misin bebeğim?" Adamın kokusu kabarmış, ciğerlerini patlama noktasına kadar doldurmuştu.

Kadın başını salladı ve Moses taşı bir kerede birkaç santim içine sokmadan önce elini hızlıca sıkarak onu uyardı. Kız geriye doğru sarsıldı ve neredeyse çılgık atacaktı ama Cian kızın ağzının şokla açılmasını fırsat bilerek aniden içine girdi ve tek bir acımasız hareketle boğazının arkasına kadar itti.

Anında boğuldu, öğürme sesi kesildi çünkü adam ağzını tamamen dolduruyordu, çenesi zorlanıyordu. onu ağırlarken, dili düzleşti. Kadın taşın etrafında kenetlendi ve heyecanını Moses'ın eline akıttığının farkındaydı çünkü Moses neredeyse misilleme yaparcasına ensesini ısırılmış, zevk aldığı için onu cezalandırmıştı.

Taşı tamamen içine soktu, Cian'ın yaptığı aniden itti, dişleri hâlâ tenine yapışmıştı ve kadın boğazından asla kaçmayan ve sadece ağzının Cian'ın nabız gibi atan uzunluğunun etrafında titreşmesine neden olan bir feryat çıkardı.

Cian homurdandı ve Moses lanet okudu, pürüzsüz kristali çekip çıkardı ve tabanına kadar geri sokmaya zorladı, hareket güçlü ve pürüzsüzdü, onu sarsacak ve çaresizce

Ciğerlerine tekrar hava çekebilmek için her ikisinin de kollarına yapıştı. İkisi de biraz gevşedi, Cian kızın ağzından yarısını çekip çıkardı, kısık kaşlarıyla ona baktı, parmaklarını usulca saçlarında gezdirdi, Moses parmaklarına vururken onu yumuşattı Sanki onun nefesini kesmek için saniyeleri sayıyormuş gibi, dalgın ve tedirgin bir şekilde boynuna vuruyordu.

"*Lütfen,*" diye fısıldamaya çalıştı Cian'ın sıcak uzunluğunun etrafında, ona bakarken bulanık gözyaşlarını göz kırparak görmeye çalıştı, ama adam sadece başının arkasını kavradı ve tekrar itebileceği kadar içeri kaydırıldı.

Cian'ın başparmakları gözünün altını okşadı, gerilmiş gözaltılarını temizledi.

Başparmağını dudaklarının arasına sokup tuzlu damlayı teninden yalayarak uzaklaştırmadan önce orada biriken gözyaşları. Bir an için hipnotize olmuş gibi hissetti ama sonra Moses taşı tekrar içine sokup çıkararak dikkatini dağıttı, hareketleri kendini durdurmaya çalışıyormuş gibi sarsıntılıydı. Boynunun arkasında onu ısırıldığı noktayı yaladı, ama sonra dişleri farklı bir noktada onu tekrar sıyırdı ve sonra tekrar ve tekrar.

Taşla onu daha hızlı ve daha sert bir şekilde becerdi ve kadın dilini yüzünün önündeki şişmiş et boyunca yaladı, tatmak istedi Cian'ı kendi kokusuyla kaplamak istediği kadar tuzlu suyun tadını ve güneş ışığının yakıcılığını da hissetmek istiyordu. Yaladı, yaladı ve Kokuları tuz ve özsuynun en yoğun karışımına dönüşürken iniltilerini boğazının gerisinde tuttu, kadar yoğunlu ki neredeyse teninin üzerinde damladığını hissedebiliyordu.

"Bebeğim..." diye mırıldandı Cian. "Bu kadar yeter. Kontrolümü kaybedeceğim."

Onu elinden mi alacaktı? Sadece bir kez yaladığı kısımlar vardı. Aletin dibini kavradı, ağzını hızla başının etrafına kapattı ve aletin tamamını ağzına geri sokmaya çalıştı.

"İlly, siktir. *Siktir.* Durmalısın, bebeğim. Yoksa her yerine boşalırım-"

"Ona tek bir damla bile bulaşırsan o sikini kırarım Cian Ashford. yapmıyorum," diye Moses, sessiz Alfa sesi vücudundan Isobel'inkine yayılıyordu.

Ona karşı geri çekildi ve Cian'ın sikinin ucunda toplanan tuzlu sıvı damlalarını yalamak için geri çekildi.

"Isobel," fısıldadı Cian, sesi bir törpüden öteye geçmiyordu, gözleri odaklanmamıştı. "Durmalısın, tatlım."

Midesine bir şey inmişti, hiç anlamadığı bir tür reddedilme. Sanki bağ onu ele geçirmiş, anlam veremediği bazı şeylere *ihtiyaç duymaya* zorluyordu.

Cian'ın onu yalamasına, işaretlemesine, sahiplenmesine *izin vermesine ihtiyacı vardı*.

istemiyordu. Gözleri yaşlarla doldu -bu sefer farklı gözyaşlarıydı- midesi acıyla burkuldu ve Cian sikinin başını titreyen dudaklarına bastırmadan önce uzun bir nefes verdi.

"Bu senin kabul töreninin bir parçası değil," dedi boğuk bir sesle. "Bana surat asarsan olacağı budur." Ağzına geri itti, ellerini saçlarına doladı ve ağzını kabaca sikmeye başladı, birkaç kez sallanıp kendini daha da derine zorlamadan önce boğazının izin verdiği kadar derine itti ve sonra çekip geri itti, acımasız hareketleri tekrarladı

Ta ki sakinleşene, nabızı atana ve boğazının derinliklerine sıcak sıvı dökülene kadar.

Moses boğulmaması için kızın ışığını tutmaya devam etti, ama kız yine de yutmak için mücadele etti, vücudu o kadar gergindi ki Moses'ın kucağında kontrolsüzce kıvranıyor, kalçalarını yukarı itmesine neden oluyor ve ereksiyonunu ona sürterek rahatlamaya çalışıyordu.

Cian, kızın ağzından çekildiğinde hâlâ boğazının arkasından hırıltılar çıkarıyordu, sanki kızın içine geri sokma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi pantolonunu hemen parlayan aletin üzerine çekti.

Önünde çömeldi ve elini nazikçe ağzının üzerine koydu.

"Bize şimdi mi söylemek istiyorsun, tatlım?"

Çılgınca başını salladı, kalçaları artık taşın kavrama kanalına girip çıkmasıyla senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Hayatında daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Sadece *rahatlamak* istiyordu.

"O zaman söyle bize, gelmene izin verelim." Cian elini çekti ve ona fısıldayabilmesi için yakınına eğildi. "Elijah neden dalgalandı, Illy?"

"Benimle dans etmeyi severdi."

"Sert miydi bebeğim?" Cian mırıldandı, gözlerinde garip bir şekilde hesapçı bir bakış parladı.

Başını salladı.

"Moses'ın şu anda senin içine girmek istediği kadar umutsuzca senin içine girmek istedi mi?"

Taşın etrafında kenetlenerek inledi. "Bilmiyorum. Moses öyle yapmaz... öyle değil-"

"şu lanet ," diye fısıldadı Moses içgüdüsel bir şekilde. taş çıkartıp önünde tuttu. "Temizle onu. Ellerinle."

Ellerini kaygan kristalin etrafına sardı, avuçlarını kendi sularıya kapladı ve adam kristali çekip almadan önce Cian. Onu kaldırdı, etrafında döndürdü ve kucağına yeniden yerleştirirken bacaklarını kalçalarına doladı.

Pantolonunun kemerini çekiştirerek "Benden" . Ta ki ereksiyonu serbest kalana kadar, kızgın ve morumsu, Cian'inkinden daha kalındı ama onun kadar uzun değildi.

Ellerini çabucak onun etrafına sardı, delice ihtiyacını sorgulamamasını ve hatta bunu önceden tahmin etmesini takdir etti. Kadın ellerini adamın boyunda gezdirirken inledi, her santimini kaplamaya çalıştı, adamın seğirme ve zonklama şeklinden büyüldü parmaklarına karşı.

Ellerini çeker çekmez, özünü her yere yaydığından emin olarak, kalçalarını yakaladı ve onu nemli sertliğinin üzerine çekti.

"Daha fazla," diye homurdandı sessizce, sesi kaba ve sertti. Kadının amını üzerine bastırdı, her yerinden fışkırmasını ve artık için duyduğu korkunç ihtiyaçla kıvranmasını sağladı. "Lanet , Carter."

"Musa..." Cian'ın gürlemesinde alçak, sessiz bir uyarı vardı. "Onu beceremezsin."

Moses gömleğini ve spor sütyenini çekiştirmeden önce dişlerini köprücük kemiği boyunca geçirdi, meme ucunu ağzına alırken her ikisini de göğsünün altında avucunun içine aldı. Onu kucağından kaldırmıştı ve sürtünmek için sadece sikinin başı vardı, bu yüzden kalçalarını aşağı doğru itmeye çalıştı, bu da onun bir nefes alıp meme ucunu ısırmasına neden oldu.

Kız patladı ve adam kalçalarını kaydırdı, böylece kız ona aynı şekilde baskı yapamadı, onu kucağına geri düşürdü ve ayağa kalkmadan önce orgazmının dalgalarını kalçasına sürmesine izin verdi, ağzından birbiri ardına bir dizi küfür döküldü, titreyen bedenini merdivene koyarken ve ağlayan horozunu dudaklarına bastırırken gözleri karanlık bir cehennemdi.

"Üzerine gelemem," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bu bir isyana neden olur."

İzin istiyor ve bir an için onun da kafası karıştı. Musa ile böyle bir ilişkisi yoktu.

Ondan *hoşlanmıyordu* bile.

Ama yine de dudakları ayrılıyordu ve adam boğuk bir iniltiyle onun diline doğru kaydı. Cian'ı omzunun üzerinden görebiliyordu, temkinli, hesapçı bir bakışla yüzünü izliyor, yüz ifadesinde hâlâ bir sıcaklık kıvılcımı olmasına rağmen onu değerlendiriyordu. arkadaşının sikini boğazının arkasına kadar soktu.

Moses düzensiz bir şekilde itmeye başladı, kızın yanaklarını kavrarken boğazını sikti, kızın dudaklarını şişirirken kıza kızgın kara gözlerle baktı.

"Keşke hepsini emmeseydin," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, kalçaları sarsılmadan ve dilinin arkasına doğru patlamadan önce. "Kahretsin... *kahretsin*... Tanrım... Neden böyle görünmek zorundasın?

Benim için yaratılmışsın gibi mi? Hepsini yut. Her damlasını, Carter."

Boğazına bir çizgi çekti ve sonra ağzından çekildi, onu kollarının arasına almadan önce pantolonunun içine geri soktu.

Onu göğsüne yasladı ve arkasında yer değiştiriyor gibi görünen Cian'a sessizce bir şeyler söyledi. Dolabın diğer tarafındaki sınıftan gelen sesler bir anda delici bir gürültüye dönüştü ve başının döndüğünü ve bunaldığını hissetti. Orada Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu ve onları nasıl durduracağını bilmiyordu.

Az önce *ne* yapmıştı? Ve

Moses ile?

Cian, Moses onu tutarken taytını tekrar giydiriyor gibiydi ve taytı kalçalarına yerleştirirken kızın yüzünü gördü.

"Bana," dedi Cian ve onu Moses'tan alıp kucağına alabilmek için merdivene . "Şşş, iyisin bebeğim. Güvendesin."

Kızın saçlarını öyle nazıkçe yüzünden çekti ki, kız camdan yapılmış olabilirdi. "Çok iyiydin. Çok güzelsin, çok ."

Cian'ı seviyordu... Cian güvendeydi...

Ama tam o anda Cian kendini tehlikeden de öte hissetti.

Cian olmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı.

Gözlerini bedeninin ısınlanmasını diledi ama tabii ki öyle olmadı, onun yerine kendisini tutan aşırı ısınmış bedene yığıldı, yanağı onun omzuna düştü ve kafasının içinde saymaya başladı.

Ona büyüleyici olduğunu, mükemmel olduğunu, *çok iyi bir kız* olduğunu fısıldadı ve kız, onu tekrar büyüğü altına alamadan önce tüm bu kelimeleri itti.

Çok deneyimli değildi ama aptal da değildi. Az önce yaptığı şey *sorumsuzcaydı*.

Neredeyse bekaretini bir *DOLAPTA* kaybediyordu. *MOSES'LA*.

"Zavallı," derdi babası. "Ne kadar çaresiz, zavallı küçük bir Sigma."

KIRMIZI LİGHr, YEŞİL LİGHr



ONU GÖRMEZDEN GELMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPMASINA RAĞMEN, CİAN YİNE DE

onu biraz sakinleştirdi. En azından ağlamasını durdurmayı ve kıyafetlerini düzelterek yeniden şık görünmesini sağlamayı başarmıştı ama bu çaba

Kendi kendine onun sıcaklığının rahatlatıcı *olmadığını* ve fısıltılı sesinin cennete benzemediğini söylemek için tüm enerji rezervlerini tüketmişti ve sonunda sınıf boşaldığında bacakları hareket edemeyecek kadar titriyordu.

Ona yardım etmeye çalıştıklarında her ikisinden de uzaklaştı ve uzun pembe kristali çantasına soktu çünkü öğrencilerin oynaması için onu orada bırakmasına imkan yoktu. Patladı Dolaptan çıktı, spor salonuna doğru yürürken başını öne eğdi. Bir sonraki dersi Mikel'in küçük grup seansıydı ama diğer Alfalarla yüzleşmesinin imkânı yoktu.

Ne yazık ki şans onun yanında değildi çünkü spor salonunun dışında Kilian, Niko ve Theodore ile karşılaşmak üzereydi. Diğer yönden ona doğru yürüyorlardı. İçlerinden biri seslendi, ama o çenesini daha sıkı tuttu, giriş kapısını çekip açarken adımlarını hızlandırdı ve kalbi boğazına kadar atarak tırmanma odalarına doğru aceleyle ilerledi.

Otomatik pilottaydı, beyni kendi kendine takılıyordu, göğsü sıkışıyor ve ağrıyordu, gözlerinin önünde karanlık noktalar yanıp sönüyordu. Kısa bir süre durup Niko'yu aramayı düşündü. O bilebilirdi

Ne yapacağını. Ellerini tutar ve korkunun ağırlığı onu ezmeyi bırakana kadar kendisini sıkmasını söylerdi.

Ama hayır... O sadece Kalen'le olan seansına gitmek istiyordu.

Kapıdaki tabela henüz asılmamıştı ama yine de ite kaka içeri girdi ve boş odaya baktı.

Hayır... bu doğru değildi. Mikel'in seansının zamanı gelmişti, Kalen'in değil.

Volta atmaya başladı, telefonunu çıkarırken alışkanlıktan koşum takımlarının olduğu rafa doğru ilerledi. Görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve dondu kaldı, demir gibi bir iradeyle gözlerini kurumaya zorladı.

Onu dibe çekmekle tehdit eden ezici paniği hafifletecek hiçbir şey yoktu. Kalen'in numarasının kendisinde olup olmadığını hatırlayamadığı için bir grup mesajını açtı.

Ama ne diyebilirdi ki?

Muhtemelen meşguldü.

Seans zamanı gelene kadar sadece pratik yapacaktı. Kendini bağlamaya başladı ve kapı açıldı. Yukarı baktı, burnu alevlendi. Genelde Alfaların kokusunu bu kadar uzaktan alamazdı ama Cian ve Moses onu bir parfüm bulutu gibi sarmıştı. Diğerleri de onlara katılmıştı: Theodore, Kilian, Niko ve bir noktada diğerlerine yetişmiş olması gereken Oscar.

"Illy." Theodore diğerlerinin önüne geçti, yüzünde dikkatli ve temkinli bir maske vardı. "Yaralandın mı?"

"Acıdı mı?" Kelimeyi şaşkın bir şekilde ağzından kaçırdı, ona uzun süre bakamadı. "Hayır, hayır. Sadece tırmanıyorum." Tam bir nefes alabilmeyi dileyerek döndü ama göğsü çok sıkıydı.

"Isobel." Bu seferki Cian'dı, sesi alçak ve pişmanlık doluydu. Kalbini kırmakla tehdit ediyordu ve bu onu *öfkelen-dirdi*. Ne zamandan beri Cian'ı bu kadar önemsiyordu? *Elbette*, yerleşim turunda birlikte çok şey yaşamışlardı-

"Evet, öyle yaptık."

Dondu kaldı, başı tırmanma duvarına doğru, ensesi diken diken oldu. "Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Sadece birlikte çok şey yaşadık. Duvardan uzaklaşıp bizimle biraz konuşabilir misin?"

Yüzünü buruşturdu, paniği da alevlendi, nefesi . "Hayır, yapamam, üzgünüm. Antrenman yapıyorum."

" oluyor?" Gabriel'in sesi odanın içinde yankılandı. "Kokusunu buraya kadar takip edebiliriz."

Gabriel.

Lanet olsun.

Niko'nun elinden kurtulup tekrar duvara tutunmaya çalıştı ama Niko onu ilk seferinde olduğu gibi kolayca çekip aldı ve tekrar ayağa kaldırdı.

"Isobel." Oscar'ın Alfa sesi odanın içinde yankılanarak zihnini kamçıladi. "Benimle gel."

Ona karşı koyacak zerre kadar gücü yoktu ama en azından odadan çıkıyor ve diğerlerinden uzaklaşıyordu. Koşum takımını çıkardı ve giderken bir kenara fırlattı.

Kapıyı tekrar açarken omzunun üzerinden, "Sadece o ve Cian," diye bağırdı.

İki Alfayı birkaç adım geriden takip etti, onlar spor salonundan çıkarken gözleri Oscar'ın ayakkabılarının arkasındaydı. Cian yürürken mesajlaşıyor, Oscar ise yollarına çıkan herkese ters ters bakıyordu. Aile merkezine vardıklarında ilk düşüncesi onu cezalandırmak için babasına doğru sürüklediklerini anladı ve ayaklarını sürüklemeye başlarken kısık bir inilti çıkardı. İkisi de durdu ve ona doğru birkaç adım atarak arkalarını döndüler. Ellerini uzatarak geriye doğru dağıldı.

Cian... altın renkli, güzel Cian... birdenbire onun için Oscar kadar tehlikeli hale gelmişti.

Cian'ın çenesi geriliyor, gözleri yanıyordu ama Oscar sadece başını salladı, topuklarının üzerinde dönerek aile merkezine doğru ilerledi. Cian asansörün bir köşesine büzülmüştü, onlar da Sonra ne olduğunu anlamadan, genellikle Teak ve Charlie'yle bulunduğu odanın dışında duruyorlardı.

Cian kapıyı çaldı ama cevap gelmedi.

"Özür dilerim!" diye bağırdı telaşlı bir ses asansör tekrar çaldığında. Teak ve Charlie onlara doğru koşuyordu. "Biraz geciktik. Merhaba tatlım." Teak ona kısa bir gülümseme verdikten sonra kapının kilidini açtı ve içeri girmesini işaret etti.

Cian onu takip etmek için hamle yaptı ama Teak başını salladı, gülümsemesi aniden kayboldu. "Siz ikiniz aşağıda bekleyebilirsiniz."

Isobel her zamanki koltuğuna çöktü, vücudu otomatik pilota geçmişti. Panik yok olmamıştı ama Oscar vücuduna hükmettikçe azalmış, zihninin arkasında bir yerlerde kaynayıp durmuştu. Şimdi sadece hareketleri yapıyordu.

"İyi misin?" Charlie, Isobel'in sandalyesinin yanında diz çökerek onun elini sıktı. "Biraz su ister misin?"

Isobel başını kaldırdı, Charlie ile sandalyesinin diğer tarafına geçmiş olan Teak'in arasına baktı, boştaki elini tuttu ve sadece... bekledi. Onun konuşmasını bekliyordu.

"Sanırım her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı.

"Her şeyi ettiğimi düşündüğümde ne yaparım biliyor musun?" Charlie sordu, ağzında küçük, anlayışlı bir gülümseme kıvrıldı. "I

Sevdiğim ve saygı duyduğum birinin aynı şeyi yaptığını hayal edin. Bu hala büyük bir hata gibi mi görünüyor, yoksa kendine çok mu?"

Isobel başını kaldırdı ve sefil gözlerini iki kadının üzerine dikti.

"Moses Kane ile neredeyse seks yapıyordum."

"Moses Kane mi?" Teak kaşlarını kaldırarak .

Charlie bir kahkaha attı ve sempatik görünmeye çalıştı. "Tamam. Beklenmedik."

kadın da her zamanki koltuklarına geri dönerek birbirlerine baktılar.

"Şey..." Teak boğazını temizledi ve gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Bu... bir bağ uzmanı olarak benim alanımın biraz dışında, ancak bir eşiniz olsa bile kiminle yattığınız kişisel bir seçimdir. Kesinlikle tavsiye edilmiyor ama bu sağlık açısından böyle.

Ahlaki açıdan kendi bedeniniz için neyin doğru neyin yanlış olduğuna yalnızca siz karar verebilirsiniz. Yine de tamamen bağlanmış olsaydınız müdahale etmem gerekebilirdi. Bu tehlikeli olabilir."

Isobel boş bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Aslında şey değil, değil mi?" Charlie dürttü.

Isobel çenesini sıktı ve başını salladı. "Cian'a karşı bir şeyler hissediyor olabilirim. Ve... diğer taşıyıcı annelerimden birkaçına."

"Yani Moses ile romantik bir ilişki kurarak taşıyıcı annelerini üzmemekten mi endişe ediyorsun?"

Isobel alay etti. "Romantik değildi. Bir sınıfın arkasındaki dolapta oldu. Ders *sırasında*."

Charlie sırttı. "Bu açık iletişimden keyif aldığımı söylemeliyim."

Teak, Isobel'e yeniden odaklanmadan önce ortağının dizine vurdu, yüz ifadesi sertti. "O Alfaların hiçbirine hiçbir şey borçlu değilsin Isobel. Onlar zaten bir eşin olduğunu bilerek senin için taşıyıcı annelik yapmaya gönüllü oldular."

"I ..." Isobel kucağında parmaklarıyla oynadı. "Aslında onlar değildi. Benim. Onun için hiçbir şey hissetmek *istemiyorum*."

Herhangi biri. Onlar değil. Ne de eşim. Asla."

Teak arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, ayağını zıplattığında topuğu sallanıyordu, kaslı kolları vücudu aniden gerginleşmiş gibi esniyordu. "Her Sigma aynı değildir," dedi yüz ifadesini yumuşatarak. "Ve her Alfa da senin baban değildir. Seni incitecek bir şey yaptılar mı? Seni güvensiz hissettirecek bir şey?"

"Uhh." Isobel yutkundu ve dikkatini kadınlar arasında gezdirdi. Cian ve Moses'ın onu boğup Profesör Vega'nın kristallerinden biriyle sıkmesinin tam olarak kastettikleri şey olmadığından emindi. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı?" Teak sertçe sordu.

"Onları herhangi bir noktada durdurabilirdim. Ama istemedim."

"Onlar mı?" Charlie'nin kaşları havaya kalktı, ağzı açık kaldı. "Um. O mu?" Isobel irkildi.

"Sadece *Mos-oh* değildi." Teak kapıya doğru bir bakış fırlattı.

"Ashford da orada mıydı?"

Isobel sefilce başını salladı.

Charlie ona beşlik çakmak ister gibi baktı ama direndi. "Çok etkilendim."

Teak Isobel'e bakarken ayağını oynatmayı bıraktı. "Başka kimlerle ilişkiye girdin?"

Isobel omuz silkti ve biraz daha küçüldüğünü hissetti. "Sanırım Theodore, Oscar ve Gabriel. Ve biraz da Kilian. Elijah ve Niko arasında garip bir an yaşandı. Ve-" Sözüünü kesti, Kalen hakkında bir şey söylemek üzereydim.

"Ve?" Teak sandalyesinin arkasına yaslanmış, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmışken Charlie boğuk bir sesle konuştu.

"Ve hiçbir şey." Isobel kendine sarıldı. "Yüksek sesle söylediğimde kulağa kötü geliyor."

"Fena değil," diye hemen girdi Teak. "Sadece farklı. Hepsi birbirini tanıyor mu?"

"Şey, dedikodu yapmayı severler ve birbirlerine *her şeyi* anlatırlar, yani.. muhtemelen."

Teak kıkırdadı. "Görünüşe göre onları iyi tanıyorsun. Peki Sato ve Ashford sizi neden buraya sürükledi ve Ashford neden randevunuzu öne çekti?"

"Bunu nasıl yaptı ki?" Isobel kaşlarını çatarak geri döndü.

"Acil bir durumda iletişim bilgilerimi istedi," diye açıkladı Teak. "Neden bizimle konuşmanız gerektiğini düşündüler?"

"Çünkü onlarla konuşmazdım."

"Neden?"

"Çünkü... sanırım... nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Teak başını yana eğdi, çikolata kahvesi saçlarından bir tutam kulağının etrafından çözüldü. "Biliyorsun, Sigma'lar olarak bize kendi duygularımıza sahip olmamıza izin verilmediği öğretildi. Başkalarına hizmet etmek için var olmamız bekleniyor - en hala herhangi bir güce sahip olduğumuza inanan insanların gözünde. Eğer bir Sigma'nın çünkü kendi duygularını bile kontrol edemezken başkalarının duygularını nasıl dengeleyebilirler?

Kendimize mi? İmkânsız, insanlık dışı bir standarda tabi tutuluyoruz. Üstün Yetenekliler için bile."

"Ne hissediyorsan onu hissetmeye hakkın var," diye ekledi Charlie. "Eğer kızmak istiyorsan, kız. Ağlamak istiyorsan, *ağla*."

Seni ağlarken görmelerine asla izin verme.

"Yapamam." Isobel omuzlarını dikleştirerek çenesini biraz daha yukarı çekti. "Ben sadece... yapamam."

"Henüz yapamazsın," diye düzeltti Teak. "Hepimiz sadece devam eden çalışmalarız, bunu hatırlamaya çalış. Bazı şeyleri farklı yapmakta sorun yok."

"Nasıl tepki de engelleyemezsiniz." Charlie, Teak ile temkinli bir bakış paylaştı. "Senin duyguların ve onların duyguları olması için alan olması gerekir. Onların duygularını kontrol edemezsiniz ve... korkarım siz de kendi duygularınızı kontrol edemezsiniz."

Isobel hafifçe gülümsedi, aniden koltuğa gömülüp uykuya kadar yorgun hissetti. "Bunu keşfediyorum."

"Saklandığın bağı kabul edersen en kötü ne olabilir?" Teak aniden soru sorarak konuşmayı Isobel'in beklemediği bir yöne çevirdi.

"Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolacağım güne kadar zamanımı dolduracak hiçbir şey olmadan gökyüzünde bir apartman dairesine kilitlenmiş boş bir hayat sürebilirim."

Teak başını salladı, Charlie'yle hızlıca bir bakış daha paylaştı, o da asık suratla başını salladı ve sandalyesinin kenarına kayarak Isobel'in ellerine uzandı.

"Annen iz bırakmadan ortadan kaybolmadı. Kalp krizinden öldü."

Kardiyak arrest.

Kalbi durdu.

Isobel aniden tekrar nefes alamaz hale geldi. Korktuğu başına gelmişti. Annesi, Isobel'in yükünü paylaşmadan babasının tüm karanlığını üstlenmişti... ve bu çok fazla gelmişti.

"Peki duygularınla savaşmayı bırakırsan başına gelebilecek en kötü şey ne olabilir.. şey... duyguların?" Teak Isobel'in parmaklarını sıkarak dürttü ve Isobel'in dikkatini çekmek için başını eğdi.

"Burada bulduğum ve sonunda *benim* gibi hisseden kişiyi kaybedebilirim," diye atıldı ve o kadar çok titrediğini fark etti ki Teak'ın kollarının hafifçe titremesine neden oldu. "Beni çok korkutan o korkunç mutluluk kıvılcımını kaybedebilirim. Hissettiğim bu değil. Önceden görünmezdim ama şimdi aniden ünlü oldum. Hâlâ kendimi görünmez hissediyorum ama artık beni anlıyor gibi görünen insanlar var. Sanki beni benden daha iyi tanıyorlar ve bunun bana hissettirdiklerini kaybetmek istemiyorum. *Onlar* aracılığıyla kendimi keşfediyorum ve keşke keşfetmeseydim. Keşke her şeyi kendi başıma yapıyor olsaydım."

"Hayatı tek yaşamıyoruz," dedi Teak yatıştırıcı bir sesle. "Çevrenizi değiştirerek kendinizi de değiştirirsiniz. Çevreniz büyük ölçüde değişti ve görünüşe göre A Koğuşu'ndaki Alfalar buradaki çevrenizin büyük bir parçası. Eğer onların seni etkileme şekinden hoşlanıyorsan, o zaman belki de bu kadar karşı koyma. Seni onlardan uzaklaştıracak bir şey olursa, sana öğrettikleri her şeye hâlâ sahip olacaksın. Hiçbirini kaybetmezsiniz."

"Ve senin üzerinde bu kadar derin bir etkiye sahip olmaları çok mantıklı." Charlie Isobel'in sandalyesinin koluna oturmak için hareket etti, kolunu Isobel'in omzuna attı ve ona nazikçe Sıkıştır. "Onların hayatı her açıdan tam tersi. Sizin hor görüldüğünüz yerde onlar saygı görüyor. Onlar Bir İkon'un kızının tüm servetine ve nüfuzuna sahip olduğunuz yerde güçsüzsünüz. Onlar kutlanıyor ve siz göz ardı ediliyorsunuz. Onlar Ulaşılması imkansız standartlara sahipsiz ve her gün, mümkün olan her şekilde hafife alınıyorsunuz. Onların size öğreteceği çok şey var, sizin de onlara öğreteceğiniz çok şey var. Birbirinize çekilmeniz şaşırtıcı değil... Yani *bazı* şeyler şaşırtıcı."

Teak ona tekrar vurdu. "Kesin şunu."

"Yargılıyor gibi mi görünüyorum?" Charlie güldü. "Hayır," diye homurdandı Teak.

"Etkilenmiş gibisin."

"*Sekiz* tanesini saydı," diye fısıldadı Charlie. "Ve sonra *ve* dedi."

Isobel zayıf bir sesle, "Ben sadece Cian'ı iki kez saymaya çalışıyordum çünkü o çok... seksi," diye itiraz etti.

İki kadın geri çekildi, Teak telefonunu kontrol ederken Charlie sandalyesine oturup sırtıtmaya devam etti.

"Babandan yaz tatili boyunca sana yardım etmek için planlarının ne olduğu konusunda bilgi istedim." Teak ekranında kaşlarını çatı.

"Görünüşe göre hâlâ cevap vermemiş. Seninle konuştu mu?"

"Geçen haftadan beri değil." Isobel omuz silkti. "Şu yeni süper kahraman filmini çekmekle meşgul. Bellamy'nin babasıyla karşı karşıya ve işler biraz gerginleşiyor. Son birkaç haftadır onunla görüştüğümden daha fazla asistanı ve Cooper ile görüştüm."

"Cooper keçi sakallı adam, değil mi?" Teak çenesine vurarak sordu. "Onu yerleşim turunuzla ilgili bazı haberlerde gördüm. O *senin* resmi menajerin mi yoksa babanın mı?"

"Artık benim. Babam ben hastaneden çıktıktan sonra onu çalıştırmam için bana bir sözleşme imzalattı. Ama o her şeyden çok bir elçi."

"Bunun yerine onunla iletişime geçmeye çalışacağım." Teak içini çekerek telefonunu elinden bıraktı. "Babanın bu konuya öncelik vermeyeceğinden endişeleniyorum. taşıyıcılara ihtiyaç duyduğunu söyledi. Onlardan biri için çoktan başvuruda bulunması gerekirdi ama hiçbir şey yapılmadı. Bu noktada, acil bir başvuru olması gerekecek."

Isobel'in kanı . "Belki de unutmuştur. Gerçekten çok meşguldü."

"Pekala, şimdilik orada bırakabiliriz. Bence artık tatil boyunca seanslarımıza devam edeceğiz. Haftada en az bir kez. Görüntülü sohbet edebiliriz ve sağlığınızın risk altında olduğunu görürsem müdahale edebilirim."

Isobel dudağını çiğneyerek ayağa kalktı. "Yerleşim turunda taşıyıcı annem olmadan çok uzun süre dayanamadım."

Teak, "üç gün sonra sizi görüntülü arayacağım," diye güvence verdi. "Artık sadece babanın sorumluluğunda değilsin. Artık... Ironside'ınsın."

"de kendininkini söylemek üzereydin, değil mi?" Charlie Isobel'e göz kırparak alay etti.

"Benim de." Teak burnunu çekerek Isobel'e baktı. "Bana telefonunu ver. Çevrimiçi seanslarımız için bilgilerin ihtiyacın olacak."

Bilgi alışverişinde bulunduktan sonra panik Isobel'in içine geri döndü ve kendini parmak uçlarına kadar dans eden sinirlerle buldu.

Charlie kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce omzunu sıvazlayarak, "Bunu sen halledersin," diye mırıldandı.

Koridorda hiçbir şey yoktu ve Teak ve Charlie'yle birlikte asansöre bindi, keşke onları yaşadıkları yere kadar takip edebilseydi ve bir daha Alfalarla yüzleşmek zorunda kalmasaydı ama böyle bir şansı yoktu.

Onu bekleyenler sadece Cian ve Oscar değildi.

Alfaların geri kalanı aile merkezinde toplanmış, Kalen ve Mikel'in akademinin ön tarafına bakan iki pencerenin arasındaki duvara yaslandığı üç masanın etrafına yayılmıştı.

"Vay, vay, bu çok şaşırtıcı." Teak asansörden çıkar çıkmaz durdu, bakışları toplanan adamların üzerinde gezinerek dikkatle korunan yüz ifadelerini inceledi. "Profesör West, Profesör Easton." Dikkatini odanın arka tarafındaki uzun boylu bedenlere çevirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Mikel, "biz iyiyiz." tonu sert değildi ama tatlı da değildi. Dikkatini tekrar Teak'e vermeden önce Isobel'i yakından inceledi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Neyin olmanız gerekebilir ki?" Teak cahil numarası yaparak sakın ve şaşkın bir tavır takındı.

Bu Isobel'in onu daha çok sevmesine neden oldu.

Her gün bir Sigma'nın, hepsi de gergin ve ezici bir enerji yayan on muhafız Alfaya karşı durduğunu görmüyordu.

Aslında, *herhangi bir* gün değildi.

"Carter benim Alfalarımından biri." Mikel başıyla Isobel'i işaret etti. "Onun iyiliği beni ilgilendirir. Bilmem gereken bir şey var mı?"

Charlie elini kaldırarak, "Carter bir Sigma," diye araya girdi.

"Bazılarınız için acil durum evrakları hazırlamalısınız.

Vekil ihtiyacı doğarsa seyahat edecek alfalar," dedi Teak herkesi şaşırtarak. "Dosyalanmaya hazır olsunlar. Görünüşe göre Isobel'in babası yaz tatili için bir bakım planı ayarlamamış."

"Eve yalnız mı gidiyor?" Cian , oturduğu masanın kenarından sıçradı, dövmeli elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve hızla ceplerine soktu.

Pantolonunun kumaşını kasıklarına doğru çeken cepler.

Bu da ona bir saat önce adamın aletinin *ağzında* olduğunu hatırlattı.

Kahretsin, kahretsin.

Derin, titrek bir nefes çekti ve gözlerini Cian'dan kaçırdı. "Bir sonraki dersime geç kalacağım-"

"Şu anda benimle birliktesin," diye araya girdi Mikel, ses tonunda bir miktar demir vardı.

Kalen duvarı iterek yaklaştı. "Teşekkür ." Bunu Charlie ve Teak'e yönelttikten sonra Isobel'in yanında durdu ve ağır bakışlarını Isobel'in başının üzerinden onlara çevirdi. "Evrakların hazır olduğundan emin olacağız."

"Doğru. Peki.. tamam. Seninle yakında konuşacağım, Isobel." Teak onun omzunu hızla sıktı ve topuklarını hızla vurarak girişe doğru yürümeye başladı.

"Görüşürüz, ufaklık." Charlie ona el salladı ve Teak'i aile merkezinden çıkarken takip etmeden önce umursamaz bir gülümseme takındı.

MUSA DUYGULARINI KONTROL ETMEKTE ZORLANIYORDU.

Kontrolünü kaybetti ve diğer Sigma uzaklaşır uzaklaşmaz, hepsini arkasında biriktirdiği bariyer üzerindeki hakimiyetini kaybetti - son zamanlarda hepsinin alıştırmaya yaptığı bir şeydi bu.

Çabalarındaki çatlağı hissetti, bir kısmı dışarı çıkarken göğsündeki baskının hafiflediğini hissetti. Diğerlerinin de muhtemelen aynı şeyi yaptığından emin olmasına rağmen Isobel irkilmedi bile.

Orada durup on farklı açıdan öfke, endişe ve kafa karışıklığıyla hırpalanmak kolay bir şey değildi ama kız profesyonel bir sünger . Avucunun içiyle burnunu ovuşturdu, herkes sessizliğe gömülürken gözlerini pencerelere dikti.

"Neyse ki film ekipleri şu anda bu yılın İkon kazananı için yaptıkları seçimleri takip etmekle meşguller," diye homurdandı Kalen kısık bir sesle, ama kokusu sinirlendiğinde yaydığı yakıcı, tüten şekerle uyuşmuyordu. Carter'ı düşünerek çenesini sıvazladı. "Sanırım seni burada tutabiliriz.

onlar bölmeden. Ta ki siz bize neler olduğunu anlatana kadar."

Isobel omuzlarını dikleştirdi ve hepsiyle yüzleşecek enerjiyi toplamaya çalışırken çenesini ayarladı. Genelde Moses kavgayı severdi.

Onu. İnatçılığı onunkiyle eşleşiyordu. Kendi rahatı için biraz fazla bükmeyi sevdiği çelik gibi omurgası. Ama şu anda değil.

Korktuğu zaman savaşmak zorunda kalmasını istemiyordu.

Bunu onun için yapmayı tercih ederdi. Eğer izin verirlerse bunu herkes için yapardı.

"Bak..." Karo kaplı taş zeminde adım atmaya başladı.

Aceleci ve gergin adımlarla. "Bu iş biraz karmaşık bir hal almaya başladı. Ben... ben... taşıyıcı annelik olayıyla..." Sözünü kesti ve az önce söylediği düşünce zincirine katılmıyormuş gibi başını salladı.

Onu rahatsız eden şey bu muydu?

Theodore, Oscar ya da Gabriel'e yaklaşımdan korkmamıştı. Belki de sorun *oydu*. Belki de gerçekten net sınırlara ihtiyacı vardı.

"Taşıyıcı anne olmak için başvurduğum," diye açıkladı, dişlerinin arasından yalan söyleyerek.

Herkesin kafası ona doğru döndü. Elijah ve Gabriel beklenti içinde görünüyorlardı - hatta Elijah biraz sabırsızdı, muhtemelen Musa'nın yapması gerektiğini tahmin ettiği eylemi gerçekleştirmesinin bu kadar uzun sürmesine sinirlenmişti. Theodore'un gözleri öfkeyle parladı.

Kilian kıpırdandı, omuzları rahatsızlıkla doluydu. Nico hafifçe başını salladı.

"Ne?" Isobel kekeleyerek dönüp ona baktı. Yüzü neden sıcaktı?

Yüzü neden *şimdi* en ufak bir renk tonuyla yanıyordu? Az önce onu lanet olası bir kristalle sikmiş ve ağzının içinde patlatmıştı ama *şimdi* yüzü kızarıyor muydu? *Müthiş. Harika. Mükemmel.*

"Evet." Boğazını temizledi ve bir an için Oscar'a odaklandı. Diğer Alfa'nın sert bakışlarının ardında öfkeli bir meydan okuma vardı. Bu daha sonra bir kavga olacaktı. Moses bunu dört gözle bekliyordu. "Özür dilerim, sana sormayı unuttum. Sorun olur mu?"

"Uh." Şok olmuş bir sessizlik içindeydi, bir cevap bulmaya çalışırken boğazı düğümleniyordu. "Evet mi? Yani elbette. Evet. Teşekkür ederim?" Dudaklarında titreyen bir hareketle gülümsedi, gözlerinde rahatlama parıldıyordu. "Yani tüm bunlar-"

"Sadece düşeni yapıyorum." Ona salladı.

Omuzları aşağı doğru eğildi, rahatlama gözle görülür bir şekilde vücuduna yayıldı.

Tanrım, bu ne?

Çoğu insan bu noktada reddedilmekten ağlıyor olurdu.

Kilian, Theodore ve Cian da rahatlamıştı ama yüzlerindeki şaşkınlık daha da derinleşmişti. Moses hayal kırıklığını hafifletmek için bir şey yumruklamak istedi. Buna ayak uydurmak için gereken zekâ seviyesi

kız alışılmışın . Beklediğini asla yapmadı.

Özellikle de dolapta.

Cian, "İşler biraz çığırından çıktı," dedi.

Düşünceler doğal olarak aynı yere yönelmişti. "Kesinlikle bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Anlıyor musun, Illy?"

Theodore kaskatı kesildi ve Cian'dan Isobel'e doğru bir bakış fırlattı. Moses kardeşini herkesten iyi tanırdı ve Theodore etkileyici bir özenetime sahip olsa da, bunu olağanüstü bir şekilde kaybetme eğilimindeydi. Bugün onu oldukça zorlamışlardı.

"Ben... evet, ben de bunu kastetmemiştim." Isobel, Moses'ın küçümseyici el sallamasını taklit ederek gözlerini yere dikti.

Niko, "Belki bazı temel kurallar yardımcı olabilir," konuştu.

Kalen ve Mikel şimdilik tartışmada geri planda kalmış gibi görünüyordu. Diğerlerinin kendi karmaşalarını çözmelerini tercih ediyorlardı, ancak işler çok kızırsa bu sefer muhtemelen devreye girecek kadar gergin görünüyorlardı. Neyse ki Niko yanlarındaydı. Tüm bu durumu güzel, düzgün ve makul bir hale getirebilecek biri varsa o da Niko'ydu.

"Aklında bir şey var mı?" Niko Isobel'i nazikçe dürtükledi. "Senin için kesinlikle yasak olan bir şey var mı?"

Isobel başını salladı. Ve sonra başını salladı.

Beklediler ama Isobel bir şey söylemedi.

"Tamam." Niko gülümsemek ister gibi görünüyordu. "Başka biri var mı?" "Uygun bir güvenli kelimeye ihtiyacı var," diye açıkladı Cian.

"Bunlardan birine ne ihtiyacı olsun ki?" Oscar sandalyesinden fırladı ve Cian'a doğru ilerledi.

Moses, Oscar'ın gözlerini yakalamaya çalışarak hızla aralarına girdi ve herkesin dikkati Theodore'un yanlarından geçip Cian'ı duvara çarpmasını fark edemeyecek kadar dağılmıştı.

"ONA NE YAPTIN?"

"Yeter," diye bağırdı Kalen, Alfa sesi odada bir dalga gibi yayılıyordu. "Herkes otursun. Şimdi."

"Aman Tanrım." Hepsi Kalen'e itaat etmek için hareket ederken Isobel dehşet içinde Cian'a bakıyordu, Oscar sadece ayakta durmayı seçti.

olabilir.

Cian'ın boynunu ve göğsünü kesen üç derin oyuk vardı. İki elini yaraların üzerinde tutuyordu ama kan parmaklarının arasından akmaya çalışıyordu.

Theodore bir sandalyeye yığıldı, önündeki masayı pençeleri uzamış ve uçları kıpkırmızıya boyanmış siyah pençeli bir elle kavradı.

"Biri bir şey yapsın!" Isobel sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

"Bir şey ," diye homurdandı Cian. "Zar zor bir çizik."

"Zar zor bir çizik mi?" diye tekrarladı, Theodore'a bakarken sesi şoktan uyuşmuş gibiydi. "Ona her dokunduğunda Wallis'in boynunu mu koparıyorum?"

Theodore ona gergin bir gülümseme verdi. "Ona zar zor dokundum." Theodore'un kokusu her geçen saniye daha da asidik bir hal alıyor, gözleri karanlığın habercisi olan bir uyarıyla parlıyordu.

Moses'ın Kalen'e kardeşinin yanına gitmesi gerektiğini söylemesine saniyeler kalmıştı ama Isobel son anda yumuşamış görünüyordu.

"Ben de senin için endişeleniyorum Theo," diye fısıldadı.

Sanki bunu kanıtlamasını isteyecekmiş gibi ona baktı, ama sonra bu zorunluluktan sıyrılır gibi oldu ve ellerini sallayarak Pençeleri kanlı tırnaklara dönüşene kadar kollarını bırakmadı. Duruma rağmen, Moses bir parça gurur duydu. Uçurumun kenarından bu şekilde geri çekilmek için harcadığı *çaba* inanılmazdı ama Theodore'un yüzünde tek bir gerginlik çizgisi bile yoktu.

"Yarı bağlı veya tam bağlı Alfalarla oynarken güvenli bir kelime gereklidir." Kalen onları incelerken odadakilerin dikkatini kolayca çekti. "Kişisel zevklerimiz ve eğilimlerimiz ne olursa olsun, duygularımız yükseldiğinde agresif olma eğilimindeyiz ve bağlar söz konusu olduğunda, çiftleşmiş Alfaların tehlikeli bir şekilde bölgesel ve sahiplenici. Eğer öngörebilseydim ..." Bir an durakladı, zeki bakışları Cian'ın üzerindeydi. "İşler ilerliyor Isobel'in daha iyi hazırlanabilmesi için onunla özel olarak konuşmayı ayarlardım."

Isobel zayıf bir sesle, "O kadar da şok edici değildi," diye mırıldandı, yanakları kıpkırmızı .

Hepsinden olabildiğince uzakta, pencereye yakın bir koltuk . Niko ve Kilian ona en yakın olanlardı, ikisi de

Diğer Alfalara doğru, sanki atlayıp onu korumaları gerekebilirmiş gibi eğildi.

"Sonrasında kelimenin tam anlamıyla şoka girdin," diye Moses, keskin ses tonundan hemen pişman oldu... ama ona ters ters bakmadı ya da duruşunu gerginleştirmede. Sadece ona sessiz ve düşünceli bir bakış fırlattı.

Ki bu çok daha kötüydü. Sanki kızın gözlerini dikmiş içinden geçiyor, duygularını tadıyor ve düşüncelerini sessizce kategorize ediyordu. Ne düşündüğünü görmek için hızlı bir zihinsel kontrol yaptı.

ama çok ciddi ya da utanç verici bir şey hissetmiyordu.

Belki o da şoktaydı.

Mikel, "Güvenli bir kelime tartışmaya açık değildir," diye gürledi. "Trafik ışığı sistemini öneriyorum. İyi olduğunuz zamanlar için yeşil, sınırınıza yaklaştığınız zamanlar için sarı ve her şeyi derhal, herhangi bir tepki olmaksızın durdurmak için kırmızı. Kulağa nasıl geliyor?"

"G-Güzel. Yeşil mi?"

Mikel ve Kalen gülümsedi, Mikel aniden onu tutup yanaklarını sıkmak ve iğrenç derecede sevimli olduğunu söylemek ister gibi ellerini esnetti, normal konuşmada güvenli kelimesini kullandı. Ya da belki Moses yansıtıyordu.

Kendini kusturmak istedi.

"Benim de kendime göre bir kuralım var," diye açıkladı Kalen ve Isobel'in kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkmasına neden oldu. "Cian ve Moses'ı tanıyorum ve Moses en dost canlısı Alfa olmasa bile, ikisi de cinsel bir karşılaşmadan sonra sana kötü davranmaz, bu da onları sana ihtiyacın olan uygun bakımı verme yeteneğinden mahrum bıraktığın anlamına gelir." Sesi yumuşadı, daha çok mırıldanır gibi oldu. "Tırmanma odasına koştun çünkü orada seninle ilgileniyorum, öyle değil mi prenses?"

Isobel başını salladı, hem büyülenmiş hem de kafası karışmış görünüyor.

"Cian ve Moses da seninle aynı şekilde ilgilenirdi, öyle değil mi?" Kehribar rengi gözleri aniden Moses ve Cian'a dikilmişti.

"Belli ki." Cian alçak konuştu, kan sonunda parmaklarından kaçma girişimlerini durdurdu. Bir tek o vardı, onun dışında Kilian ve Oscar, en azından biraz sakinleşmiş gibi görünmüyorlardı.

Oscar korkunç derecede sessizdi, sanki bir yırtıcı gibi bir savaş alanının kenarlarında, birbirlerini yıpratmalarını beklerken

saldırıp ziyafet çekmeden önce. Kilian olan biten her şeyden genel olarak mutsuz görünüyordu.

Musa hepsinin onu izlediğini fark etti. Onun cevabını bekliyorlardı. "Sanırım Cian bu konuyu benden daha çok önemsiyordu," diye itiraf etti. "Ben de onunla ilgilenirdim ama sanırım buna ihtiyacı vardı."

Mikel sessizce, "Tedavi sonrası bakım her iki taraf için de önemli," diye onayladı. "Her şeyi açıklığa kavuşturalım." Kalen nefret ediyormuş gibi iç çekti.

söylemek üzere olduğu şeyi. "Eğer sert oynayacaksan," sözlerini yutkunan Isobel'e yöneltiyordu, "o zaman sert çarpacaksın. Bakımdan kaçmayacağına ve kendi ihtiyaçlarını gömmeyeceğine dair bize güvence verene kadar kimsenin sana dokunmasına izin yok. Bu güvenli değil. Sonrasında ihtiyaçlarınızı görmezden gelmeye istekliyseniz, o zaman tedavi sırasında da ihtiyaçlarınızı görmezden gelebilir ve güvenli kelimenizi kullanmaktan kaçınabilirsiniz ki bu kabul edilemez."

Sanki sözlü olarak kabul etmesini bekliyormuş gibi onu izledi ama kız çok bunalmış görünüyordu.

Mikel, "Anladıysan başını salla," diye seslendi ve kadın başını hızla birkaç kez aşağı yukarı salladı.

"Güzel." Mikel onun sandalyesinin yanında durdu, eli başının üstüne indi. Ona doğru eğildi ve kulağa *cesur kız* gibi gelen bir şeyler fısıldadı. Kız gözlerini kapattı, vücudundan hafif bir titreme geçti ve Moses'ın onu en yakın masanın üzerine fırlatıp, onu bu şekilde titreten *her kelimeyi* kadar agresif *bir* şekilde sorgulama isteği uyandırdı.

Hisleri kontrolden çıkmaya başlamıştı. Theodore mi hissediyordu? Kardeşi için bunu söylemek imkânsızdı. Oscar kesinlikle

hissetti. Koyu renk gözleri Isobel'e doğru göz kırpan herkesi takip ederken, çatık kaşlı ağzının etrafındaki her kırıksıklığa yazılmıştı. Ya diğerleri?

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi yuttu ve bir elini yüzünde gezdirdi. Bu imkânsızdı. Bununla başa çıkması gerekiyordu. *Hepsi* ona sahip olamazdı ve eğer içlerinden birini seçecekse, bu o olmayacaktı. Kardeşi olacaktı. Onu ilk öpen Moses olsa bile.

Ve önce sikiinin bir santimi kızın içindeydi.

Evet, güzeldi, sık kafalı. Çünkü bu sayılır.

Hiç şansı yoktu. Onun ilk öpücüğü olmasını istemedi ve İkisinin de bekâretini neredeyse dolu bir sınıfın arkasındaki dolapta kaybetmiş olması, tam da bu yüzden Theodore'u seçecekti.

Ya da başka *biri*.

Muhtemelen Moses'ı seçmeden önce Mikel'i seçerdi.

SUÇLULAR ÖNCE CEZALANDIRILIR



ISOBEL, MIKELSABITLEYİCİ DOKUNUŞUNUN ALTINDAN SIYRILDI, Cian'a yaklaşıyordu. Cian ağır ve temkinli bir bakışla onu izliyordu, bu da onun kuyruğunu kıstırıp tekrar kaçmak istemesine neden oldu, ama kendini zorladı bacaklarının arasına bir adım attı ve gözleri kızın yüzünde soru dolu bir ifadeyle gezindi.

Boynundaki yaralar artık sadece kırmızı çizgilerden ibaretti, ama kan gömleğini ıslatıyordu, bu yüzden kollarını boynuna sararken göğsünü onunkinden uzak tuttu, gözleri çırpınarak kapandı. Kokusu hâlâ kendi baş döndürücü şurubuyla karışmış bir şekilde üzerine sinmişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Cian onun kalçalarını kavradı ve Isobel kaskatı kesilerek bir iniltiyi yuttu, çünkü vücudu o anı onun ve Moses'ın onu kalçalarından tutarak kristalin üzerine doğru ittiği anı hatırlamak için seçmişti. Cian'ın göğsünden çakıllı bir ses titreşti ve hızlıca sıçrayarak Moses'a doğru koştu. Her şeyden çok ona doğru beceriksizce düştü ama Moses onu kolayca yakaladı ve sandalyesine ulaştığında ayağa kalktı.

Ona bakması gerekenin Cian olduğunu söylemişti ama Cian onu bedenine doğru çekti, boynuna doğru derin bir nefes çekerken sırtını hafifçe eğdi, elleri belinde sıkıca duruyordu.

"Affedildim," diye gürledi. "Ama sadece bu seferlik."

Kadın geri çekildi, adama araştıran bir bakış attı ve adam da ona sırtını döndü. Onu *hiç* anlamamıştı.

"Şey.." Mikel boğazını temizledi. "Görünüşe göre seansım sona erdi. Cian için gömlek değiştirecek kimse var mı? Bu halde gidemez."

"Hallediyorum." Niko çantasından bir gömlek ve bir su şişesi çıkardı, ikisini de Cian'a fırlattı, o da kanlı gömleği kafasına geçirdi ve temiz bir kısmına su dökerek boynundaki kanı silmek için kullandı. Theodore'a bakmadı ve Theodore da özür dilemedi.

Isobel, Cian'ın bir noktada edindiği ikinci göğüs ucu piercingine gözlerini kırptırarak baktı ve mürekkebin tekrar yayıldığını fark etti. Neredeyse göğsünü ve yanlarını *kaplamıştı*. Yüzünün yan tarafında yanan gözleri hissettiğinde dikkatini başka yöne çekti.

Gabriel.

Başını eğmişti, kızıl bakışları açık ve meraklıydı - her zamanki soğuk mesafeli tavrı yoktu. Onunla karşılaştıktan sonra ondan da mı kaçıyordu? Yutkunarak ona doğru yaklaştı ve yüz ifadesinde canlanan eğlenceyi iz.

"Ben de mi?" diye tahmin etti, ancak sesinde biraz ironik veya alaycı bir not vardı.

Nasıl devam edeceğini düşünerek dizlerinin yanında durdu. Muhtemelen kızın ona sarılmaya çalışmamasını tercih ederdi. Ellerinden birini açtı

elleri ve bacaklarını ayırdı, böylece daha da yaklaştı, kolları boynuna dolanırken elleri bol bluzunun altından itti ve sırtının alt kısmının çıplak tenine yerleşti.

"Dokunmaktan hoşlanmadığınızı sanıyordum," diye fısıldadı onun tenine. "Diğer insanlar gibi kokuyorsun," diye karşılık verdi. "Bu çileden çıkarıcı."

Cian tırnaklarını incelerken, "Harika kokuyoruz ve kokmuyormuşuz gibi de yapmıyoruz," dedi. Sesi biraz daha kendisi gibi çıkmaya başlamıştı. "Grupla paylaşmak istediğin başka bir şey var mı, bebek?"

Isobel başını sallayarak Gabriel'den uzaklaştı. "Hayır."

Theodore'un fırtınalı bakışlarıyla karşılaştı ve da bir tür yarışmayı kazanmış gibi hafifçe gülümsedi. Belki de öyleydi. O daha önce ama ondan kaçmamıştı.

"Babamı görmeye gitmeliyim," diye açıkladı, aniden yeniden gerginleşmişti. "Bu geceye kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum. Kendimi çok... aşırı yüklenmiş hissediyorum. Sadece bir şeyi üzerimden atmak istiyorum."

"O zaman gidelim." Mikel omzunun üzerinden havlayarak asansöre doğru yürüdü. "Herkes bir sonraki dersten önce toparlansın. Kavgı çıkaracak bir sonraki kişi benimle uğraşmak zorunda kalacak. Ve gitmeden önce yerdeki tüm kanı temizleyin."

Adam asansörü çağırırken Isobel onun arkasından baktı ve kaşları yukarı doğru seğırdi. Onun yanına gitti ve tişörtünü gergin bir şekilde düzeltti.

"Hiçbir şey gibi kokmuyorsun," diye onu rahatlattı, asansöre adım attıklarında dikkati kurnazcaydı. Yan duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu, gözleri gömleğinin üstünden kalçalarına ve tekrar yukarıya daldı. "Mümkün olduğunca onları işaretlemişsin gibi kokuyorlar."

"Böyle bir şey var mı?"

"Bu kesinlikle bir şeydir. Kokunuzu ve özünüzü eşinizin üzerinde bırakmak bir tür sahiplenmedir."

Alnının buruştuğunu hissetti ve gözlerini hızla yere çevirdi.

"Hayır," dedi Mikel sakince. "Söyle bana."

Asansörün kapısı açıldı ve ikisi de koridora çıktılar, ama kız babasının dairesine doğru adım atınca adam başını iki yana salladı.

Yüzü buruştu. "Bu hiç uygun değıl."

"Uygun zamanı geçtik. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Sadece onlar aynı şeyi yapmadılar. Aslında yapmamaya özen gösterdiler."

"Olması gerektiğı gibi." Mikel başını salladı. "Sekiz arkadaşın daha var- ve bu gerçeğı bir kenara bıraksak bile, eğer onlardan biri diğerklerinin önünde sana herhangi bir şekilde sahip çıkmaya çalışsaydı, şu anda çok daha karışık bir durumla karşı karşıya olabilirdik. Muhtemelen kanlı bir karmaşa. Ve her köşesinde kamera olan bir yerde kanı saklamak zor . Yapmadıkları için üzgün müsün?"

"Üzgün müsün?" Başını iki yana salladı. "Yaptığım şeyi yapmama izin vermeselerdi üzülürdüm... ama bunu teşvik ettiler."

"Seninle ilgilenmeye çalıştılar, tatlım." Bir elini kaldırdı, parmakları çenesinin altına değı, elini bırakmadan önce bir dokunuş bile yapmadı.

Elini. "şu işi bir an önce bitirelim." Başıyla koridoru işaret etti.

"İstersen bekleyebilirsin," diyerek babasının dairesinin kapısına doğru ilerledi. Onun sesini şimdiden duyabiliyordu

İçeriden gelen gümbürtü omurgasından aŗađıya bir endiŗe titremesi gönderdi.

Ama bunu yapmak
zorundaydı. Annesi
için.

"Mümkün değil," diye mırıldandı Mikel, kapıyı hızlıca çalmak için onun yanından uzanarak. "Onunla bir daha asla yalnız kalamayacaksın."

Vücudu onunkine yakındı ama kapının kolu döner dönmez birkaç adım ötede eridi ve hafifçe yana doğru çekildi.

"Isobel?" Braun Carter kapı doldurdu, bir an için dikkati telefonuna kaydđđı için yüzünde kızgın bir ifade vardı.

"Tamamdır Stan!" diye coŗkuyla gürledi. "Bellamy'ye hemen sana e-posta göndermesini söyleyeceğim ve bu küçük karıŗıklđđı temizleyeceğiz, tamam mı? Harika." Telefonu kapattı, yüzündeki kızgınlık daha da derinleŗmiŗti. "Burada ne yapıyorsun?" O sadece Mikel'i fark etti ve yüzündeki kızgınlđđın büyük bir kısmı silindi. "Profesör Easton. Ne büyük bir zevk." Kapıyı açarak onları içeri davet etti. " kinizi de buraya getiren nedir?

ŗu anda sınıfta olman gerekmiyor mu Isobel?"

"Bu daha önemli," diyebildi, boğazındaki devasa endiŗe yumađđı konuŗmasını zorlaŗtırıyordu. "Sana sormam gereken bir Şey var."

"Elbette." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, etli kollarını kavuŗturdu ve çenesini uyarıcı bir Şekilde büktü. "Emrinizdeyim."

Mikel'in önünde alaycılığını gizlemeye bile  alıŗmıyordu... ama yine de muhtemelen Mikel'in k   msemesini paylaŗmasını bekliyordu.

"Anneme ne olduğunu bilmem gerek."

Babasının kalın kaŗları gözlerinin üzerinde ađırlaŗarak aŗađı indi. "Bu  zel aile zamanları için bir konuŗma, Isobel. Planladđđımız saatte gelin. Misafir yok, alınmayın Profesör Easton ama kızım la yalnız kalabildiğim çok nadir oluyor.

ŗimdi  nl ." Dikkati bir an için Mikel'e kaydđ, diğer adamın sessizliğini sürdürmesi karŗısında biraz kafası karıŗmıŗ gibiydi.

"Hayır." Isobel gözlerini babasının gözlerine dikmeye zorladı ve onu dizlerinin üzerine   kertmekle tehdit eden   ke dalgası karŗısında  rkildi. "Artık  zg r m. Artık buluŗabiliriz."

Bir ona baktı. Hesaplıyordu. Sonra bir adım daha geri çekildi ve ikisine de koltuklardan birine oturmalarını iŗaret etti.

Akademinin  n tarafına bakan tavandan tabana pencerelere bakan koltuklar. Asistanı diğer odadan içeri girdi,

Bir elinde tablet, diğesinde telefon tutuyordu. Mikel'i gördüğünde durakladı, gözleri büyüdü ve hızla dönüp odadan çıktı, kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Braun, "Annen kalp krizi geçirdi," diye açıkladı. pencerenin yanında durup Isobel'e bakmak için kanepelerden kalktı. Mikel kanepenin arkasında, Isobel'in hemen arkasında kalmıştı ve Braun diğere Alfa'ya baktı, bakışları sertleşmişti ama meraktan eser yoktu. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı Profesör?"

"Evet, aslında." Mikel resmi bir şekilde konuştu, ses tonu mesafeliydi. "Ama benim sorunum bekleyebilir. Lütfen devam edin." Mikel'in sesindeki Alfa komutu, Isobel'in neredeyse şaşkınlıkla arkasını dönmesine neden olacaktı ama dikkatini babasında tutmayı başardı.

"Ne yapıyordu?" Isobel bastırdı. "Neredeydi? Onunla birlikte miydin?"

"Oradaydım," diye onayladı Braun, bir koltuğa uzanırken, Isobel'in ona anlattığı gün hissettiği kederin aynısını hissetti. Annesi ona yönelttiği öfkeyi aşmaya çalışıyordu. Duvarlarını yıkma ve kendisine öğretildiği gibi her şeyi ondan alma dürtüsüne direndi.

"Ne bilmeyi hak ediyorum." Boyun eğmez ve korkmaz görünmeye çalıştı ama bunun daha çok bir soru gibi çıktığından emindi.

"Bunun benim hatam olduğunu düşündüğünü biliyorum." Braun ondan uzaklaşıp pencereden dışarı baktı, çenesi tekrar gerildi. "Sen her zaman Caran'dan çok daha zayıftın. Benimle başa çıkabilirdi. O ölmedi Çünkü beni . Kendini zayıflattığı için öldü. İlaçlarını almayı bıraktı."

"Ne ilacı?" Isobel kaşlarını çatı, babasının onu tamamen reddetmek yerine onunla gerçekten konuşmasına nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Ayağa kalktı ve yumuşak deri evrak çantasının salon masasının üzerinde durduğu yere doğru yürüdü. İçinden küçük beyaz bir şişe çıkardı ve sandalyesine götürdü, şişeyi önündeki sehpa vururken tekrar yere çöktü.

"Taşıyıcı haplar," dedi. "Onu hayatta tutuyorlardı. Benimle birlikte."

"Vekil mi?" Isobel kekeledi.

"Tanrım, gerçekten aptal olabiliyorsun, Isobel." Burnunu kısı, kızgınlığı şimdi keder dallarının önüne geçmişti.

Arkasından Mikel alçak bir uyarı sesi çıkardı, ama Braun duymamış gibi görünüyordu. Sanki diğer Alfa'nın varlığını tamamen unutmuş gibiydi.

"Annem senin eşin değil miydi?" Isobel sordu, boğazına korku gibi bir şey düğümlenmişti.

"Eşi benim kardeşimdi. Onun çapasıydı." Braun yorgun bir ifadeyle Isobel'e baktı. "O öldü ve ben yardım etmeyi teklif ettim. Duymuştum Ama haplar yerleşim yerlerinde bulunmuyordu, hatta yerleşim yerlerindeki insanlar *hâlâ* haplardan haberdar değil. O benim eşimmiş gibi davrandım, yoksa asla hapları bana verdi. Benzer göz rengine sahip olduğumuz için yeterince basitti. Hapları benim yılın büyük bir bölümünde iş için seyahat edeceğimi ve onun evde yalnız kalacağını düşünerek verdiler. Ben ve haplar sayesinde hayatta kaldı."

Isobel'in zihni dönüyordu, gözleri küçük beyaz şişeye sabitlenmişti. "Nedir bunlar?"

"Taşıyıcı haplar. Dinliyor musun kızım?" Parmaklarını kızın yüzünün önünde şıklattı. "Bağların yan etkilerini durdururlar ve bağları olmadığında insanları ayakta tutarlar."

İçindeki öfke o kadar hızlı yükseldi ki, kelimeler dökülmeden önce bir an için sıçradı. "Neden onları *Ben* mi?"

"İhtiyacın olur diye onları yanımda taşıyordum." Sanki kız aşırı dramatik davranıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Taşıyıcı anneye duyduğun ihtiyaç sana benim bulabileceğim herhangi bir plandan daha fazla ilgi ve ekran süresi getirdi. Durum vahim hale gelseydi ya da küçük erkek arkadaşlarından hiçbiri yardım etmeyi teklif etmeseydi ben devreye girerdim."

"Bu çok ." Kadın şaşkınlık içinde ona baktı. "Anneme böyle mi yaptın? İlaçlarını vermeyi kestini mi?"

"Beni bir kez daha Caran Carter'ı öldürmekle suçla, sana meydan okuyorum," diye homurdandı, aniden tüm dikkatini ona çevirdi, öfkesi tenini tırmalıyordu. "Onları almayı kendi kendine bıraktı. Her ikisini de saklıyordu. Kaçabilmek için bir zula oluşturmaya çalışıyordu. Bu aptalcaydı. Pervasızca. Bu kadar zayıfladığını nereden bilebilirdim ki? Yığılıp kalmadan önce ona taşıması gereken yükün *bir santimini bile vermemiştim.*"

Isobel ayağa fırladı. "Burada işim bitti." Titriyordu, öfke ve keder titreşiyordu - yarısı onun, yarısı onun.

"O kadar hızlı değil." Braun hap şişesini kaptığı gibi cebine soktu. Şu anda bile bunu ona teklif etmeyecekti. "Tatil boyunca neler olacağını konuşmalıyız."

Durakladı, arkası hâlâ dönüktü ve adamın söylemek istediği şeyi bekliyordu.

"Senin için bir taşıyıcı anne ayarladım. Bizimle kalmaya gelecek."

Mikel'in gözleriyle karşılaştı ve Mikel başını hafifçe salladı.
Alfalardan biri değildi.

"Kim?" diye . "Adam
Bellamy."

Ağzı açık kalarak arkasını döndü. "Benim zaten birkaç taşıyıcı annem var. Bellamy ile arkadaş bile değilim."

"Kiminle arkadaş olduğun umurumda değil, Isobel. Adam'ın babasıyla bir anlaşma yaptım. Bu bir Hollywood olayı, sen anlamazsın. İlgilendiğim film rolünden çekilecek ve karşılığında sen de Adam'a popüleritesini artıracaksın.

Üçüncü yıl başlamadan önce ihtiyaçlar. Bu işler böyle yürür." "Hayır."

Daha düşünmeden kelime ağzından dökülüverdi.
içinden.

Braun'un bal sarısı gözleri yarıklara dönüştü. "Bu bir tartışma değil. Hoşuna gitse de gitmese de olacak." Ona doğru tehditkâr bir adım attı ama durakladı, tekrar Mikel'e baktı. "Bence yeterince rahatsız ettiniz, değil mi Profesör? Bu

benimle kızım arasında özel bir tartışma konusu olmuştur."

"Öğrencimin güvenliği konusu hepimiz için bir tartışma konusudur."

Mikel sakince karşılık verdi. "Ve bu plan işe yaramayacak."

"Seni onun yeni babası yaptıkları bölümü kaçırdım mı?" Braun homurdanarak Isobel'i yakalamaya çalıştı.

Kadın adamın elinin altından kaydı. Bir an için hareket edemeyecek kadar şok olmuş gibi göründü ve sonra tekrar ileri atıldı, ama Mikel bir anda oradaydı, bileğini kavradı ve iri adam öne doğru eğilip acıdan seğirinceye, boğazından bir homurtu çıkıncaya kadar arkasından döndürdü. Mikel'in hareketleri o kadar hızlıydı ki Her şey bir anda olup bitmişti. Braun'u da aynı hızla serbest bıraktı ve Isobel kendini onun önünde dikilirken gözlerini kırptırırken buldu.

"Arabani onun para arabasına bağlayacağını mı sanıyorsun, ha?" Babası acımasızca güldü. "Çok kötü, Profesör. Zaten bir menajeri var. Onunla bir sözleşme imzaladık. Ve mezun olana kadar benim kontrolüm altında."

"Akademi uygun gördüğü durumlarda müdahale etme hakkını saklı tutar." Mikel'in sesi ürpertici bir sakinlikteydi.

"Biraz açgözlü davranmıyor musun?" Braun sordu. Isobel Mikel'in etrafına bakarak babasının yüzünü kaplayan kendini beğenmiş ifadeyi gördü.

"Bu yarışta zaten sekiz tane mükemmel Alfa atınız yok mu? Neden o küçük aptal Sigma tayını bana bırakmıyorsun? Onu listene eklemen, o iğrenç suratını telafi etmek için hiçbir işe yaramaz."

"Neden bir kez olsun çeneni kapatmıyorsun?" Isobel Mikel'in arkasından çıktı. "Senin küfürlü saçmalıklarından bıktım. Neden bir kez *olsun söylediklerine dikkat etmiyorsun?* Neden bir kez olsun bir *yetişkin* gibi konuşmayı denemiyorsun?"

Babası ona, sonunda kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesine şaşırmış gibi bakmıyordu. Sanki kız ona karşı durmak için yapabileceği en sinir bozucu şeyi planlamış ve bunu sırf ona inat olsun diye yapmış gibi bakıyordu.

Onun gözünde güçlü değildi. Küçük davranıyordu.

Onun kendisini duymasını sağlamıyordu, sadece gürültü yapıyordu ve bu acınası bir durumdu.

"Artık kocaman bir kız oldun." Gözlerini kızın üzerinde gezdirdi, alaycı gülümsemesi acımasız bir aldı. "Seni kimin *yarattığını* unutma, Isobel. Ve seni." Bakışlarını Mikel'e çevirdi, sanki daha da büyümüştü, omuzları genişlemişti, ifadesi . "O küçük budala sana ne söz verdi bilmiyorum ama Cesar Cooper ile bir sözleşmesi var. Şimdiden bir menajeri, bir reklamcısı ve bir Alfa'sı var.

Onun yerine tüm kararları siz verin, siz ve çocuklarınız sıraya girip çağrılmayı bekleyin."

Mikel hafifçe, "Sanmıyorum," dedi. "Ama.. aydınlatıcı sohbet için teşekkürler. Sanırım artık yolumuza gideceğiz."

Braun, "Onunla işim bitmedi," diye tükürdü.

Isobel'in başı çatlayacak gibiydi. Babası, Isobel'in yanında her zaman yaptığı gibi duygularını onun üzerine boca ediyordu ama her geçen dakika, öfkesinin tüküren kütlesi da büyüyor, Isobel'in göğsünde bir yük gibi ağırlaşıyordu.

Kemiklerine ağırlık yapan ve onları çökertmekle tehdit eden devasa bir kaya.

"Hala gelecek yıl için derslerini seçmem gerekiyor-"

"Ben kendim seçerim-" diye araya girmeye çalıştı ama adam sanki o orada değilmiş gibi konuşmaya devam etti.

"Ve yaz tatili için zaman çizelgesini gözden geçirin."

Mikel telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Muhtemelen *önerdiğiniz* zaman çizelgesini ve tahvil bakım planını tahvil uzmanına sunmak için gün sonuna kadar vaktiniz var. Birkaç tane göndereceğim Bir saat içinde alternatif çözümler ve unuttuysanız diye söylüyorum: yetkililer sosyal yardım kararları üzerinde uzun süre oturmayı sevmezler. Bunlar zaman kaybıdır. Benim planım kapsamlı olacak." Kapıya doğru ilerledi ve Isobel onu takip etmek için döndü ama babasının sözleri onu durdurdu.

"Sen her zaman bencil, çıkarıcı küçük bir sürtük oldun."

İrkildi ve göğsündeki öfke ağırlığı çok fazla olana kadar kabardı. Boğazının arkasında bir inilti yakaladı, Mikel'in açık tuttuğu kapıya odaklandı, kurtulmak isteyen gözyaşlarına direndi ve tüm enerjisini sadece birkaç adım daha atarak. Sadece o odadan çıkması gerekiyordu.

...

Ama babası o kadar nazik değildi. "Tıpkı annen gibi."

Mikel onunla göz göze geldi, belki de yüz ifadesindeki savaşı gördü çünkü hızlı bir uyarıda bulunmadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapattı.

"Bugün cinayetten paçayı kurtaramam, Carter. En iyisi onu görmezden gelmek." "*Her hafta işlediğin* cinayet yanına kâr kalıyor," diye hırladı babası.

Mikel kibar bir soruyla sadece kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Isobel başını hafifçe çevirdi, sadece babasının yüzünün nasıl morumsu bir kırmızıya dönüştüğünü görebilecek kadar. Sakinleşmesi gerekiyordu, yoksa Isobel onun patlamasının ağırlığı altında ezilecekti.

"Seni buraya neden getirdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Braun güldü. "Takip Ekibi'nin ona yaklaştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni orada her hafta kendi düşmanlarını komaya sokarken görmediğimi mi sanıyorsun?" Homurdandı. "İkonlar sadece güzel yüzler değildir, Easton. Bizler hayatta kalma içgüdüleri olan yırtıcılar ve eğer eğitimdeki yüzlerce kısır Simge'yi

çizik, o zaman eminim ki seçilmemiş bir Alfa'yı bile alt edebilirim."

Mikel o zaman gülümsedi, bu jest yüzündeki yara izlerini itip çekiştiriyordu. "Beni kavgaya mı kışkırtmaya çalışıyorsun Braun?"

Isobel kendi dudaklarının bir tarafa doğru çekildiğini hissetti, içinde küçük bir zevk kıvılcımı çaktı. Bunun onun için bu kadar önemli olması aptalcaydı ama Ironside'da *Carter* olmuştu, herkes gibi soyadıyla anılıyordu ama babasıyla birlikteyken resmiyete saygı duyan kişi oydu ve o sadece Isobel olmuştu. Genellikle, odadaki en yaşlı kişiye resmiyet saygısı gösterilmesi normaldi, bu yüzden dizide Theodore, Kane'den sadece birkaç dakika büyük olmasına rağmen -Musa ise her zaman Musa'ydı. Mikel'in saygıyı ince şekilde yeniden düzenlemesi iç dünyasında garip şeyler yapıyordu.

Babası ona doğru bir adım daha atınca bu his çabucak bastırıldı. Mikel hemen kapıdan uzaklaştı ve Isobel bir kavga çıkmadan önce bacaklarını tekrar çalışmaya zorladı.

Mikel onun dirseğinden tutarak kapıya doğru yönlendirdi ve kapıdan içeri bıraktı.

Yüzüne kapatmadan önce.

"Uh." Kapalı kapıya baktı ve sonra iri bir bedene benzeyen bir şey kapıya doğru fırlatılınca şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Mikel'in Alfa sesi ahşabın arasından net bir şekilde hırslayarak kadının bir adım geri çekilmesine neden oldu. "Benimle dövüşmeyi bu kadar çok istiyorsan, o zaman bir başvuru yap ve diğer herkes gibi bana da hakkım olanı öde."

"Bırak lan beni. Senin neyin var psikopat?" diye bağırdı babası, yine Alfa sesiyle.

Isobel, emirlerin hiçbirisi kendisi için olmamasına rağmen titriyordu.

"Yapacağımı sanmıyorum." Mikel'in sesi yine gülümsüyor gibiydi. "Bu da bir şey değil mi? Bay Büyük Kötü İkon yıkanmış bir Alfa'yı etkilemek. Boohoo. Hiç şansın yoktu evlat. Bundan sonra uslu dursan iyi olur."

Yanında bir şekil belirdi, o kadar ani oldu ki bir adım daha geri sıçradı. Belli belirsiz tanıdık gelen bir adamdı bu, ama adam sinirli bir hareketle dişlerinin arasından havayı içine çekene kadar kim olduğunu anlamadı, çünkü o ses

derin bir anı. Onu kavramaya çalıştı, ama ardında bir isim bırakarak süzülüp gitti.

"Büyükbaba?" diye fısıldadı.

"Artık değil," diye homurdandı ve kapıyı açmaya çalışırken onu görmezden geldi. Eli doğruca kapının içinden geçti ve yüzü kızarmaya başladı. "Burada ne haltlar dönüyor? Şu işe yaramaz oğlumun sesini duyabiliyorum. Benden saklanıyor, değil mi?"

Buddy Carter ona doğru döndü ve sonra kolu tekrar denemek yerine kullanabileceği bir alet varmış gibi etrafına bakındı. "Can sıkıcı bok parçası," diye mırıldandı.

Isobel onunla hatırlayabildiği kadarıyla sadece iki kez karşılaşmıştı ama adam... *acı verecek kadar* tanıdık geliyordu. İlk hatırladığı şey, evinden dışarı döküldüklerinde onun geniş, erik rengi, öfke dolu yüzüydü. arabaya bindi ve aceleyle ayrıldı. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece ön koltukta ağlayan annesini, babasının sert gerginliğini ve her şeye sinmiş olan *yanlıklık* hissini hatırlıyordu. İkinci anısında babası hastalıklı derecede tatlıydı. Neşeyle gülüyor ve kucağına bir hediye atıyordu. Braun ona biraz para vermişti. Şimdi hatırlıyordu.

Braun ona para verdiğinde mutlu oluyordu ve para verdiğinde aramalar kesiliyordu.

Ağırlık kapıdan savruldu ve kapı açılarak Isobel'e babasının kanepenin üzerinden neyse ki cam olmayan sehpaye çarpışını net bir şekilde görme imkânı verdi. Yine de, parçalanan Tahta onu duraksattı, ama Mikel o tereddüt edemeden kapıyı kapattı.

"Gidelim," dedi, az önce babasına *oğlan* diyen ve onu odanın *diğer* ucuna fırlatan biri için fazla kayıtsızca. "Sanırım fırtına çıkacak ve senin de Kalen'le olan seansına gitmen gerekiyor."

"Senin yüzünden fırtına-"

Hızla onun yerine konuştu. "Evet."

"Neden?" Büyükbabasının onu takip etmeye karar vermeden önce kapalı kapı ile aralarına bakmasını endişeyle izledi.

"Beni göremez, değil mi?" Buddy merakla Mikel'e baktı. "Demek hayaletleri göre, öyle mi kızım?"

Onun öldüğünü bile bilmiyordu.

Mikel asansörün kapılarını açmak için düğmeye bastı ve onu kendisinden önce içeri aldı. "Bazen ağzımdan kaçıyor ve elimde değil," diye açıkladı.

"İyi misin?" diye sordu, Mikel asansörün bir duvarına yaslanırken ve o da asansörün diğer duvarına yaslanırken hayaleti görmezden gelmeye çalışarak.

kendini diğerine yaslamış, kollarını gevşekçe gövdesine dolamıştı. *Kendini* iyi hissetmiyordu ama babasının etkisinden dolayı çok hastaydı. Hissettiği öfkenin ne kadarının ondan, ne kadarının Mikel'den kaldığını tam olarak çözememişti.

Adamın gözleri kızın yüzünden kendini tuttuğu yere kaydı, burun delikleri hafifçe açıldı. "Beni unut. O sana ne yaptı?"

Büyükbabasının hayali homurdandı: "Sanırım ona biraz disiplin verdi," dedi. "O çocuğun Sigma'yı kanatları altına almasının kötü bir fikir olduğunu hep söylerim. Böyle sürtükler kötü haberdır. Onunla uğraşacak çok oğlum var."

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve hayaletin yok olmasını diledi. "Hiçbir şey, gerçekten." Gözlerini açtı ve Mikel'e zayıf bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bazı duygular diğerlerinden daha ağırdır. Daha karanlık. Ve onunla birlikte... Onu susturamıyorum. tıpkı geri gibi. Annem tüm Alfaların engellerimizden daha güçlü olduğunu söyledi ama o bambaşka bir şey."

Buddy gururla kükredi.

"O daha güçlü değil. Sadece seni onun yanında daha zayıf olman için şartlandırdı." Mikel bakışlarını daralttı. "Annen hakkında söylediklerine inanıyor musun? Aralarındaki bağ hakkında?"

Dikkatini ayakkabılarına verdi ve aile merkezinden çıktıklarında da orada tuttu, Buddy de sanki gidecek daha iyi bir yeri yokmuş gibi onu takip etti. "Biliyorsun..." Tereddüt etti, kendi rahatsız edici duyguları babasının ona bıraktığı zehirli öfke bulutuyla karışıyordu. "Bunu söylemekten utanıyorum, ama onun gözleriyle bir an için ne hissettiğini anlayabilecek kadar karşılaştığımı sanmıyorum. anneminkilerle arasındaki farklar. Kesinlikle kahverenginin iki farklı tonu olduğunu biliyorum ama-"

"Sen aptal mısın, kızım?" Buddy birkaç adım arkalarında ona güldü. "Bilmiyor muydun?"

Ani bir keder dalgasını geri yutarak sözünü kesti. "Ben Hep babamın gözlerine sahip olduğumu düşünmüşümdür. Ama eğer gerçekten çiftleşmişlerse

... neden hiç *onların* gözlerine sahip olduğumu düşünmedim? Hangi rengin onun, hangisinin onunki olduğunu nasıl bilebilirdim?"

"Bir şekilde fark etmiş olmalısın," diye sessizce onayladı Mikel. "Uzaktan söylemek zor, özellikle de benimki gibi gözleri varsa. I

İnsanlar gözlerimi ilk gördüklerinde, açıkça sormasalar bile, her zaman bağlı olup olmadığımı merak ederler. Belki de yeterince çeşitlilik göstermiştir."

"Bunca yıl sonra bile hâlâ o işe yaramaz kaltağın hesabını ödediğime inanamıyorum. Huzur içinde ölemiyor bile," diye homurdanan Buddy, Isobel'i durmaya zorladı.

Mikel de durdu, gözleri onunkileri buldu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, kaşları birbirine değen Mikel'e yeniden odaklanmadan önce onunla konuştuğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre dikkatini hayalete yöneltti.

Her nasılsa, çenesini kapalı tutacak kadar zekiymi ve gözlerini kızın baktığı noktaya çevirdi.

"Oh, *şimdi* de benimle konuşmak istiyorsun," diye alaycı bir şekilde homurdandı Buddy. "Sigma kızının benim gibilere ayıracak vakti olması çok onur verici."

"Sen bir Omega'sın," diye karşılık verdi. "Kendini bu kadar . Az önce neden bahsediyordun?"

Mikel alçak sesle, kısa bir ıslık çaldı. "Ne kadar zamandır ikili konuşmalar ?"

"Uzun sürmez," dedi çabucak. "Ama A Koğuşu'ndaki erkeklerin O Koğuşu'ndaki tüm Omega kızlarının toplamından daha fazla dedikodu yaptığı teorimi doğruladığın için teşekkürler."

"Oh, harika," diye mırıldandı Buddy alaycı bir tavırla.

"Ironsides'dayız.

Güvenliği çağırırsan iyi olur, kızım. Burada bir bardak suya bile param yetmiyor. Elimden içsem bile olmaz."

Mikel'in tek söylediği "Doğal olarak" oldu.

Isobel iç çekerek patika boyunca ilerleyen öğrencilere baktı. Bu işi gerekiyordu.

"Hâlâ onun hesabını ödüyorum da ne demek?

Annemden mi bahsediyorsun?"

"Caran Hoity-Toity Baker?" Buddy onun görüş alanına girmeye çalışıyordu, kalın kaşları, onunla paylaştığı isim yerine kasıtlı olarak annesinin kızlık soyadını kullanırken zıplıyordu.

"Carter," diye araya girdi Isobel. "Caran Isobella Carter. Onun adını zaten biliyorsun, o yüzden kullan."

"Benim hatam," dedi büyükbabası kibarca. "Unutmuş olmalıyım. Ölü olmak zor."

"Yani öldün mü? Ne yani, şimdi de hayalet mi oldun? Hayal gücümün bir ürünü mü?"

Buddy parmağını onun yüzüne doğru sallayarak *cık cık etti*. "Bunlar Annen tarafından yasaklanmana neden olan sorular, kızım." Geri çekildi, birden dalgınlaştı. "Aslında... devam et ve sor onları. O zaman ben de yasaklanırım."

"Um." Mikel'e odaklanabilmek için mücadele ediyordu. "Nesin sen?"

"Bir kalıntı," diye cevap verdi, kendisi de biraz şaşkın görünüyordu. "Sen gerçek misin?"

"Kalıntıların olabileceği kadar gerçek."

"Burada olmadığında nereye gidiyorsun?"

"Başka bir yerde, hiçbir yerde." Kız aptalca sorular soruyormuş gibi elini salladı. "Dinleniyorum. Uyuyorum. Bunu hak ettim. Dinlenmem ilk kez bozuluyor."

"Annemi gördünüz mü?" diye fısıldadı telaşla, yaklaşan öğrenci grubunu duyunca.

"Hayır." Buddy günün hangi saati olduğunu kontrol eder gibi gökyüzüne baktı. "Bugün onun yerini aldığımı nasıl bildiğimi bilmiyorum. Sadece biliyorum. Bu gerçekten işe yaramıyor-oh, . Evet, beni geri çağırdığını hissedebiliyorum."

Adam gözden kaybolunca Isobel başını çevirdi ve yol boyunca ondan bir iz olup olmadığını araştırdı.

"Gitti mi?" Mikel, öğrenciler yanlarından geçip Mikel'e temkinli bakışlar attıktan sonra tahmin etti. Muhtemelen dersleri asıyorlardı.

Isobel başını salladı ve Isobel yeniden yürümeye başladı, adımları kasıtlı olarak yavaştı. Üstlerinde gökyüzü kararıyor, bulutlar kalınlaşıp ağırlaşıyor, rüzgâr hızını artırıyordu. Kadın Adımları gittikçe kısaldığı ve sertleştiği için onun hızına minnettardı, kaburgalarından keskin bir ağrı yükseliyordu. Adamın devam eden sessizliği karşısında yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Ölü insanlar gördüğüm gerçeğinden dolayı hiç de tuhaf davranmıyorsun."

"Yeteneklerimiz konusunda yetkililerin bize söylediklerinden daha fazlası olmasaydı daha çok şaşırdım," diye alçak sesle cevap verdi. "Beş yıl kadar önce San Bernadino Yerleşkesi'nde bir Sigma hakkında bazı sessiz konuşmalar oldu. Görünüşe göre, ölmüş kocasının hayallerini görüyormuş, ama sonra hayaller başka insanlara dönüşmüş ve onu bir daha hiç görmemiş, bu yüzden sonunda onunla birlikte olmak için kendini öldürmüştü, onun bir tür öbür dünyada bir yerlerde hayatta olduğunu düşünmüş."

"Üstün Yetenekliler öbür dünyaya inanırlar mı?" "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştı. Bu uygun olurdu.

"Parçalara inanıyorlar." Mikel ona temkinli bir bakış attı. "Anılar gibi. Onları tanıyan insanlar tarafından canlı tutulur ve tanrılarından biri tarafından güvende tutulur. Bir mum yakmanın, onu koruyan tanrıdan ödünç alınan parçalardan birini geri getirebileceğine inanırlar. Ölülerle bu şekilde konuşabilirsiniz. Sadece karşılık vermezler."

"Neye inanıyorsun?" diye sormaya cesaret ederek ona hızlı ve ürkek bir bakış attı.

Babasına karşı durmak onu ne kadar sarsmış olsa da Mikel'in onu küçümsemesi ve bir bez bebek gibi oradan oraya savurması, metanetli profesörü daha önce hiç olmadığı kadar korkutucu hale getirdi.

"Sanırım yağmur yağacak," diye cevap verdi kısaca. "Ve sizi burada bırakıyorum."

Spor salonunun kapısında duruyorlardı. "Doğruca Kalen'e gidin. Dolambaçlı yol yok."

"Tamam."

"Tamam mı?" Koyu renk bir kaş yukarı kalktı. "Profesör." Yutkundu.

Bir şimşek çakması ve ani gök gürültüsü onu şiddetle irkiltti ama Mikel öfkeli görünmüyordu. Öfkeli bile hissetmiyordu. Babasıyla arasına yeterince mesafe koymuştu. tüm bu öfkenin nereden geldiğini söylemek zordu ve hiçbiri Mikel'den kaynaklanmıyordu.

Neredeyse hepsini yönlendiriyor gibiydi.

Adam arkasını döndüğünde onu yakalayacakmış gibi elini uzattı ama adam ellerini usulca ceplerine soktu ve kızın eline baktı. Başörtüsünü yukarı çekti, uçan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırarak ona yapacak bir şey verdi. Adam bir şey söylemedi ama Belli ki onu neden neredeyse durdurduğunu açıklamasını bekliyordu.

"Ben hissetmeyeyim diye mi oluyor?" diye sordu sessizce.

Bakışları bir an için yukarı doğru kaydı ve yağmur etraflarında hafifçe pıtırdamaya başladı. Akademinin dört bir yanındaki gizli hoparlörlerden, üçüncü dersin bittiğini işaret eden kısa ve melodik birkaç nota yükseldi.

Mikel hafifçe iç çekerek, "Evet," diye itiraf etti. "Ama kendini kötü hissetme. Gölün su takviyesine ihtiyacı var." Sonra tekrar döndü ve uzaklaştı.

onun cevabını beklemeden.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı yine de, keşke kabul etmek için burada kalsaydı.

OSCAR İLE İYİ YAŞAMLAR



ISOBEL TIRMANMA ODASINA GİRDİĞİNDE KALEN'I KARŞISINDA GÖRÜNCE ŞAŞIRDI Dördüncü ders henüz başlamadığı için zaten orada bekliyordu.

"Kameralar çoktan kapandı," dedi ve kapıyı kapatmadan önce etrafından dolaşarak Oturum Devam Ediyor tabelasını kapıya astı. Kilide bir fiske vurduktan sonra onu sıkıştırmamak için geri çekildi ve geniş yüzü herhangi bir duygudan arınmış bir şekilde hızla onu inceledi. "İyi gitmedi mi?"

Garip bir şekilde güldü. "Bu fin-"

"Gerçeği söyle Isobel." Sözlerinde bir keskinlik, ince bir emir vardı, ama duygularından ona doğru fırlayan bir öfke yoktu.

"Korkunçtu." Omuzlarını geriye attı, kaslarını böylesine sıkı bir şekilde tutan gerginliğin bir kısmını gevşetmeye çalıştı. "Ailem birbirine bağlı bile değildi. Özel bir ilaç var.

Her gün atlamadığınız sürece, ki annem öyle yapardı. Görünüşe göre muhtemelen ondan kaçmak için yeterli hap biriktirmeye çalışıyordu. Her neyse, bu şekilde öldü.

Kendini o kadar zayıflattı ki, adam her zamanki duygusal pisliğini onun üzerine boşaltmaya kalktığı anda kalbi durdu. Görünüşe göre ben bencil, çıkarıcı ve aptalım. Ve buna itiraz bile edemiyorum çünkü kim *her gününü* birlikte geçirdiği iki insanın gözlerinin bile uyuşmadığını fark etmez ki?"

"Çok fazla göz teması kurmayan bir insan." Kalen'in çakıllı sesi hafif bir mırıltıya dönüştü. Yaklaştı ve

çenesine dokunarak bakışlarını onunkilere çevirdi. "Yoldan uzak durması öğretilmiş bir insan. Bu seni bencil ya da aptal yapmaz ve sadece çıkarıcı insanlar diğer insanlara böyle şeyler söyler. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Alay etti, yüzünde mizaha benzer bir şey aradı ama adam tamamen ciddi görünüyordu. "Beni o kadar iyi tanı mıyorsun bile," demeyi başardı. "Bunu söyleyemezsin."

"Ben mükemmel bir karakter yargıcıyım." Gözlerini devirdi, çenesini bıraktı ve duvarda asılı duran koşum takımını işaret etti.

Hemen tırmanma seanslarına hazırlanmak için harekete geçti. Bu neredeyse suçlu bir zevkti ve Bazen onun, gözlerini bağlamasını ne kadar sabırsızlıkla beklediğini *bilmesinden* endişe ediyordu.

Güvenmediği insanlar tarafından zorla elinden alınmak yerine, iyiliğinin tüm sorumluluğunu güvendiği birine devretmek garip bir şekilde heyecan vericiydi. Onu yavaş yavaş, seans seans temizliyordu. İçine bir gün birine körü körüne güvenebileceğine dair kırılğan bir umut aşılıyordu.

ve onu asla yarı yolda bırakmayacaklardı - tıpkı Kalen'in onun kaymasına ya da düşmesine asla izin vermediği gibi.

Kemerini sıkmak için uzandı ve sonra onu döndürerek gözlerindeki bağı indirdi.

"Kızgın olduğun için mükemmelsin," dedi. ", Özünüzde olan şey bu. Sessiz, inatçı bir öfke, dışarı çıkmak için tekmeliyor. Ama insanlara ne vermeyi *seçiyorsunuz*? Ölçülü sözler, düşünceli jestler ve çirkin duygularından kurtulma. Vücudunuzda tek bir kötü niyet olduğunu sanmıyorum ve bence mükemmellik tamamen niyetle ilgilidir, çünkü eğer eyleme bağlıysa, hiçbirimiz bunu başaramayız."

Elbette haklıydı, ama sözlerini özellikle *ona* uygulamak daha zordu. Onun kendisini gördüğü gibi hissetmeyi diliyordu ama bu gerçek gibi görünmüyordu. Belki de sadece uçarı Alfalarına alışmıştı ve sessiz bir Sigma onun için bir yenilikti.

Adamın ellerinin omuzlarına inmesini, onu duvara doğru yönlendirmesini bekledi; adamın sıcaklığı omurgasının üzerinde geziniyor, zengin vanilya kokusu kaslarına işliyor ve onları gevşemeye zorluyordu.

"Ama ya yaptıysam?" diye cevap verdi sonunda. "Kötü niyetli mi? Ya değişirsem?"

Ona doğru eğildi, elleri sonunda omuzlarına yerleşti, sıcak ve büyüktü, nefesi kulağının arkasını gıdıklıyordu. "En mükemmel kızlar bile bazen kötü olabilir."

Titredi ve sonra vücudu tırmanışa hazırlanırken uzuvlarındaki titremeyi maskeleyemeye çalışmak için yukarı aşağı zıpladı.

Kalen ya fark etmedi ya da fark gibi yaptı. Birkaç saniye zıplayan kıza tutunmakla yetindi ve sonra onu öne doğru iterek ellerini ilk tutamaklara doğru kaldırdı.

Bir saat sonra terliyor ve titriyordu ve zihni mutluluktan bomboştu. Babasının söyledikleri ya da yaz tatiliyle ilgili planları üzerine kafa yormasına yer yoktu çünkü Kalen'in söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırırsa kendine zarar verebilirdi. Ne zaman ki ayakları tekrar yere değdi ve göz bağıny çıkardı, dışarıdaki fırtınanın sesi her zamankinden daha yüksek görünüyordu. Pencerelele.

"Mikel... yani, bu iyi mi?" Karşı duvardaki camı kırbaçlayan yağmuru işaret etti.

Kalen ona, "İyi olacak," diye güvence verdi. "Gün bitmeden rahatlayacaktır. Sırada hangi dersin var?"

"Film Estetiğı."

"Bunu atlıyorsun," dedi. "Final değerlendirmeleri yok, değil mi?"

"Hayır..."

"Güzel. Bana bir dakika ver, sonra ofisime yürüyebiliriz. Gelecek yıl için derslerinizi ayarlamamız gerekiyor."

KALEN PENCEREYE HIZLI BIR BAKIŞ DAHA ATTIKTAN SONRA

telefonunu çıkardı. Isobel'in olmadığı grup sohbetinde diğer Alfalardan Mikel'in iyi olup olmadığını ve Isobel'in babasına ne olduğunu soran yarım düzine mesaj vardı. Mikel sadece birkaç dakika önce cevap yazmış ve şöyle demişti:

Yalan söylemeyeceğim... ufak bir sorunumuz var. Braun Carter filmde rol almak için Matthias Bellamy ile bir anlaşma yaptı. Karşılığında Adam Bellamy'nin yaz boyunca Isobel'in vekili olarak kalabileceğini söyledi. Henüz resmi kanallardan herhangi birine teklif olarak sunmadı. Ben beş ayrı teklif sunmuştu. Bir tanesi Isobel'in Hudson yerleşkesinde Kaness'lerle kalması içindi.

ve bir diğeri de Piney Woods yerleşiminde kalması için.

Elijah ve Gabriel ile aynı sebepten dolayı, Elijah onun taşıyıcı annelerinden biri olmasa da, hala Gabriel ile yaşıyor. Diğer seçenekler Kilian ya da Oscar'la kalması ve son olarak ... son seçenek gerçekten boktan. Tüm seçenekleri reddedeceklermiş gibi görünene kadar diğer teklifler. Ama ben Theodore, Moses ve Oscar'ın Kilian'la birlikte kalmak üzere Vermont'a gitmelerini önerdim. Her yere gittiler. Eve'i Ironside'a geri getirme sorunu, yüzden açıkça bir tür tartışma umuyorlar ve şu ana kadar Isobel onları reddediyor.

Mikel: Üzgünüm, Oscar. Şu anda evde geçirdiğin zamanın senin için çok önemli olduğunu biliyorum.

Kalen başını sallayarak Isobel'i kontrol etti. Koşum takımını asmıştı ve çantasını karıştırarak ağrı kesici olduğu anlaşılan bir ilaç arıyordu. İki tane patlattı ve sonra duvara yaslanıp başını arkaya yatırarak gözlerini kapattı. Mikel'in mesajlarından sonra gelen yanıtları gözden geçirdi.

Moses: Ashında onun taşıyıcı annesi olmak için başvuruda bulunmadım.

Mikel (yönetici): Senin için yaptım.

Oscar: Son plan boktan da beter. Neden Theo, Moses ve ben?

Drama için. Theo ona gizlice aşık, sen de

Kimsenin motivasyonlarını anlayamadığı tam bir pislik ve Moses, kardeşinin gizlice aşık olduğu kıza annelik yapmaya gönüllü oldu.

Theodore: Bunu görmezden geliyorum.

Theodore: Neden fırtınaya izin veriyorsun, Mikki? Başka ne oldu?

Mikel (yönetici): Isobel aşırı yüklüydü. Tüm pisliğimi başka bir yere yönlendirdiğimden emin olmak zorundaydım.

Kalen (yönetici): Ne boku?

Mikel (yönetici): Babası kötü niyetli bir oksijen israfı. Eşi olmadan bir Tether'ı ayakta tutabilen haplar ve bunlar uzun zamandır ortalıkta dolaşıyor. Yetkililer varlıklarını gizliyorlardı, muhtemelen üretimleri pahalı olduğu için ve

Yetenekliler yatırım yapmaya değmez. Braun ve Caran Carter eş bile değillerdi. Anchor'ı yerleşim yerinde öldü ve o zamandan beri hayatta kalmak için Braun'u ve hapları kullanıyor.

Elijah: Bu ... çok fazla.

Kilian: Isobel iyi mi?

Kalen (yönetici): Şu anda otomatik pilotta ama bu gece kaza yapacak. Theodore ve Oscar, birbirinizi öldürmeyi erteleyebilir misiniz? bir gece için başka?

Oscar: Söz vermiyorum.

Kalen (yönetici): *Başka şekilde ifade edeyim. Dokunduğunuz tek kişi Bu gece Isobel. Sadece bağı rahatlat. Süreç için zamana ihtiyacı var, korkacağı başka bir cinsel ilişkiye değil ve onunla henüz doğum kontrolü hakkında bile konuşmadım.*

Niko: *Bana bırak. Senden çok korkuyor. Ne dersen edebilir.*

Cian: *Belki de Teak yapmalı.*

Hayır. Ben yaparım. Bu konuda gerçekten nerede durduğunu benden daha iyi ölçebilecek kimse yok ve ona güvenmekten bıktım. ve her şeyin boka sarmasını izlemek.

Kilian: *Tamam cidden, bu da ne? Ne zamandan beri Carter'a karşı bir şeyler hissediyorsun? Burada ne haltlar dönüyor?*

Ben yapmadım. O sadece bizim Alfa saçmalıklarımıza kapılmış masum bir kız ve onu sikmeye çalışmayan birinin ona göz kulak olmasına ihtiyacı var.

Moses: *Eğer bir şey varsa, o beni becermeye çalıştı.*

Kalen (yönetici): *Moses.*

Moses: *Evet, evet. ettiğimi biliyorum.*

Kilian: *Ben de orada olmak istiyorum.*

Kalen (yönetici): *Kilian ve Niko, onunla birlikte konuşun ve bunu hemen yapın. Diğer herkes ...*

Kalen (yönetici): *Bir toplantı yapmamız gerekiyor.*

Elijah: *Bu gece kameralar için bir döngü ayarlayacağım. Temizlik ekibi genellikle gece yarısından bir saat önce orada olur ve genellikle gece yarısından hemen önce biter, yani 12:30 diyelim mi?*

Bana uyar. Theodore:

Isobel ile mi?

Kalen (yönetici): *Evet. Onu büyük plana dahil etmenin zamanı geldi. Onun bize, bizim de ona güvenmememiz sadece sorunlara yol açtı. Şu andan itibaren bunu bir ekip olarak yapacağız ya da hiç yapmayacağız.*

Önce oylama yapmamız gerekmez mi? Onu getirip getirmeyeceğimiz konusunda? Theodore: *Hayır mı diyorsun?*

Niko: *Benim oyum evet, aslında. ben değilim.* Kilian: *Benim oyum kesinlikle evet.*

Elijah: *Tek seçenek bu.*

Gabriel: *Katılıyorum.*

Cian: *Zaten olacaktı. Buna karşı koymanın bir anlamı yok.* Theodore: *Benden bir evet.*

**Kalen (yönetici): Mikki ve ben çoktan konuştuk. O da .
Oscar mı? Moses mı?**

Moses: Bugünden sonra hayır , değil mi? Oscar:

Hala hayır diyebilirim.

Moses: Ama yapmayacaksın.

Oscar: Neden, ölü adam yürüyüşü mü?

Moses: Çünkü geçen gün Mikki'nin seansında onu şarkı söylerken kaydettiniz.

Theodore: Onun iyi olduğunu biliyorsun. İnanılmaz olabileceğini biliyorsun. Ve kazanmak istiyorsun.

Gabriel: Başlangıçta, plana bir kişi daha eklemenin nasıl bir yükten daha az bir şey olabileceğini göremedim, ama katılıyorum. Eksik olduğunu bile bilmediğimiz bir parça olabilir.

Oscar: Ya da bardağı taşıran son damla olur ve her şeyi kaybedebiliriz. Her şeyi kaybetmeyi göze alamam. Ben Lily'nin vasisiyim. Eğer ben anlaşmadan çıkarsam, o da çıkar.

Kalen (yönetici): Bunun biliyordun, Oscar. Zamanımızı bekliyorduk ama aslında Isobel'den ayrı kazanamayız.

Şimdi her zamankinden daha fazla, bunu birlikte yapmalıyız. O olmayabilir

Biz olmadan hayatta kalamaz ve o da en bizim kadar bu durumun kurbanı.

Biliyorum.

Oscar: Ama sonunda her şeyi kabul ediyorsak, bu ne anlama geliyor ki? Theodore, bağ uzmanının bağ dışında seksin başka bir ruh ihlaline neden olabileceğini doğruladığını söyledi. Yani hiçbirimiz onunla birlikte olamayacağız ve hiçbirimiz başka biriyle birlikte olamayacak mıyız? Hepimiz onun için kavga edeceğiz ve hayatımızın geri kalanında onun için kavga etmiyormuş gibi davranacağız.

tüm boktan saldırganlığımızı kendi içine çekmeye çalışırken mi yaşayacak?

Elijah: Hayır. Başka bir şey buluruz.

Moses: Bu matematiği sen bile yapamazsın Elijah. Cian:

Bunu bilemezsin.

Kilian: Ne gibi olasılıklar gördün, Cian?

Cian: Onu geleceğimde gördüm. Hepinizi geleceğimde gördüm. Bundan daha somut bir şey yok.

Moses: Bizi perişan halde ve birbirimizi öldürmeye çalışırken mi gördün? Cian: Hayır. Onlar mutlu rüyalar. Ama sadece rüyaydı.

Kalen iç çekerek Isobel'e baktı. Başını yana doğru eğmeye başlamıştı, sanki yanlışlıkla uyuyakalmış gibi

onu. Telefonu titremeye devam ediyordu ama onu cebine attı, kızın önünde çömeldi ve nazikçe omzunu sıktı.

Oscar gelirdi.

Gerçekten başka seçenekleri yoktu ve yaz tatilinden önce her şeyi açıklığa kavuşturmak en iyisiydi, böylece herkes Üçüncü yıllarına geri dönmeden önce düşünüp taşınabilecekleri bir alan. Hepsinin güçlü ve hazır bir şekilde geri dönmesine ihtiyacı olacaktı.

Isobel sarsılarak uyandı, yumruklarını savunmak için havaya kaldırdı, gözleri irileşti ve panik içinde derin bir nefes çekti.

"P-Profesör." Yumruklarını hızla indirdi. "Özür dilerim, uyuyakalmışım." "Beklettiğim için özür dilerim." İhtiyaçtan parmakları seğirdi

Yüzüne düşen telaşlı saç tellerini kulaklarının arkasına süpürmek istedi, ama sadece çevirdi, onun yerine avucunu uzattı.

Kadın tereddütle küçük elini adamın avucuna koydu ve adam da onun kalkmasına yardım etti.

ISOBEL KALEN'I A KOĞUŞU'NA KADAR TAKIP ETTİ, HER ADIMDA KENDİNİ SUÇLU HISSEDIYORDU.

yol boyunca. Kendisi sıırılsıklam olurken, sanki onun korumasıymış gibi başının üzerinde bir şemsiye tutuyordu. Ama kadın da ona yaklaşamayacak kadar korkmuştu ve adam vücutları arasında uygun bir mesafe bırakmayı tercih ediyor gibiydi.

Kadın birkaç kez şemsiyenin sapını adamın elinden almaya çalıştı ama adam sadece homurdanarak elini bırakmasını sağlayacak bir ses çıkardı. İkisi de ofisine girene kadar konuşmadı ve zaman bile, ıslak saçlarını geriye atarken nefesinin altında Mikel'e küfretmekle yetindi.

"Yukarı gelin." Bir kapıyı açıp merdivenleri gösterdi ve onlara doğru başıyla işaret etti.

Onu geçip merdivenleri hızla çıktı ve kendini birinci kattaki diğer yatak odalarına çok benzeyen, banyolu ve cumbalı bir odada buldu. tırmanılmazdı.

Giysi dolabından kıyafetlerini aldı ve banyosunda kayboldu, temiz ve kuru bir şekilde çıktı - bu sefer üzerinde onu tırmanmaya alıştırmadığı zamanlarda giydiği takım elbiselerden biri vardı ama ceketini ve kravatını .

"Otursana," diyerek cumbalı pencereyi işaret etti. "İlgilendiğiniz derslerin kısa bir listesi var mı?"

"Evet. Profesör Lye'in Acro Duo dersine girmek istiyorum."

"Duo?" Masasının arkasındaki sandalyeyi kavrayarak sordu.

Oturmadan önce yüzünü ona dönmüş, rahat etmek için kalçalarını oynatırken ayak bileğini dizinin üzerine koymuş, büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Vanilya kokusu hafif ve tatlıydı, etkisi ise alçak bir rahatlık mırıltısıydı. Bunu nasıl yaptığından emin değildi ama bir şekilde kasıtlı gibi görünüyordu.

"Evet." Kaşlarını çattı. "Neden söylüyorsun?"

"Çünkü Elijah ile dans etmiyorsun. Sana birkaç fırsat verdiler."

"Tamam, öncelikle." Şaşkınlıkla geri çekildi. "Bu bir çeşit numara mıydı? Tüm bu 'oyuncu seçme sorunları' olayı? Bunu neden biliyorsun ki? İkincisi, Elijah'la dans etmeyi kabul ettim. Ve dans ettik."

Kalen dilini sert alt dudağının üzerinde gezdirerek sessizce ona baktı. "Bu bir hile değildi. Kayıt formunda senin adını fark etmişler. Lye'in seçme listesine girdin ve bir partnerle seçmelere katılmak istersen diye de kaydoldun ama sonra... sanırım Elijah'la dans etmekten çok korktuğunu fark ettiklerinde nedenini öğrenmek istediler. Bazen Elijah'ın merakını uyandırmak iyi bir şey değildir."

"Bu için de geçerli," diye mırıldandı.

Kalen'in dudakları seğirdi. "Olabilir. Peki, başka ders var mı?"

"Kentsel Dans, Yorumlayıcı Koreografi, Hip-Hop Füzyonu ve Lirik Dans."

"Geriye bir boş yer kalıyor."

"Gelecek yıl da küçük grup seanslarına devam edecek miyim?"

"Evet, bir de benimle ve Elijah'la yaptığınız özel dersler. Elijah'tan beri

ve haftada iki seans alacağım, bunları en düşük önceliğe sahip sınıflarınıza yaymanın bir yolunu bulacağım. Ama... Ben olsam Şehir Dansını listeden çıkarmanızı öneririm. Yorumlayıcı Koreografi de temelde aynı şeydir, ancak Prof.

Bu sınıf her hafta bir konuk koreograf düzenliyor ve çok daha fazla deneyim kazanacaksınız. Ve Icon Matters'ı da eklemelisiniz, giriş dersi. Bir sürü saçmalık var ama size sosyal medyanızı nasıl yöneteceğinizi ve ileride oyunu oynamak için ihtiyaç duyacağınız tüm ilgili becerileri öğretiyorlar."

Sessizce başını salladı ve gömleğinin eteğiyle oynarken dikkatini kucağına verdi.

"Konuş benimle," diye önerdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece bunu ciddiye almaya başlamam gerektiğini." Çenesini kaldırdı ve onun gözlerine bakarken yutkundu. "Bana bir şey olursa ya da hepimiz ayrılırsak hepiniz iyi olacaksınız, ama ben olmayacağım. Ve o taşıyıcı hapları almamın tek yolu yerleşim yerlerinden uzak durmam. Geleceğimi güvence altına almanın tek yolu bu oyunu kazanmak."

Başını salladı, ona ciddiyetle baktı. "Kulübe hoş geldiniz."

"Senden bana yardım etmeni istemiyorum." O geri döndü Gömleğiyle oynuyordu, yanakları kızarmıştı. "Senden sadece beni sabote etmemeni istiyorum."

"Ya hepimizin kazanması için bir yol olsaydı?" diye sordu sessizce, derin gürültüsü kadının içinde şok etkisi yaratıyordu.

"Ne?" diye başını kaldırdı. "Hayır. Sadece bir kazanan seçiyorlar."

Kalen derin bir nefes alarak başını salladı. "Bu daha sonra konuşulacak bir konu. Herkesle. Bunu bir grup olarak yapmamız gerekiyor. Şu andan itibaren *her şeyi* grup olarak yapmamız gerekiyor, anlaşıldı mı?"

"Sanırım öyle."

"Anlıyorsunuz prenses. O zaman başka şekilde ifade edeyim. ediyor musunuz?" Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı, yüzünü onunkilere yaklaştırdı, vahşi kehribar gözleri prensesin tam olarak okuyamadığı bir şeyin parıltısıyla onunkilere dikildi.

"Bunu düşünebilir miyim?" diye geçiştirdi.

Nedense bu onu eğlendirmişti. "Bunu gerçekten tek başına yapabileceğini mi düşünüyorsun Carter?"

"Hayır." Yanağının iç kısmını çiğnedi. "Evet. Belki."

"İstiyor musun?" Adam kızın elini tuttu ve başını eğerek kızla göz göze geldi. Teak ya da Charlie'nin elini tuttuğu zamanki gibi değildi. Adamın eli çok sıcaktı, avuç içi çok sertti ve Ondan daha büyük olan kendi eli neredeyse yok oluyordu. "Çünkü bunu birlikte yapmak istiyoruz. Alfaların kendi aralarında savaştığını biliyorum ama biz birbirimizi yıllardan çok daha uzun süredir tanıyoruz.

buradaydık. Ben, Mikel ve tarafından destekleniyorlar. Gruba güveniyoruz ve koruyoruz. Bazılarımız kısa bir süre için denese de sır saklamıyoruz. Bunun basit ya da mükemmel olduğunu söylemiyorum ama gruba ihtiyacınız var ve hiçbirimiz sizin tek başınıza acı çektiğinizi görmek istemiyoruz."

"Neden olmasın? Hiçbirinizi birkaç yıldan uzun süredir tanımıyorum. Ben aileniz gibi değilim. Ben sadece hepinizin başına gelen sinir bozucu bir şeyim."

"Teknik olarak-" diye sırtıttı Kalen. "-her biri bir bir noktada başıma 'gelen' bir olay. Her topladım ve onları korumak için gruba ekledim çünkü hepsinin bu oyunu kazanması gerekiyor. Şimdi aynı şeyi senin için yapıyorum.

Sen de tıpkı onlar gibisin, sinir bozucu bir aykırı tip değilsin."

"Ne demek istiyorsun? Neden onları korumak zorundaydın?"

"Bunu bu gece konuşalım. Var mısın Isobel?" Elini sıktı, gücünün o rahatlatıcı fırçası bir kucaklama gibi omuzlarına yerleşti.

"Peki bunu nasıl *yapıyorsun*?" sordu sonunda, gözlerini ona dikerek. "Bana nasıl iyi duygular yüklüyorsun? Ben genelde sadece olumsuz şeyler hissederim."

"Sadece deneyebileceğimi düşündüğüm bir şey." Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "İşe yaradığına sevindim."

"Ama *nasıl*?"

"Elijah insanların bir bağ aracılığıyla duyguları etkilemesiyle ilgili bazı ilginç bilgiler buldu. Tam olarak bağlanmış değiliz ama sanırım yine de bir dereceye kadar işe yarıyor. Sadece ne hissetmeni istediğimi düşünüyorum ve onu sana itiyorum. Neden sen de denemiyorsun?"

"Ben mi?" Geriye çekildi ve gözlerini kırıştırarak adama baktı. Adam ciddi görünüyordu. "Duygularımı senin üzerine itmemi mi istiyorsun?"

Sana bir Sigma gibi davranmamı mı istiyorsun?

"Bilmeseydim sormazdım." Diğer elini tuttu ve öne doğru kayarken dizlerine yaslayana kadar ikisini de çekti. "Odaklanman gerekiyorsa gözlerini kapat."

Gözlerini kapatmak, Kalen ellerini tutmuyormuş ve ondan kendisine güvenmesini ve onu kullanmasını istemiyormuş gibi davranmak onu hemen rahatlattı.

Sigma süngeri gibi.

Derin bir nefes aldı. "Tamam, şimdi ne olacak?"

"Bir duygu seç."

Bu, duygularını gerçekten sıralamasını gerektirecekti. Ellerini çekmesine bir saniye kala seğirdi ama adam onun tepkisini önceden sezmiş gibiydi ve kız daha kıpırdayamadan onu sıkıca kavradı.

Kızgın bir ses çıkardı ve ne hissettiğini anlamak için içine döndü. Korkmuş, dehşete düşmüş, gerçekten. İhanete uğramış. Kızgın. Üzgün. Şaşırmış.

Ama içinde küçük, *minicik* bir umut kıvılcımı da vardı. Kalen'in ona verdiği söze sınıksıkı sarıldı.

Artık dışarıda olmak zorunda olmayabilirdi. Bir seçim yapabilirdi ve gerçekten de kendilerinden biri olmasını talep etmek yerine ona bu seçeneği sunuyorlarmış gibi görünüyordu.

Diğer her şeyi bir kenara iterek umut kırıntısına sarıldı, ancak hüznü his devam edip zihninin ön geri dönünce durakladı.

Büyükbabası bir noktada ölmüştü ve kimse ona söylememişti.

Olayın nasıl ve ne zaman *hâlâ* bilmiyordu.

Bir iç çekişle bunu bir kenara itti ve en zayıf umut ipliğine tutundu. "Şimdi ne olacak?"

"İt onu. Kelimenin tam anlamıyla, bana doğru zihinsel olarak ittir." Kaşlarını çatı, adamın istediği şeyi nasıl yapacağından emin değildi.

"Bunun bir tür nesne olduğunu hayal edin," diye önerdi.

Zaten zihninde bir iplik gibiydi, bu yüzden onu bir ipliğe dönüştürdü.

İğne yerine, Kalen'in göğsüne sapladığını hayal etti.

Homurdanarak ellerini bıraktı. Gözlerini açtı ve adamın göğsünün üzerinde tuttuğu eline baktı.

"Kahretsin. Acıdı mı?" diye ağzından kaçırdı.

Güldü. "Az önce beni ... *umutla* mı *bıçakladın*?"

"Onu bir nesneye dönüştürmemi söylemiştin!" "Ve sen bir *bıçak* mı seçtin?"

"Bir iğne!"

"Bana bir iğne mi?" Tekrar kıkırdadı, gözlerinin sararmış kehribar rengi canlandı.

"Şey... Yani... Sanırım onu göğsüne sokmayı düşündüm. Eğer hissedeceksen içinde olması gerektiğini düşünüyordum. Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Telefonu çalmaya başladı ve cebinden çıkarıp kulağına götürmeden önce ekrana bir göz attı. Diğer hattaki her kimse hemen konuşmaya başladı. "Evet, o benimle birlikte.

Bekle, ne? Bunu hissettin mi? Bir kontrol edeyim." Telefonu ve yüzünü ona dönmeden önce telefonuna birkaç kez dokundu.

Bu, onun bir parçası olduğu grup metniydi ve her yeni mesajı belirlediğinde kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını fark etti.

Moses: Bu da neydi böyle?

Cian: Sen miydin, Isobel?

Niko: Hepimiz bunu hissettik mi?

Sanırım öyle.

Theodore: Az önce göğsüme Illy aromalı şirin bir bıçak saplandığını hissettim. Kilian: Ve iyi hissettirdi mi?

Bıçaklamak genelde yapar.

Gabriel: Umutlu hissettim.

"Hepsi hissetti," dedi uyuşuk bir sesle.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Kalen telefonunu indirdi, bakışları tekrar ağırlaşırken gülümsemesi kayboldu. "Bunu birlikte mi yapıyoruz?"

"Ne bile bilmiyorum."

"Bunu kastetmedim - bu başka bir konuşma konusu. Demek istediğim, şu andan itibaren bu bağı birlikte mi ele alacağız? Bir grup olarak, sır saklamadan, her şeyin üstesinden birlikte mi geleceğiz?"

"Sanırım kulağa hoş geliyor." Başını hafifçe salladı. "Peki ya kavga çıkarsa? Ya biri fikrini değiştirirse?"

"Bağ hepimizin başına geldi," dedi Kalen hışımla. "Tıpkı bir kasırga gibi. Bir kasırga hakkında 'fikrinizi değiştiremezsiniz'. Hoşuna gitse de de oluyor. Biz sadece aynı evde kalmaya ve birlikte hayatta kalmaya karar verdik."

"Anlıyorum. Sadece aniden bir değişiklik gibi hissediyorum." Ne hissettiğini dile getirmekte zorlanıyordu ama Kalen onu anlıyor gibiydi.

"Bağlar bizim için sadece sihir ve kargaşadan ibaret." Kaşlarını çattı. "Gözlerimiz değiştiğinde, bu aniden değiştirmede ya da dünyamızın seni de içine alacak şekilde eğilip çatlmasına neden olmadı. Dünyamız bir gün önce neyse hâlâ aynıydı. Herkese karşı bizdik ve siz de 'herkesin' bir parçasıydınız. Ne yapacağın ya da nasıl bir insana dönüşeceğin hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Burada hepimizin ciddi bir meselesi var, bir anda ortaya çıktın ve yeterince iyi göründün diye bir kenara atamayacağımız bir şey."

Garip bir şekilde güldü. "Bunu sana karşı hiç kullanmadım. Hepinizin daha büyük bir oyun oynadığı çok açıktı. Ama siz birbirinize sahipken bu sırla yalnız kalmaktan nefret ediyordum."

"Ve sen yanlış kişiye güvendin ve bak nasıl sonuçlandı." Parmakları kolundaki yara izlerinin üzerinde gezinerek kadının ürpermesine neden oldu. "Yani size güvenip gerektiğine karar vermeye çalışırken karşı karşıya kaldığımız riskleri anlıyorsunuz. Bizim

Akademideki oyun bir yana, eğer birine Theo'dan bahsetseydin

ve Moses'ın yetenekleri olmasaydı, *ölmüş* olurlardı ve geri kalanımız da daha iyi durumda olmazdı. O çocukları koruyacağıma söz verdim ve size karşı olsa bile tam olarak bunu yaptım. Şimdi de seni koruyacağıma söz veriyorum. Ve bunun senin için bu kadar zor olması gerektiği için çok üzgünüm."

"Sanırım sorun yok." Gözlerini indirdi, adamın ellerinin kollarına yerleşmesini izledi, o rahatlatıcı his yine her yerini karıncalandırdı.

"Ama bir... isteğim var. Bir şey rica edebilir miyim?"

"Elbette." Sesi yine gülümsüyor gibiydi. "Neden olmasın?"

"Alfaların daha agresif ve bölgeci olması umurumda değil. Stone Dahlia'da ne yapmalarına izin veriliyorsa, ben de onu yaparım. İstedikleri kişiyle yapmalarına izin veriliyorsa, ben de onu yaparım. duygusal olarak üstesinden gelebilmem, bunu zorunda olduğum anlamına gelmez." "Haklısın." Yüzünü buruşturdu. "Elijah ve Gabriel zaten

"Ne zamandan beri?" diye araya girdi, kafası karışmıştı.

"Elijah bu sabah bize bir mesaj gönderdi. onun yerine yüzücü olacaklar. Etrafta girecek başka bir şey arayacaklar, böylece Atletizm Takımı denediğinde yerleşmiş olacaklar. diğerlerini işe almak için."

"Ah." Bunun Elijah'la o sabah şapelde yaptığı konuşmadan sonra olup olmadığını merak etti. Yaptığı işi gerçekten *sevdiğini* söylememişti, sadece diğer insanların sevdiğini söylemişti.

Belki de o kadar da hoşlanmadığı bir şeye diğer Alfalardan herhangi birini karıştırmak istemiyordu... ya da daha büyük bir olasılıkla, Elijah *olduğu* için daha büyük bir plan vardı.

"Yani istediğimi yapmakta özgürüm, öyle mi?" diye sordu, gözleri Kalen'inkilere .

Bakışları hemen daraldı. "Hayır prenses. Benim odamdayken olmaz. Ve bunun çifte standartla hiçbir ilgisi yok. Benimleyken, dün gece sana verdiğim kurallar hâlâ geçerli. Benim odamdayken sana *sahibim*." Boğazını temizleyerek geri çekildi. "Bunun dışında, evet. Ama onlar sana karşı ne kadar saygılıysa sen de onlara karşı o kadar saygılı ol."

"Sadece kayıtsız olduklarını sanıyordum," diye meydan okudu.

Sırıttı. "Gabriel, belki. Elijah kimseye karşı kayıtsız değil. Ve Theo senin yüzünden Wallis'e kesinlikle mesafeli davranıyor. Kameralar için onun üzerinde olmak ona daha iyi hizmet ederdi. Theo'da

Ŗu anda boktan bir erkek arkadaş olarak görünüyor ve bu onun itibarına hiç yardımcı olmuyor."

"Ŗey." Omuz silkti, kayıtsız mış gibi davrandı. "Eğer sahte bir erkek arkadaşım olursa, ben de aynı Ŗekilde düşünceli olacağım."

Kalen'in elleri kollarında kıpırdandı ama ifadesi değişmedi.

"Kolayca kırılmadığından emin olun. Başka şartın var mı?"

"bunu kabul etmesi gerekmiyor mu?" "Ben ne dersem onu yapacaklar."

"Oscar bile mi?"

"Hayır. Oscar'la iyi şanslar."

Başını hafifçe sallayarak kendine rağmen gülümsedi. Sesi şaka yapıyormuş gibi geliyordu ama muhtemelen ciddi idi.

"Tamam." Ona kısa ve öz bir baş selamı verdi. "Anlaştık."

YEŞİL ALTINDIR



FIRTINA BIRAZ HAFIFLEMİŞTİ AMA FAZLA DEĞİL. ISOBEL BÜTÜN GÜNÜNÜ Beşinci dersinin geri kalanını Kalen'in ofisinde geçirdi, tartışmalarının ardından sınıfa dönmeye çalışmasına rağmen. Çantasını alır almaz onu durdurmuş ve masasının karşısındaki koltuğa yönlendirmişti onun yerine alt kata indi ve sonra ortadan kayboldu. Her ikisi için de bir tepsi kahve ve birkaç kase atıştırmalıkla geri döndü ve kadın itirazlarından hemen vazgeçti.

Her neyse, Lye'nin sınıfı için seçmelere hazırlanması gerekiyordu.

Sandalyeye kıvrıldı, kahvesini yudumladı ve kurabiyesini kemirirken çalma listesinde gezindi. Parmağı Elijah'la dans ettikleri şarkının üzerinde durdu ve kaşları çatıldı.

Kurabiyenin geri kalanını da ağzına atarak adamın numarasını buldu ve ona özel bir mesaj gönderdi.

Isobel: Hala benimle dans etmek istiyor musun?

Hemen cevap vermedi ve sosyal medya hesaplarından birini açarak diğer hesaplardan herhangi birinin

İkinci sınıflar final değerlendirmeleri için yaptıkları hazırlıkların fotoğraflarını paylaşmışlardı. Elijah'ın adı ekranının üst kısmında belirdiğinde, boğazının arkasına yerleşmekle tehdit eden tereyağlı kurabiyeyle neredeyse boğuluyordu. Hızla yutkundu ve mesaja tıkladı.

Elijah: Bir video başvurusu yapmak için Lye ile organize oldum.

Isobel: İkimiz için mi?

Elijah: Eğer istersen.

Isobel: Neden bir video uygulaması?

Elijah: Tekrar dalgalanırsam diye. Bunun için üzgünüm bu arada. Isobel: Um.

Isobel: Sorun olur mu?

Isobel: Bunun neden olduğunu ve Gabriel'in beni neden gönderdiğini açıklayabilir misiniz? Ne zaman kalmam ve güvende olduğumu göstermem ya da kendimi güvende tutmak için ayrılmam gerektiği konusunda kafam karıştı.

Elijah: Sen her zaman güvendesin. Güvende olmayan Gabriel'di.

Isobel: Neden?

Elijah: Seni benden uzaklaştırıyordu.

Elijah: Ve bu oldu çünkü... Birlikte bu kadar iyi olacağımızı beklemiyordum. Kendini utangaç hissettiğini ve bu yüzden benimle dans etmek istemediğini biliyordum, ama sonra kendini bıraktın ve bana verdiği tepki sadece ...

Elijah: Çok güzeldi. Çok hoştun.

Elijah ile dans ederken kendini çok iyi hissetmişti. Yaptığı en iyi şeydi.

Hastanede uyandığından beri böyle hissediyordu ve adamın onunla tekrar dans etmeyi teklif etmesinden neredeyse delicesine mutluydu.

Isobel: Teşekkür .

Elijah: Yani bizden birini aldın. İkimize ne dersin?

Gabriel'i mi kastediyorsun? Ama hiç üçlü koreografi çalışmadık?

Elijah: Hazırladığım bir şey var. Eminim yeterince çabuk ezberleyebilirsin. Gabriel de Lye'ın üçüncü sınıfına başvurmak istiyor.

Aslında kulağa eğlenceli geliyor. Elijah: İşte benim kızım.

Yazmaya devam ederken son mesajını tekrar okuyarak ekrana baktı. Belli ki ona eş olarak sahip çıkmaya falan çalışmıyordu ve kesinlikle bunu ummuyordu, ama nedense seçtiği kelimeler yine de midesinin çukurunda keleklerin neden oldu.

Elijah: Dışarı çıkmadan önce koreografi üzerinde birkaç deneme yapmak için bizimle her zamanki antrenman odanızda buluşun. Cian performansı filme alacak. Basit ve hareket etmesi kolay bir şeyler . Bunun hakkını . İkinci olmak hoşuma gitmiyor.

Yağmur yağdığını yazmaya başladı ama sonra kelimelerin üzerinden geri gitti. Belli ki yağmur yağdığını biliyordu. Onun yerine, Kalen'e çekim için hazırlanması gerektiğini söyledi.

video gönderdi ve O Koğuşu'ndan getirdiği elbiseleri düzenlemek için Kilian'ın odasına girdi.

Cian, Elijah ve Gabriel videoda yer alacağı için bir çift seçti ve yatağın üzerine koydu, fotoğraflarını çekip grup sohbetine gönderdi.

Isobel: ?

Bize olduğun fotoğrafları gönder, Puppy. Bu şekilde söyleyemem.

Seçenekleri banyoya sürükledi ve yüksek belli siyah bir dans iç çamaşırı çekerek kıyafetlerini çıkardı. Sütyen takmayı düşündü ama kollarının kaymasını ve askılarının görünmesini istemediği ve elbiselerden birkaçının arkası açık olduğu için bunu atlamaya karar verdi.

Yanında getirdiği her elbisenin önden ve arkadan fotoğraflarını çekti ve sonra hepsini birden gönderdi, eğilerek Beklemek ve şarkı seçimlerine en çok hangisinin uyacağını düşündüklerini görmek için tezgâha yaslandı. Elijah ona koreografi öğretmekten bahsettiğine göre zaten bir şarkıları olduğunu varsayıyordu.

Dansla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen Kilian'ın tepkisi anında oldu.

Kilian: Üçüncüsü.

Fotoğrafları tekrar kontrol etti ve üçüncüsüne tıkladı. İnce, narin ipekten yapılmış siyah bir örgü tasarımıydı. Bu Kolları uzun ve fitti, yakası yüksekti, göğsü boyunca sıkıydı ve oradan ipeksi dalgalar halinde dizlerine doğru genişliyordu.

Cildinin üzerinde ilginç bir doku etkileşimi yaratıyordu ve muhtemelen yağmurda gerçekten hoş görünecekti... tek sorun, ağın tamamen transparan olmasıydı. Altına bir bodysuit giyilmesi gerekiyordu. Kollarını gelişigüzel bir şekilde Fotoğrafları çekerken göğsünü germiştii ama eğer bu elbiseyi seçtiyse iç çamaşırını bir mayoyla değiştirmesi gerekecekti.

Telefonu tekrar titrediğinde dolaba doğru eğildi.

Theodore: Üçüncüsü. Üstünü görmek zor gerçi. Cian: #3.

Diğerleri yanabilir, umurumda değil.

Isobel: Diğerlerinde bir sorun yok. Cian: Ama hiçbirisi 3 numara değil.

Kilian: Kollar çok mu dar olacak? İpek mi o? Oscar: Aman Tanrım.

Evet, gayet iyi, yeterince esnek. Isobel: Oscar mı?

Oscar: Az önce bize üstsüz bir fotoğraf mı gönderdin? Belli ki üzerinde elbise var.

Üzerinde ağ var. Isobel:

Devam ediyoruz.

Oscar: Hayır .

Kalen (yönetici): Üçüncü seçenek en iyisidir.

Niko: Katılıyorum.

Güzelmiş. Isobel:

Teşekkürler, Niko.

Biz de 3 numarayı seviyoruz. Ama bir mayo giy,

Puppy. Sadece deniyordum!

Kilian'ın iç çamaşırları için ayırdığı çekmecedan bir mayo çıkarmak için telefonunu bir kenara bıraktı ve omurgasında bir el hissettiğinde şok oldu. Sarsılarak doğruldu, etrafında dönerken mayoyu göğsüne bastırdı.

Oscar onun çekmecelere geri dönmesini izlerken başını eğdi. "Başka bir tuzağa mı düştün, küçük tavşan?"

"Çıplak olabilirdim!" Çıplak değildi. Son elbise seçeneğini giyiyordu. Yine de öyle *olabilirdi*. Peki Oscar neden bu kadar sessiz hareket etmek zorundaydı?

"Olabilirdin." Omuz silkti.

göğsüne bir fiske vurdu. "Kaba olma.

Burada olmaya iznim var. Mahremiyete iznim var."

"Benden değil." Adam öne doğru bir adım attı ve kadın geri çekilmeye çalıştı ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Dolaplara karşı bir ilgin olduğunu duydum. Doğru olup olmadığını görmek istedim."

Kadın mayosuyla adama tekrar vurmaya çalıştı ama adam bu sefer yakaladı, mayoyu kadının elinden çekip aldı ve arkasına fırlattı, ardından adamın vücudu kadınınkine ve küçük pirinç çekmeceye yaslandı

Kollar sırtına batıyordu.

"Kıskandın mı?" diye sordu, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak ve adamın bu soruya güleceğini düşünerek.

Bunun yerine sessizce başını salladı, elleri kız ayak parmaklarına kadar çekilene kadar kalçalarını çekiştirdi ve sonra eğilerek dudaklarını kızın kulağına dikti.

"Sadece Theo için endişelenmem gerektiğini sanıyordum ama herkes kirazın tadına biraz bakmak ister, değil mi?"

Hızlı bir nefes çekti, dişlerinin boynunu sıyırdığını hissetti, midesi sıkıca kenetlendi. "Onlar benim vekillerim. Bana yardım ediyorlar."

"Yaptıkları şey bu mu?" Oscar karanlık bir şekilde kıkırdadı, ondan biraz uzaklaştı, karanlık gözleri onunkileri yakaladı. "Sana yardım etmek gibi bir niyetim yok. Peki bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Beni korkutmaya çalışıyorsun." Kaşlarını çattı ve adamın göğsüne

"Yanlış." Onu aniden yukarı çekti ve vücuduna yasladı. Bir kolu kalçalarının arkasına dolanırken diğer eli yüzünü kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Sadece içine girmek istiyorum çünkü zaten içime girmiş durumdasın ve bundan nefret ediyorum."

Onu kabaca öpmeden önce dudaklarına karşı kelimeleri mırıldandı, dili ağzını işgal etti. Kadın adamın omuzlarına yapıştı, vücudu adaminkine doğru eğildi ve adam istediği tepkiyi alır almaz onu bırakarak çekmecelere bakacak şekilde döndürdü.

" kal," diye mırıldandı, sıcaklığı bir an için vücudunu terk etti, sonra geri döndü, elleri uyluklarının arkasını okşuyordu. "Renk, tavşan?"

"G-Gr-sarı."

"Neden sarı?" Sesi eğleniyor gibiydi, parmakları elbisesinin altından kayarak kalçasının kıvrımları boyunca hafifçe gezindi. "Söyle bana."

"Çünkü geç kalmak istemiyorum."

"Olmayacaksın. Sadece düzgün giyindiğinden emin olmaya çalışıyorum."

Dokunuşu daha yukarılara kaydı, başparmakları dans eden iç çamaşırlarının üst kısımlarına takıldı ve sonra onları bacaklarından aşağıya çekti, arkasından eğilerek onlardan çıkmasına yardım etti. Elini baldırının iç kısmına doladı ve o yükseldikçe de yükseldi.

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı ve Oscar'ın kendisinden çok daha uzun olduğunu, elinin durmasının mümkün olmadığını fark etti. Eğer tam boyuna kadar doğrulursa, onun amına kısa bir mesafe kalacaktı ve o zaman sadece öpücüğünden bile ne kadar ıslak olduğunu anlayacaktı. Kahretsin, bunu bilmek için sadece üst uyluğuna vurması gerekirdi, çünkü onu hissedebilirdi. yapışkanlık zaten orada.

Bir an paniğe kapıldı ve hemen ellerini sıkmaya çalıştı. Bacaklarını birleştirdi, ama onu tahmin etmiş olmalıydı, çünkü botları aniden ayaklarının arasındaydı ve bacaklarını daha geniş açıyordu.

"Bu grubun ikinci çıkışı," diye mırıldandı, sesi çakıllı, diğer eli yavaşça kızın iç uyluğunu kavrarken

saçlarını yumruğuna doladı. "Herkesi kıskançlıktan hasta etmelisin. Hem de şiddetle. Hiçbir şey içinüzün birlikte dans etmesinden daha güzel görünmemeli. Sizi izleyen herkes sırf sizin yerinizde *olmak* için kendi derisini soymak istemeli."

Onu bacaklarının arasından kavradı, parmaklarından biri klitorisine hafifçe vurdu. "Ama önce... tüm bunları kendin için hissetmelisin."

Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Boğazı acı verici bir şekilde kurumuştı, uzuvları güçsüz düşmek ve onu bir yığın haline getirmekle tehdit ediyordu.

Yerdeki kemikler.

"Bağ yüzünden mi bu kadar iyi hissettiriyor?" diye şaşkınlıkla ciyakladı, başını göğsüne doğru çekip vücudunu geriye doğru eğdiğinde elleri çekmecelere destek olmak için havalandı.

"Hayır." Oscar klitorisinin etrafında yavaş, nazik daireler çizmeden önce başının tepesine doğru derin bir nefes aldı.

Hayır mı?

Kadın donakaldı ve adam hızla onu döndürerek ağzını yakalamak için eğildi.

"Evet demek istedim," diye homurdandı öpücüğün içinde. "O yüzden endişelenme." Diz çöktü, elbisesini kalçalarına kadar itti ve Yüzü bacaklarının arasında, ikinci bir hırıltı vücudundan çıkıp onunkine doğru titreşti. Bacaklarından birini omzuna çekti ve onu kabaca yalamaya başladı, tüm nezaket ondan uzaklaştı. Klitorisini emdi ve dişlerini üzerinde gezdirdi, dilini içine sokmadan önce ellerinde sarsılmasına neden oldu, dikkatini klitorisine geri vermeden önce kanalının derinliklerine itti, içinde bir inilti yükseldi Göğüs. Kadın orgazma yaklaşır yaklaşmaz, adam elbisesini daha yukarı itti ve dişlerini karnına batırarak acı içinde inlemesine neden oldu.

"Orgazm yok. Bu daha sonra olacak," diye tersledi, yukarı çekip tekrar döndürdü ve arkasında diz çöktü. "Adım at."

Aşağı baktı, adamın açık tuttuğu ve içine girmesini beklediği mayoya şaşkınlıkla göz kırptı. Kadın giydi ve adam da onu bacaklarından kalçalarına doğru kaydırıldı. Elbisesini göğüslerine uzanırken arkasından bastırdı.

"Çok mükemmel," diye mırıldandı Oscar, önce hafifçe, sonra daha sert sıkarak. "Neredeyse giyinmişsin, bebeğim."

Adam onu serbest bıraktı ve kadın adamın giysilerinin hışırtısını duyduktan sonra sıcak ve sert bir şey kışına bastırmaya başladı. Adam onu çekti.

Mayosunun arkasını açtı, sikini kumaşın içine soktu ve bacaklarının arasına yerleştirdi. Orada durdu -kız şok içinde donup kalmıştı- ve tekrar göğüslerini avuçladı, dili kızın kulağının arkasına doğru ilerledi.

Kadın ürperdi ve adam bacaklarının arasında titreşti.

"Renk?" diye fısıldadı, sert sesi kadının ürpermesine neden oldu.

"Sarı." Sesi zar zor duyuluyordu ama adam duymuş olmalıydı.

Her neyse.

"Geç kalmak istemediğin için mi yoksa sikimi hissettiğin için mi Carter?"

"La-" olmak istemiyorum.

Ona doğru itmeye başladı ve onu sessizliğe boğdu. İçindeki tüm balın damladığını, birkaç santim ileri geri testereyle keserken onu kapladığını hissedebiliyordu ve neredeyse sadece Onu sırlıslamak ettiğini ve onun da buna izin verdiğini biliyordu. Adam onun meme uçlarını çimdikledi ve kadın kasıldı, boş kanalı umutsuzca sıkıştı.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye sessizce talep etti, biraz rahatlamak için kıvranıyordu, ama adam kaçınmaya, kaybettiği orgazmı inkar etmeye devam etmeye çok dikkat ediyordu.

"Siktir." Onun girişine doğru itti ve sonra biraz geri çekildi, aniden kendi uzunluğu boyunca kavradı ve sarsıldı, aletinin başı her vuruşta kaygan girişinde sallanıyordu.

"Benimle dans edeceksin," diye emretti. "İçinde. Sen benimsin."

Diğer eli bacaklarının arasına düştü, klitorisini buldu ve kabaca sıkıştırdı. "İçine boşalmamı iste, ben de senin benimle boşalmana izin vereyim. Tek yapman gereken istemek, bebeğim."

"Oscar çıldırmış" ve "bu Alfaların yükselmesine neden olacak mı" ve "bu halkın kan gölüne dönmesine neden olacak mı" gibi şeyler düşünmesi gerekirdi ama bunun yerine aklında titreyen sıcaklık ve çaresizlikten başka bir şey yoktu.

Başını salladı ve yanıt olarak klitorisinde keskin bir çekilme hissetti.

"Sorduğunu duymuyorum," diye hırladı Oscar, tehditkâr bir şekilde vuruşlarını hızlandırdı, sanki devam edecek ve yine de yapacakmış gibi.

"İstiyorum." Kadın onu geri itmeye çalıştı ve adam homurdandı.

", Illy." Orgazmının tekrar yükseldiğini hissedene kadar klitorisine karşı baskıyı artırdı.

"Dans ederken seni giymek istiyorum," diye yalvardı sessizce, kendi sözlerinden utanarak. "Seni her yerimde istiyorum."

"Mhm." Kedinin dudaklarına sıkıca yapışana kadar itti, kendini ancak yarım inç bile içeri zorladı. "Parmaklarını ağızına sok, bebeğim. Çıglık atmak üzeresin."

"Ne?"

"Yap şunu," diye homurdandı, amının ön tarafına doğru vurarak. "Şimdi. Üç tane. Em onları."

Hızla üç parmağını ağızına soktu. "Aferin kızıma.

Başını çevir ve bana göster."

Başını eğdi, yanağını çekmecelere dayadı ve adamın sikinin kendisine doğru seğirdiğini hissetti. "İşte benim güzel ... kızım, lanet olsun." Adam

seğiren uzunluğunu serbest bıraktı ve kısa bir süre bileğini kavrayarak kendi parmaklarını ağızının derinliklerine itti, sonra tekrar göğsünü kavradı, meme uçlarını okşarken klitorisini daha sert ovdu. "Çıglık atma zamanı, Tavşan."

Orgazmı hızla artmıştı ama yine de çıglık atmaya hazır değildi, ta ki adam sikini tekrar avuçlayıp içine bir santim daha bastırana kadar, açıklığını o kadar gerdi ki yanık, içinden ani bir korku dalgası gönderdi.

Adamın kristalden çok daha büyük olduğu gerçeğini ya da hâlâ içinde sadece bir santim kadar olmasına rağmen daha derine inmeye çalışabileceğini düşünmemişti bile. Adam tam orgazmının ortasında klitorisini tekrar çimdikledi ve kadın kendi parmaklarının etrafında çıglık attı; boğuk, çaresiz ve şok olmuş bir çıglıktı bu, adamın inlemesine ve kanalına sıcak sıvı pompalamasına neden oldu. Ona karşı daha fazla bastırmaya çalıştı, ancak adam sağ kıkır yanağına sert bir şaplak atarak hareketini durdurdu.

"Çekmeceden bir şey uzatır mısın?" diye sordu sessizce. "Dağınık bir mayo istemeyiz, değil mi Carter?"

Parmaklarını ağızından çıkardı ve eli ile ağızı arasından akan salya izi yüzünden yüzünü buruşturdu.

Oscar homurdanarak onu tekrar tokatladı, bu sefer daha hafifti. "Kırmızı bir kıkır da sahip olamazsın."

İçinde kendi eşyalarının bulunduğu çekmeceyi açtı, pamuklu bir bluz çıkarırken vücudu sıcak ve karıncalanmış hissetti.

zaten onun için biraz küçük gelmeye başlamıştı ve ona geri verdi.

"Video için mayomdaki lekeleri gösteremem," dedi, bunu söylemek zorunda kaldığı için bile tamamen şoktaydı.

Ve Oscar'a.

"Biliyorum, Tavşan." Sesi sırtıyormuş gibi geliyordu. Onu içinden çıkardı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi, üstünü bacaklarının arasında tuttu. "Bağımlılık yapıyorsun, bunu biliyor musun?"

Ona gözlerini kırıştıtırarak baktı ve yüzündeki savunmasız ifadeyi merak etti.

O da öyleydi. Ama bunu söylemek istemedi.

"Sence bu normal mi?" diye sordu onun yerine. "Bu... çaresizlik. Bunu bütün gün yapabilirmişim gibi hissediyorum."

Gözleri kısıldı, karanlık derinliklerinde sıcaklık parlıyordu. "Daha ileri gitmem için beni kışkırtma. İyi olmaya çalışıyorum."

"İyi olmaya mı çalışıyordun?" diye sordu, bakışları hâlâ açıkta duran göğüslerine kaydığında biraz nefessiz kalmıştı.

"Evet..." Sözcük bir törpü gibiydi ve hızla mayosunu yukarı doğru çekti, kollarını kayışlardan geçirdi ve omuzlarına sıkıştırdı.

Pamuğu sabit tutmak için bacaklarını birbirine bastırmıştı, ama adam dikkatsizce çekip çıkardı ve tek parça streç giysisini yerine oturttu.

düşünceli bir ifade.

"Bu benim için özel saldırganlığımla başa çıkmanın en az şiddet içeren yoluydu. Asıl soru şu..." O büyük ellerini beline koydu. "Neden bana izin veriyorsun? Ben lanet bir canavarım ve sen ... mükemmelsin."

Bir an için ona baktı, son orgazmının verdiği sıcaklık ve karıncalanmayla rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordu. "Sen beni hiç incitmedin."

"Sana yalan söyledim. Eşin olma konusunda."

"Ben de aynısını yapardım." Gözlerini devirdi. "Yani tabii ki benden sakladığınız için kızgındım ama bir eşim olmasına hazır değildim ve hepinizi de tanıımıyordum. Ben de olsam kesinlikle gizlerdim.

hepinize güvenebileceğimden emin olana kadar. Bence elinizden gelenin en iyisini yaptınız."

"Seni ve Theo'yu her zaman ayırmaya çalışıyoruz," diye tükürdü, neredeyse öfkeyle. "Birbiriniz hakkında ne hissettiğinizi hepimiz biliyor olsak da."

Konuşmanın nereye gittiğini merak ederek tekrar sessizliğe gömüldü. Sanki ondan nefret etmesine *ihtiyacı varmış* gibiydi.

"Fark etmemiştim," dedi hafifçe.

Alay etti. "Bu kadar güzel, bu kadar uysal, bu kadar ... *yumuşak* ve *güzel*"-kelimeleri küfür gibi tükürdü-"hepimiz için. Bir şeyler vermek zorunda. Theo'ya olan hislerin artacak ve geri kalanımız unutulacak. Ya da Kilian'ın senden ne kadar hoşlandığını anlayacaksın ve o zaman Theo bile seninle boy ölçüşemeyecek."

"Saçmalama." Kollarını kavuşturdu, adam onu pazularından tutup yatağa taşıdığında ve dolabı temizlerken onu yatağın ucuna yerleştirdiğinde bile öyle tuttu.

Söyleyecek mükemmel bir şeyi olmasını diledi ama Alfaların birbirlerini kıskanacakları hiç aklına gelmemişti. Belki Musa... ama Theodore'un onunla vakit geçirmesini *Theodore* yüzünden kıskanırdı, onun yüzünden değil.

Şimdi ... yeniden değerlendiriyordu.

Cian'la yakınlaşmıştı, özellikle de yerleşim turu sırasında. Ve son birkaç haftadır diğerlerinden daha fazla zaman geçirdiği Niko. Ve aniden Moses onun taşıyıcı annesi olmaya gönüllü oldu.

Ve Gabriel onun arkadaşıydı.

Ve Elijah onunla dans etmekten hoşlanıyordu. Duyguları geliyor muydu? *O da mı?*

Hayır. Bu aptalcaydı. Sekiz kişilerdi - ya da profesörleri de dahil ederse on. Mikel ya da Kalen'le tam olarak arkadaş sayılmazdı ama ikisine de giderek daha bağımlı hale geliyordu. Bu onların tasarlamaya çalıştığı bir şey değildi ama ikisi de diğer Alfalarla ilgilenmeye o kadar alışkındı ki onu da yüklerinden biri olarak aralarına almışlardı ve bunun kendisini güvende hissettirmesi hoşuna gidiyordu.

"Favorileri seçmeyeceğim," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymadığını düşünecekti, ama adam durakladı, ipek örgü elbisesi avucunun içinde sıkılmıştı.

"Theo bile mi?"

Güzel, süperstar Theodore. Kim onunla boy ölçüşebilir ki?

Kilian'ın bunu her zaman yapması dışında, gür gülümsemeleri ve
sinsi

bakışları onu kıkırdatıyordu. Ve Cian onu hipnotize edebiliyordu.

Dövmeli parmaklarının tıktırması, onun üzerinde başka kimsenin sahip olmadığı bir güce sahipti. Ve Gabriel. Soğukkanlı ve sert yüzlü, her zaman sessizce onun ihtiyaçlarını tahmin ediyor gibi görünüyordu. Onu her yerde takip ederdi çünkü ona *güvenirdi*. Onun sakın, soğuk güvenine güveniyordu.

Ama kimse onu Kalen kadar güvende hissettirmedi...

Derin bir nefes aldı ve Oscar'ın gözleriyle buluştu. "Söylediklerimde ciddiydim. Favori seçmem. Hepinizle tanıştığımndan beri dönüştüğüm kişiyi seviyorum ve en başından beri biriniz bile eksik olsaydı aynı kişi olacağımı sanmıyorum."

Elbiseyi kızın yanına bıraktı ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek neden olduğu karışıklıkları çözmeye başladı. "Ben de onlar hakkında aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf etti. "İşte bu yüzden çok zor. Tüm seçeneklerim elimden alındı ve ben daha da öfkeliyim

Çünkü sen... sensin. Korkunç olsaydın, onlara ait olduğun için mutlu olabilirdim. Seni unutabilirim."

"Kalen bunu birlikte çözeceğimize söz verdi." O

Korkmuş gibi görüldüğünü biliyordu ve bunun nedeni Oscar ve Moses'ın tamamen joker olmalarıydı. Niko ve Kilian eş istemiyorlardı ama grup için en iyi olanı yapacaklardı ve ikisi de acı çektiğini görmek istemiyordu. Elijah da bir eş istemiyordu ama onu planlarına dahil etmek istiyorlarsa, bunun tek nedeni Elijah'ın onlara bunun işe yarayacağını söylemiş olmasıydı.

Ama Oscar? Her şeyi yüzlerine vurabilirdi.

"Sen tatlı bir kızsın." İçini çekti, çenesini yakaladı ve üzerine çömelirken yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Seni koruyacağız, tamam mı?"

Kollarını adamın beline dolayarak ayağa fırladı. Şaşkın bir sesle homurdandı ama ellerini kollarının altına sokarak onu yukarı kaldırdı, böylece bacaklarını etrafına dolayabilecekti, elleri kıcını kavradı. Dudakları onunkileri buldu, öpücüğü keskin, sanki birine platonik olarak nasıl sarılacağını bilmiyordu. Kız ona karşı kıpırdanmaya başlar başlamaz onu sıktı ve elbisesini hızla başının üzerinden geçirerek yere bıraktı.

"Gidelim," dedi, bakışları üzerinde gezinirken. "Harika görünüyorsun."



ALTINCI DERSİN BAŞLAMASIYLA BİRLİKTE ANTRENMAN ODASINA GELDİLER. Başladı, ona tüm koreografiyi öğrenmesi için tam bir saat verdi ve dönem bitmeden önce filme alıp Lye'a teslim etmelerini istedi. Cian, Gabriel ve Elijah zaten oradaydı, kamera açılarını prova ediyorlardı ve o ve Oscar odaya girdiğinde üçü de dondu kaldı.

Cian elini yüzünde gezdirerek derin bir inilti çıkardı. "Tanrım, Illy. Canın acımıyor mu tatlım?"

"Hayır." Kız kıpkırmızı oldu. "Kristali yoktu, o yüzden-"

"Kahretsin." Oscar aniden dondu ve telefonunu çıkardı. "Niko seninle bir şey hakkında konuşmak istiyor."

"*Kurallar* vardı," diye hırladı Elijah. "Ne oluyor Oscar?" Oscar onu görmezden geldi, bankta oturmaya devam ederken bir yandan da mesaj yazıyordu

Niko. Gabriel Isobel'e döndü, yüz ifadesi sakindi. "İyi misin?"

Kamera karşısında söyleyebileceği fazla bir şey yoktu, o yüzden sadece başını salladı.

"Sadece bu dans rutinlerini uygulamak için kendinizi baskı altında hissetmeyin

Çünkü herkes bunu istiyor," dedi Elijah, hâlâ öfkeyle Oscar'a bakarak. Muhtemelen Cian'ın "ağrın var mı?" sorusunu örtbas etmeye çalışıyordu.

Oscar'la koreografi çalışıyorlarmış gibi göstererek yorum yaptı.

Isobel dudağını çiğnedi ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, dans etmek istiyordum. Ve şimdi de dans etmek istiyorum, yüzden... hadi devam edelim mi?"

Üçü de dönüp ona baktı ve Oscar telefonundan başını kaldırıp karanlık bir şekilde sırtıttı. "Tüm rutini uygulayana kadar bekle Carter."

Cian rahatlamış görünüyordu. "Hala rutinin sonuna o zaman?"

Gabriel ve Elijah dolu dolu bakarken, Oscar onun yerine, "Yakınından bile geçemez," diye cevap verdi.

"Rutinin tam olarak ne kadar içindeyiz?" Cian dikkatini Oscar'a çevirdi. "Bugün çok konuşkan olduğun için."

"Temel bilgileri zar zor öğrendim." Oscar omuz silkti, elindeki ellerini koltuğun arkasında birleştirdi. "Sizin öğrenmeniz gereken bir koreografi yok mu? Size yıldız oyuncuyu boşuna *bu halde* getirmedi."

Elijah oturumun kontrolünü çabucak ele geçirdi. Koşarak Gabriel durup başlarken koreografinin Isobel'e ait kısmı

Onlar için müziği hazırladı ve sonra Cian'ın filme almasıyla birkaç tur yaptılar, hatalarını mükemmelleştirmek için her seferinde tekrar izlediler.

Daha önce de koreografiyi hızlıca öğrenmesi için kendisine görevler verilmişti ama bu sefer daha da gergindi. Oscar buna " grubun ikinci çıkışı" demişti ve yaptıkları şeyin elbette Lye'in sınıfına başvurmaktan daha büyük bir şey olacağını anlamaya başlamıştı. Elijah ve Gabriel, antrenman odalarında saklanıp kulaklıklarını takarak koreografi üzerinde çalışmak yerine ilk kez halk için dans edeceklerdi.

Aynı zamanda onu ilk kez bir partnerle dans ederken görecektlerdi. Lye'in derslerinde partnerleri olsa bile, Lye hep tek başına kalırdı ve sonunda Lye onu gösteri yapmak için kullanırdı. öğrencilerin geri kalanı için.

Son provalarından sonra Elijah saati kontrol etmek için telefonunu eline aldı. "Yola çıkmamız gerekiyor. Diğerleri yüzen platformu kurmayı şimdiye kadar bitirmiş olmalıydı."

"Yüzen platform mu?" diye sordu, kaslarını sıcak tutmak için bir aşağı bir yukarı zıplayarak. *O da* yağmur yağmıyordu. Yüzen bir platforma neden ihtiyaçları vardı ki?

". " Cian kamera ekipmanlarını toplarken Oscar kolunu onun omuzlarına atarak odadan çıkmasına yardım etti.

Elijah onun diğer tarafına geçti, Gabriel ise kapıda Cian'ı bekliyordu.

"İkiniz birdenbire çok arkadaş canlısı oldunuz," dedi Elijah, Oscar'a bakarken sesini alçak tutarak. "Sen ne renktin Carter?"

"Siktir ," diye karşılık verdi Oscar. "Onun tüm *dans provalarını* not alamazsın."

Isobel, Oscar'ı görmezden gelerek, "Sarı," diye cevap verdi. "Çünkü geç kalmak istemedim."

Oscar sessizce alay etti ve Elijah'nın dudakları gülümsemek ister gibi seğirdi. "Anlıyorum. O zaman iyi iş çıkardın."

"Oscar'ın ne kadar iyi iş çıkardığını bilmek istemiyor musun?" diye sordu. Her iki alfa da kıkırdadı.

Elijah, "Bence muhtemelen iyi yaptı," diye cevap verdi. "Ama sana karşı yumuşak davranmasına sevindim."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı nefesinin altından.

Oscar doğrulmadan önce kulağına, "Bu kadar kolay gidebileceğimi bilmiyordum," diye mırıldandı.

"O halde yakında benim için hazır olursun," dedi Elijah, o kadar kesin bir ifadeyle ki Isobel onu yanlış duyduğundan emin olmak için kelimeleri zihninde birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldı. Kendi ayağına takılıp düştüğünde, Elijah onu kolayca yakaladı, yüzünde hâlâ o eğlenceli gülümseme vardı.

Dudaklarını.

"Şaka yapıyorum, Carter."

Spor çıktıklarında Cian ve Gabriel onlara yetişti, beşi de yağmurun altına dalıp diğer tüm Alfaların toplanmış gibi görüldüğü göle doğru koşmaya başladı. Theodore ve Moses suyun içindeydi, Mikel ve Kalen bir tarafta, Kilian ve Niko ise diğer tarafta duruyordu.

Dışarıda fazla öğrenci yoktu ama birkaçı toplanmaya başlamış, eski binanın çıkıntısının altında toplanmıştı.

Theodore ve Moses'ın ne yaptığını gözlemlemek için kayıkhaneye gittiler.

"Bu dayanmalı!" Theodore sudan çıkarak seslendi. "Platforma çıkmak için yardıma ihtiyacım var, Illy-" Dondu kaldı, burun delikleri alevlenerek onun önünde durdu.

Moses arkasında belirdi, koyu gri gözleri, kare çenesi kenetlenmişti. Isobel yeniden Theodore'a odaklandı, endişe kısır bir parazit gibi göğsünü kemiriyordu. Kıskançlığı, derisine saplanan sıcak bir bıçak gibi yakıcı bir parıltıydı ama en kısa sürede hissetti, ama aniden kayboldu. Yakışıklı yüzünü okşuyor, kızın göz hizasına kadar eğilirken ıslak saç tutamlarını gözlerinden uzaklaştırıyordu.

"Bu gece seni paylaşmamız gerekiyordu," diye fısıldadı. "Ama bil bakalım bu ayrıcalığı kim kaybetti?"

"Buna değer," diye homurdandı Oscar, Kalen ve Mikel-Moses onu takip ederken ayağa kalkmak için uzaklaştı. İki profesör de sanki kokusunu bir metre öteden alabiliyorlarmış gibi ona bakıyorlardı. Ya da belki sadece Oscar'ın kokusunu alabiliyorlardı. Sinirlerini bastırmaya çalışarak gözlerini kaçırdı.

Moses, Cian ve Oscar'vücudunu bu kadar *iyi* hissettirmesinden ne kadar keyif almış olsa da, yine bunalmaya başlamıştı ve Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Yine de fazla heyecanlanma." Theodore ondan uzaklaşarak süperstar gülümsemesini gösterdi. "Kucaklanıp ödüllendirileceksin, başka bir şey değil."

"İkram mı?" Yüzünü ama göğsünün içinde bir yerlerde küçük bir mutluluk kıvılcımı alevlendi. "Ben köpek değilim."

"Hayır." Kızın yüzüne dokunacakmış gibi uzandı ama sonra parmaklarını yumruk yapıp tekrar yanına indirdi. "Sen karamelli çikolatayı, kocaman bir kucaklamayı ve komik bir filmi hak eden cesur bir kızsın."

O kıvılcım daha da parladı, gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

"Yeşil mi?" diye sordu ona sırtarak.

"Çok yeşil." Herkesin önünde ona sarılabılırdi, o kadar rahatlamıştı ki.

"İşte benim kızım. Şimdi git biraz kış tekmele. Eğer bu interneti kırmazsa, işimizi düzgün yapmıyoruz demektir."

ISOBEL BLOODY CARTER



THEODORE ONUN YÜZEN PLATFORMA ÇIKMASINA YARDIM ETTİ.

Beklediği gibi sallanıp duruyordu. Üstüne birkaç milimetre su serpilmiş beton üzerinde yürümek gibi güvenli hissettiriyordu. Elijah ve Gabriel gölün hoparlörleri yerleştirirken o da ortaya doğru ilerledi. Alıştırma odalarındaki provaları sırasında bile kulaklık kullanmışlardı.

Cian platformun önündeki banka geçti, onları cepheden kaydetmek için bir kamera kurdu ve yağmurdan korunduğundan emin olduktan sonra etrafta dolaşırken onları kaydetmek için ikinci bir kamera kaldırdı. Bu işi çok ciddiye alıyorlardı ve bu onda onlar için gerçekten iyi şeyler yapma isteği uyandırdı.

Tüm Alfalar destek vermeye gelmişti, tıpkı Theodore'un ilk çıkışında yaptıkları gibi... ama bu kez sadece Elijah ve Gabriel'i . Onu da destekliyorlardı.

Mikel ve Kalen sessizce onu cesaretlendirerek başlarını salladılar ve o da bir bacağı arkasında, kolları göğsünün üzerinde, yağmur etrafını sararken başı öne eğik bir şekilde pozisyon aldı. Elijah ve Gabriel onun iki yanına geçtiler ve Cian kolunu kaldırdı.

"Müzik üçte başlıyor, iki ..."

Obsessed by Jake Daniels çalmaya başladı ve Elijah hemen Gabriel'e doğru hareketlendi, Elijah da platformun kenarına doğru geri çekildi. Kolayca bir araya geldiler, hareketleri hafif ve eğlenceli, keskin ve temiz, şarkının her ritmine kusursuz bir şekilde zamanlandı. Bu

Koreografi aslında oldukça zor ve incelikliydi -özellikle de yağmur altında yüzen bir platformda- ama işin güzelliği basit ve eğlenceli görünmesiydi.

Vücudunun Gabriel'inkiyle kolayca akmasını sağlamaya odaklandı; her bir yuvarlanma ve dönüş güzelce uygulandı, her küçük hareket hassas ve titizdi. Gabriel'in *sansasyonel* bir dansçı olması, ikisini de senkronize tutmak için vücudunu kolayca hareket ettirmesi ve etkilemesi yardımcı oldu. Hatta

Kalçalarının ve ellerinin en küçük hareketlerini tam olarak doğru anda, mükemmel bir koordinasyon içinde yaptıklarında estetik açıdan hoştu. Gabriel'in becerisi onları aynı beyni paylaşıyormuş gibi gösteriyordu, vücutları bağımsız hareket eden iki kişi yerine tek bir komuta tepki veriyordu.

İkinci mısra başlar başlamaz ayrıldılar ve Elijah onun diğer tarafına geçerek üç kişilik koreografiye başladı. Dans tarzı çağdaş bir füzyondur, daha sıradan bir lirik ve hip-hop tarzıyla bazı zor akrobatik çalışmaları bir araya getiriyordu. Bu, duruşundan akrobatik gücüne, zamanlamasına ve hassasiyetine, tüm vücut uzantılarına ve hatta ellerinin ve parmaklarının düzenine kadar vücudunun her santimini kullandığı anlamına geliyordu.

Birbirlerine dokunmadıkları ve çalışma odasındaki aynada birbirlerini göremedikleri zaman daha zordu ve dansın etkisi mükemmel bir senkronizasyon içinde olmadıkça işe yaramazdı, bu yüzden müziği dinlemek için her şeyi ayarladı ve her zaman zamanında olduğundan emin oldu.

Ayet tekrar değiştiğinde, Elijah'a doğru döndü, Gabriel kenara çekilerek Elijah'ın onu yakalayışını izledi ve Gabriel'in içinde yumuşadığı kadar kolay bir şekilde birbirlerine karıştılar.

Elijah şarkı köprüye doğru yavaşlarken onu yukarı fırlattı, bacağını doksan derecelik bir açıyla kaldırdı ve vücudunun üst kısmını ayak bileğinden başına doğru düz bir çizgi oluşturacak şekilde eğdi. Onu bacağına doğru yakaladı.

Vücudunun çizgilerini bir rafa benzeterek orada dengede durdu, ayak bileklerini çaprazladı ve kollarını başının arkasında sahte bir rahatlıkla kavuşturdu, yüzüne sıçrayan yağmura rağmen gökyüzüne baktı.

Kıyıda gelen tezahürat ve ıslık seslerini duydu ve ardından Elijah onu tekrar aşağı yuvarladı. Dansları uzadıkça kendini bir aptal gibi gülümserken buldu ve tekrar üçe ayrıldıklarında banktaki Alfalara hızlıca bir göz attı ve

Yeniden odaklanmak zorunda kalmadan önce Theodore'un geniş, parlak gülümsemesi ve Kilian'ın güzel, mutlulukla kıvrılmış dudakları.

Konsantrasyonu yeniden devreye girdiğinde gülümsemesi biraz soldu. Koreografinin son aşamasına yaklaşıyorlardı.

Alıştırma yapmadıkları tek bölüm buydu.

Elijah bunun son videoya saklamak istedikleri için olduğunu söylemişti ama kız, Elijah'ın kendini incitmesi ihtimaline karşı sert zeminde pratik yapmayı reddettiğinden şüpheleniyordu. En azından platformda, işler ters giderse içlerinden biri onu rotasından çıkarıp göle itebilirdi.

Elijah onu kaldırdı ve döndürmeye başladı, kız öne doğru eğilip uzanarak kendini çevirirken Elijah'ın kolu kızın kalçalarına dolandı. Bir bez bebek gibi bacaksızdı. Döndü, döndü ve sonra onu serbest bıraktı ve zihni bomboş kaldı.

Bu, onlara güvenmesi gereken kısımdı. Vücudunu kilitlememek ve güvenli bir yere doğru dönmeye çalışmak için... Ama Gabriel'in onu başarılı bir şekilde yakalayamazsa kaç farklı şekilde göle düşürebileceğini ve bunun yerine platforma çarpma ihtimalini düşünmeden her şey bitmişti.

Elijah'ın kolu kadının kalçaları ile karnı arasındaki dar boşluktan geçerek onu koluna bağladı ve Elijah'ın bıraktığı dönüş devam ederek gölden bir alkış daha kopardı.

Onu yavaşça platforma doğru döndürdü, bir bebek dinlenmesi için kenara kondu ve şarkı bu şekilde sona erdi.

Hayatının en güzel anlarından biri, bir bitti.

"Çocuklar!" Kilian platforma fırladı ve neredeyse Cian'ı deviriyordu. "Bu *çılgıncaydı!* Çok ! Vay !" Isobel'i kucağına aldı ve tekrar yere bıraktığında Gabriel ve Elijah'ın ona gülümsediğini gördü.

Dolu dolu, çarpıcı gülümsemeler.

"Teşekkürler," diye başardı, boğazı düğümlenmişti. "Bunu benimle yaptığın için."

"Son kez olmayacak." Gabriel elini kızın başına koydu. Belki de bu onun sarılma şekliydi. "Buna alış. Bu artık senin hayatın."

Daha önce hayatını hiç sevmemişti, ama birdenbire şimdi sevdiğini hissetti. En azından kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu ve gülümsemesini engelleyemiyordu.

Kısa süreli bir dehşet duygusu kabardı ve ona Ironside'in *güvenli* olmadığını, insanların hala ona zarar vermeye çalıştığını, yaşadığı dünyanın mükemmel olmaktan uzak olduğunu ve Alfaların bile ayrılabilceğini hatırlattı

ama şimdilik korkuyu bastırdı ve anın tadını çıkarmaya karar verdi.

Bunu asla unutmak istemedi.

"Bu inanılmazdı." Theodore onu platformdan sürükleyerek çıkardı, kolunun altına aldı ve Kalen ile Mikel'in yanına götürdü.

Etkilendin mi?

Onun tarafından mı?

"O koreografiyi sadece bugün mü gördün?" Kalen onu duyar duymaz sordu.

Daha fazla öğrenci toplanmıştı ama iki Alfa profesöründen uzak durmaya çalışıyorlardı.

Başını salladı. "Elijah ve Gabriel gerçekten iyi öğretmenler."

"Öyleler," diye kabul etti Mikel. "Ama sen az önce Çoğu profesyonel dansçının sizin kadar zahmetsizce yapabilmesi için haftalarca arka arkaya atölye çalışması yapması gereken bir koreografi."

"Hayır, hayır." Ellerini hızla önünde salladı. "Bu gerçekten zordu, hiç de zahmetsiz değildi."

Oscar bir adım öne çıktı, bir eliyle yanaklarını kavradı ve dudaklarını şişirdi. "İltifatı kabul et. Harikaydın."

"Aw coo hay doh beeh," diye konuşmaya çalıştı ve adam ıslak başını sallayarak ona sert bir bakış attı.

"Daha iyisini yapabilir miydin?" diye tahmin etti. Kadın başıyla onayladı.

Onu serbest bıraktı. " sanmıyorum. Gülümsediğinde çok güzel oluyorsun.

Her neyse." Diğerlerine bir göz attı. "Ben duş alıp üstümü değiştireceğim. Akşam yemeğini kimin yiyeceğine karar verdik?"

Cian ve Kilian'la birlikte yaklaşan Niko, "Onu alıyoruz," diye duyurdu. Oscar'a bir an için ters ters baktı, sanki diğer Alfa'nın alışılmadık derecede rahat tavırları sinirlerini bozuyormuş gibi dikkatini ona yöneltti. "İstediğin bir şey var mı Isobel? Yemekhaneden alacağız, böylece son gecemiz olduğu için bu gece hepimiz rahatlayabiliriz."

Kendini uyuşmuş bir şekilde başını sallarken buldu, tüm mutluluk uçup gitmişti. Yarın Konsolidasyon Günü'ydü. Babasının

Onu Alfalardan uzaklaştırıp Bellamy'nin yanına koyma tehdidi beyninden çıkmayı reddediyordu.

Toplanan diğer öğrencilerin yüzlerini taradı ve Bellamy'nin genellikle birlikte takıldığı ikinci sınıf Betalardan Rayne'in birkaç arkadaşıyla birlikte bir şemsiyenin altında toplandığını gördü. Isobel onlara doğru yürümeye başladı ve Bellamy başka bir Beta'nın arkasından çıkıp, yağmurdan korunmak için kapüşonu yukarı çekilmiş deri bir ceketin içine girdiğinde rahat bir nefes aldı.

"İyi iş, Carter." Carter yaklaşırken ona baktı. "kadarıyla babanla konuşmuşsun."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi, ellerini kalçalarına koymuş bir halde onun önünde durarak.

"Ben öyle duymadım." Omuz silkti, açık yeşil gözleri omzunun üzerinden seğirerek arkasından yaklaşan kişiye sabitlendi.

Yanağını hafifçe çevirdi, sıcak ve reçineli bir şeyin kokusunu aldı, bir uyarı gibi etrafını saran tüten bir tatlılık vardı. Çok huysuz bir Theodore.

"Kane," diye selamladı Bellamy. "Sanırım Wallis seni arıyordu."

"Daha iyi bir soru *Carter*'a bakarak ne yapıyorsun?"

Theodore karşılık verdi. "Yeterince taşıyıcı annesi var." "Ama

Carter Baba hâlâ bir taneye daha ihtiyacı olduğunu düşünüyor.

Ya da

Belki de çok etkili değilsinizdir?" Bellamy omuz silkti. "Beni ilgilendirmez, gerçekten."

Karanlık bir kahkaha gruplarına ulaştı, Bellamy'nin arkadaşlarından birkaçı dağıldı, başka bir beden onun arkasında adım attı, zakkum yavaşça buharlı bir bulut gibi gruplarının üzerine indi.

"Ölmek mi istiyorsun, Beta?" Oscar hırladı.

"Erkek arkadaşın falan mı?" Bellamy Isobel'e sordu. O da Oscar'a bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Ağırlığını kaydırды, gelişigüzel diğer yöne doğru eğildi.

"Hayır." Isobel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benim bir eşim var, unuttun mu?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde söylendi, İngiliz aksanı kalınlaşmıştı. "*Isobel Bloody Carter*'ın lanet olası bir eşi olduğunu tamamen unutmuşum."

Kendini gülümserken buldu çünkü adam... şey, adam haklıydı. Ironside'in onu yarı bağlı olarak kullanacağı neredeyse garantiydi. haftada en az bir kez drama kaynağı olarak statü.

"Eğer benim taşıyıcı annem olmayı reddedersen, babam seni zorlamak için hiçbir şey yapamaz," dedi. "O yüzden . Lütfen. İzin verme

birbirleriyle pazarlık yapmak için bizi kullanıyorlar."

Bellamy gözlerini kapadı, elini bırakıp yorgun bir ifadeyle ona bakmadan önce burnunu sıktı. "Denerim. Ama sen babamla tanışmadım."

"Anlayabiliyorum."

"Pekâlâ." Theodore onu geri çekti. "Bu kadar bağlanma yeter. Görev tamamlandı. Güle güle Bellamy."

"Wallis'e seninle A Koğuşu'nda buluşmasını falan söylememi ister misin?" Bellamy kayıtsızca sordu. "Şemsiye almak için geri döndüğünden oldukça eminim."

"Aslında, bu gece sadece yurttaki kutlama yapacağız. Özür dilediğimi ve onu sonra arayacağımı söyle!" Theodore Isobel'i sürükleyerek götürdü ve grup olarak A Koğuşu'na dönmekten önce Cian'dan tüm kamera ekipmanlarını almak için durdular.

Kilian ona mesaj atarak düşünüyebileceğini söyledi, o da doğrudan onun odasına gitti ve birkaç dakika boyunca ılık suyun altında durdu, Kilian'ın tişörtlerinden birini ve bir çift şortu giymeden önce bir şekilde hafızasına dövme yapabiliymiş gibi dansı kafasında tekrar tekrar oynadı.

Çatıya doğru , gürültüyü ve sesleri takip etti. Merdivenlerin başında durdu ve on kişinin mutfaka doluşup Niko, Kilian ve Cian'ın getirdiği yiyeceklerle yumulduğunu görünce gülümsemekten kendini alamadı. Günün bitmesine daha bir ders ve her zamanki gibi planlanmış antrenman ve eğitim zamanları vardı ama Isobel, Ironside'a geldiğinden beri ilk kez her şeyi olurlarına bırakıp keyfine bakma konusunda kendini rahat hissediyordu. Sadece o da değildi. Diğerleri de rahatlamış ve mutluydu, hatta heyecanlıydılar ama olumlu duygularını anlamak zordu. onun üzerinde de aynı etkiyi yarattı.

Kilian ortadan kaybolmadan önce onu tezgâhtaki bir tabureye sürükledi

Theodore bir tabak doldurdu ve Moses herkes için margarita doldururken tabağı ona uzattı. Bir an için

Çatıya, şimdiye kadar kör nokta olan mutfak alanının tamamını kapsayan yeni bir kamera yerleştirildiğini fark etti.

"Kamera karşısında içki içmeli miyiz?" diye mırıldandı Niko'ya.

Omuz silkti. "Kutlama yapıyoruz, endişelenmeyin. Kalen zaten fazla içmemize izin vermiyor. Hâlâ acil durum beklemedeyiz."

Karşı oturan Cian'a bir bakış attı, Oscar da onun yanındaydı. Oscar bir enchilada'yı yarılamıştı, Moses'ın Theodore'un taco'ne istediğini anlamamış gibi davranmasını ve onun yerine ananasla doldurmasını izlerken kara gözlerinde bir parça eğlence vardı. Cian'ın yemeğine dokunulmamıştı ve elinde içki yoktu. Yüzünde rahat bir gülümseme vardı ve belli duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu, ancak endişeli olduğu açıktı.

Telefonunu kontrol etti ama Sophia'dan yeni bir mesaj gelmemişti. Luis ve Cian'ın rüyalarından sonra Ironside'in güvenliği artırmış olması ve Ironside'a saldırı planlarını suya düşürmüş ihtimali vardı. Ama bu bir saldırı olmayacağı anlamına gelmiyordu.

gelecekte de olabilirdi. Üstün Yeteneklilerin sağlık ve güvenliğinin hükümetin en büyük önceliği olmadığını biliyordu ama *Ironside* ülke için milyar dolarlık bir endüstriydi ve tüm İkonları Varlıklar bu duvarların içindeydi, bu yüzden Üstün yeteneklerine çok fazla önem vermeseler de, muhtemelen yine de bir tehdit fikrini en azından biraz ciddiye alıyorlardı.

İştahı azalmış olsa da Theodore'un kendisi için hazırladığı vejetaryen tacoları yemek için düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Aslında başka seçeneği yoktu çünkü Theodore onu izliyor, tabağını ittiği anda saldırmak için bekliyordu. Cian onun gizlice kendisini izlediğini fark eder etmez, o da yemeye başladı ve ona kaygısız, ukala bir sırıtiş attı.

Sahte olduğu belliydi ama göz göze geldikleri süre uzadıkça daha karanlık bir şeye dönüşüyordu. Adamın o sabah dolapta ne yaptıklarını hatırladığını *görebiliyordu*. Hatta Cian'ın dudaklarına bakıyor gibiydi ve bu onu yemek yiyemeyecek kadar gerdi, bu yüzden onun yerine margaritasına uzandı, dikkatini Cian'dan üçüncü burritosunu yemekte olan Niko'ya çevirirken soğuk, keskin sıvı dilinin üzerine döküldü.

Onu izlerken yakaladı ve soru sormak için çenesini yukarı kaldırdı, kocaman, göz yaşartıcı bir ısırık daha alırken kaşları yukarı doğru seğirdi.

"Bu kadar yiyeceği nereye koyuyorsunuz?" diye sordu.

Kilian duştan dönerken, "Yakarak çıkarıyor," diye cevap verdi. "Derslerinin çoğu spor."

Niko ağızındaki yemeği sonra, "Ben senin üç katınım," diye savundu. Kolunu kaldırıp esnetti ve Isobel kasların ani şişkinliği karşısında gözlerini kırıştırdı.

Büyümüştü. Hepsi büyüdü.

Hepsi de Ironside'daki ilk haftasında onları ilk gördüğünden daha uzun boylu ve daha kaslıydı. Oscar'ın saçları uzuyordu, bukleleri uzadıkça gevşiyordu. Artık neredeyse yarısını atkuyruğu yapabiliyordu ve saçını en son kim kestiyse hafifçe alttan kesmiş gibi görünüyordu.

Niko'nun aksine Cian'ın olgunlaşması, vücudunu kaplayan dövmeler ve piercinglerle diğerlerine göre biraz daha belirgindi, Theodore ve Moses daha da güçlenmiş, yüzlerindeki açılar genişlemiş ve keskinleşmişti.

Kilian hâlâ kıvrak kasları ve zarif duruşuyla daha akıcı bir görünüme sahipti ama yüzünde daha az yumuşaklık vardı. Melek yüz hatları hâlâ oradaydı ama çok daha tehlikeliydiler. Eskiden mükemmel bir melek gibi görünürdü, ama şimdi muhtemelen melekleri kanatlarını koparıp gökyüzünden atlamaları için kışkırtabilecek gibi görünüyordu.

Elijah ve Gabriel'in boyları uzamış, birbirlerine benzeyen donuk ifadeleri ve mesafeli kişilikleriyle daha korkutucu olmuşlardı. Elijah saçlarını hep aynı uzunlukta tutuyordu ama yüzünde bir şeyler kesinlikle değişmişti. Diğerlerinin aksine, bu durum onu birkaç yıl yerine *onlarca* yıl daha yaşlı gösteriyordu. Yorgun ya da bitkin göründüğünden değil, ama gözlerinde çok fazla zekâ vardı. Sanki söylediğinden daha fazlasını anlıyor ve birkaç seviye daha yüksekte çalışıyor gibiydi. Gabriel'in omuzları neredeyse Niko'nunkilere denk olacak şekilde genişlemişti ama vücudu hâlâ çok daha az hantaldı, hem o hem de Elijah mükemmel dansçı fiziklerini koruyorlardı.

O da aşağı yukarı aynıydı. Alfaların yaptığı gibi çılgın bir büyüme döngüsüne sahip değildi. Aynı boyda, aynı kilodaydı... ama saçları birkaç santim uzamıştı.

Yine de *içten içe* değişmişti. Geriye dönüp baktığında, Ironside'daki ilk haftasında olduğu kızı zar zor tanıyabiliyordu.

Tabağı boşalır boşalmaz yıkadı ve masadan kalktı. Margaritasını da yanına alarak aşağı indi ve Kilian'ın odasına girdi. Pencere kenarındaki koltuğuna tırmandı ve kaçırıldığı son birkaç Ironside bölümünü izlemek için telefonunu kaldırdı.

Onları gerçekten izlemek değil - zaten ne olduğunu biliyordu çünkü herkes bunun hakkında konuşuyordu-
ama

bir anlık normallik arıyordu. Bir süredir kendini

Elijah ve Gabriel ile dans ettiğinden beri uzun süre azalmayı reddeden yaygın bir neşe duygusu ama bu duygu o kadar yabancıydı ki, kendini kabul ettirmeye çalışırken paniğe dönüşmeye başlamıştı Vücudundaki ev.

Bacak bacak üstüne attı, margaritasının tortusunu yudumladı ve zihninin boşalmasına izin verdi, ilk yılında her gece yaptığı gibi, hiçbirinin önemi yokmuş gibi neşeyi, endişeyi ve paniği dağıttı.

Gerçi o zamanlar hiç neşe yoktu.

Alfalar onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş olmaları çünkü bir saat sonra hepsinin aşağıya geldiğini duymasına rağmen onu rahatsız etmediler.

Güneş uzanmış bacaklarının arasından batarken, zıplayarak Bir battaniye kapıp pencere kenarındaki koltuğa sürükledi ve telefonuna bakarken kollarını yastık olarak kullanarak bir topun içine kıvrıldı. Gökyüzü kararmaya ve gözleri yorgunluktan bulanıklaşmaya başladığında kapı hafifçe vuruldu ve Kilian başını içeri uzattı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, dikkatini kızın kıvrılmış halinden telefonuna ve oradan da tekrar kıza çevirerek.

"Evet! Burası senin odan!" Kadın dik durmak için çabalamaya başladı ama adam elini uzattı.

"Yapma." Odaya girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Çok rahat görünüyorsun."

"Ironsides'i izliyordum." "Sarılmak ister misin?"

Ona göz kırptı. "Aslında, sen-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden onu kucakladı, koltuğuna oturttu ve kucağına aldı. Anında rahatladı, sinir bozucu gözyaşları ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Kilian'a sahip olmak çok büyük bir rahatlamaydı. Güzel, mükemmel, *tehdit oluşturmayan* Kilian'a. Onun hakkında ne hissederse hissedebilirdi ve bu asla bir şey ifade etmezdi.

"Bugün biraz fazla oldu, değil mi?" diye gürledi saçlarına , göğsüne yasladığı saç tellerini dikkatlice okşayarak yüzünden .

"Bir daha asla dolabın yanına yaklaşmayacağım."

Güldü ve onu daha da yaklaştırdı. "Peki ya bir dahaki sefere gelmek istediğinde bebeğim?"

Yumuşak kadife sesiyle bu sözleri mırıldandığını duymak, kalçalarının hemen birbirine kenetlenmesine neden oldu. Tamamen görmezden gelmeye çalıştığı bir tepki.

"Kendim yaparım."

Keskin bir verdi. "Ne zaman bu kadar tehlikeli oldun?"

"Ha?" Kadın başını eğerek adama baktı ve adam hızla gözlerini kaçırdı.

"Yok bir şey. Bugün seks yapmadın, değil mi?"

"Sanmıyorum?" Başını tekrar eğdi ve onun bergamot kokusunu içine çekti.

Tekrar güldü, hareket kadının başını hafifçe sarstı. "Sen bilirsin, Illy. Özellikle de Oscar'la. Niko'yu çağırmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne için?"

"Sadece biraz konuşacağız. Sorun olur mu?"

Başını salladı, telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderirken merakla onu izledi ama yüz ifadesi yumuşak ve sakindi, endişenin tekrar midesine inmesini engelledi.

Niko içeri girdiğinde, doğruca yanına gitti ve onu kucağına aldı. telefonunu açtı ve ayakkabılarını çıkarıp karşılarna oturmadan önce Ironside bölümünü durdurdu. Bacaklarını pencere kenarındaki koltuğa doğru uzattı ve ona dokunmadan sıcaklığının bir kısmını ona verdi.

"Büyük gün mü?" diye sordu, sesi hoş bir gürültüydü, onu sinirlendirebilecek her türlü tonlamadan uzaktı.

"Sanırım... öyle." Ondan Kilian'a baktı, Kilian ona sadece güven verici bir gülümseme verdi ve parmaklarını onun üzerinde gezdirdi. kollarını hala sarılı battaniyenin üzerine koydu.

"Bugün olanlardan memnun musun?" Niko sordu, güzel yosun gözleri nezaketten başka bir şey göstermiyordu, ondan hiçbir olumsuz duygu yayılmıyordu.

"Duygularınızı benden saklıyor musunuz?" diye sordu. "Deniyoruz."

Niko merakla başını eğdi. "Duygularınızı sorumdan kaçmanın bir nedeni var mı?"

İç geçirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu, battaniye aşağı kaydı.

"Her şeyin olmasını istedim. Sadece şaşırdım.

kendime, hepsi bu. Hiçbir zaman çok... erkek delisi olmadım sanırım. Ya da kız delisi," diye çabucak ekledi, Kilian'ın yararına.

Bu onu eğlendirmişe benziyordu çünkü kıkırdadı.

"Bağın sana hissettirdiğini mi düşünüyorsun?" Niko şimdi onu çok dikkatli bir şekilde izleyerek sordu.

Başını iki yana salladı. "Bir süre bunu düşünmek istedimDüşündüm ki

-senin kokunu almamam gerektiğine göre- kokuların beni hipnotize mi ediyordu?" Kucağına baktı, utanmıştı. "Kulağa aptalca geliyor."

"Hayır, öyle değil." Kilian alçak sesle, kısa bir hırıltı çıkardı ve hemen kesti. "Şu anda bize söyleyeceğin hiçbir şey aptalca gelmeyecek."

"Peki ya şimdi?" Niko elini battaniyesinin üzerine koyarak bastırdı, bir şekilde ayağının tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yavaşça sıktı ve kızın gözlerini tekrar kendi gözlerine çevirmeye zorladı.

Omuz silkti, utancı daha da derinleşti. "Theo açıkladı İnsanların doğal kokuları, onlara duyduğunuz çekim düzeyine bağlı olarak daha iyi ya da daha kötü kokar."

"Yani duyguların bağdan kaynaklanmıyor mu?" Kilian sordu. Kız sertleşti.

Kim duygulardan bahsetti ki?

"Bağ seni diğerleriyle cinsel ilişkiye girmeye zorlamıyor mu?" Niko açıklığa kavuşturdu, gözleri kızın ifadesini kavrarken daralıyordu.

"Hayır." Başını hızla salladı. "İstediğim zaman durdurabilirdim. Durdurabileceğimi biliyordum. Oscar korkutucu ama bana zarar vermezdi."

Niko ciddiyetle, "Sana zarar verebilir," dedi.

Ona çılgılık attırdı.

"Sadece ben istediğimde," diye cevap verdi sessizce.

Kilian homurdandı. "Ne demek istiyorsunuz? Daha açık olmanız gerekiyor."

"Oscar'ın diğer insanları şiddet uygulamakla tehdit etmesinden ya da... bana kızgın olduğunu düşündüğüm zamanlardan hoşlanmıyorum. Şiddetten ya da genel olarak öfkeden hoşlanmıyorum. Cian bana hiçbir şey için cezalandırılmadığımı söylemeyi ihmal etmedi; eğer bunu yapmasaydı çıldırabilirdim. Ama bana kızgın olmadıklarında ..." Kendini nasıl açıklayacağını bilemediği için sözlerini yarıda kesti.

Niko onun yerine, "Eşin tarafından sahiplenilmek istediğinde," dedi. "Bunun zorla yapılmasını istiyorsun."

Merakla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" Adam onun söyleyemediklerini dile getirmeyi başardığı için, kızın ağzından sorular döküldü: "Bu garip mi? Tüm dostlar için böyle mi? Alfasınız diye mi? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Herkes için normal olmayabilir, ama bu onu tuhaf yapmaz," diye sakince cevap verdi Niko, başparmağı şimdi battaniyenin içinden ayağının alt kısmında geziniyordu.

Onu fiziksel olarak rahatlatmak ona göre değildi, ama bunu kasıtlı olarak yapıyor gibiydi, onu köşeye sıkıştırdıklarını ya da ona ders verdiklerini hissetmemesini sağlıyordu.

İşe yarıyordu.

Birden Niko'ya her şeyi söyleyebileceğini hissetti...

"İnsanları size gerçeği söylemeye zorlayabilir misiniz?" diye sordu, ses tonunda bir suçlama iması vardı.

Ona nadiren verdiği o sevimli, orantısız gülümsemesini takındı. "Yapabilirim ama şu anda yapmıyorum."

"Bu herkesin ona her şeyi anlatmasını engellemiyor," diye homurdandı Kilian. "O aptal 'dost mahalle terapisti' suratıyla sizi kandırıyor."

Isobel homurdandı. "Tamam, özür dilerim."

"Olma." Gülümsemesi biraz soldu. "aşamada hepsi spekülasyon, ama Alfa doğasıyla bir ilgisi olabilir- Arkadaşlarınız Alfa olduğu için çok 'Alfa' bir şekilde sahiplenilmek isteyebilirsiniz ya da belki bunlar sadece kişisel eğilimlerinizdir. Bu yıldan önce çok fazla deneyiminiz olmadı, bu yüzden bu konuda tahminde bulunmak biraz zor."

Kilian, "Tercihlerinizin bu yönde olup olmaması pek de önemli değil," diye ekledi. "Çünkü tercihler değildir. Ne zaman değişmelerini isterseniz değişebilirler. Kendinizi diğer insanlarla uyumlu hale getirmek için belirli bir şekilde olmanız gerekmez."

Dudağını çiğnedi, sonunda başını sallamadan önce iyice düşündü. "Sırf onlara uymak için kesinlikle hiçbir şey yapmayacağım."

"Güzel." Adam eğilip kızın yanağına sokuldu ve kız da yüzünü kaldırıp ona tekrar sokulmak için duyduğu delice dürtüyü zar zor kontrol edebildi.

Niko, "Yani hoşlandığınız şeylerin dışında bir baskı altında değilsiniz," diye özetledi. "Ve bağ tarafından kontrol edilmiyorsun. Ve trafik ışığı sistemi konusunda rahat mısın?"

"Hoşuma gitti." Niko'ya baktı, içini ürperten bir şüphe aklına girdi. "Sizi buraya benimle seks konuşması yapmanız için mi gönderdiler?"

Gülümsemesi geri gelmişti, her zamankinden daha genişti. "Ben gönüllü oldum ama hepsi bunun önemli olduğunu düşündü. Ve seni gerçekten bir hastaneye götürmek istiyoruz."

Böylece onunla doğum kontrolü hakkında konuşabilirsin."

"Bende implant var." Kolunu gösterdi. "Babam beni buraya bırakmadan bir hafta önce annemden aldırmasını istedi."

"Bu ne kadar sürer?" Niko şaşkınlığını çabucak gizleyerek sordu. "Üç yıl mı?"

Kadın başını salladı ve adam ayağını bıraktı, kadının taşıdığını bile fark etmediği gerginliğin bir kısmı geniş omuzlarından sızıyordu.

"Eğer istersen gelip benimle ya da Kilian'la konuşabilirsin. hiçbir şeyden rahatsız olmazsın, tamam mı? Mikel ve Kalen'e de gidebilirsiniz. Her zaman her şeye bir cevapları olduğu için Gabriel veya Elijah'a yaklaşmak cazip gelebilir, ancak bunun en iyi fikir olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Neden?" Kaşlarını çattı, bir endişe dalgası göğsüne ilerliyordu.

Niko dürüstçe, "Gabriel sana karşı farklı davranıyor," diye cevap verdi. "Karakterinin dışında hareket çok nadir görülen bir durum, bu nedenle şimdilik durumu gözetim altında tutuyoruz. Elijah'ın bugün yükselişe geçmesi de endişe verici... ve..." Niko hafifçe ürperdi sanki ağzından çıkmak üzere olan şeyi gerçekten söylemek istemiyordu. "Bugün ikisinin de sana nasıl baktığını gördüm. Ve senin de onlara nasıl baktığını."

Tekrar dondu kaldı, zihnindeki her şey Niko'nun önermeye çalıştığı şeye karşı isyan ediyordu.

"Bu kadar doğal yeteneklere sahip insanlarla dans etmek her gün nasip olmuyor." Sesi çok sertti, yüzden yumuşatmaya çalıştı. "Bu yüzden çok keyif aldım. Ve atmosfer harikaydı. Şarkı seçim harikaydı. Koreografi harikaydı. Birbirimize belli bir şekilde *bakmamızla* hiçbir ilgisi yoktu."

"Bu senin seçimin." Niko güven verici görünmeye çalıştı. "Sadece Kilian, Mikki, Kalen ve benim her zaman müsait olduğumuzu bilmeni istiyorum. Burada bizimle birlikte kendini güvende ve rahat hissetmeni istiyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu, hüzünlenererek. "Arkadaş olduğumuzu biliyorum ama A Koğuşu'na taşınmamı kabul edeceğini sanmıyordum ve bu bağı bir grup olarak ele almamız konusunda hemfikir olacağını da düşünmüyordum. Bu konuyla ilgili her şeyden mümkün olduğunca uzak durmak isteyeceğini düşündüm."

Şaşırmış gibiydi, dudakları inceldi ama sonra ifadesi tekrar düzeldi. "Böyle düşünmene şaşırmamalıyım."

Ellerini boyalı saç tellerinin arasından çekti. "Dokuz kişi daha işin içindeyken hâlâ senedi kabul edemem. Öyle olmasalar bile, annemle babam bir evliliği asla kabul etmezler.

Amerikalı kız. Bu çok aptalca, çünkü onlar Üstün Yetenekliler dininin sıkı takipçileri. Ama bunların hiçbirisi gerçeği değiştirmiyor.

bir ve bu sadece sizin sorunuz değildir. Bu . Bunu birlikte yürütmeliyiz. Seni bu işe dahil edecek kadar sana güvendiğimiz bir yere gelmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı. katlayın."

"Ve şimdi ben de mi ?" diye sordu. "Kalen herkesle birlikte konuşmam gerektiğini söyledi?"

"Bu gece Elijah kameraların döngü başlatmasını planladığında seni uyandıracaksınız. Bir aile toplantısı yapacağız. Sen de o zaman hızlanır. O zamana kadar... bu konuda hepimizin hemfikir olduğunuzu bilmelisiniz."

İçindeki ısrarcı sevinç kıvılcımı biraz daha parladı, ama panik de öyle.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi. "Teşekkürler, Niko."

Başını salladı ve koltuktan kayarak ayakkabılarının içine geri adım attı. Tam yanlarına geldiğinde durdu ve ona baktı. "Sen..." Bir elini ensesinde gezdirdi,

emin görünmüyor. "Biraz daha dokunmamızın sakıncası var mı? Benden başka herkes gibi kokuyor olman derimin altında böcekler geziniyormuş gibi hissetmeme neden oluyor."

Hızla dizlerinin üzerine kalktı, kollarını açtı, battaniye bacaklarının etrafına düştü. Ona doğru adım attı, vücudunun ön tarafı boyunca bastırdı, her iki büyük kolu da sırtına dolandı, Kalbi göğsünde teklerken nefesinin bir kısmı kesildi.

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Seni önemsemeyi kolaylaştırıyorsun," diye karşılık verdi, sesi boğuktu. Kilian'a bir bakış fırlatarak geri çekildi. "Theo'ya hazırlanmasını söyleyeyim mi? Isobel uykulu görünüyor."

Niko onu bırakır bırakmaz tekrar Kilian'ın kucağına yığılmıştı, o yüzden buna itiraz edemezdi.

"Evet, şimdi gelip onu alacağım." Kilian onu kucağına aldı ve yatağına yatırdı, Niko'yla birlikte ayrılmadan önce telefonunu tekrar eline verdi.

Kapıyı kapatmadan önce ışıkları söndürdü ve Isobel gözlerini kısarak telefonunun ekranına baktı.

Gün boyunca babasından gelen on iki kızgın e-posta. Hiçbirini açmadan telefonunu komodinin üzerine bıraktı, rahatlamak için battaniyenin altına girdi, yüzünü yastığa gömdü ve içine çekti, çünkü yeni yıkanmış kumaş Gabriel gibi kokuyordu.

Koku ciğerlerine dolduğunda küçük bir inilti çıkardı. Doğrudan Gabriel'in üzerinde uyumak için neler vermezdi... ama onun buna izin vereceğinden şüpheliydi.

Bunun yerine birkaç yastığın etrafına kıvrıldı ve Kilian ile Theodore dönene kadar gözlerini dinlendirmeye karar verdi. İkisini de duymadı Ama Theodore'un arkasından içeri girdiğini hissetti ve hemen yastıkları bırakıp sıcak, amber kokulu Alfa'sına döndü ve onun etrafında kıvrıldı.

Boğazının derinliklerinden bir ses mırıldandı, kızın bacaklarından birini kalçasına çekti ve saçlarını geriye doğru okşamaya başlamadan önce onu olabildiğince yakınına sürükledi, parmaklarını nazıkçe kafa derisinin gezdirdi. Kilian'a bir şeyler mırıldandı, o da sessizce cevap verdi ve birkaç saniye sonra yatak onun diğer tarafına doğru eğildi.

Kilian tüm yastıkları yolundan çekerek onun arkasına geçti, dudakları omzunu sıyırdı ve vücudu onun arkasında rahatlamadan önce bir ayağı onunkine takıldı.

Theodore'un sıcak tenine karşı uykulu bir "İyi geceler" mırıldandı ama o kadar çabuk uykuya dalmıştı ki, cevap verip vermediklerini bile hatırlamıyordu.

KADER STRİNGİ



ISOBEL UYANMAK İSTEMEDİ. ASLINDA, UYANMAYI REDDETTİ.

Theodore'un eğlenen kıkırdamasını duyduğundan daha çok hissetti ve sonra onun kollarına atıldı. Kendini onun etrafına sardı, başını boynuna gömdü ve kıkırdanarak hareket etmeye tekrar rahatladı.

"Bunun için uyanık olmak isteyeceksin, Illy." Bir koluyla onu kolayca kaldırdı, diğer eliyle de yan tarafını gıdıkladı.

Mutsuz bir sesle homurdandı, adam içeri girerken başını kaldırdı oturma odası. Theodore parmaklarını kızın yan taraflarında gezdirmeye devam ederken diğer Alfalar da içeri süzülüp yerlerini almışlardı.

Yavaş yavaş kendine geliyordu ve diğer Alfaların orada öylece oturup ona ve Theodore'a baktıklarını ve uyanmasını beklediklerini fark ederek kaskatı kesilir kesilmez, Theodore onu , bir koltuk istedi ve onu tekrar kucağına, diğerlerine bakacak şekilde yerleştirdi.

"Kahve isteyen var mı?" Elijah sordu.

Hepsi başını salladı ve o da salladı, sinirleri onu uyanık hale getirmek için çalışıyordu.

Mikel homurdanarak, "O zaman havadan sudan konuşmayı geçelim ve hemen konuya girelim," dedi. "Isobel... Silla Carpenter hakkında ne biliyorsun?"

Kalen'e baktı. "Yani-"

"Büyükannem," diye ekledi Kalen. "Evet."

Yutkundu, kafası karışmıştı. "Ironsides oyununu kazandı ve insanlarla yaşamak yerine kendi yerleşiminde kalmaya karar verdi.

Bir süreliğine, tüm işlerinden para kazanmasına izin verildi. ciro anlaşmaları yaptı, ancak sonra onu kestiler ve yerleşimlerde kalmak istiyorsa, tüm haklarından ve ödülllerinden vazgeçmesi gerektiğini söylediler. O kalmayı seçti ve yetkililer bir daha böyle bir şey olmaması için Icon sözleşmelerini değiştirmek zorunda kaldı. Annem de bu konuda böyle söylemişti."

Kalen başını salladı. "Bu doğru. Silla'nın planı ona enjekte etmekte. kazançları doğrudan yerleşime aktarıyordu, ancak bu durum kontrol altındaki tüm ekosistemlerini altüst ediyordu. Durdurulması gerekiyordu. İnsanların bilmediği şey, bunun neredeyse işe yaramadığı. Önemli bir hayran kitlesi vardı. dünyanın dört bir yanındaki destekçileri ve her zaman onlara yaslansaydı, yetkililerle savaşmaya karar verseydi ... o kazanabilirdi. Yani benimle ilgili planı buydu. O kadar sevilen ve yetenekli bir Ironside galibi yaratmak ki yetkililer ciro anlaşmalarımı sürdürmemi ve yerleşim yerlerine para getirmemi engelliyor."

"Sanırım bu mantıklı." Isobel toplanan Alfaları inceledi ve bunun nereye varacağını merak etti. Kalen İkon olmak için yarışmıyordu bile. "Hayranlar olmadan gösteri de olmaz, değil mi?"

"Doğru." Elijah kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturdu, kanepeye yaslandı ve uzun bacak bacak üstüne attı. "Yani her şey Silla ve Kalen'le başladı ama Moses ve Theo'yla başka bir şeye dönüştü."

"Anneleri büyükannemle temasa geçti," dedi Kalen. "Silla İnsanları tanıyordu ve yetkililerle başa çıkma yöntemleri ve güçlü bir Üstün Yetenekli savunucusu olmasıyla ünlüydü. Bu yüzden Silla, Juliette Kane'in yerleşim yerimizi ziyaret etmesini ayarladı ve Juliette Kane, doğduklarında gözlerinin ve damarlarının siyaha döndüğünü iddia eden iki bebekle geldi. Silla onları korumanın bir yolunu bulacağına söz verdi. Başlangıçta, en güvenli seçeneğin onları göz önünde saklamak, Silla'nın beni eğittiği gibi onları da eğitmek ve her birinin *Ironside Show'u* birbiri ardına kazanmasını sağlamak olduğuna karar verdik."

"Ve sonra biz olduk," dedi Elijah, gülümsemesi gergin, ifadesi temkinliydi. "Gabriel ve ben yetimiz. Bir yetimhanede büyüdük. Niko'nun yerleşim yeri. Yetimler için bir ev işleten kadın, nadir bulunan Yetenekleri, Alfalar ya da Sigmalar gibi resmi görevlilere kiralamayı severdi."

Isobel yutkundu ve dikkatini Gabriel'e çevirdi. Orada bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu, ifadesi her zamanki gibi boştu. Sanki Elijah'yı dinlemiyor .

"O zamanlar yeteneğimi kontrol edemiyordum." Elijah'nın dikkati başka bir yöne kaydı. "Sadece durmasını istedim. Durmasını diledim. Yanlışlıkla bir görevliyi öldürdüm ve Niko'nun ailesi bizi oradan çıkarmaya yardım etti."

Isobel kanı donarken gözlerini kırptırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Ben satılık değilim.

Gabriel'in kapısının arkasındaki mesaj, onu gördüğünden beri peşini bırakmamıştı ve şimdi gerçek anlamı nihayet midesinin çukuruna ağır bir demir gibi inmiş, midesini bulandırmıştı.

"Elijah çoğu zaman yeteneğiyle kendini koruyabiliyordu," dedi Niko, yüz ifadesinde soğuk bir öfke vardı. "Ama Gabriel sadece kiralandığı herkesin düşüncelerini duyabiliyordu. Elijah'ın o görevliyi öldürdüğü gece Gabriel çok kötü yaralanmıştı ve babamın işlettiği kliniğe getirildi. Elijah onunla birlikte geldi ve benim Babam ikisinden de tüm hikayeyi öğrendi. Kapıyı dinliyordum, bu yüzden Elijah'ın öldürdüğü pisliği tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. Evi ve cesedi yaktım. Babam Silla Carpenter'ı duymuştu, bu yüzden onunla temasa geçerek üçümüz için de yardım istedi, çünkü o noktada hepimiz işin içindeydik. Elijah ve Gabriel'in başka bir yerleşim yerine nakledilmesi için organize oldu."

"Ve sonra plan değişti," diye açıkladı Kalen. "Ironsides'in sınırlarını biraz daha zorlamaya ve oyunu kazanabilecek bir grup oluşturmaya karar verdik. Juliette Kane'e yerleşim yerlerini değiştirmesini ve çocuklar aynı yaştaymış gibi davranmasını söyledik."

"Ne demek istiyorsun?" Isobel şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak araya girdi. "Bir yaş büyüğüm," diye itiraf etti Theodore, sesi biraz suçlu çıkıyordu, "senden ve Musa'dan daha fazla."

"Ah." Kucağında dönerek ona baktı.

"Özür dilerim," diyerek yüzünü buruşturdu. "Hepsi aynı yaştaymış gibi davranmak planın önemli bir parçasıydı."

Yavaşça döndü ve diğerlerine baktı.

"Elijah ve Gabriel'e yeni yaşlar verdik ve Alfaları aktif olarak işe almaya başladık," dedi Kalen. "Elijah ve Gabriel senden iki yaş büyük, Niko ise üç yaş büyük."

"Doğru." Yutkundu, başka ne sakladıklarını merak ediyordu. "Peki ya sonra?"

"Ironsides'a başvurmamaya karar verdik çünkü diziyi bir süreliğine Alphas'tan mahrum bırakırsak plan daha etkili olacaktı."

Sonra da bir grupla aynı anda vuracaktım. Bu şekilde, onlar girdiğinde bir profesör olarak ben de girebilirdim. Onlara göz kulak olabilir ve eğitime devam edebilirdim. Alfalar çok nadir olduğu için yetkililerin ne kadar baskı uygulayacağını görmek için bekledik. Mutlu değillerdi ama herkesi mutlu edecek bir anlaşma yapmayı başardık. Taş Dahlia'da çalışacaktım, bu da bize gerektiğinde yetkililere rüşvet verebilmemiz için yeterli parayı sağlayacaktı. Bu da yetkililere kontrol edecekleri ve sergileyecekleri bir Alfa daha verecekti."

"Ben de aynı anlaşmayı yaptım," diye ekledi Mikel. "Silla peşime düştü ve ben de yerleşim yerlerine yardım etmenin İkon olmaya çalışmaktan daha önemli olduğunu düşündüm, bu yüzden kulüpte çalışmaktan mutluluk duydum. Dört Alfayla ortalığı karıştırma şansımız olduğunu düşündük ama *daha fazla* Alfayla dünyayı gerçekten şoke edebilir ve dikkatlerini çekebilirdik. Bu yüzden Niko'yu da katılmaya ikna ettik-"

Niko, "Daha çok sana başka seçenek bırakmamışım gibi," diye homurdandı.

Gabriel'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bizi koruması söyledi."

Kalen de ince bir gülümsemeyle Niko'ya baktı. "Niko katıldıktan sonra Oscar'ı bulduk. Anne ve babasını kaybetmişti ve kız kardeşi için ilaca çok ihtiyacı vardı. Bir İkon olmak için eğitim alma ve diğerleri gibi şarkı söyleyip dans etmeyi öğrenme fikrinden nefret etmesine rağmen bir anda bize katıldı."

"Kaç yaşındasın sen?" Isobel kaşlarını çatarak Oscar'a sordu. "Yirmi iki," diye yanıtladı.

Ondan dört yaş büyüktü.

Dilini çiğnedi, bir an için onu düşündü ve sonra bir iç çekti. "Şimdiye kadar neden kimsenin bana bir şey söylemediğini anlıyorum ama yine de can sıkıcı. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Elijah hemen, "Eğer sen bir aptalsan, herkes de öyle," diye cevap verdi. "Herkes bizim hikâyemizi satın aldı ve bu Çünkü onlarca yıl boyunca bir ya da iki, beş ya da sekiz İkonun zafere giden yolda nasıl ilerleyeceğini tasarladık, geliştirdik ve denetledik. Size daha önce söyleyemediğimiz için üzgünüm."

"Anladım." Ellerini saçlarında gezdirdi, düşüncelerini toparlarken uykuda dağılan saçlarını açmayı umuyordu. "Peki, sırada kim vardı?"

"Ben." Cian ona gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Zaten bir İkon olmak için eğitim alıyordum. Annem her zaman beni

Çocukken resimlerimi çekip bana model ya da oyuncu olmam gerektiğini söylerdi, sonra öldü ve o resimleri sattığını öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, bence kendini bu yüzden öldürdü. Alfalar ve Sigmalar yerleşim yerlerinde nadir bulunan mallardır ve çocuk istismarı önemli bir sorundur. Babam eğitimimi devraldı. Bu olaydan sonra Silla'ya ulaştım çünkü yerleşim yerlerindeki insanların kaç kez bana ulaşip yetkililer için modellik yapmak isteyip istemediğini sorduklarından endişeleniyordu. Silla, bu kişilerin çocuk fuhuşu operasyonları yürüttüğüne dair korkularını doğruladı ve ardından Kalen ve Mikel ziyaret için başvurdu. Beni gruplarına katılmaya ikna ettiler ve ben de vokal ve dans eğitimine . Bu arada yirmi bir yaşındayım."

Boğazını gergin bir şekilde çalıştırarak ona baktı.

Cian o akuamarin gözleri ve altın rengi bukleleriyle çok güzel bir bebek olabilirdi. Birinin ona zarar vermeye çalışması fikri fiziksel olarak midesini bulandırdı ve hikâyenin daha da kötüye gitmemesini umarak ellerini karnının etrafında kavuşturdu.

"Son eklenen bendim," dedi Kilian, solgun gözleri onu dikkatle izlerken. "Ben de yirmi bir yaşındayım. Beni evlat edinen ailem Silla'yı tanıyordu.

Olası İkonları eğitmeye açık olduğunu duymuşlar ve ona benim resmimi göndermişler."

"Kilian'ın kimseden korunmaya ihtiyacı yoktu," diye açıkladı Mikel. "Ama Elijah gibi onun da şaşırtıcı miktarda doğal yeteneği vardı. Onun gizli silahımız olacağına karar verdik."

"Yani hepiniz oyunu kazanmaya mı çalışacaksınız? Grup olarak mı?" özetledi. "Ne tür bir grup? Grup gibi bir şey mi?"

"Bundan daha fazlası." Kalen eğlenmiş görünüyordu. "Bir performans grubu. Türlerin ve tarzların bir karışımı, ama hepsi elit düzeyde şarkı söyleyip dans edebiliyor ve mezun olduklarında en popüler grup olacaklar.

bir grup. Şimdiye kadar yaptığımız her şey sadece gizem yaratmak ve ilgi uyandırmak içindi. Gelecek yıldan itibaren, her

Tek bir performans parçası grup olarak veya grup için olacak ve herkesin grubun hayran kitlesini geliştirmek için üzerine düşeni yapması beklenecek. Bu, insanların bu oyunu kazanmak için normalde yaptıklarının çok ötesinde, yorulmak bilmeden ve sürekli olacak. Kariyerleri Ironside'ın içinde başlıyor, Ironside'dan sonra değil."

Theodore ve Kilian'ı karmaşık koreografiler yaparken şarkı söylerken hayal edebiliyordu, çünkü Theodore her şeyde iyiydi ve Kilian zarif ve güzel bir sese sahipti. Kadın

Elijah ve Gabriel'in de bunu başarabileceğini kolayca görebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse Cian bile. Ama Oscar? Şarkı söylemek ve dans etmek? Ya Moses?

Ya Niko?

"Seni grupta görmek istiyoruz, Isobel." Konuşan Elijah'tı, kolları hâlâ gevşekçe kavuşturulmuş, soğuk gözleri beklenti içindeydi. "Harika bir dansçısın ve müthiş bir sesin var. Mikel'in biraz ince ayar yapmasıyla Theodore gibi tam bir as olabilirsin."

"Sen neden bir assın?" diye sordu başını sırtan Alfa'ya doğru eğerek.

Kilian gözlerini devirerek, "Her şeyde yetenekli," diye cevap verdi. "Koreografiyi böyle kapıyor"-parmaklarını şıklattı

- "ve geri kalanımızın aksine, neredeyse hiç çalışmaya ihtiyaç duymayan doğal bir aralığı olan istikrarlı bir sesi var. Onun doğuştan sahip olduğu sese ulaşabilmek için yıllarca çalışmamız gerekti. Sen de ona çok benziyorsun."

"Lütfen." Theodore gözlerini devirdi. "Elijah'ın mükemmel bir ses tonu ve ezberci bir hafızası var. Ben as değilim."

Elijah sadece omuz silkti.

"Peki ya siz ikiniz?" diye sordu Mikel ve Kalen'e bakarak. "Grup için bunca emek harcıyorsunuz ve onlar kazanınca yerleşim yerlerine geri mi gönderiliyorsunuz? Bu bizi nasıl bir arada tutuyor?"

"Aslında." Mikel sırttı, yara izleri yanaklarına doğru kıvrılıyordu. "Grup benimle ve Kalen'le bir sözleşme imzaladı. Müdürler. On yıllık bir süresi var ve üç yıl önce imzalandı. Önümüzdeki yıldan itibaren, sizi ve çocukları yönettiğimiz gerçeğini gizlemeyeceğiz ve taraftarlar bizi de herkes gibi grubun bir parçası olarak görmeye başlayacak."

"Gerçekten yetkililerin izin vereceğini mi düşünüyorsun?" sordu, ses tonundaki şüpheyi saklamaya çalışarak.

"Bunu durdurmaya çalışmalarını izlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Kalen, fazla rahat bir şekilde. "Ne diyorsun Carter? Bu oyunu oynamak istiyor musun?"

yoksa bizimle birlikte mi oynamak istersin?"

Eğer kendi yoluna gitmeyi seçerse, kazanacaktı. Sırf Alfa grubunun kazanmasını engellemek için bile olsa yetkililer bundan emin olacaktı. Taşıyıcı hapları ele geçirebilir ve Kendi hayatını tam olarak istediği gibi, hesap vereceği bir arkadaşı olmadan yaşadı.

Bu gerçek ona aniden ve ağır bir şekilde çarptı. Oyunu *kazanabilirdi*.

Onlar da aynı sonuca varmış olmalıydılar ama yine de ona bir seçenek sunuyorlardı. Ona her şeyi veriyorlardı. Hatta onları yok edecek güce sahipti. Ondan gizlice kurtulmak daha akıllıca olurdu. Onu okuldan attırmanın bir yolunu bulmak.

Onu unutmak için.

Düşünceleriyle ne kadar uzun süre oturursa, duyguları üzerindeki kontrolü de o kadar azalıyor, endişe, korku ve belirsizliğin küçük parıltıları göğsünü dövmeye başlıyordu. Theodore biraz fazla hareketsiz kalmıştı, nefesi artık başının tepesinde kıpırdamıyordu.

"Peki ya Cesar?" Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. "Babam bana onu menajerim olarak atayan bir sözleşme imzalattı bile."

"Onunla başa çıkmanın bir yolunu bulacağız," diye söz verdi Oscar karanlık bir sesle ve başını ona doğru çevirdi. Çok ciddi görünüyordu.

Kalen kaşlarını çatarak, "Mikel ve ben onunla ilgileneceğiz," diye düzeltti. "Grubunuzun adı ne?" diye sordu.

Moses bir kahkaha attı. "Bizde yok. Yıllardır bunu anlamaya çalışıyorum. Son üye sen göre belki de adını sen koymalısın."

Aniden zor durumda kaldığını hissetti, zihni korkunç olmayan bir fikir bulmak için yarışıyordu. "Peki ya On Bir?"

"Biz dokuz kişiyiz, bebeğim." Cian ona sırtıyordu.

"İşte on bir kişi." Kalen ve Mikel'i işaret etti. "Hayranların onları da dahil etmesini istiyorsun, değil mi?"

"Aslında hiç de fena değil." Elijah daha dik oturdu. "Seçenek listemizde bu hiç yoktu."

Gabriel, "Liste çok uzun," diye ekledi.

"Sinir bozucu derecede uzun," diye karıştı Niko. "Bazen, uyuyamadığımda, sadece sıkıntıdan bayılmak için okuyorum."

"Bu katılacağın anlamına mı geliyor?" Theodore sordu, kalın sesi kararsızdı. "Bunu gerçekten birlikte mi yapıyoruz?"

O küçük neşe kıvılcımı tekrar geri dönmüştü ve dikkatli olmazsa bir şenlik ateşine dönüşmekle tehdit ediyordu.

"... sanırım katılıyorum," dedi ve Theodore aniden onu sıkıp ayağa kalkarak etrafında döndürdüğünde ciyakladı.

Diğerleri de ayağa kalkarak oturma odasının ortasında . Theodore onu yere bırakır bırakmaz Kilian onu kaptı ve göğsüne doğru çekti.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu, adrenalinin etkisiyle biraz nefessiz kalmıştı. "Artık sır yok mu?"

Nedense birkaçı başının üzerinden Kilian'a baktı ve Kilian kaskatı kesildi.

"Belki bir sır daha," diye nazikçe itiraf etti. "Lütfen benden nefret etme, Illy."

"Ne?" Kendi duyguları yüzünden kırbaçlanarak etrafında döndü.

"Ben eşcinsel değilim," dedi

açıkça. Kadın ona öylece baktı.

", onları hallerine bırakalım," diye tersledi Kalen. "Herkes yatağına dönsün. Siz ikiniz, bu tartışma için odanıza gidin. kameralar sıfırlandı."

Diğer Alfalar odadan çıkarken Kilian onun yanından geçip gitti ve Kilian birkaç dakika boyunca ağzı açık bir şekilde öylece kalakaldı. Kapiya.

"Ne?" diye fısıldadı. "Ne oluyor, Kilian?"

Solgun yanaklarına renk geldi ve başını ellerinin arasına alarak pencere kenarındaki koltuğuna oturdu. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

"Yani... biseksüel misin?" diye . "Yoksa eski erkek arkadaşın da mı sahte?"

"Hayır, o gerçek. Ve cinsel olarak akışkanım. Bazen eşcinsel hissediyorum,

Bazen kendimi biseksüel hissediyorum ve sen odadayken kendimi 90'ların şarkı listesiyle dans eden Niko'dan daha heteroseksüel hissediyorum."

"Anlamıyorum." İsteksiz bir kahkaha attı ve sonra hiç olmamış gibi davranmak için hızla boğazını temizledi. "Neden bu sırrı saklamak zorundasın ki?"

"Yapmak zorunda değildim. İlk başta, sadece varsaydın ve genellikle insanların istediklerini varsaymalarına izin verirdim, ama sonra ... sanırım senin tek güvenli seçeneğin olduğumu ve bu şekilde kalmam için bana ihtiyacın olduğunu hissettim.

Ve buradaki diğer herkes de eşcinsel olduğumu için, İnsanların dedikodusunu yapmayacağı en azından kamuya bir taşıyıcı anneye sahip olmanın senin için iyi olacağını düşündüm."

Yüzünü buruşturdu. "Açıkçası beni rahat ettirmek için kim olduğumu saklamamanı tercih ederdim."

İnledi. "Biliyorum, Illy. Sadece senin için gerçekten endişelendim."

"Senin için gerçekten !" diye karşılık verdi, ellerini kalçalarının üzerine koyarak.

"Biliyorum, bebeğim." Aslında .

Renk yanaklarına doğru taşı. "Bana artık böyle hitap edemezsin."

"Neden olmasın?" Surat asması daha da belirginleşti.

"Çünkü.." Volta atmaya başladı, arada bir durup ona ters ters bakıyordu. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum."

"Senin için hâlâ güvenli bir seçenek olabilirim." Ayağa kalktı ve onun volta attığı yolu keserek yoluna dikildi. "Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

"Beni öptün," dedi uyuşmuş bir halde, gözlerini ona dikerek. "Şunun için.."

"Çünkü ben istedim," diye araya girdi. "Aron benim ilk erkek arkadaşım ve hiç kız arkadaşım olmadı. Sanırım geç olgunlaştım. Bilmiyorum. Sadece seni öpmeye gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ve?" sordu, başka ne söyleyebileceğinden korkarak.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diye gürledi, sonra gözleri büyüdü ve hızla doğruldu, sanki onun üzerine geldiğini fark etmemiş gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse. Ama kendimi kontrol edebilirim. Sen

benim için endişelenmene gerek yok."

"Ne zamandır hissediyorsun?" Kız adama , midesi altüst oldu, tüm uzuvlarında sinirsel karıncalanmalar başladı.

"Sen uyurken gizlice odana girip Theodore'a yazdığın notu gördüğüm ve doğum günün olduğunu öğrendiğimden beri."

"Ne?" diye mırıldandı, zihni bulanıklaşmıştı. "Ben... ertesi gün bir cupcake vardı-"

"O bendim." Onu dikkatle inceledi. "Notunuzun çektim ve Theodore'a gösterdim. Numaranı bu şekilde aldı. Bu yüzden sana mesaj attı."

"Seni ... pislik," diye yarım yamalak bitirdi. "Sana çok kızgınım."

"Sesin deli gibi gelmiyor." Merakla başını eğerek bir adım öne çıktı.

Hiç de değildi.

Rahatlamıştı.

Çünkü Kilian'dan gerçekten çok hoşlanıyordu. Ve bir arkadaş olarak değil. Sadece ondan da değil.

Başını sallayarak gergin bir kahkaha attı. "Haklısın.

Eşcinsel olup olmadığını hiç sormadığım için daha çok utanıyorum.

Hayır. Sadece tahmin ettim. Bunu her yaşıyor olmalısınız. Özür dilerim."

"Yani beni affediyor musun?" Yanaklarını yakaladı, bir adım daha yaklaştı, vücutları neredeyse birbirine değecekti. "Hâlâ senin eşcinsel kankan olacağım.

Böylece kameralar önünde güvenli bir seçeneğiniz olur. Ama.. özel olarak rol yapmaya devam etmemi ister misin?"

Dudağını ısırdı, boğazına bir ses takıldı. Tam olarak ne olduğundan emin değildi ama Kilian'ın solgun gözlerinde parlayan ani farkındalık, onun bunu bildiğini gösteriyordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Sadece kendin olmanı istiyorum, ama hiçbir şey ifade etmek zorunda kalmadan her zaman dokunabileceğim birinin olması güzeldi."

"Bunu başarabilirim," dedi yumuşak bir sesle, hâlâ yüzünü avuçluyordu.

Başparmakları elmacık kemiklerinin üstünde geziniyor. "Ne olmamı istiyorsan o olacağım Isobel. Sadece aramızdaki hiçbir şeyi değiştirme."

Yutkundu, gözyaşlarını geri kıırttı ve sessizce başını salladı. Her iki yanağını da öptü, gözünden yaşların tadına baktı ve sonra onu kucaklayıp kollarına alarak ışığı söndürdü ve yatağına götürdü. Kız, adamın gömleğinden tuttuğu avuçlarını bırakmayı reddedince adam yatağın içine girdi

Yanındaki battaniyeyi ikisinin de üzerine çekti.

"Ironsides'a ilk geldiğimde olduğumdan çok daha mutluyum," diye fısıldadı. "Ama şimdi daha çok ağlıyorum. Bu nasıl oluyor?"

"Ironsides'a ilk geldiğinde bağlantın kopmuştu," diye karşılık verdi. "Etrafta küçük bir zombi gibi dolaşıyordun, hiçbir şeyin seni etkilemesine izin vermiyordun çünkü durup bir şey hissetmek için asla güvende değildin."

Adamın başka bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çektiğini hissetti ama sonra kapı açıldı. Karanlıkta görmek zordu ama Theodore gibi. Yatağın diğer tarafına yaklaştı, yüzünü ona dönmeden önce yatağın içine düştü, başını elinin üzerine koydu.

"Öpüşüp barıştınız mı?" diye alay etti. Theodore değil.

Moses.

Kilian ona doğru uzandı ve göğsünü itti. "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Bayan Carter'a yükümlülüklerini ihmal ettiğini hatırlatmaya geldim," diye cevap verdi Moses kayıtsızca. "Wallis'i yok etmesi gerekiyordu. Denemedi bile."

"Bunu çok düşündüm," diye savundu Isobel, sesi en az Kilian kadar huysuz çıkıyordu.

Moses daha yakına eğildi, pudralı, ezilmiş taç yaprağı kokusu bir parfüm kokusu gibi burun deliklerini okşuyordu. "Dolapta olanlar yüzünden sana yumuşak mı sandın?"

Kestirip attı. "Hangi dolap?"

Sırıtarak onun çenesini çimdikledi. "Oscar sana çok yumuşak davrandı.

Ukalalaşıyorsun."

"Bence sen de benim üzerime fazla gelmemelisin." Sadece çenesini tuttuğu için adamın bileğini kavradı ama parmakları adamın tenine dolanır dolanmaz ikisi de durakladı. Adam bir an için kızın parmaklarına baktı ve gözleri kızınkilere döndüğünde yüzündeki sırıtış hemen kayboldu.

"Nedenmiş o Sigma?" Sesi alçak ve sertti.

Suratını astı. Tıpkı Kilian gibi. Ve Kilian için işe yaradığı gibi, onun için de işe yaramış görünüyordu. Moses gözlerini onun dudaklarına dikti.

"Neredeyse benimle seks yapacaktın," dedi, parmaklarını kolunda gezdirirken sesine hafif bir sızlanma kattı. "Bana karşı nazik bile değilsin ve neredeyse beni bir dolapta beceriyordun."

"Neden surat asıyorsun?" Sesi neredeyse bir inilti gibiydi, bakışları şaşkın ve sinirliydi, sanki onun ne yaptığını tam olarak biliyordu ama yine de tepkisini kontrol edemiyordu.

"Bana yardım edemez misin?" diye yalvardı. "Sadece bu seferlik?" Gözlerini kapattı, onu engellemeye çalıştı.

Yaklaştı, başını yastığa onunkinin hemen yanına koydu, burunları birbirine değiyordu.

"Lütfen, Moses?"

Kavrayışı çenesinden boynuna doğru indi. Orada durdu, parmakları hızla bir yumruk oluşturmada önce uzadı. "Kes şunu, Carter."

"Neyi durdurayım?" Kendi burnuyla adamın burnunu okşadı, dizi adamın kalçasına değene kadar ilerledi.

Arkasında, Kilian'ın bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını duyabildiğinden emindi.

"Bundan kurtulmak için flört etmeye çalışmayı bırak," diye homurdandı Moses, battaniyenin altından uzanıp dizini kavradı ve kalçasının üzerinden yukarı çekerek onu ereksiyonuna yaklaştırdı. O da yarı sert değildi. Zonkluyordu. Karnına doğru itti ve kadın bir şaşkınlık ciyaklamasıyla yutkundu.

"Neden?" Sesi aniden titremeye başlamıştı. "İşe yarıyor mu?"
Güldü, sesi karanlıkla doluydu ve sonra gözleri açıldı.
"Bilemiyorum. Belki de daha çok denemelisin."
"Ya da belki biraz sakinleşmeliyiz," diye önerdi Kilian, kolu kızın beline dolandı ve onu bir santim geriye çekti.
"Dalgalanmıyorum." Moses gözlerini devirdi, her ne kadar Kilian onu göremiyordu. "Küçük Sigma'nın beni baştan çıkarabileceğini düşünmesine izin veriyorum."
"Yapabilirmişim gibi geliyor," dedi Isobel.
Elleri dizinden kalçasına doğru kaydı, parmak uçları şortunun kenarlarının altından geçti. "Bir anlaşma yapalım," diye önerdi. "Git ve gecenin geri kalanında Theo ile yat, ben de Wallis'i yok etmene yardım edeyim."
"Tamam. Neden? Theo'yla birlikte olmamdan nefret ediyorsun."
"Bu bizim son gecemiz Carter. Seninle bir dakika bile geçiremedi ve sana ihtiyacı olduğunu biliyorum. İçine attığı tüm pisliklerle uğraşmak ve pislik baban bizi yaz için ayırmaya karar verirse çılgına dönmesini istemiyorum."
"Tamamdır. Şimdi bana yardım et."
"Çok talepkâr." Adam kadının kalçasını sıktı ve sonra onu bırakarak telefonunu çıkardı. Birkaç dakika ekrana dokunduktan sonra telefonu çevirdi ve İşlemi İşle yazan bir düğmeyi işaret etti.
"Sadece buraya tıklayın," dedi. "Wh-"
"Ve ne işe yaradığını sorma. Sonra anlatırım."
Telefonun üstünden Musa'yı inceledi ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.
Kadın düğmeye bastı ve adam telefonunu tekrar cebine soktu.
"Bitti," dedi. "Banka hesabı bomboş. Son iki yıldaki tüm birikimleri ve Ironside maaşları tamamen alınmış."
"Ne?" Isobel mırıldandı.
"Hepsini The Huts'a bağışladınız. Hudson'ın bir bölümü Artık bir ailesi ya da geçimini sağlayacak bir aracı olmayan tüm yaşlıların ölmeleri için dolap büyüklüğündeki evlere tıkıldığı yerleşim." Neredeyse boğuluyordu. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Oscar onu hackledi ve telefonunu çaldığında tüm hesaplarına girdi. Şimdi... gitme zamanı." Birdenbire onu Kilian'ın kollarına girerek onu ayağa kaldırdı ve elinden tutarak odadan dışarı sürükledi.

Telefonunu kontrol ederken, "Kameralar hâlâ kapalı," . "Birkaç dakikamız var. Kili'nin sabah gelip seni alması gerekecek. Eşcinsel olmayan en iyi arkadaşına iyi geceler dile."

"Goodn-" diye başladı ama Moses onu çoktan kapıya doğru çekiyordu. Kapıyı kapattı ve onu Theodore'un kapısına doğru çekti ama kapıyı açmadı. Onu omuzlarından tutup kapının içine doğru itti.

"Bir şeyleri kalbimin iyiliği için yapma konusunda pek iyi değilim," diye alçak sesle itiraf etti, ellerini başının iki yanına kapıya koydu. Öne doğru eğildi, kollarını kapıya dayadı ve dudakları onunkilerin üzerinde gezinene kadar eğildi. "Merak etmiyor musun? İkinci öpüşmemizin de ilk öpüşmemiz gibi hissettirip hissettirmeyeceğini bilmek istemiyor musun?"

Başını sallamadan önce konuşamayacak kadar gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Az önce bana yalan mı ?" diye nefes aldı, fırtınalı gözleri kararmıştı.

Yavaşça başını salladı.

"Bana gel," dedi fısıltıyla, dudaklarını onunkilere bastırmayı reddederek.

"Hayır," fısıldadı.

Gülümsedi, nefesi dudaklarını buğulandırdı. "Seni yaparsam ne renk olur, Carter?"

Bunu kabul etmek istemedi.

Dudakları kızın yanağını sıyırıp kulağına değdi. "Sadece başını salla," diye mırıldandı.

Başını aşağıya doğru salladı, yanaklarına sıcaklık doldu ve adam bir iniltiyle gürledi, vücudu onunkine bastırdı.

"Bana gel," diye tekrarlardı, bu kez Alfa sesiyle.

Parmak uçlarına basmak ve dudaklarını onunkilere değdirmek çok rahatlatıcıydı.

Musa ona yaşadığını hissettiriyordu. Onu ateşli duygularla dolduruyor ve her etkileşimde onunla buluşmak için yükselmesini talep ediyordu, ama aynı zamanda onu baş döndürücü derecede gergin yapıyordu. Onunla arasına girmek istemiyordu.

Ama aralarına ördükleri on metrelik duvar yıkılmış ve onu, aralarında kabul edilmeyi bekleyen yakıcı bir çekim olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Yüzünü kavradı, dili ağzına kayarken ellerinden biri boynuna düştü. Öpücük yavaş, baş döndürücü ve keşifseldi. Onu kesip açmış, kanlar içinde ve kafası karışmış bir halde bırakmıştı, O kadar çok çelişkili düşünceyle sersemlemişti ki, ağzını hızla geri çekti.

"Kırmızı," diye nefes nefese kaldı.

Şok olmuş gibi bile görünmüyordu. Bu durumu daha da kötüleştirdi.

Başparmağı çenesini okşadı, ifadesi okunamıyordu. "İyi geceler, Isobel."

Arkasını döndü, el yordamıyla kapıyı açtı ve Theodore'un odasında kayboldu. Yatağında doğrulup kapıya bakıyordu, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı.

Söylediği ilk şey "Senden hoşlanıyor" oldu ve Isobel kısa bir süre durdu, nefesi göğsünde gidip geliyordu. Theodore'un bakışları Isobel'in üzerinde gezinerek yüzünde durdu, çenesi gergin ve esnemişti. "Senden hoşlanıyor ve onu suçlayamam bile."

"Sanırım her şeyi berbat ettim," diye fısıldadı. "I ..."

"Hayır," diye araya girdi. "Sen sadece tatlı, harika kendin oldun. Sen yanlış bir şey yapmadın." Adam yanındaki yatağı okşadı ve kadın ayaklarını sürükleyerek oraya kadar gitti. Yanında.

"Düşünüyordum," diye mırıldandı, onun yanına uzanmak için kaykıldı. Kolunu açtı ve kadın hemen onun yanına kıvrıldı. "Onlara hiç ilgi göstermeseydin, çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya kalabilirdik. Bence şu anda hepimizi kontrol altında tutan şey senin açık sözlülüğün. Oscar bugün o kadar kendini beğenmiş bir haldeydi ki, kuşlarla birlikte zıplayıp şarkı söyleyebilirdi. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Senin ona yardım edeceğini bilmeye ihtiyacı vardı. iddiasını kabul etti ve sonra hemen adım attı."

Gözlerini tavana dikmiş, sessizce onun düşüncelerini seslendirmesini dinliyordu. "Üzgün müsün? Herkes senden aşırı tepki vermeni bekliyor ve sanırım bu benim de aynı şekilde düşünmeme neden oluyor."

"Sana her dokunduklarında ellerini koparmak istiyorum," diye sakince itiraf etti. "Ama bence sen mutsuz olsaydın daha kötü olurdu."

"Beni mutlu ediyorsun."

"Biliyorum." Başını yana çevirerek ona baktı. "Açıldığın zaman ne kadar harika kokuyorsan, aynı zamanda o kadar çok kokuyorsun"

Kardeşim gibi ve şu anda gerçekten itici."

"Oh." zerinde kendini sallayarak onun gülümsemesine neden oldu. "Daha iyi misin?"

"Hayır," diye homurdanarak onu kalçalarının üstüne çekti. Ayağa kalktı, gömleğini başının üzerinden çekti ve sonra onun gömleğini çekiştirerek çıkardı, kendi gömleğini başının üzerinden çekmeden önce yatağından uzağa fırlattı, gözlerinin bir kez bile onun yüzünden ayrılmasına izin vermedi. Adamın bundan memnun düşündü ama sonra ayağa kalktı ve aynı hareketle onu kaldırıp şortunu bacaklarından aşağı indirdi. Onları fırlattı ve yatağa geri döndü, onu kalçalarına oturttu, aşırı büyük gömleğinin etekleri kuşağında toplanıyordu.

"Daha iyi." Onun belini sıktı. "Gmleklerimi de ödünç alabilirsin, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Glmsemesinin yanaklarına doğru itildiğini hissetti.

"Evet." Ellerini kalçalarında gezdirdi ve sonra tekrar yukarı kaldırdı, gömleğin altından kayarak kalçalarını hafifçe çembere aldı. "Siktir. İyi görünüyorsun." Onu hızla kaldırdı ve yatağa geri bıraktı. "Burada olmana sevindim, Illy." Onu çevirdi, tişörtünü çekiştirerek Battaniye onun etrafını sararken, adam da arkasından yaklaştı ve kolunu kızın önüne doladı.

Belki de onda bir sorun vardı, çünkü tek düşünebildiği onun ne kadar harika koktuğu ve hastaneden taburcu olduğu gece yaptığı gibi kendisine dokunmasını ne kadar çok istediğiydi.

"Ben de burada olduğum için mutluyum." Onun koluna sarıldı ve göğsünde ısrarlı bir korku dürtüsü hissetti. Onun mu yoksa kendisinin mi olduğundan bile emin değildi ama ertesini gün onu terk etmek zorunda kalabileceği için aniden dehşete kapıldı.

Yapabileceğinden emin değildi.

"Merak etme." Boynuna sokuldu, sıcaklığı vücuduna yayıldı. "Yanımda olmazsan hangi yerleşim birimde ol ziyaret etmek için başvuracağım. Seni bırakmayacağım."

Titrek bir nefes aldı ve sonra arkasını döndü, adamın kolu hareket etmesine izin vermek için kalktı ve tekrar üzerine yerleşti.

"Ya duygularım varsa?" diye fısıldadı, şimdiden kelimeleri geri almak istiyordu. Ya da ağlamak. Ya da kusmak.

Gözleri onunkiler arasında gidip gelirken çenesi esnedi. "Ne tür duygular?"

Adamın elini göğsüne doğru çekti ve çarpan kalbinin üzerine bastırdı. "Sorun olur mu?"

"Evet, güzel. Bence bu çok iyi olur." Sesi hırıltılıydı, Alfa halkası büyüyor, gözleri daha koyu görünüyordu. "Ah, siktir et kuralları." Adam kızın ensesinden tutup ağzını kendine doğru çekti ve dili hemen üzerinde hak iddia etti.

O gün olan her şeyin kargaşasından sonra, Theodore'u öpmek eve dönmek gibiydi ve boğazının arkasında bir hıçkırık birikti, onu geriye doğru itip üzerine hızla yuttu, kalçalarını onunkine yerleştirmeden önce diziyle bacaklarından birini tekmeledi ve ereksiyonunu ona doğru salladı.

Öpücüğü daha talepkâr bir hal aldı, elleri o daha ne anlamadan gömleğini bedeninden yırttı. Adam , alını alnına değiyordu, vücudu titriyordu.

birkaç derin nefes.

"İyi misin?" diye fısıldadı, adamın çenesine dokunarak.

"Daha iyi." Onu tekrar öptü ve sonra öpücüklerini boynundan aşağı doğru takip etti. "Sadece bastırılmış. Kontrolü kaybetmek istemiyorum. Bu gece seni becermeyeceğim."

"Neden olmasın?" diye sordu, aklı onun kokusu ve ellerinin yanlarında gezinme doluydu.

Homurdanarak külotunu yırttı ve harap olmuş bir kumaş parçası halinde vücudundan çıkardı.

"Kahretsin, özür dilerim." Önce eline, sonra baktı, gözleri yavaşça göğsünün üzerinde gezindi, tenine gömülü zinciri göbek deliğine kadar takip etti ve sonra dizlerini yavaşça ayırırken bacaklarının arasına daldı.

Nefes göğsünden ağır bir iniltiyle çıktı. "Şu anda aklıma tek bir bile gelmiyor ama seni acele ettirmek istemediğimi biliyorum."

Tekrar üzerine eğildi, ağzı bir mıknaş gibi onunkine çekildi, parmakları kalçalarına kenetlenirken dili derinlere daldı, siki tekrar bacaklarının arasında sallandı. Gerçi bu sefer onları sadece boxer'ı ayırıyordu.

"Seni tekrar iyi mi istiyorsun?" diye ağzının içinde geveledi. Bu bir sorudan çok bir talepti ama yine de başını salladı.

Elinde bir şeyin gıdıklandığını hissetti ama Theodore aniden yataktan aşağı kayarak dizlerini birbirinden ayırmaya zorlarken bunu görmezden geldi,

Onları tekrar yatağa bastırıyor, dili kadının kalçaları arasında yarattığı ıslaklığı yalıyordu.

Vücudu eğildi, elleri adamın kafasına doğru uçarken boğazının arkasında bir inilti yakalandı. Klitorisine doğru ilerledi ve kız aklını kaçıran kadar onu dikkat yağmuruna tuttu. Hızlı ve sertti, neredeyse acımasızdı. Onu o kadar çabuk orgazma ulaştırdı ki İnemeleri bir şaşkınlık hıçkırığıyla kesildi ve sonra tekrar vücuduna tırmandı, horozunu serbest bırakırken bir koluyla kendini destekledi, dizleri bacaklarını birbirine hapsederken sert uzunluğunu uyluklarının arasına zorladı, yarattığı yapışkan, sıcak sığağa daldırdı. Uyluklarının arasındaki boşluğa birkaç kez girip çıktı, kendi balını tenine sürdükten sonra çekip kendini okşamaya başladı, gözleri karardı, dişleri alt dudağına battı, tüm görkemli kasları gerildi.

"Sadece sana odaklanacaktım," diye homurdandı. "Ama sana ihtiyacım var. Her tarafına ihtiyacım var. Sen benimsin. Sikeyim." Kendini sıktı ve ilk beyaz şerit göğsüne, sonra kaburgalarına, sonra da karnına yayıldı. Son damlalar tam amına inerken, dizlerini iki yana açarak kendini birkaç kez daha okşadı. Birinin kendisini menisiyle kaplamasını hayal edeceği aklının ucundan bile geçmezdi ama beyninin ilkel bir parçası bu iddianın karşısında parlıyor ve gururlanıyordu. Onun

Parmakları, am dudaklarındaki damlaları kendi içine itmek için seçiyordu ama bu biraz fazla ileri gitmek olabilirdi.

Arkasına yaslandı, hâlâ sertti, gözleri arzuyla gölgelenmiş kızın vücuduna dikilmeden önce boyu hâlâ seçiyordu.

"Keşke seni sonsuza dek böyle tutabilseydim."

Yutkundu, sesi boğuklaştı ve "Bu aile dostu bir gösteri" dedi.

Sırıtarak ona doğru eğildi ve usulca öptü. "Ben bir havlu getireyim."

İfadesine rağmen hareket etmedi. Olduğu yerde kaldı, gözleri yavaşça izliyordu, aleti hâlâ sertti, nefesi dişlerinin arasında keskin bir şekilde emiliyordu.

"Tamam, gidiyorum," diye homurdandı.

Boxerını tekrar yerine geçirdi ve banyoya girerek nemli bir bezle geri döndü. Onu nazikçe temizledi, ancak banyodan tekrar döndüğünde ve onu yakaladığında

atılmış gömleğine uzanırken, boğazından bir uyarı sesi yükseldi.

Kendini şaşırmış gibi görünüyordu ve başını salladı. "Üzgünüm bebeğim. üstünü ört."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, boğazının arkasında bir kahkaha yükseldi ve gözlerini devirdi, yatağa atladı ve onu vücuduna yuvarladı, battaniyeyi etrafına çekti, kollarına sardı ve burnunu başının arkasına bastırarak onu derinlemesine içine çekti.

Eli tekrar battı ve aşağıya baktı, donakaldı.

Cildinde bir miktar kırmızı vardı ama bu kan değildi, sadece... . Avucunu kaldırdı ve Theodore arkasına geçip başını kaldırarak ona baktı.

İp serçe parmağının etrafına bağlandı, diğer ucu battaniyenin içinde kayboldu, sırt üstü döndü ve elini kaldıran Theodore'a göz kırptı. Diğer ucu da onun serçe parmağına bağlıydı.

İplikte çok yumuşak, çok ince bir parıltı vardı ve sanki mırıldanıyor gibiydi. Ellerini birbirine çekmeye başladı ve Isobel Avuç içleri buluştuğunda güldü, ip ancak Theodore onun parmaklarını ayırmaya zorladığında gevşedi ve parmaklarını aralarına geçirdi.

Tek kelime etmedi ama tekrar arkasına dönerek, kenetlenmiş ellerini görebileceği şekilde önüne koydu. Gergin hissetmiyordu, ama onun uyanık kaldığını söyleyebilirdi, sadece ve sonunda ondan önce uykuya daldı, vücudu sıcaklık ve mutlulukla doldu.

KONSOLİDASYON GÜNÜ



GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRARAK AÇTI VE SIS PERDESİNİ ARALAMAYA ÇALIŞTI.

Dünya etrafında baş döndürücü bir şekilde dönerken, yataktan çok daha sert bir şeyin üzerine düştüğünde yatak ondan uzaklaştı. Bir şey homurdandı ve bir erkek sesi kabaca küfretti.

"Niko? O da neydi?" diye sordu bir kadın sesi. "*Yatağında* biri mi var?"

"*Okaasan*. Anne. Hayır."

başının üzerinden bir battaniye çekildi, Niko'nun eli battaniyenin altından omzunu kavrayarak onu hareketsiz tuttu. "Gördün mü? Sadece benim. Ayağımı yatağın ucuna vurdum. Neden bu kadar erken aradın?"

Battaniye başının üstünden çekildi ve Niko'nun yatakta yarı oturur vaziyette, geniş, kaslı göğsü açıkta, eli yine kızın omzuna inmiş ve onu sıkıyordu. Yine de ona bakmadı, dikkatini telefon ekranında tutuyordu. Annesi gördüğü bir rüyadan, *omikuji* denen bir şeyden ve bunların özellikle kötü bir anlama geldiğinden bahsediyordu.

"Her şey , *Okaasan*." Niko içini çekti, parmakları hâlâ Isobel'i sıkıca yerinde tutuyordu.

"Hastalanıyor musun?" diye sordu. "Hayır, sadece yorgunum. Beni uyandırdın."

"Tamam, Niko-kun, biraz daha uyu. Bugün dikkatli ol, tamam mı? Sana sonra mesaj atarım."

"Seni seviyorum, Okaasan." Telefonu kapatıp bir kenara fırlattı ve elini Isobel'in üzerinden teker teker çekerek şok içinde ona baktı. "Çıplak mısın, Carter?"

Adamın bacakları arasında büzülmüştü, elleri hâlâ adamın sert kalçalarına dayanıyordu, aklı şoktan tamamen durmuştu.

"Yalan söylesem daha mı az garip olur?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"Hayır." Bakışlarını kesti. "Kokuyorsun..." Derin nefes aldı, göz bebekleri büyüdü. "Ne yapıyordun sen?"

"Uyuyorum," diye . "Bu şekilde uyanmak çok kafa karıştırıcıydı."

Ayağa kalkmaya başladı ama adamın gözleri aniden büyüdü ve onu tekrar vücuduna doğru çekerek dengesini bozdu ve göğsünün üzerine yaydı.

"Kahretsin," diye küfrederek onu tekrar serbest bıraktı. "Özür dilerim, battaniyeyi bırakacağımı sanmıştım."

"Daha önce hiç çıplak bir kız görmedin mi?" diye sordu. Kollarını göğsünde birleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı, çünkü yakın zamanda bir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu.

"Elbette var," diye inledi. "Ama hiçbirisi benim eşim değildi."

"Annenin onlardan haberi var mı?"

Ona ters ters baktı. "Neden güvenli bir kelimeye ihtiyacın olduğunu anlamaya başlıyorum."

Nefesi kesildi, boğazının gerisinde bir kahkaha yükseldi ve Niko'nun dudakları da gülmeyi düşünüyormuş gibi seğirdi.

"Cinsel hayatınızı tartışmanın çok yaygın olduğunu sanmıyorum. ailenizle yaşadığınız deneyimler" dedi. "Yani... bu bir hayır olurdu."

"Benim senin eşin olmam neyi değiştirir?" diye sordu, Başını yana eğerek.

Elini kaldırıp yanağına dökülen saç telini fırçaladı. Elini yatağa bırakmadan önce, sanki ondan izin almadan hareket etmiş gibi kendi eline ters ters baktı.

"Bu farklı bir anlama geliyor." Bakışları kızın yüzünde gezindi. "Seninle yaptığım her şeyin anlamı farklı olacak."

"Ne gibi?"

", çıplak kız, bu kadar yeter."

Onu dikkatlice battaniyeye sardı ve Theodore odaya daldığında onu yataktan bir dürüm gibi kaldırıyordu.

"İşte buradasın," diye homurdandı Theodore, yüzünde rahatlama ifadesiyle kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Niko alaycı bir tavırla, "İşte " dedi. "Ve elimde çıplak bir Sigma var. Onunla ne yapmalıyım?"

"Besleyin onu!" Isobel fısıldayarak bağırdı ve kollarından birini serbest yumruğunu havaya kaldırdı.

"Tamam." Niko onu tekrar yatağa bıraktı. "Seni gizlice odasına sokması için Kilian'ı çağıracağım, sonra da gidip kahvaltı edebiliriz."

Başını salladı ve battaniyenin üst kısmını tuttu. Niko Theodore ona alaycı bir bakış attı. "Bana kalp krizi geçirttin. İp bile gitmişti."

"Etrafıma dolandığından oldukça eminim," diye cevap verdi, hâlâ battaniyenin içinde sıkışmış olan eliyle etrafı yoklayarak. İpin beline dolandığından emindi. "Bununla ne yapmalıyım?"

"Kesmek dışında her şeyi yaparım," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Diğerlerine göstermek için bir fotoğraf çekmem gerekiyor."

Ayağa kalkmaya çabaladı ve sonra battaniyeyi kıpırdatarak yanlarından ayırdı. Theodore onun kalçasını yakaladı ve battaniyeyi tekrar üzerine çekmeden önce çıplak belinin hızlı bir fotoğrafını çekti. Niko bir saniye sonra Kilian'la birlikte geri döndü ve banyoda kayboldu. Kilian ona eğlenen bir bakış attıktan sonra onu kollarına aldı ve odadan dışarı çıktı.

Onu banyosuna bıraktı, yakınına eğildi, yanağı onunkini okşadı. "Harika kokuyorsun. İyi uyudun mu?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Başka bir ruh eseri buldum." Battaniyeyi tekrar araladı ve parmakları kırmızı telin üzerinde oynayarak onu hafifçe kopardı.

"İplik mi?" diye sordu. "Etrafına mı sarıldı?" "Hayır, beni ve Theo'yu serçe parmaklarımızdan birbirine bağladı."

"Bu iğrenç derecede sevimli." Gülmeden önce ciddi olup olmadığını kontrol etmek geri çekildi. "Madem tekrar dağıtmaya başladınız, kendime iğrenç derecede sevimli bir ruh eserini nasıl alabilirim?"

Omuz silkti. "Bana kibarca sor."

"Sevimli." İfadesi , solgun gözleri kızın gözlerine daldı, yüzü okunamaz hale geldi, sonra aniden geri çekildi.

"Konsolidasyon Günü festivali yakında başlayacak ve senin hâlâ tatil için hazırlanman gerekiyor. Duş almana izin vereceğim." Dışarı çıktı ama kapı aralığında durakladı, parmaklarını çerçeveye vurdu.

"Seni mutlu görmek güzel, Illy. Anahtarı tahmin etmeliydik

Gölüşün dans ediyordu." Bir süre daha oyalandı, sadece ona baktı, sonra gülümsemeye zorladı ve gözden kayboldu.

Bu yorumdan ne anlam çıkaracağından emin değildi ama neyse ki adam

bir yanıt için ortalıkta görünmüyordu. Duşa koştı ve bir kez olsun antrenman yapmayacağı için o gün giymek üzere tasarım elbiselerinden birini seçti. Oldukça soluk bir sarıydı. çapraz panelli elbise, her bir bölümü birbirine diken merdiven süslemelerine sahipti. Yakası, bir omzunun üzerinden kıvrılan yumuşak çapraz bir kesikti ve gevşek bir şifon kol kolundan aşağıya doğru iniyordu. Diğer

Korse kola bağlıydı ve pazusundan sarkıyordu.

Kilian'ın şarja taktığı telefonunu omzunun üstündeki çantasına soktu ve kırmızı ipi ekledi.

Diğerlerinin bizzat incelemesi gerekiyordu. Saçlarını taradı ve diğerlerini beklemek üzere oturma odasına yerleşmeden önce ayaklarına taba rengi sandaletlerini geçirdi.

Bir dakika sonra telefonunu çıkardı ve Bildirimler. Theodore, kızın iplerle bağlanmış belinin fotoğrafını içinde bulunduğu grup sohbetine göndermişti ve bunu bir açıklama yapmadan yapmış gibi görünüyordu.

Oscar: Ne oluyor lan? Yine kıyafet mi seçiyoruz? Bu bir kıyafet değil. Bu bir ip parçası. Cian: Bazı kıyafetler ip parçasıdır.

Moses: Hayır, o kıyafetler hala sadece ip.

Anlamıyorum. Bana geldiğinde çıplaktı, ama sen onu hala odamdayken mi çektin?

Elijah: Geri sar. Açıkla.

Niko: Isobel, ben annemle video görüşmesi yaparken yarı uykulu bir şekilde yatağıma ısındı.

Niko: Ve çıplaktı.

Mikel (yönetici): Korkarım bu onun alışkanlığı. Gerçi çıplaklık yeni.

Düşündüğün kadar yeni değil. Oscar yazıyor ...

Oscar'ın sesi kısıldı.

Kalen (yönetici): Bu bir ruh objesi mi?

Kilian: Evet, öyle.

Theodore: Üzgünüm, duştaydım.

Gabriel: Ne zaman ortaya çıktı?

Theodore: Dün gece. Serçe parmaklarımıza bağladık.

Moses: Vay be. Az önce ağzıma kustum.

Kilian: Dün gece Isobel seni manipüle ederken ağzından kusmuyordun.

Cian: O gösteriye bilet almak için adam öldürürdüm. Çok eğlenceliydi.

Oscar'ın sesi kesildi.

Kalen (yönetici): İp ortaya çıktığında ne yapıyordun?

Theodore: Platonik bağ.

Mikel (yönetici): Isobel?

Mesajlar orada durdu ve yutkunarak tereddütlü bir cevap yazdı.

Isobel: Ne kadar detaya girmem gerektiğinden emin değilim.

Kalen (yönetici): Yüce İsa. Hiçbiriniz lanet olası kurallara uydunuz mu?

Isobel: Ne kuralı? Oscar:

Hiç şansın yok. Moses:

Hayır.

Kilian: Evet.

Theodore: Hayır.

Elijah: Belli ki.

Gabriel: Bana hakaret etme.

Niko: Tabii ki.

Oscar ve Moses salona girerken kıkırdıyorlardı, ikisi de hızla ayağa kalkarken ona yukarıdan aşağıya bakıyorlardı.

"Günaydın zengin kız," diye mırıldandı Oscar, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve ellerini ceplerine sokarak kızın elbisesini inceledi.

"Bugün ne kadar güzel kokuyorsun."

"Herkes böyle söyleyip duruyor." Ona baktı, alaycı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Moses ona sadece başını salladı, fırtınalı gözleri elbisesinin üzerinden bir kez daha geçti.

Niko, Elijah ve Gabriel'in ardından koridordan onlara doğru yürürken, "Festivale hazır mısınız?" diye sordu.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye homurdandı Moses, ön kapıya doğru ilerledi ve omzunun üzerinden bağırdı, "edin! Acıktık!"

"Neden acaba?" diye sordu Cian, herkesin yanından geçip Isobel'in omzuna bir kolunu atarken burnu Isobel'in saç çizgisini taradı. Onu kokladı ama kokusu hakkında yorum yapmadı.

Adamın yüzüne baktı ve ifadesinin biraz gergin olduğunu fark etti. "Başka rüya var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben senin kartını çekmedim." "Ne demek istiyorsun?"

"Ay kartı." Ağzı gergindi. "Her sabah çekerim. Bu sabah çekmedim."

"Bu her anlama gelebilir, değil mi?" diye sordu.

Diğerleri Cian'a bakıyordu ve tepkilerini kontrol etmeyi başarmadan önce birkaç endişe ve panik anını hissetti. Cian ona başını salladı ama başka bir cevap vermedi, Theodore ve Kilian onlara katılırken onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Mikki ve Kalen bizimle festivalde buluşacaklar," diye açıkladı Kilian.

Isobel tekrar kontrol ederek geri kalan bildirimlerini taradı. Sophia'dan bir şey gelmemişti.

Konuşmalarına tıkladı ve bir mesaj gönderdi.

Isobel: Her şey mi?

Cevap neredeyse anında geldi.

Sophia: Evet ve artık rüya görmek yok.

Sophia: Sanırım her kim yaptıysa, artan güvenlik planlarını bozmuş olmalı.

Günün geri kalanında gözünü Cian'ayırmmamaya karar vermişti ama buna pek de ihtiyacı yoktu çünkü Cian onun yanından ayrılmayı reddediyordu.

Kahvaltıda ne yiyeceğini seçerken onun yanında kaldı ve sessizce yanına oturdu. Kadın kabinden ayrılmak için hareket eder etmez ayağa fırladı, tepsisini atarken bir adım arkasında durdu.

Diğerleri ona endişeli bakışlar atıyordu ama kimse bir şey söylemedi, hatta kolunu kıza doladığında ve kızın herhangi bir şekilde yaralanmadığından emin olmak istercesine arada bir eğilip saçlarını kokladığında bile.

Sabahın büyük bir bölümünde festivalin kenarlarında dolaştılar, çim sandalyelere uzanıp Hollywood'u izlediler.

Gölün etrafında dolanırken geçit töreni. Ironside'daki altın günlerini ve oyunu kazanmanın hayatlarını nasıl sonsuza dek değiştirdiğini anımsarken, geri dönen konuk İkonların konuşmalarını tamamen görmezden gelerek sessizce sohbet ettiler.

İlk on Icon yarışmacısı sahneye çıkarken Kalen ve Mikel de onlara katıldı ve Ironside'ın sahip oldukları hakkında birkaç kısa söz söyledi

onlar için ne anlama geldiğini ve kazanırlarsa ne yapacaklarını anlattı.

"Yaklaşalım," diye önerdi Mikel, hepsini kendilerini toparlamaya ve kalabalığın arasından ilerlemeye zorlayarak.

Harekete doğru ilerlediler, diğer öğrenciler onlara geniş yer açtı. Sahne gölün üzerine inşa edilmişti ve herkesin akademinin önünde toplanması için yeterli alan bırakılmıştı.

Yolların kenarlarına kurulmuş atıştırmalık kabinleri ve öğrencilerin dinlenmeleri için etrafa serpiştirilmiş çim sandalyeler vardı. Pırıl pırıl ışık dizileri, ahşap sütunlardan sıkıca sarkan tepeden çaprazlama geçiyordu ve herkes mutlu görünüyordu, gittiği için heyecanlıydı daha sonra gece otobüsleriyle evlerine döneceklerdi. Bazıları evlerine dönüş biletleriyle havaalanlarına bırakılırken, geri kalanlar yerleşim yerlerinin ne kadar uzakta olduğuna bağlı olarak otobüsle seyahat edeceklerdi.

Ironside'da kaldıkları sürece yerleşim yerlerinin süper yıldızları olacaklarını, herkes sözleşmeleri gereği saklamakla yükümlü oldukları perde arkası sırları ifşa etmelerini sağlamaya çalışırken evlerinde bir kahraman karşılanacaklarını hayal ediyordu.

İlk İkon adayı öne çıktı, mikrofonu kaldırdı ve müziği başlarken izleyicilere göz kırptı. Uzmanlıkları ne olursa olsun, Konsolidasyon Günü'nde her zaman bir şarkı söyler, dans eder, bir enstrüman çalar ya da bir tür stand-up gösterisi yaparlardı. Bu, yeteneklerini göstermekten çok insanları eğlendirmekle ilgiliydi.

İkon kazananını açıklamak üzere bir kadın görevli temizlenmiş sahneye çıktısaat öğleden sonraya yaklaşıyordu.

Isobel gözlerini kısarak ona baktı. "Bu geçen sabah yemekhanedeki kadın değil mi?"

"Öyle görünüyor," diye Elijah.

"Frisk," diye ekledi Kalen. "Adı Olivia Frisk. Ironside Müdürü'nün saha asistanı."

"Bayanlar ve baylar, saygıdeğer öğretim üyeleri, seçkin konuklar ve Ironside öğrencileri, hoş geldiniz," diye gürledi Frisk mikrofona.

"Bugün burada sadece Ironside'in kuruluşunu değil, aynı zamanda dünyamıza getirdiği derin birlikteliği kutlamak için toplandık.

Bugün hem düşünme hem de kutlama günüdür.

Ironside'in Üstün Yeteneklileri ve insanları bir araya getirmek için

yaptığı çalışmaları takdir ediyorum. Ironside Akademisi,

başlangıcından itibaren Üstün Yeteneklilerin sınırlarını aşabileceğimiz bir yer olarak tasarlanmıştır.

Herkesin mümkün olduğunu düşündüğü şey. Ironside sayesinde

Üstün Yeteneklileri teker teker yerleşim yerlerinden çıkarıp bu cennete getirebilen, onlara isteyebilecekleri her türlü lüksü sunan, dünyamızın sunduğu en yetenekli kültür uzmanlarını emrinde bulunduran. Ironside girişimi birlik, merhamet ve yaratıcılığın gücünün bir . Bu yılın İkonunu açıklarken, imkansızı ancak *birlikte* başarabileceğimizi hatırlayalım."

Toplanan kalabalıktan tezahüratlar yükselirken, tekrar konuşmadan önce durakladı.

"Ironside'da bu yıl heyecan verici bir yıl oldu ve geçtiğimiz yıl boyunca sürekli olarak dikkatimizi çeken ve ekranlarımızı nefes nefese izlememizi sağlayan bir uzmanlık alanı varsa, o da dans dünyasıdır! Bu nedenle, daha fazla gecikmeden, bu yılın İkonunu sunma ayrıcalığına sahibim ve

Uzmanlık alanının ne olduğu hepiniz için sürpriz olmayacak! Dans yeteneği hepimizi kendine hayran bıraktı ve Ironside'dan ayrıldığını görmek ne kadar üzücü olsa da Paris Opera Balesi'ne katılacağını duyurmaktan mutluluk duyuyoruz. Gelecekte ondan büyük şeyler bekliyoruz. Lütfen olağanüstü Astrid Johansson'a kocaman bir alkış tutarken bana katılın!"

Tanidik, minyon sarışın Beta sahneye doğru hızla ilerledi. Isobel diğer kızı Niko'yla ekran önünde ya da dışında takılırken gördüğünden emindi ve kafasını kurcalayan düşünceler yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki Daha önce çıplak gördüğü kızlardan biri olup olmadığına karar veremediği için ilk başta sesi duymadı.

Tanidik *pop pop pop* hala rüyalarına giriyordu.

Çılgınlıklar başlayana kadar ne olduğunu anlayamadı ve o zaman da artık çok geçti. Kalabalık bir anda paniğe kapılmış, hepsi itişip kakışarak güvenli bir yere ulaşmaya çalışıyordu. Isobel diğer birkaç kişiyle birlikte devrildi ve ayak sesleri onu ezmekle tehdit ederken tek yapabildiği kollarını başının üzerinde tutmak oldu.

Cian mücadele ederek kızın yanına dönmeyi başardı ve onu kollarından tutarak, kafası insan kalabalığını yarana ve tekrar nefes alabilene kadar yukarı kaldırdı. Bir koluyla onu sabit tutarak koşuşturmanın içinde ilerlemeye başladı.

"Diğerleri!" diye bağırarak onun kolunu çekiştirdi.

"Onlar kendi başlarının çaresine bakabilir," dedi. "Ama sen ezilirsin."

Bir el daha silah sesi duyuldu ve Cian eğildi, kalabalık yeniden kabardı. Cian'dan uzaklaştı, insanlar sahneye doğru tırmanırken onu geriye doğru itti.

Başını her şeyin üzerinde tutmaya çalışırken, burnu kanayan Cian'ın insanları yolundan ittiğini gördü. Gözleri onu tekrar bulduğunda, arkasını işaret etti. "Bu taraftan!" diye bağırdı.

Kalabalığın itişip kakışmasına karşı koymayı hemen bıraktı ve onların Cian'a doğru savaşmasına izin verirken kendisi de panik içindeki öğrencilerin arasından aniden eğilip geçene kadar diğer yöne doğru sıkıştı.

Şapeli gördü, şimdi son sürat oraya doğru koşuyordu, kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. İlk baş dönmesi dalgası onu vurduğunda neredeyse kapıya varmıştı. Görüşü bulanıklaştı ve kalp atışları yavaşladı, görüşünün üzerinde karanlık noktalar başladı.

Bu duyguya keskin bir anı parıltısı eşlik etti. Kolunu kesen bir bıçak ve kulağında Eve'in sert sesi.

Eve.

Çığlıklar ve silah sesleri garip bir ses bulutuna karışırken, kendini dik tutmak için kapı pervazına doğru çökerek tökezlemeye zorladı. Üzerindeki baskı

Başı iki büküm oldu ve öne doğru düştü; şapele doğru tökezlerken boğazına bir inilti takıldı ve vücudu yere çarparken kendini ellerinin üzerinde yakaladı.

Sırt üstü yere yığıldı, başının dönmesini engellemeye, kendini toparlamaya ve kapıyı kilitlemeye çalıştı ama Eve çoktan oradaydı, açıklığa adım atmıştı, Isobel'in bulanık görüşüne rağmen mavi gözleri kendini beğenmişlikle parlıyordu.

"şey oldukça iyi sonuçlandı, değil mi?" Eve sordu. "*Haftalardır* seni takip ediyordum, kendi anımı bekliyordum." Bakışları Isobel'in arkasındaki bir şeye odaklanarak yukarı kaydı.

Sophia ileriye doğru yürüdü, kısa siyah saçları ne kadar hızlı hareket ettiğiyle yukarı ve aşağı sallanıyordu ve sonra aniden yumruğu Eve'in yüzüne çarptı.

"Bugün olmaz, sürtük." Maya Isobel'in yanında diz çöküp onu oturur pozisyona çekerken Sophia Eve'i itti.

Eve tökezleyerek geri çekildi ve parmaklarının arasından kan fışkırırken burnunu tuttu. "Ne oluyor lan?" diye tersledi. "Sen de *kimsin* lan?"

Sophia onu geriye doğru itti ve kapıyı yüzüne çarpıp kilitledikten sonra tahtaya yığıldı, solgun ve terli görünüyordu, elleri titriyordu. Zihnindeki sisi dağıtmaya çalışır gibi başını salladı -Eve'in gücü bir şekilde her ikisinde de aynı anda işe yarıyordu- sonra yana dönüp kapının arkasından bağırdı, "Gerçek bir arkadaş, seni psikopat!"

"Isobel?" Maya onun alnına dokunuyordu. "Orada neler oluyor?"

"S-Shooter," diye Isobel.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Eve kapının diğer tarafına çarptı ve yumruklarını kapıya vurdu. "*Hepiniz* bunun bedelini ödeyeceksiniz! Kahretsin, geliyor." Aniden kapıdan uzaklaştı.

Sophia tökezleyerek uzaklaştı ve dehşet içinde kapıya baktı. "O mu geliyor? Kim geliyor?"

"Soph," diye tersledi Maya. "Kapıdan uzak dur. Luis! Podyumun arkasına geç! Arka kapı kilitli mi?"

"Evet, anne." Luis'in sesi ağılıyormuş gibi titriyordu ve bir şeye çarpıp yere düşürdüğünde gıcırdadı.

Maya omzunun üzerinden, "Yere yat Luis," diye emrederek Isobel'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Sophia, Eve'in gücünün etkisi geçmeye başladığında Isobel'in diğer kolunu yakaladı ve üçü Luis'in saklandığı yere doğru tökezlediler.

"Oraya girdiğini gördüm, Carter!" Ağır yumruklar şapelin kapısına çarptı ve Isobel diğer iki kadından uzaklaşarak eğildi, kendisine tutunmaya çalıştıklarında onları kürsüye doğru itti tekrar. Kapıya doğru döndü, midesine bir korku düştü. "Carter!" Kapıya yumruklar yağdı.

Crowe'du.

Tam arka kapıdan dışarı fırlamayı ve adamın dikkatini şapelden uzaklaştırmayı düşünürken, adam bir el ateş ederek kilidi kırdı. Kadın bir çığlık atarak geri çekildi.

Odanın yan tarafını kaplayan girişlerden birinde, ince duvara yaslandı ve dehşet içinde aldığı nefesi bastırmak için ağzını kapattı.

Bir şeyler yapmalıydı, yoksa diğerleri zarar görecekti. Ama ne yapacağını bilmiyordu.

"Burada olduğunu biliyorum." Yavaşça içeri adım atan Crowe'un botlarının altında tahta parçalandı. "Gerekirse bütün burayı vururum

için."

Luis'in rüyası gerçek oluyordu ve hepsi onun sayesinde olmuştu. Tehlikede olabileceklerini düşünerek *doğruca* şapele koşmuştu. Cian haklıydı. Bir şeylere inanmak kaderin yarısını oluştururdu.

Crowe neredeyse giriş kapısının hizasına gelene kadar bekledi ve Crowe'un etrafından dolanarak kürsüye sırtını dönmesini sağladı. Crowe hemen silahını kaldırdı. Uzun bir silahtı. Beklediğinden daha büyüktü. Kemerine takılı mermi şarjörleri bile vardı.

O hazırlıklıydı.

"İşte buradasın," hırladı ve silahı kadının yüzüne doğrulttu.

"Defolun buradan," dedi, gözlerini Crowe'dan ayırmadan ve diğerlerinin o onlara fırsat verirken gidecek kadar akıllı olmalarını umarak.

Fazladan üç cana değmezdi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye tükürdü Crowe. "Hayatımı mahvettin, seni küçük amcık."

Adamın omzunun üzerinden bir anlık bir hareket yakaladı. Görünüşe göre Maya, Sophia ve Luis arka kapıya doğru ilerliyorlardı. Crowe'u konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu.

"Bunu nasıl yaptım?" diye sordu.

"Önce Pist Ekibi senin itibarını zedelememi söyledi, hatta Eve'in gücüyle yardım edeceğine söz verdi, sonra da aptal erkek arkadaşın düştü." Bir adım daha yaklaştı ve sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi elbisesine baktı. "Ama beni hiçbir zaman gerçekten işe almak istemediler. Bir araç olarak kullanabilecekleri kadar zavallıydım. *Bana yapmamı söyledikleri şeyi yaparken beni kaydettiler ve sonra bunu*

Bana şantaj yaptılar. Sana ulaşmak için beni kullandılar ve sonra beni dışarı attılar.

Seni yakaladıkları anda bir çöp gibi. Ama atletizm takımından asla kaçamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana sahip olduklarını biliyorsun.

Şimdi mi? Ve onların değerli küçük yatırımlarını batıracağımdan emin olabilirsiniz."

Arka kapı açılıp parlak bir ışık huzmesi odaya girdiğinde Isobel irkildi ama Crowe bunu fark etmemiş gibiydi. Isobel'in geriye doğru attığı yavaş adımlara odaklanmıştı, silahını yukarı doğrulturken adımlarını dikkatle ileriye doğru atıyordu.

Gölgelerden biri kapı aralığında durakladı ve Isobel hızlıca yukarı baktı, Sophia'parmaklarını başına kaldırıp telefonu işaret edişini yakaladı.

Isobel cebinden telefonunu çıkardı ve Crowe'un kolu seğirip ağır kaşları öfkeyle aşağı inerken telefonu havaya kaldırdı.

"At onu," diye emretti. "Yoksa hemen şimdi kafanı uçururum."

Sırtına vuran esintiyle açıklığın nerede olduğunu hissedecek kadar kapıya yaklaşarak omzunun üzerinden attı.

Sophia sonunda arka kapıdan çıkıp kaybolurken Crowe dolanıp kırık kapıları kapattı ve aynı kapıyı da kapattı.

Umarım Isobel'in telefonuna ulaşır ve Alfalardan birini arar... çünkü Isobel, Crowe'u tek başına alt edebileceğinden emin değildi.

Bunu bir kez denemişti ve bu sefer ulaşabileceği hiçbir şamdan yoktu.

"Peki ne yapmalıyım?" Crowe geri çekilmeden önce pis, bayat ter kokusu kadının üzerine sinmiş bir halde sordu. "Sana birkaç yara izi daha mı vereyim?" Başını eğdi, ona . "Diz kapaklarını mı vurayım? Sakat olarak geri mi göndereyim? Sakat mı kalmak istiyorsun, sürtük?"

Yüzünü buruşturdu, kapıya yaslandı ve ağzını kapalı tuttu. Adam bir adım daha atarak silahının namlusunu kadının yanağına dayadı. "Ya da yüzüne bir delik açabilirim? Çirkin olduğun halde benden ne kadar iyi olduğunu düşündüğünü görürsün."

Silahı indirdi, göğsüne sürttü ve karnına doğru bastırdı. "Ya da belki önce tüm Alfalara dağıttığın şeyin tadına bakarım? Belki yeterince iyi bir sikişçiysen, bacaklarından birinin sende kalmasına izin veririm. Ne dersin?"

Etli dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkınca gözlerini adamın yüzünden kaçırdı ve dikkatini asılı tabloya verdi kürsünün üzerinde. Bunun Yetenekli tanrılardan hangisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama her şeyi denemeye hazırды.

Bu yüzden gözlerini kapadı ve yalvardı.

Lütfen. Bana yardım et. Ne istersen yaparım. Eğer gerçeksen, bana yardım et.

"Dua mı ediyorsun?" Crowe aniden kahkaha yüzüne bir yumruk indirdi ve başını yana savurmaya zorladı. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O tanrılar *gerçek* değil, seni aptal sürtük!"

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken göğsü karıncalanmaya başladı, ağzına kan doluyordu. Dudağını yarmış olmalıydı.

"Lütfen bırak gideyim," diye mırıldandı, ne olduğunu anlamadan önce göğsündeki ağrıyı ovuşturdu.

Donup kaldı elbisesinin yakasını çekiştirerek zincire baktı. Yeni bir değerli taş ortaya çıkmıştı. Fırtına grisiydi ve hafifçe parlıyordu.

Boğazının dökülen külün ani tadıyla boğuldu.

"Neyin var senin?" Crowe silahını indirdi, gözleri kadının elbisesinde parlayan ince ışıltıya sabitlendi. "O da ne?" Silahını tekrar kaldırdı. "Çıkar ve bana göster. Şimdi!" Omzunun üzerinden kapıya doğru bir uyarı atışı yaptı ve kadının görüşü karardı, sonra aniden parlaklaştı.

Nefesi bir törpü gibiydi, parmak uçlarından acı akıyordu.

Crowe silahı kafasına doğrulttuğunda eğildi, gözleri panik içinde genişledi ve ikinci atış, öne doğru atılırken kafasının olduğu kapıyı deldi, onu dengeden düşürdü, silah yere saçıldı.

"Bırak beni!" diye bağırdı ama kadın aldırmadı.

Boğazı kavurucu kükürtle doluydu, gözleri sadece pençelerini geçirebileceği nesneler görüyordu. Altında kıpırdayan bir tür av vardı ve onun sızlanma seslerinin susturulması gerekiyordu.

Silahı parçaladı, namlusunu kırdı ve sinir bozucu sesler önce cızırtıya, sonra da sessizliğe dönüşene kadar mızımızlanan şeye vurmak için kullandı. Ayağa kalktı ve cansız şeyi bir kenara tekmeledi, pençelerini geçirdiğinde eşyaların çatırdayarak parçalanmasının tadını çıkardı.

"Illy." Başka bir av, gerçi bu seferki o kadar kötü kokmuyordu. Ona doğru atıldı ama güçlü bir tutuş bileklerini yakalayarak onu sert bir şeye sıkıştırdı.

Hırladı ama av ona doğru yaklaşıyordu, bedenler etrafını sarmıştı, arkasındaki sert şey derin bir sesle gürlüyordu.

"Bize geri dönme zamanı, Carter. Sesimi çok dikkatli dinlemeni ve bu kelimeleri benimle birlikte söylemeye çalışmanı istiyorum, tamam mı?"

Pençelerini arkasındaki ses kutusuna geçirip onu susturmak için çırpındı.

"On," dedi. "Nefes almaya çalış. Dokuz. Sekiz. Yedi ..."

Neredeyse onları yerinden oynatmayı başarıyordu ama sonra daha fazla el onu tutuyor, hareketini kısıtlıyor, onu seğirmeye ve

Hırlayarak, içlerinden biri hata yapana kadar zamanını bekledi.

"Altı," diye devam etti sinir bozucu ses. "Beş. Dört. Üç. İki.. Bir."

Ve sonra tekrar başladı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonunda canlı renkler solmaya başladı ve yüzleri hayal meyal tanımaya başladı. Son bir kez umutsuzca çekiştirdi ama onu tutan o kadar çok kişi vardı ki, Theodore'un yüzü beynine kaydedilirken arkasındaki bedene doğru gevşekçe düştü.

Yüzü kanıyordu, çenesindeki kısa kesik üzerine damlıyordu. gömleğini. Moses onun yanındaydı, kolları kesiklerle kaplıydı, fırtınalı gözleri odaklanmıştı. Mikel onun arkasındaydı, Kalen ve Oscar da kollarını tutmaya yardım ediyorlardı.

Titreyen bir nefes aldı, göğsü acıyla inliyordu. "Ne oldu?"

"Şu anda bunun için endişelenme." Elijah onun görüş alanında .

"Sadece nefes almaya devam et. Yavaşlatmaya çalış."

Hiperventilasyon geçiriyormuş gibi hissediyordu, panik içinde dalga dalga yayılıyordu. Yavaşça onu bırakmaya başladılar ama Musa geri çekilir çekilmez girişte Crowe'u gördü.

Hareket etmiyordu.

Ona doğru tökezledi ama Mikel başını sallayarak yoluna çıktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, boğazına bir feryat düğümlendi. "Ben yapmadım..." Ellerine, koltuk altlarına kadar her yerini kaplayan kana baktı. "Ben yapmadım..."

"Hey." Mikel onun önünde çömeldi, yüzünü yakaladı ve gözlerini onunkilere dikmeye zorladı. "Sadece bana odaklan, tamam mı? Her şey . Güvendesin. Kontrol edemedin."

"Öldü mü?" diye hıçkırdı ve göğsünün yarıldığını hissetti.

Korku, öfke ve şok onun içine aktı, bocalarken onu sular altında bıraktı, Mikel onu dik tutmak için kollarını kavradı.

"O gitti," dedi alçak sesle. "Vahşilikten oldu Isobel, senden değil. Bunu üstlenme. Seni öldürecekti. Dışarıda *düzinelerce* insanı öldürdü."

"Isobel," dedi Elijah sertçe. "Dur. Bunu hissedebiliyorum. *Dur.*" Alfa sesi.

Duvarlarını geri çekti. "Kasıtlı değildi."

" yok." Mikel onu göğsüne doğru çekerek başının arkasını kavradı. "Her şey yolunda, tatlım. İyi olacaksın."

Uzaktan siren sesleri duyduğunu düşündü.

Gabriel, "Ceset hakkında bir şeyler yapmalıyız," dedi. "Ve onu saklamalıyız."

Mikel onu kucağına aldı, Crowe'dan uzaklaştırdı ve yüzünü göğsüne yapıştırdı. Onu tekrar diğer koltuğa yatırdı. ceketinden sıyrılıp elbisesinin üzerine geçirdi ve tüm kanı gizlemek için fermuarını çekti.

"Şey... bir kez işe yaradı." Niko bir çakmak ve duvara oyulmuş küçük oyuklardan birine yerleştirilmiş dekoratif fenerlerden birini aldı. Feneri yere vurdu, sıvı sıçradı ve diğerleri hemen onu taklit etmek için harekete geçti, Niko çakmağı yere koymadan önce fenerlerin geri kalanını parçaladılar, fenerlerin yeri ıslattığı yerde küçük ateşler tutuşturdular.

Bir an öylece durup alevlerin yeri yalamasını izlediler. Ağlamasını ya da titremesini durduramıyordu ama Niko onun gözlerine baktı, yüz ifadesi sakin ve becerikliydi.

"Merak etme," dedi nazikçe. "Seni koruyacağız."

"Bunu izlemene gerek yok," dedi Elijah. "Doğruca Gardiyan'ın evine git." Arka kapıyı açtı ve onun için tuttu. "Yangının söndüğünden emin olduktan sonra orada olacağız. *Doğruca* Orada. Dolambaçlı yol yok." Cebinden kızın telefonunu çıkardı. "Bunu da yanına al. Sophia bizi bununla aradı."

Başını salladı, alevlerin kanlı bedene gittikçe yaklaşan görüntüsünden uzaklaşmak istiyordu. Siren sesleri yaklaşırken kiliseden hızla çıktı ve tam kapıdan geçiyordu ki telefonu titredi. Telefonu çıkardı, babasının adını gördü ve aramayı kabul etti.

"Güvendeyim," dedi, adamın bu yüzden aradığını düşünerek.

"Güzel. Doğruca akademinin önüne git. Şimdi. Durma. kimseyle konuşmak ya da kimseye yardım etmek için. Eşyalarınızı almaya çalışmayın." Emri Alfa sesiyle haykırdı, komut şimdiden uzuvlarını hareket etmeye zorluyordu.

"Bekle, ben-"

Telefonu kapattı ve vücudu otomatik olarak diğer yöne dönerek kapıdan geri iterken yemin etti.

Ya yaralandıysa?

Akademinin önüne doğru koşarken Mikel'in uzun kollarının kanlı ellerini örttüğünden emin olarak hızını , çimlerin üzerine dağılmış cesetleri ve etraflarında dolaşan dehşete düşmüş insan gruplarını zar zor algılayabildi. Kapılardan geçerken birkaç ambulansın yanıp sönen ışıkları ve

Ironside'a açılan ilk kapıya doğru giden yol boyunca polis arabaları belirdi. Babası önünde belirdi, elleriyle kollarını kavradı.

"Erken ayrılıyoruz," dedi, kelimeleri zar zor anlaşıyordu.

İncinmiş gibi görünmüyordu.

Adam onu kaldırımında rölantide duran bir limuzine doğru sürüklemeye başladı ve kadın topuklarını sıkarak adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

"Hayır, yapamam-"

"Bin şu lanet arabaya Isobel," diye bağırdı, Alfa sesi başını öne eğmesine ve onu arabanın kapısına doğru iterken kanının donmasına neden oldu. "Burada bir saniye daha kalmayacağız. Kim bilir neler olacak."

Cesar Cooper ve babasının reklamcısı, birkaç çanta ve evrak çantasıyla birlikte çoktan arabaya binmişlerdi. Öğrenciler katledilirken onlar da toparlanmaya çalışıyorlardı.

"Beni çıkarmak zorundasınız," diye tekrar denedi.

"Taşıyıcılarım-" "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye konuştu Braun onun yerine.

Acele edip gitmesi için şoföre -yardımcısına- havlıyordu. "Onu sakinleştirecek bir şeyin var mı?" Sonra Cesar'a döndü, o da başını sallayarak çantasını karıştırdı ve küçük bir hap şişesi çıkarıp babasına uzattı.

Braun çenesinden ağzını açmaya zorlamadan önce birkaç hap salladı.

"Yut onları," diye emrederek çenesini kapattı.

Boğazı onun izni olmadan itaat etti ve babası ondan uzaklaşırken sakinleşmeye ve bir plan düşünmeye çalıştı.

Sadakat karşıtlarının tehlikeli yükselişi ve hükümetin onları engellemek için hiçbir şey yapmadığı hakkında bir tirat başlatırken sesi yüksek ve homurdanıyordu.

Sakat. Bu kelimeyle ürperdi, gözleri sıkıca kapandı, panik vücudunu sımsıkı ve sıcak bir şekilde sardı.

Güvendesin.

İyisin.

Kimse sana zarar vermeyecek.

Zihni ederken, yüzüne bastıran metal hissini hatırlayarak buna inanmaya çalıştı.

Onlara geri dönmenin yolunu bulacaksın.

Başı dönmeye başladı, düşünceleri bulanıklaştı. "Bana ne verdin?" diye mırıldanarak bir gözünü açtı.

Braun ve Cesar sanki o hiç konuşmamış gibi konuşmaya devam ettiler.

"Ne yaptın..." Ağzının neden birdenbire bu kadar kuruduğunu merak ederek yutkundu. "Ne..." Vücudu soğuk ve uyuşuk bir hal aldı, alnı pencereye doğru sarktı ve zihni karanlığa gömülürken orada dinlendi.

Devam edecek ...

BONUS SAHNE

I DÜNYANIN NERESİNDEİ S CARTER?



KALEN HERKESIN KENDISINDEN ÖNCE ŞAPELDEN ÇIKTIĞINDAN EMİN OLDU.

Arka kapıda durakladı, dikkati alevler içinde kalmış cesede odaklanmıştı. Sıkı bir korku yumağı vardı

Kalıcı olarak göğsüne saplanmıştı. Isobel'in kalabalığın içinde yere düştüğünü gördü, ancak ona doğru ilerlerken en az altı kişiyi yere düşürüp yaraladıktan sonra, tamamen kaybettiğini fark etti. nerede olduğunu görebiliyordu.

İşte o zaman başladı.

Yerinden kıpırdamayı reddeden korku.

Onu tekrar kaybedemezlerdi. Artık onun sorumluluğundaydı. Onu koruyacağına söz vermişti.

Sadece birkaç dakikadır gözünün önünden ayrılmıştı, ama bu birkaç dakika çok uzundu, bu yüzden kapıyı çarptı ve Diğerleri de Gardiyan'ın evinin etrafını sardı. Yangının bitişikteki eve sıçrama ihtimaline karşı oradan bir an önce çıkmaları gerekecekti.

Theodore aceleyle kapıyı çaldıktan sonra içeri giren ilk kişi oldu ve geri kalanlar hızla mutfığı doldurdu. Kalen kapıyı arkasından kapattı ve diğerlerinin üzerinden karşı kapıda duran Muhafız' baktı.

O da bakıyordu. Yüzlerini arıyordu. *Kimin için?*

"Nerede o?" Maya yüz ifadesinde bir korku sordu. "Ona ulaştın mı?"

"Nerede.." Bir adım öne düştü, korku giderek ağırlaşıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. "Isobel burada mı?"

"Hayır," diye kekeledi Muhafız, "o-"

Oscar onları iterek Maya'yı sessizliğe boğdu. Kalen kapıyı iterek açtı ve Oscar ona ulaştığında on kişi birden evden çıkıp şapele doğru koşmaya başladı. Theodore onun numarasını bir, iki, üç kez ararken etrafı araştırdılar.

"Cevap vermiyor." Yemin etti, gözleri simsiyahtı.

"O iyi," dedi Kalen, Theodore'u görüş alanında tutarak. "Geçen seferki gibi hissedecektik, hatırladın mı? O . Sadece onu bulmamız gerekiyor."

"Birini öldüreceğim." Oscar volta atıyor, gözleri etrafta . "Kim olduğunu bilmiyorum ama-"

Elijah aniden, "Babası," diye anons ederek uzaklaştı. "Ateş edilirken burada kalmasına imkân yok."

Elijah'ı aile merkezine kadar takip ettiler, Mikel Braun Carter'ın katına çıkmak için düğmeye bastığında hepsi asansöre sıkıştı. Kalen tüm bu süre boyunca dikkatini Moses ve Theodore'un üzerinde tuttu ve yüzlerinin sürekli seğirmesine dikkat etti.

Mikel, Braun'un kapısını çalmaya zahmet etmedi. Kapıyı tekmeleyerek açtı, kilidi kırdı ve daireyi aramak için hemen ayrıldılar.

Elijah odanın sadece birkaç adım ötesinde durarak, "Burada kapısının tekmelenmesinden şikâyet edecek kaslı bir orospu çocuğu yok," dedi.

"Bu iyiye işaret değil."

Kalen bekledi, aynı sonuca varmıştı, korkusu gittikçe büyüyordu.

"Burada kimse yok." Gabriel oturma odasına geri döndü. "Görünüşe göre aceleyle toplanmışlar."

"Siktir!" Theodore aniden koltuklardan birini itti, gözleri o kadar hızlı parladı ki Mikel'in sehpanın üzerinden atlayıp onu yakalamak için ancak zamanı oldu.

"Kahretsin." Moses bocaladı. Mücadele ediyordu ama kaybedecekti ve bunu herkes biliyordu.

İlyas ve Cebrail Mikel'e yardım etmek için harekete geçerek diğerlerini Musa'yla ilgilenmeleri için serbest bıraktılar.

"Siktirkk." Moses bir kanepenin arkasını kavradı, pençeleri uzadı ve malzemeyi yırttı.

Theodore, Gabriel'i ona doğru fırlatmayı başarınca Cian eğildi ve ikisi de sehpaye takılıp düştü.

Kalen Alfa sesiyle, "Herkes Theo'ya yardım etsin," dedi. "Ben ve Oscar'ın Moses'ı var."

Kilian ve Cian çoktan Theodore'u sıkıştırmak için atlamıştı ama Niko geride durmuş, kimin ona daha çok ihtiyacı olacağını görmek için bekliyordu. Gabriel ve Cian'a yardım etti ve üçü Theodore'un etrafını sarmak için harekete geçti.

Kalen ve Oscar ona yaklaştıkça Moses'ın gözleri karanlıkla doldu, boğazının arkasında bir hırıltı yükseldi.

Oscar kollarını sıvayarak, "Sonunda," diye söylendi. "Hadi şu afterparty'yi başlatalım."

I HOPE YOU ENJOYED SAUTER!

BOOK THREE

Bu kitap hakkında sohbet etmek veya bir sonraki kitabımla ilgili tüm tanıtımları yakalamak istiyorsanız, aşağıdaki okuyucu grubuma göz atın.

[WASHINGTON KULÜBÜ](#)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bağımsız yazarlar, inanılmaz okuyucularımızın desteğine güveniyor ve sizler olmadan yayıncılığa devam edemezdik. Teşekkürler indie topluluğu için yaptığınız her şey için!

Teşekkür !
Jane xx

CONNECT WITH JANE WASHINGTON

Jane'in web sitesini, sosyal medyasını, yayın duyurularını ve hediyelerini görmek için bağlantıyı takip edin.

[BURAYA TIKLAYIN](#)



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.